

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-17-21

Druk nr 957
Warszawa, 19 lutego 2021 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Klimatu i Środowiska.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, 284 i 2127) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1:
 - a) uchyla się pkt 1,
 - b) w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) zasady prowadzenia centralnego rejestru oszczędności energii finalnej.”;
- 2) w art. 2:
 - a) pkt 7 otrzymuje brzmienie:
„7) energia finalna – energię lub paliwa w rozumieniu art. 3 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, dostarczone odbiorcy końcowemu;”;
 - b) w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14–17 w brzmieniu:
„14) rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej – rozpoczęcie robót budowlanych związanych z realizacją przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej lub pierwsze prawnie wiążące zobowiązanie do zamówienia urządzeń służących poprawie efektywności energetycznej lub inne zobowiązanie, które sprawia, że przedsięwzięcie staje się nieodwracalne, w zależności od tego, które zdarzenie nastąpi wcześniej, z wyłączeniem zakupu gruntów oraz prac przygotowawczych, polegających na uzyskiwaniu zezwoleń i wykonywaniu wstępnych studiów wykonalności oraz prac przygotowawczych, o których mowa w art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 210) oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniającą dyrektywę 2012/27/UE (Dz. Urz. UE L 158 z 14.06.2019, str. 125).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska oraz ustawę z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym.

r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333, 2127 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11, 234 i 282);

- 15) paliwa ciekłe – następujące rodzaje ciekłych nośników energii:
 - a) gaz płynny LPG o kodach CN: 2711 12, 2711 13 i 2711 19 00,
 - b) benzyny silnikowe o kodach CN: 27101245 i 27101249,
 - c) oleje napędowe o kodach CN: 27101943 i 27102011– stosowane w transporcie drogowym lub kolejowym;
 - 16) podmiot paliwowy – każdy podmiot, w tym mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokonujący, samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu, wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych;
 - 17) wprowadzenie paliw ciekłych do obrotu – pierwsze rozporządzenie paliwami ciekłymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot paliwowy, który dokonał ich wytworzenia, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego, polegające na dokonaniu jakiejkolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw ciekłych lub zużycie ich na potrzeby własne na tym terytorium, z wyłączeniem przywozu paliw ciekłych przeznaczonych do użycia podczas transportu i przywożonych w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 722, 1747, 2320 i 2419 oraz z 2021 r. poz. 72 i 255).”;
- 3) uchyla się rozdział 2;
 - 4) w art. 7 dodaje się ust. 3–6 w brzmieniu:

„3. Zobowiązania wynikające z umowy o poprawę efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 1, nie wpływają na poziom państwowego długu publicznego oraz deficyt sektora finansów publicznych, w przypadku gdy dostawca usług związanych ze zużyciem energii ponosi większość ryzyka budowy i ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności energii z uwzględnieniem wpływu na wymienione ryzyka czynników takich jak gwarancje i finansowanie przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii oraz alokacja aktywów po zakończeniu trwania umowy.

4. Przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii, o którym mowa w ust. 3, rozumie się każdy podmiot, w tym mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który wykonuje usługi polegające na realizacji

przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej i uzyskaniu w wyniku realizacji tych przedsięwzięć oszczędności energii u odbiorców końcowych.

5. Minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu oraz po zasięgnięciu opinii Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego określi, w drodze rozporządzenia, zakres ryzyk, o których mowa w ust. 3, oraz szczegółowe czynniki uwzględniane przy ich ocenie, mając na względzie zapewnienie przejrzystości tego rodzaju ryzyk.

6. W sprawach nieuregulowanych w ustawie, do umów o poprawę efektywności energetycznej, finansowanych w całości lub w części przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii, w tym trybu wyboru tego dostawcy, stosuje się przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 711 i 2275 oraz z 2021 r. poz. ...), z wyłączeniem przepisów art. 3a, art. 3b ust. 2, art. 7 ust. 1 i 2 oraz art. 17–18a tej ustawy.”;

5) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. 1. Minister właściwy do spraw klimatu zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu wytyczne dotyczące zawierania umów o poprawę efektywności energetycznej.

2. Minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu, do dnia 31 marca każdego roku, informację zawierającą:

- 1) liczbę zawartych umów o poprawę efektywności energetycznej,
- 2) średnioroczną oszczędność energii finalnej możliwą do uzyskania w wyniku realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej i okres uzyskiwania tych oszczędności

– za poprzedni rok kalendarzowy.”;

6) w art. 8:

- a) w ust. 1 w pkt 3 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2019 r. poz. 1186, z późn. zm.)”,
- b) uchyla się ust. 9 i 10;

7) w art. 10:

a) w ust. 1:

- w pkt 2 wyrazy „w art. 20 ust. 1” zastępuje się wyrazami „w art. 20 ust. 1, lub”,
- dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) zrealizować przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w art. 15a”;

- b) w ust. 2 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
„6) podmiot paliwowy wprowadzający paliwa ciekłe do obrotu.”,
- c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy podmiotów paliwowych, które wytwarzają paliwa ciekłe wyłącznie przez mieszanie komponentów z paliwami ciekłymi w ilości stanowiącej nie więcej niż 0,2% objętości wytworzonego w ten sposób paliwa ciekłego, w zakresie dotyczącym dodawania tych komponentów.”;
- 8) w art. 11:
- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, w zakresie:
1) 20% tego obowiązku za 2021 r. i 2022 r.,
2) 10 % tego obowiązku za 2023 r., 2024 r. i 2025 r.
– podmiot, o którym mowa w art. 10 ust. 2 pkt 6, może zrealizować, uiszczając opłatę zastępczą.”,
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Podmiot zobowiązany może również zrealizować obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, za każdy rok, w tym w zakresie wyższym niż określony w ust. 1a, uiszczając opłatę zastępczą, jeżeli w transakcjach sesyjnych w ciągu roku kalendarzowego, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, nie nabył praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej z uwagi na fakt, że cena praw majątkowych wynikających z tych świadectw była wyższa niż wysokość jednostkowej opłaty zastępczej, o której mowa w art. 12 ust. 2 i 3, lub z uwagi na niewystarczającą liczbę ofert sprzedaży tych praw.”;
- 9) w art. 12:
- a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. Zarząd Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu sprawozdanie z realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, uwzględniające rodzaje takich przedsięwzięć wymienione w art. 19 ust. 1, do dnia 31 lipca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy.”,

b) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 6, obejmuje informacje o:

- 1) sumarycznej wysokości środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będących równowartością wpływów z opłaty zastępczej, przeznaczonych w danym roku na realizację przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oraz o wysokości oszczędności energii finalnej uzyskanej w tym roku w wyniku realizacji z tych środków takich przedsięwzięć, w podziale na rodzaje przedsięwzięć wymienione w art. 19 ust. 1;
- 2) wysokości środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będących równowartością wpływów z opłaty zastępczej, przeznaczonych w danym roku na realizację poszczególnych przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oraz o oszczędnościach energii finalnej planowanych oraz uzyskanych w tym roku, odnoszących się do poszczególnych przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, realizowanych oraz zrealizowanych z tych środków, z uwzględnieniem rodzajów przedsięwzięć wymienionych w art. 19 ust. 1.”;

10) w art. 14:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmioty zobowiązane są obowiązkowo uzyskać w każdym roku oszczędności energii finalnej:

- 1) w wysokości 1,5% ilości energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, sprzedanych w danym roku odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pomniejszonej o ilość energii zaoszczędzonej przez odbiorców końcowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, określonej w oświadczeniu wskazanym w tym przepisie;
- 2) w wysokości 1,5% ilości energii elektrycznej lub gazu ziemnego, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, zakupionych w danym roku:
 - a) na giełdzie towarowej lub na rynku organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany w transakcjach zawieranych we własnym imieniu przez odbiorców końcowych, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 2,

- b) poza giełdą towarową lub rynkiem organizowanym przez podmiot prowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej rynek regulowany lub przez spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, w transakcjach zawieranych we własnym imieniu przez odbiorców końcowych, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 3,
 - c) przez towarowy dom maklerski lub dom maklerski w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, w odniesieniu do transakcji realizowanych na zlecenie odbiorców końcowych przyłączonych do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) w wysokości 1,5% ilości gazu ziemnego, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, sprowadzonego w danym roku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach nabycia wewnątrzspółnotowego lub importu w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym i zużytego na własny użytek, inny niż cele nieenergetyczne;
- 4) w wysokości:
- a) 0,2% w 2021 r.,
 - b) 0,2% w 2022 r.,
 - c) 0,4% w 2023 r.,
 - d) 0,4% w 2024 r.,
 - e) 0,5% w 2025 r.,
 - f) 0,6% w 2026 r.,
 - g) 0,7% w 2027 r.,
 - h) 0,8% w 2028 r.,
 - i) 0,9% w 2029 r.,
 - j) 1% w 2030 r. i w każdym kolejnym roku
- ilości paliw ciekłych, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, wprowadzanych do obrotu w danym roku przez podmiot, o którym mowa w art. 10 ust. 2 pkt 6, z wyłączeniem biokomponentów, o których mowa w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.”,

b) w ust. 2:

- w pkt 1 po wyrazach „na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła,” dodaje się wyrazy „lub paliw ciekłych,”
- uchyla się pkt 2;

11) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. 1. Podmiot zobowiązany, który wprowadza do obrotu paliwa ciekłe wytworzone w procesie polegającym na mieszaniu komponentów z paliwami ciekłymi lub mieszaniu paliw ciekłych, w odniesieniu do których poprzedni podmiot paliwowy jest obowiązany zrealizować obowiązek, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 4, za podstawę obliczeń swojego obowiązku przyjmuje różnicę między całkowitą ilością paliw ciekłych wprowadzaną do obrotu i ilością paliw ciekłych, od której obowiązek ciąży na poprzednim podmiocie paliwowym, wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego.

2. Podmiot, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 6, w terminie miesiąca od zakończenia miesiąca, w którym dokonał rozporządzenia paliwem ciekłym, jest obowiązany przekazać podmiotowi paliwowemu nabywającemu od niego te paliwa ciekłe informację zawierającą:

- 1) imię, nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 2) wskazanie rodzaju i ilości paliw ciekłych wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, od których podmiot paliwowy jest obowiązany zrealizować obowiązek, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 4.

3. Do informacji, o której mowa w ust. 2, dołącza się podpisane przez osobę uprawnioną do reprezentowania podmiotu, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 6, oświadczenie następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że zrealizowano obowiązek uzyskania oszczędności energii finalnej wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, z późn. zm.)”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.”;

12) po art. 15 dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Art. 15a. 1. Podmioty, o których mowa w art. 10 ust. 2 i art. 15 ust. 1, lub podmioty przez nie upoważnione, mogą realizować programy bezzwrotnych dofinansowań, w celu

współfinansowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, polegających na:

- 1) wymianie urządzeń lub instalacji służących do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej na urządzenia lub instalacje służące do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej charakteryzujące się wyższą klasą efektywności energetycznej, o której mowa w aktach delegowanych w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2020 r. poz. 378), z zastrzeżeniem art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE L 198 z 28.07.2017, str. 1),
- 2) przyłączeniu do sieci ciepłowniczej
– zwane dalej „programami dofinansowań”, na podstawie umów zawieranych z odbiorcami końcowymi.

2. Suma oszczędności energii finalnej zaoszczędzonej w ciągu roku kalendarzowego przez wszystkich odbiorców końcowych w wyniku realizacji programu dofinansowań stanowi ilość energii finalnej zaoszczędzonej przez tych odbiorców w wyniku zrealizowania przedsięwzięć współfinansowanych w ramach programu dofinansowań.

3. Ilość energii finalnej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, zaoszczędzonej w ciągu roku kalendarzowego przez odbiorców końcowych w wyniku realizacji programu dofinansowań oblicza się z uwzględnieniem wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej dla każdego przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1.

4. Przez wartość referencyjną oszczędności energii finalnej, o której mowa w ust. 3, rozumie się przeciętną ilość średniorocznych oszczędności energii finalnej, wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego na rok, uzyskaną w wyniku realizacji danego rodzaju przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1.

5. Minister właściwy do spraw klimatu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wartości referencyjne oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w ust. 1, polegających na wymianie w budynkach mieszkalnych jednorodzinnych w rozumieniu art. 3 pkt 2a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane standardowych indywidualnych

źródeł ciepła, których wartości średniej rocznej sprawności zostały określone w przepisach wydanych na podstawie art. 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2020 r. poz. 213 i 471),

- 2) sposób obliczania wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w ust. 1, polegających na wymianie źródeł ciepła innych niż wymienione w pkt 1, lub wymianie instalacji, w tym dane i metody wykorzystywane do obliczania tych wartości referencyjnych

– biorąc pod uwagę aktualny stan wiedzy technicznej w zakresie efektywności energetycznej oraz zapewnienie sprawnej i prawidłowej weryfikacji oszczędności energii.

6. Dopuszczalna wysokość dofinansowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w ust. 1, realizowanych przez podmiot zobowiązany w ramach programu dofinansowań wynosi nie więcej niż iloczyn łącznej ilości energii finalnej zaoszczędzonej w ramach programu dofinansowań, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, i jednostkowej opłaty zastępczej w danym roku kalendarzowym.

7. Podmiot zobowiązany, który zamierza w danym roku kalendarzowym zrealizować program dofinansowań, jest obowiązany sporządzić regulamin programu dofinansowań i przekazać jego kopię do Prezesa URE najpóźniej do 15 grudnia roku poprzedzającego rok, w którym będzie realizowany program dofinansowań.

8. Regulamin, o którym mowa w ust. 7, zawiera co najmniej:

- 1) postanowienia określające grupę odbiorców końcowych;
- 2) rodzaje przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej;
- 3) warunki i sposób skorzystania z dofinansowań;
- 4) ilość energii planowanej do zaoszczędzenia przez odbiorców końcowych korzystających z programu dofinansowania dla danych przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej;
- 5) okres obowiązywania programu dofinansowania i warunki jego zakończenia;
- 6) wzór umowy z odbiorcą końcowym.

9. Podmiot zobowiązany przechowuje dla celów kontrolnych umowy zawarte z odbiorcami końcowymi w ramach realizacji programów dofinansowań przez okres co najmniej 5 lat od upływu terminu rozliczenia wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, określonego w art. 16 ust. 1.

10. Koszty realizacji programów dofinansowań ponoszone przez podmioty zobowiązane, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1, do wysokości określonej zgodnie z ust. 6, stanowią koszty uzasadnione w rozumieniu art. 3 pkt 21 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, poniesione w związku z realizacją obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, do wymaganego w danym roku poziomu oszczędności energii finalnej określonego w art. 14 i wyłącznie w tej wysokości są uwzględniane w kosztach uzasadnionych działalności tych podmiotów na podstawie art. 45 ust. 1e ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne. Koszty poniesione w zakresie wyższym niż te, o których mowa w zdaniu pierwszym, nie stanowią w danym roku kosztów uzasadnionych w rozumieniu art. 3 pkt 21 ustawy – Prawo energetyczne. Koszty te mogą być uwzględniane w kolejnych latach, aż do wyczerpania całości uzyskanej oszczędności energii finalnej.”;

13) w art. 16:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot zobowiązany może rozliczyć wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, w zakresie nierealizowanym opłatą zastępczą, do dnia 30 czerwca trzeciego roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do rozliczenia wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, nie zalicza się:

1) przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, dla których zostały wydane świadectwa efektywności energetycznej, o których mowa w art. 20 ust. 1, lub

2) przedsięwzięć, które zostały zrealizowane w ramach programu dofinansowań.”,

d) dodaje się ust. 6 i 7 w brzmieniu:

„6. Rozliczając wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3, podmiot zobowiązany, o którym mowa w art. 10 ust. 2, przedkłada Prezesowi URE listę zawartych umów z odbiorcami końcowymi, o których mowa w art. 15a ust. 1, zawierającą ich imiona, nazwiska lub nazwy, adresy zamieszkania lub siedziby, daty zakończenia realizacji poszczególnych przedsięwzięć oraz ilość zaoszczędzonej energii finalnej uzyskanej w wyniku ich realizacji.

7. Do listy, o której mowa w ust. 6, dołącza się podpisane przez osobę uprawnioną do reprezentowania podmiotu, o którym mowa w art. 10 ust. 2, oświadczenie następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że zrealizowany został program bezzwrotnych dofinansowań w celu współfinansowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, których beneficjentami są odbiorcy końcowi. Ilość energii finalnej zaoszczędzonej przez odbiorców końcowych w ramach tego programu dofinansowań, obliczona zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 15a ust. 5 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, z późn. zm.) wynosi ... ton oleju ekwiwalentnego.”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.”;

14) w art. 17 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Prezes URE ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Urzędu Regulacji Energetyki, zwanym dalej „BIP URE”, informacje o:

- 1) uzyskanej oszczędności energii finalnej:
 - a) wynikającej z realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, przez podmioty zobowiązane, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1–4 i 6,
 - b) osiągniętej przez odbiorcę końcowego, o którym mowa w art. 15 ust. 1,
- 2) łącznej wielkości oszczędności energii finalnej uzyskanej przez podmioty, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1–4 i 6

– do dnia 31 grudnia danego roku następującego po roku wykonania obowiązku określonego w art. 10 ust. 1.”;

15) w art. 18 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2–6 w brzmieniu:

„2. Oszczędność energii finalnej uzyskana w wyniku realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, oraz za pomocą środków alternatywnych, o których mowa w ust. 3, od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. powinna wynosić nie mniej niż 5580 tys. ton oleju ekwiwalentnego.

3. Przez środki alternatywne rozumie się programy i instrumenty finansowe dotyczące przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, na których realizację uzyskano środki pochodzące:

- 1) z budżetu państwa;

- 2) z budżetu Unii Europejskiej oraz pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA);
- 3) ze źródeł zagranicznych innych niż wymienione w pkt 2;
- 4) z budżetów jednostek samorządu terytorialnego;
- 5) z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, z wyłączeniem środków będących równowartością wpływów z opłaty zastępczej, o której mowa w art. 11;
- 6) z wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

4. Minister właściwy do spraw klimatu ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz programów i instrumentów finansowych dotyczących przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego.

5. Instytucje:

- 1) zawierające z wnioskodawcami umowy o dofinansowanie, w rozumieniu art. 2 pkt 26 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818), projektów realizowanych w ramach programów i instrumentów finansowych, o których mowa w ust. 4, lub podejmujące decyzje o dofinansowaniu, w rozumieniu art. 2 pkt 2 tej ustawy, takich projektów,
- 2) inne niż wskazane w pkt 1, zawierające z wnioskodawcami umowy o dofinansowanie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, realizowanych w ramach programów i instrumentów finansowych, o których mowa w ust. 4, lub przyznające dofinansowanie takich przedsięwzięć

– wprowadzają do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej, o którym mowa w art. 35a ust. 1, za pomocą systemu teleinformatycznego obsługującego ten rejestr, do dnia 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy, informacje o zrealizowanych przedsięwzięciach służących poprawie efektywności energetycznej oraz wysokości uzyskanej w wyniku ich realizacji oszczędności energii finalnej, zgodnie z zakresem określonym w art. 35a ust. 3 oraz przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 35a ust. 4.

6. Dyrektor Instytutu Ochrony Środowiska – Państwowego Instytutu Badawczego, zwany dalej „Dyrektorem IOŚ-PIB”, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw

klimatu dane dotyczące uzyskanych oszczędności energii finalnej w danym roku kalendarzowym, o których mowa w art. 35a ust. 3 pkt 1, do dnia 31 marca każdego roku.”;

16) w art. 19 w ust. 1:

a) w pkt 3:

– lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych lub telekomunikacyjnych, lub informatycznych”,

– lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) urządzeń przeznaczonych do użytku domowego”,

– dodaje się lit. e w brzmieniu:

„e) pojazdów służących do transportu drogowego lub kolejowego”;

b) w pkt 5:

– w lit. b po wyrazach „lub gazu ziemnego” dodaje się wyrazy „lub paliw ciekłych”,

– w lit. e średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. f w brzmieniu:

„f) związanych z magazynowaniem i przeladunkiem paliw ciekłych”;

17) w art. 20:

a) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zrealizowanych w celu wypełnienia obowiązków, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 i 3.”,

b) w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) planującego rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej albo”,

c) w ust. 4:

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) oznaczenie terminu rozpoczęcia oraz zakończenia prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej”;

– dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) wskazanie, czy został złożony inny wniosek o wydanie świadectwa efektywności energetycznej na przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej, o których

mowa w pkt 2, przez podmiot, u którego będą realizowane te przedsięwzięcia, lub przez podmiot przez niego upoważniony.”,

d) w ust. 5 w pkt 2 wyrazy „oświadczenie następującej treści:” zastępuje się wyrazami „oświadczenie podpisane przez osobę uprawnioną do reprezentowania wnioskodawcy, o którym mowa w ust. 3, następującej treści:”,

e) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. W przypadku gdy audyt efektywności energetycznej nie został sporządzony przez osobę, która spełnia wymagania określone w art. 25 ust. 5, Prezes URE niezwłocznie wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku przez dołączenie prawidłowo sporządzonego audytu efektywności energetycznej w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania. Nieuzupełnienie wniosku w wyznaczonym terminie skutkuje pozostawieniem wniosku bez rozpoznania.”;

18) w art. 22 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Prezes URE przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu, do dnia 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy, sprawozdanie z realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej wymienionych w art. 19 ust. 1, które zawiera informację o:

- 1) liczbie wydanych świadectw efektywności energetycznej;
- 2) wartości umorzonych świadectw efektywności energetycznej;
- 3) wysokości oszczędności energii finalnej uzyskanej z przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej dla wydanych oraz umorzonych świadectw efektywności energetycznej, o których mowa w pkt 1 i 2.”;

19) po art. 23 dodaje się art. 23a w brzmieniu:

„Art. 23a. W przypadku uzyskania oszczędności energii finalnej z zakończonego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej w wysokości innej niż określona w wydanym świadectwie efektywności energetycznej podmiot, o którym mowa w art. 23 ust. 1, składa wniosek o zmianę świadectwa efektywności energetycznej dotyczącą ilości energii finalnej określonej w wydanym świadectwie efektywności energetycznej, zgodnie z dołączonym do tego wniosku audytem efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 23 ust. 1, jeżeli jest wymagany.”;

20) w art. 24:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot, o którym mowa w art. 23 ust. 1, zawiadamia Prezesa URE o zakończeniu przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej. Do zawiadomienia należy dołączyć:

- 1) audyt efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 23 ust. 1, jeżeli jest wymagany;
 - 2) oświadczenie podpisane przez osobę uprawnioną do reprezentowania wnioskodawcy, o którym mowa w art. 20 ust. 3, następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że zakończono przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej i uzyskano oszczędność energii finalnej w ilości określonej w świadectwie efektywności energetycznej w rozumieniu przepisów o efektywności energetycznej.”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń;
 - 3) dokument potwierdzający:
 - a) rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, w szczególności umowę z wykonawcą robót lub dokument potwierdzający zamówienie urządzeń,
 - b) zakończenie przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej.”,
- b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Prezes URE odmawia, w drodze decyzji, przekazania informacji, o której mowa w ust. 2, jeżeli:

- 1) rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej nastąpiło przed złożeniem wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 20 ust. 3, lub
- 2) podmiot nie złożył wniosku o zmianę świadectwa efektywności energetycznej w przypadku określonym w art. 23a.”;

21) w art. 25 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Audyt efektywności energetycznej może sporządzić wyłącznie osoba, która:

- 1) posiada co najmniej dwuletnie doświadczenie zawodowe w zakresie obsługi, eksploatacji lub montażu danego rodzaju urządzeń technicznych lub instalacji, lub w zakresie obsługi lub eksploatacji danego rodzaju obiektów, objętych audytem efektywności energetycznej, lub
- 2) ukończyła:
 - a) studia wyższe zakończone uzyskaniem tytułu zawodowego magistra, magistra inżyniera albo tytułu równorzędnego potwierdzającego wykształcenie wyższe na tym samym poziomie lub
 - b) studia podyplomowe
– których program uwzględnia zagadnienia związane z energetyką, elektrotechniką, efektywnością energetyczną, wykonywaniem audytów energetycznych budynków, budownictwem energooszczędnym lub odnawialnymi źródłami energii.”;

22) w art. 26 w ust. 1 uchyla się pkt 2;

23) uchyla się art. 27;

24) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. 1. Podmiot, o którym mowa w art. 23 ust. 1, który zawiadamiając Prezesa URE o zakończeniu realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji o zakończeniu ich realizacji lub o uzyskanych oszczędnościach energii finalnej, a także w przypadku negatywnej weryfikacji oszczędności energii finalnej:

- 1) nie może występować z wnioskiem o wydanie świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 20 ust. 3, przez okres 5 lat od uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 2;
- 2) jest obowiązany przedstawić do umorzenia, w terminie wskazanym w decyzji, o której mowa w ust. 2, świadectwo efektywności energetycznej na wartość nienależnie uzyskanej oszczędności energii finalnej wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego wynikającej z wydanego świadectwa efektywności energetycznej, stanowiącej różnicę między ilością energii finalnej wynikającą ze świadectwa efektywności energetycznej wydanego temu podmiotowi a ilością energii faktycznie zaoszczędzonej, wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego.

2. W przypadku określonym w ust. 1 Prezes URE wydaje decyzję określającą wartość i termin przedstawienia do umorzenia świadectwa efektywności energetycznej na wartość nienależnie uzyskanej oszczędności, o której mowa w ust. 1 pkt 2.

3. Do wykonywania obowiązku umorzenia świadectwa efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 30 i art. 31.”;

25) w art. 32 w ust. 3 wyrazy „z zastrzeżeniem art. 16 ust. 1 i 2” zastępuje się wyrazami „z zastrzeżeniem art. 16 ust. 1”;

26) po rozdziale 4 dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Zasady prowadzenia centralnego rejestru oszczędności energii finalnej

Art. 35a. 1. Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy prowadzi centralny rejestr oszczędności energii finalnej, zwany dalej „rejestrem”, oraz jest administratorem danych zgromadzonych w tym rejestrze.

2. W rejestrze są gromadzone dane oraz informacje dotyczące wysokości uzyskanej oszczędności energii finalnej.

3. Rejestr zawiera:

1) informacje dotyczące:

a) przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej zrealizowanych za pomocą środków alternatywnych, o których mowa w art. 18 ust. 3, oraz ilości uzyskanej w wyniku ich realizacji oszczędności energii finalnej, w tym:

- rodzaju przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej,
- kwoty dofinansowania przedsięwzięcia,
- formy dofinansowania przedsięwzięcia,
- okresu uzyskiwania oszczędności energii,
- ilości uzyskanych średniorocznych oszczędności energii finalnej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego na rok,
- sposobu potwierdzenia oszczędności, o których mowa w tiret piątym,
- daty rozpoczęcia i zakończenia realizacji przedsięwzięcia,

b) łącznej ilości oszczędności energii finalnej uzyskanej do 2030 r.;

2) wykaz osób upoważnionych, o których mowa w art. 35b ust. 4, zwany dalej „wykazem”;

3) dane instytucji, o których mowa w art. 18 ust. 5, w tym:

- a) nazwę instytucji oraz adres jej siedziby,
- b) adres poczty elektronicznej.

4. Minister właściwy do spraw klimatu określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres informacji, o których mowa w ust. 3 pkt 1 lit. a tiret pierwsze i szóste, gromadzonych w rejestrze oraz sposób uwierzytelniania osób upoważnionych wpisanych do wykazu, mając na względzie użyteczność tych informacji, funkcjonalność rejestru oraz zapewnienie bezpieczeństwa rejestru i ochrony zgromadzonych w nim informacji.

5. Rejestr jest prowadzony z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 346, 568, 695, 1517 i 2320).

Art. 35b. 1. Dane wprowadza się do rejestru za pomocą systemu teleinformatycznego obsługującego ten rejestr. Wprowadzenie danych jest równoznaczne z wyrażeniem zgody na ich przetwarzanie.

2. Dane wprowadza się do rejestru przez pobranie danych zgromadzonych w tym rejestrze, ich weryfikację oraz wpisanie do rejestru nowych danych. System teleinformatyczny obsługujący rejestr zapewnia automatyczną archiwizację wcześniej wprowadzonych danych do rejestru.

3. Uprawnionymi do wprowadzania danych i informacji do rejestru są:

- 1) Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy – jako administrator danych,
 - 2) minister właściwy do spraw klimatu,
 - 3) minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego,
 - 4) minister właściwy do spraw finansów publicznych,
 - 5) Centrum Unijnych Projektów Transportowych,
 - 6) Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,
 - 7) wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej,
 - 8) jednostki samorządu terytorialnego,
 - 9) Bank Ochrony Środowiska,
 - 10) Bank Gospodarstwa Krajowego,
 - 11) instytucje, o których mowa w art. 18 ust. 5
- zwane dalej „podmiotami uprawnionymi”.

4. Podmioty uprawnione, o których mowa w ust. 3 pkt 2–11, wyznaczają osoby upoważnione do wprowadzania w ich imieniu danych i informacji do rejestru. Dane osób upoważnionych gromadzi się w wykazie.

5. Dane osób upoważnionych wpisuje się do wykazu na wniosek:

- 1) dyrektora departamentu – w przypadku podmiotów, o których mowa w ust. 3 pkt 2–4;
- 2) dyrektora – w przypadku podmiotu, o którym mowa w ust. 3 pkt 5;
- 3) prezesa – w przypadku podmiotów, o których mowa w ust. 3 pkt 6, 7, 9 i 10;
- 4) sekretarza województwa, sekretarza powiatu albo wójta, burmistrza lub prezydenta miasta – w przypadku podmiotów, o których mowa w ust. 3 pkt 8;
- 5) właściwego organu lub osoby upoważnionej do reprezentowania instytucji, w przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 11.

6. Wykaz zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz stanowisko osoby upoważnionej;
- 2) adres do korespondencji, w tym adres poczty elektronicznej osoby upoważnionej.

7. Wniosek o wpis danych osób upoważnionych do wykazu oraz wniosek o zmianę danych zawartych w wykazie zawiera dane, o których mowa w ust. 6.

8. Dyrektor IOŚ-PIB przyznaje osobie upoważnionej dostęp do systemu teleinformatycznego obsługującego rejestr. Osobie upoważnionej przez podmiot uprawniony, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, zapewnia się dostęp do informacji zgromadzonych w tym rejestrze oraz informacji archiwalnych wprowadzonych do rejestru. Osobom upoważnionym przez podmioty uprawnione, o których mowa w ust. 3 pkt 3–11, zapewnia się dostęp do informacji zgromadzonych w tym rejestrze oraz informacji archiwalnych wprowadzonych do rejestru przez osoby upoważnione przez te podmioty.

9. Zmiana danych, o których mowa w ust. 6, następuje na wniosek podmiotów, o których mowa w ust. 5, składany za pomocą systemu teleinformatycznego obsługującego rejestr, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia zmiany.

10. Wnioski, o których mowa w ust. 7, składa się przy użyciu formularza elektronicznego udostępnionego pod adresem elektronicznym wskazanym w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Instytutu Ochrony Środowiska – Państwowego Instytutu Badawczego.

11. Minister właściwy do spraw klimatu udostępnia wzory wniosków, o których mowa w ust. 7, w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu obsługującego tego ministra, kierując się potrzebą zapewnienia sprawności procesu wprowadzania danych do rejestru.

12. Dane, o których mowa w ust. 6, przechowuje się do czasu dokonania zmiany, o której mowa w ust. 9.

13. Informacje, o których mowa w art. 35a ust. 3 pkt 1 i 3, przechowuje się nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2035 r.

Art. 35c. Informacje zgromadzone w rejestrze udostępnia się na wniosek za pomocą środków komunikacji elektronicznej.”;

27) w art. 37 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Audyt energetyczny przedsiębiorstwa jest procedurą mającą na celu przeprowadzenie szczegółowych i potwierdzonych obliczeń dotyczących proponowanych przez nie przedsięwzięć realizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej służących poprawie efektywności energetycznej oraz dostarczenie informacji o potencjalnych oszczędnościach energii osiągniętych w wyniku ich realizacji.”;

28) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Art. 38. 1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 36:

- 1) ust. 1, zawiadamia Prezesa URE o przeprowadzonym audycie energetycznym przedsiębiorstwa,
 - 2) ust. 2, zawiadamia Prezesa URE o przeprowadzonym audycie energetycznym przedsiębiorstwa w ramach systemu, o którym mowa w art. 36 ust. 2
- w terminie 30 dni od dnia jego przeprowadzenia, lecz nie później niż do dnia 31 grudnia roku, w którym przedsiębiorca jest obowiązany do przeprowadzenia audytu energetycznego przedsiębiorstwa; do zawiadomienia należy dołączyć informację o możliwych do uzyskania oszczędnościach energii wynikających z przeprowadzonego audytu energetycznego przedsiębiorstwa.

2. Prezes URE przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu informacje o:

- 1) liczbie przeprowadzonych audytów energetycznych przedsiębiorstwa,
- 2) liczbie przedsiębiorców:
 - a) którzy przeprowadzili audyt energetyczny przedsiębiorstwa,
 - b) o których mowa w art. 36 ust. 2,

3) możliwych do uzyskania oszczędnościach energii wynikających z przeprowadzonych audytów energetycznych przedsiębiorstwa – z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych lub innych informacji prawnie chronionych, do dnia 31 marca roku następującego po roku, w którym przedsiębiorca, o którym mowa w art. 36 ust. 1, przesłał informację, o której mowa w ust. 1.”;

29) w art. 39 w ust. 1:

a) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) nie przedkłada podmiotowi paliwowemu informacji, o której mowa w art. 14a ust. 2, lub przedkłada ją niezgodną ze stanem faktycznym;”;

b) w pkt 6 wyrazy „art. 28 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 28 ust. 1 pkt 2”.

Art. 2. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1426, z późn. zm.³⁾) w art. 21 w ust. 1 w pkt 149 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 150 w brzmieniu:

„150) kwoty otrzymane od podmiotów zobowiązanych, o których mowa w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, 284 i 2127 oraz z 2021 r. poz. ...), w wyniku realizacji programów dofinansowań, o których mowa w art. 15a tej ustawy.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 ust. 6c otrzymuje brzmienie:

„6c. Sprzedawca energii elektrycznej, paliw gazowych lub ciepła informuje swojego odbiorcę o ilości energii elektrycznej, paliw gazowych lub ciepła zużytej przez tego odbiorcę w poprzednim roku oraz o miejscu, w którym są dostępne informacje o przeciętnym zużyciu energii elektrycznej, paliw gazowych lub ciepła dla danej grupy taryfowej, z której ten odbiorca korzystał, a także o środkach poprawy efektywności energetycznej w rozumieniu ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, 284 i 2127 oraz z 2021 r. poz. ...) i efektywnych energetycznie urządzeniach technicznych.”;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 1291, 1428, 1492, 1565, 2122, 2123, 2127, 2255 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 255.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 843, 1086, 1378 i 1565 oraz z 2021 r. poz. 234 i 255.

2) w art. 45a:

a) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Informacje na temat kosztów, o których mowa w ust. 2, są udzielane nieodpłatnie.”,

b) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Jeżeli miejsce zainstalowania układu pomiarowo-rozliczeniowego służącego do rozliczeń kosztów zakupu ciepła lub chłodu jest wspólne dla dwóch lub więcej budynków wielolokalowych albo dwóch lub więcej grup lokali lub lokali, właściciele lub zarządcy tych budynków lub lokali są obowiązani wyposażyć:

- 1) te budynki i grupy lokali w ciepłomierze,
 - 2) lokale, tam gdzie jest to technicznie wykonalne i opłacalne:
 - a) w ciepłomierze lub w podzielniki kosztów ogrzewania,
 - b) w wodomierze do pomiaru ciepłej wody użytkowej
- posiadające funkcję zdalnego odczytu.”,

c) po ust. 7 dodaje się ust. 7a i 7b w brzmieniu:

„7a. Budynki z instalacją ogrzewczą wodną zasilaną z sieci ciepłowniczej lub budynki mające więcej niż jedno mieszkanie lub lokal użytkowy zasilane z kotłowni, wyposaża się w urządzenia służące do rozliczenia zużytego ciepła lub chłodu obejmujące:

- 1) ciepłomierz do pomiaru ilości ciepła dostarczanego do instalacji ogrzewczej budynku, posiadający funkcję zdalnego odczytu;
- 2) ciepłomierze lub podzielniki kosztów ogrzewania posiadające funkcję zdalnego odczytu umożliwiające indywidualne rozliczanie kosztów ogrzewania poszczególnych mieszkań lub lokali użytkowych w budynku, o ile jest to technicznie wykonalne i opłacalne;
- 3) wodomierze do pomiaru ciepłej wody użytkowej dla poszczególnych mieszkań lub lokali użytkowych w budynku, posiadające funkcję zdalnego odczytu, o ile jest to technicznie wykonalne i opłacalne;
- 4) urządzenie do pomiaru ilości zużytego paliwa w kotłowni.

7b. Przy ocenie technicznej wykonalności i opłacalności wyposażenia budynków, grup lokali lub lokali w urządzenia, o których mowa w ust. 7 pkt 2 i ust. 7a pkt 2 i 3, bierze się pod uwagę w szczególności:

- 1) jednopunktowe doprowadzanie ciepła do lokali;

- 2) możliwość regulacji dostarczonego ciepła przez zawory na grzejnikach usytuowanych w lokalach;
 - 3) korzystanie z węzłów umożliwiających zminimalizowanie strat ciepła wynikających z transportu nośnika zewnętrzną instalacją odbiorczą;
 - 4) zakres termomodernizacji budynku;
 - 5) koszty montażu i obsługi ciepłomierzy lub podzielników kosztów ogrzewania w stosunku do planowanych oszczędności energii.”,
- d) w ust. 8:
- w pkt 1 lit. a i b otrzymują brzmienie:
 - „a) dla lokali mieszkalnych i użytkowych:
 - wskazania ciepłomierzy,
 - wskazania podzielników kosztów ogrzewania,
 - kubaturę lub powierzchnię lokali – wyłącznie w przypadkach gdy zastosowanie ciepłomierzy lub podzielników kosztów ogrzewania jest technicznie niewykonalne lub nieopłacalne,
 - b) dla wspólnych części budynku wielolokalowego użytkowanych przez osoby, o których mowa w ust. 2, powierzchnię lub kubaturę tych części proporcjonalnie do powierzchni lub kubatury zajmowanych lokali;”,
 - w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:
 - „b) liczbę osób zamieszkałych w lokalu;”,
 - dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
 - „3) kosztów stałych dostawy ciepła:
 - a) na centralne ogrzewanie wraz z kosztami, o których mowa w pkt 1 lit. b, wykorzystując proporcjonalny udział w powierzchni lub kubaturze lokali,
 - b) na przygotowanie ciepłej wody użytkowej, wykorzystując liczbę lokali w budynku lub powierzchnię lokali.”,
- e) ust. 9 otrzymuje brzmienie:
- „9. Właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego dokonuje wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w tym budynku.”;

3) po art. 45b dodaje się art. 45c i art. 45d w brzmieniu:

„Art. 45c. Właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego dostarcza nieodpłatnie informację o rozliczeniach kosztów zakupu ciepła i jego zużyciu wszystkim użytkownikom lokali zaopatrywanym w energię cieplną, chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową z centralnego źródła w budynku:

- 1) nie rzadziej niż raz w roku – w przypadku braku urządzeń, o których mowa w art. 45a ust. 7 pkt 2;
- 2) raz na miesiąc, jeżeli rozliczenie dokonywane jest na podstawie wskazań urządzeń, o których mowa w art. 45a ust. 7 pkt 2.

Art. 45d. 1. Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki ustalania technicznej możliwości i opłacalności zastosowania urządzeń, o których mowa w art. 45a ust. 7 pkt 2;
- 2) szczegółowe warunki wyboru metody, o której mowa w art. 45a ust. 9;
- 3) zakres informacji, o których mowa w art. 45c, zawartych w indywidualnych rozliczeniach.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw energii bierze pod uwagę:

- 1) sposób doprowadzenia ciepła do budynku i do lokali, efektywność energetyczną budynku oraz efektywność kosztową zastosowania urządzeń, o których mowa w art. 45a ust. 7 pkt 2;
- 2) promowanie energooszczędnych zachowań, zapewnienie ustalania opłat za zakupione ciepło w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej oraz uwzględnienie współczynników wyrównawczych zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikających z położenia lokalu w bryle budynku;
- 3) zakres informacji niezbędnych do dokonania indywidualnych rozliczeń oraz zapewnienia czytelności danych.”;

4) w art. 56 w ust. 1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) będąc właścicielem lub zarządcą budynku wielolokalowego, o którym mowa w art. 45a ust. 6, narusza obowiązek wyposażenia lokali budynku wielolokalowego w przyrządy pomiarowe lub urządzenia umożliwiające rozliczanie kosztów ciepła według zużycia kosztów ogrzewania oraz zużycia ciepłej wody w takich lokalach budynku wielolokalowego lub nie stosuje rozliczania kosztów według zużycia albo

odmawia wypełnienia obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 45a ust. 4a i art. 45c, lub pobiera opłaty za wypełnienie tych obowiązków informacyjnych;”.

Art. 4. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, 1378, 1565, 2127 i 2338) w art. 401c w ust. 5 po pkt 8 dodaje się pkt 8a w brzmieniu:

„8a) działań związanych z utworzeniem i prowadzeniem centralnego rejestru oszczędności energii finalnej, o którym mowa w art. 35a ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej;”.

Art. 5. W ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 711 i 2275) w art. 16b w ust. 1 w pkt 2 w lit. i średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. j w brzmieniu:

„j) w przypadku umowy, której przedmiotem jest realizacja przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 2 pkt 12 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, 284 i 2127 oraz z 2021 r. poz. ...), średniorocznych oszczędności energii finalnej możliwych do uzyskania w wyniku realizacji tego przedsięwzięcia oraz okresu uzyskiwania tych oszczędności;”.

Art. 6. Do umów o poprawę efektywności energetycznej zawartych w wyniku postępowań o wyborze dostawcy usług związanych ze zużyciem energii wszczętych po dniu 1 stycznia 2022 r. stosuje się przepis art. 7 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 7. Informacje, o których mowa w art. 7a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego przekazuje po raz pierwszy ministrowi właściwemu do spraw klimatu do dnia 31 marca 2022 r.

Art. 8. Nie później niż do dnia 30 czerwca 2023 r. podmioty zobowiązane mogą łącznie rozliczyć wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, za dwa lub trzy lata, jeżeli nie dokonały rozliczenia, o którym mowa w art. 16 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 9. Do rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, za rok 2019 oraz za rok 2020 stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 10. Obowiązek, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, podmiot, o którym mowa w art. 10 ust. 2 pkt 6 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wykonuje w zakresie paliw ciekłych wprowadzonych do obrotu w okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia 31 grudnia 2021 r.

Art. 11. Do wniosków o wydanie świadectwa efektywności energetycznej złożonych do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 12. Za osobę uprawnioną do sporządzania audytów efektywności energetycznej, o której mowa w art. 25 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, uznaje się osobę, która do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, uzyskała co najmniej roczne doświadczenie w sporządzaniu audytów efektywności energetycznej, o których mowa w art. 25 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, potwierdzone wydanymi przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na ich podstawie świadectwami efektywności energetycznej.

Art. 13. Tworzy się centralny rejestr oszczędności energii finalnej.

Art. 14. Informacje i dane, o których mowa w art. 35a ust. 3 pkt 1 i 3 ustawy zmienianej w art. 1, za rok 2021, instytucja, o której mowa w art. 18 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, przekazuje po raz pierwszy do centralnego rejestru energii finalnej, o którym mowa w art. 35a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w terminie do dnia 31 marca 2022 r.

Art. 15. Do dnia 31 grudnia 2021 r. właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego przekazuje nieodpłatnie informację, o której mowa w art. 45c ustawy zmienianej w art. 3, nie rzadziej niż raz na pół roku, a w przypadku otrzymywania elektronicznych rozliczeń na żądanie – nie rzadziej niż raz na kwartał, jeżeli rozliczenie dokonywane jest na podstawie wskazań urządzeń, o których mowa w art. 45a ust. 7 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 16. Do dnia 1 stycznia 2027 r. właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego zastąpi ciepłomierze, podzielniki kosztów ogrzewania lub wodomierze do pomiaru ciepłej

wody użytkowej zamontowane przed dniem wejścia w życie ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, urządzeniami posiadającymi funkcję zdalnego odczytu.

Art. 17. 1. W latach 2021–2030 maksymalny limit wydatków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, będący skutkiem finansowym wejścia w życie art. 401c ust. 5 pkt 8a ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wynosi w:

- 1) 2021 r. – 999 100,00 zł;
- 2) 2022 r. – 662 974,00 zł;
- 3) 2023 r. – 628 301,50 zł;
- 4) 2024 r. – 634 334,52 zł;
- 5) 2025 r. – 640 427,86 zł;
- 6) 2026 r. – 649 659,28 zł;
- 7) 2027 r. – 659 029,17 zł;
- 8) 2028 r. – 671 709,75 zł;
- 9) 2029 r. – 684 643,95 zł;
- 10) 2030 r. – 701 135,04 zł.

2. Minister właściwy do spraw klimatu monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 3.

3. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianych na dany rok, minister właściwy do spraw klimatu informuje Zarząd Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej o konieczności obniżenia wielkości środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę między wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków.

4. W przypadku gdy wielkość wydatków w poszczególnych miesiącach danego roku budżetowego jest zgodna z planem finansowym Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na ten rok, przepisu ust. 3 nie stosuje się.

Art. 18. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 1 lit. a oraz pkt 3 i 6, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 2) art. 1 pkt 1 lit. b, pkt 4 i 26, art. 5 oraz art. 13, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

UZASADNIENIE

Przedmiotowy projekt ustawy zmienia ustawę z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, z późn. zm.), ze względu na konieczność implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 210), zwanej dalej „dyrektywą 2018/2002/UE”.

Wspomniana dyrektywa 2018/2002/UE wyznaczyła ogólny cel oszczędności energii dla Unii Europejskiej w wysokości 32,5 % w stosunku do scenariusza referencyjnego (PRIMES 2007¹⁾). Ten cel przekłada się na maksymalne możliwe zużycie energii pierwotnej wynoszące 1 273 Mtoe oraz finalnej 956 Mtoe w roku 2030 w całej UE. Krajowe cele na rzecz Energii i Klimatu na lata 2021–2030, deklarowane przez poszczególne kraje członkowskiej mogą być zdefiniowane docelowo na określonym poziomie zużycia energii pierwotnej lub finalnej, przy czym w Krajowym planie na rzecz energii i klimatu na lata 2021–2030, zadeklarowano osiągnięcie oszczędności energii pierwotnej do 2030 r. na poziomie 23% w odniesieniu do prognozy PRIMES 2007, co przekłada się na oszczędność energii pierwotnej rzędu 27 Mtoe²⁾.

Dyrektywa 2018/2002/UE w art. 7 zobowiązuje państwa członkowskie UE do osiągnięcia w latach 2021–2030 łącznych oszczędności zużycia energii finalnej, równoważnych corocznym nowym oszczędnościom w wysokości 0,8% średniorocznego zużycia energii finalnej z lat 2016–2018. Ponadto wskazano, że nie jest możliwe obniżenie całkowitego wolumenu oszczędności poprzez wyłączenie zużycia energii w sektorze transportu, przy czym nałożony dyrektywą obowiązek może być osiągnięty zarówno poprzez dedykowany system służący poprawie efektywności energetycznej, jak również przez środki alternatywne, spełniające określone wymogi. Aby uniknąć zagrożenia w postaci nieosiągnięcia określonego poziomu oszczędności, istnieje konieczność dostosowania istniejących i

¹⁾ Komisja Europejska opublikowała tzw. scenariusz referencyjny zawierający przewidywany rozwój energetyki do 2050 r. Dokument pt. „The EU Reference Scenario” przedstawia prognozę aktywności gospodarczej, która pozwala przeanalizować długoterminowe perspektywy w zakresie ekonomii, energii, klimatu i transportu w UE i państwach członkowskich, przy uwzględnieniu aktualnych ram polityk i trendów. https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/20160713%20draft_publication_REF2016_v13.pdf

²⁾ Według tych prognoz zużycie energii pierwotnej i finalnej w Polsce w 2030 r. wynoszą odpowiednio: 118,6 i 85,5 Mtoe (dla 2020 r. –109,8 i 77,4 Mtoe. W 2030 r. ilość zaoszczędzonej energii pierwotnej, określona w wartościach bezwzględnych wynosi 22,1 Mtoe, co w odniesieniu do prognozowanego w scenariuszu referencyjnym PRIMES 2007 na poziomie 118,6 Mtoe zużycia tej energii, daje 18,6% redukcję. Przeprowadzone obliczenia oparte na łącznej optymalizacji uwzględniającej wszystkie aspekty rozwoju sektora paliwowo-energetycznego (w tym rozwój OZE) zweryfikowały praktyczne możliwości osiągnięcia celów. Przeprowadzona weryfikacja wskazała na możliwość redukcji energii pierwotnej w perspektywie 2030 r. maksymalnie do 18,6% natomiast energii finalnej do 22,6%. Mimo to w zakresie redukcji zużycia energii pierwotnej cel zdefiniowany został na poziomie 23%. za: *Ocena skutków planowanych polityk i środków. Załącznik 2. Do Krajowego planu na rzecz energii i klimatu na lata 2021–2030.*

wprowadzenie nowych środków wzrostu efektywności energetycznej do realizacji celów w latach 2021–2030 z możliwością przedłużenia po tym okresie.

Proponowane zmiany w ustawie o efektywności energetycznej mają na celu dostosowanie obecnie obowiązujących przepisów w zakresie efektywności energetycznej do prawa UE. Państwa członkowskie UE prezentują dużą różnorodność w zakresie przyjętych systemów zobowiązujących do efektywności w zakresie osiągniętych oszczędności energii, w zależności od krajowych zasad legislacyjnych lub specyficznych, krajowych uwarunkowań. W polskim prawie obowiązuje system certyfikatów efektywności energetycznej. Nie są natomiast szeroko stosowane inne narzędzia alternatywne osiągnięcia postępu w efektywności użytkowania energii.

Przedmiotowy projekt ustawy wprowadza także zmiany w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1426, z późn. zm.), ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm.), ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 711, z późn. zm.) oraz ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, z późn. zm.).

Zakres zmian

Projekt ustawy implementuje dyrektywę 2018/2002/UE. Celem projektu ustawy jest stworzenie podstaw w krajowym porządku prawnym dla nowych rozwiązań przewidzianych w dyrektywie 2018/2002/UE zmierzających do osiągnięcia krajowego celu oszczędności energii finalnej na koniec 2030 r. w wysokości 5580 toe.

W szczególności, konieczne jest rozszerzenie przepisów w zakresie umów o poprawę efektywności energetycznej (firmy typu ESCO), wprowadzenie dodatkowych (obok świadectw efektywności energetycznej) środków służących realizacji wyznaczonego przepisami unijnymi celu. Środki alternatywne zostały zdefiniowane w projekcie ustawy jako programy i instrumenty służące poprawie efektywności energetycznej, finansowane m. in. z budżetu państwa, budżetu UE oraz środków z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu, zwanego dalej „EFTA”.

Z uwagi na niewystarczającą podaż na rynku giełdowym tzw. białych certyfikatów ustawa wprowadza możliwość realizacji obowiązku w zakresie efektywności energetycznej przez podmioty zobowiązane w formie programów bezzwrotnych dofinansowań, polegających na realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorców końcowych. Wskazane programy mają polegać na wymianie urządzeń lub instalacji służących

do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej na urządzenia lub instalacje służące do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej charakteryzujące się wyższą klasą efektywności energetycznej, bądź przyłączeniu do sieci ciepłowniczej.

Stosownie do wymagań ww. dyrektywy projektowana ustawa poszerza katalog podmiotów objętych systemem świadectw efektywności energetycznej o przedsiębiorstwa paliwowe wprowadzające paliwa ciekłe do obrotu. Obowiązujący system świadectw efektywności energetycznej okazał się niewystarczający w zakresie wypełnienia wyznaczonego celu, stąd pojawiła się konieczność objęcia systemem większej liczby podmiotów. Celem, który powinien zostać osiągnięty w sektorze paliw ciekłych jest realizowanie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, dzięki którym możliwe będzie osiągnięcie wymaganego dyrektywą 2018/2002/UE poziomu oszczędności energii. Przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej realizowane przez podmioty paliwowe mogą dotyczyć zarówno obszaru transportu, jak również innych obszarów końcowego zużycia energii, zgodnie z zakresem wskazanym w ustawie. Obowiązek oszczędności energii może też być spełniony w drodze umarzenia białych certyfikatów.

Aby uniknąć wątpliwości interpretacyjnych, rozszerzono słowniczek pojęć, do których odwołuje się ustawodawca. W szczególności doprecyzowano definicję lub zdefiniowano następujące określenia: energia finalna, paliwo ciekłe, podmiot paliwowy, wprowadzenie paliw ciekłych do obrotu oraz pojęcie rozpoczęcia prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej.

Projekt przewiduje również doprecyzowanie zakresu informacji pozyskiwanych od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, zwanego dalej „Prezesem URE”, i Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w zakresie efektywności energetycznej.

Mając na względzie potrzebę uniknięcia podwójnej regulacji, konieczne jest uchylenie części krajowych przepisów ustawowych dotyczących obowiązków w zakresie sporządzania krajowych planów działań dotyczących efektywności energetycznej, zwanych dalej „krajowym planem”, w związku z faktem, iż obowiązki te zostały określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 2018/1999”. Dokument pt. „Krajowy plan

na rzecz energii i klimatu na lata 2021–2030”, zwany dalej „KPEiK”, przedstawia założenia i cele oraz polityki i działania na rzecz realizacji 5 wymiarów *unii energetycznej*, w tym m. in. w zakresie efektywności energetycznej. Zawarta tam jest sprawozdawczość dotycząca realizacji celów w zakresie efektywności energetycznej, Odnawialnych Źródeł Energii oraz redukcji emisji, które dotychczas były przekazywane do Komisji oddzielnymi sprawozdaniami.

W projektowanej ustawie proponuje się powołanie centralnego rejestru oszczędności energii finalnej. Projekt ustawy przewiduje, że rejestr ten będzie prowadzony przez Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy. W rejestrze byłyby gromadzone dane dotyczące zrealizowanych projektów efektywności energetycznej za pomocą środków alternatywnych, w tym informacje na temat konkretnych projektów, podmiotów realizujących te projekty, formy i kwoty dofinansowania, a także wysokości uzyskanych średniorocznych oszczędności energii i sposobu ich potwierdzenia, okresu uzyskiwania oszczędności energii oraz informacje o skumulowanej ilości oszczędności energii finalnej do 2030 r.

Projektowana ustawa wprowadza także zmiany do ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne – w zakresie nałożenia na właścicieli lub zarządców budynku wielolokalowego obowiązku wyposażenia ciepłomierzy i wodomierzy w lokalach w funkcję umożliwiającą zdalny odczyt do dnia 1 stycznia 2027 r. oraz poprzez nałożenie na dostawców gazu i ciepła obowiązku informowania odbiorcy o ilości gazu i ciepła zużytego przez tego odbiorcę w poprzednim roku, analogicznie do obowiązków dostawców energii elektrycznej.

Niniejszą ustawą zmienia się również ustawy: z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, oraz ustawę z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prawnym w zakresie dostosowującym do wprowadzonych projektem ustawy zmian.

Art. 1 ustawy zmieniającej

Przepisy art. 1 pkt 1 i 3 ustawy zmieniającej dotyczą art. 1 pkt 1 oraz rozdziału 2, które wedle projektowanej ustawy powinny zostać usunięte, ponieważ zawierają zasady opracowania krajowego planu. Przedmiotowy projekt ustawy zmienia ustawę z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej w zakresie wykreślenia zasad opracowania krajowego planu. Sporządzono KPEiK, którego opracowanie wynika z obowiązku nałożonego na państwa członkowskie UE rozporządzeniem 2018/1999. KPEiK przedstawia założenia i cele oraz polityki i działania na rzecz realizacji 5 wymiarów *unii energetycznej*, tj. m.in. w zakresie efektywności energetycznej.

Mając na względzie potrzebę uniknięcia podwójnej regulacji, konieczne jest uchylene części krajowych przepisów ustawowych dotyczących obowiązków w zakresie sporządzania krajowego planu, w związku z faktem, iż obowiązki te zostały określone już we wspomnianym wyżej unijnym rozporządzeniu. Państwa Członkowskie będą zatem opracowywać zintegrowane krajowe sprawozdania z postępów w dziedzinie energii i klimatu w cyklach co dwa lata, a termin pierwszego sprawozdania dwuletniego upływa 15 marca 2023 r.

Projekt ustawy zakłada uzupełnienie słowniczka ustawy o efektywności energetycznej o wskazane pojęcia, co do których pojawiały się rozbieżności interpretacyjne. Ustalenie jednolitej terminologii i jej znaczenia jest zatem wskazane.

Wprowadzenie definicji energii finalnej w art. 2 w pkt 7 polega na doprecyzowaniu, że jest to energia lub paliwo dostarczone odbiorcy końcowemu, czyli zniwelowaniu interpretacyjnych rozbieżności przy odwołaniu się do dyrektywy 2012/27/UE, która stanowi w art. 2 pkt 3, że „zużycie energii końcowej oznacza całość energii dostarczonej sektorom przemysłu, transportu, gospodarstw domowych, usług i rolnictwa”. Wyłącza się z niego dostawy dla sektora przemiany energetycznej oraz samego przemysłu energetycznego. Niespójność skutkowała bowiem obniżeniem ilości oszczędności energii odbiorców końcowych o straty związane z zużywaniem paliw. Obecne brzmienie definicji ma na celu uporządkowanie tej kwestii.

W art. 2 zaproponowano także dodanie pkt 14–17, w których zdefiniowano:

- w pkt 14 rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej. Celem proponowanej zmiany jest ułatwienie Prezesowi URE prowadzenia procedury odmowy wydania świadectwa efektywności energetycznej z powodu rozpoczęcia prac przed złożeniem wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej. W szczególności, istotnym było wskazanie, która czynność może zostać uznana za moment rozpoczęcia prac. Należy podkreślić, że celem uniknięcia uznania rozpoczęcia robót budowlanych w zakresie dowolnej inwestycji i zamówienia dowolnych urządzeń za zmierzające do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, definicja obejmuje w szczególności wyłącznie roboty budowlane oparte o przedsięwzięcia zdefiniowane w art. 2 pkt 12 ustawy, jak również pierwsze prawnie wiążące zobowiązanie do zamówienia urządzeń służących poprawie efektywności energetycznej.
- definicja paliw ciekłych, która znalazła się w projekcie ustawy, została określona w oparciu o wykaz zamieszczony w rozporządzeniu Ministra Aktywów Państwowych z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego wykazu paliw ciekłych, których wytwarzanie, magazynowanie lub przeładunek, przesyłanie lub dystrybucja, obrót, w tym obrót z zagranicą,

wymaga koncesji oraz których przywóz wymaga wpisu do rejestru podmiotów przywożących (Dz. U. poz. 2332, z późn. zm.). Ze względu na specyfikę rynku paliw ciekłych dokonano zawężenia listy paliw do takich, które można zakwalifikować jako paliwa przeznaczone do celów transportowych i kolejowych.

– pojęcie oznaczające wprowadzenie paliw ciekłych do obrotu, które jest uspołniane z definicją podmiotu paliwowego, i które polega na pierwszym rozporządzeniu paliwami ciekłymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot paliwowy, który dokonał wytworzenia, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego tych paliw ciekłych, lub zużył te paliwa na potrzeby własne. Obie definicje uzupełniają się poprzez odpowiednie rozłożenie akcentów na czynności i podmioty oraz skorelowanie treści regulacji z art. 10 ust. 1 ustawy.

Rynek paliw ciekłych charakteryzuje się dużą różnorodnością, co wynika ze specyfiki surowca. Mieszanie paliw poprzez dodawanie różnych biokomponentów, jak również stosowanie paliw z przeznaczeniem m. in. na cele inne niż transport drogowy lub kolejowy, wymusiło zastosowanie w projekcie ustawy określonych kryteriów wyboru. Zastosowana przesłanka negatywna służy uszczelnieniu systemu, zaś doprecyzowanie pojęć paliw ciekłych, podmiotu paliwowego oraz czynności wprowadzenia paliw ciekłych do obrotu zapewnia jasną i spójną interpretację wprowadzonej koncepcji.

Uzasadnieniem wprowadzonej zmiany w art. 7 w ust. 3, 4 i 5 oraz poprzez dodanie ust. 6 jest potrzeba sprecyzowania w jakich sytuacjach umowy o poprawę efektywności energetycznej, zwany dalej „umowami EPC”, nie mają wpływu na zwiększenie poziomu długu publicznego. Wątpliwości w tym zakresie w dalszym ciągu stanowią jedną z kluczowych barier stosowania umów EPC w sektorze publicznym, zwłaszcza na poziomie lokalnym. Wskazał na to m.in. raport Centrum Badawczego Komisji Europejskiej (JRC) z 2019 r. (w którym oceniono wdrożenie umów EPC w państwach członkowskich), w którym podkreślono, że w Polsce istnieje pilna potrzeba sprecyzowania na poziomie ustawowym kwestii wpływu umów EPC na dług publiczny³⁾.

Eurostat w 2017 r. wydał wytyczne w zakresie rachunkowości wobec umów EPC⁴⁾. Eurostat wzmocnił tym samym możliwość rejestracji pozabilansowej, która zwiększa atrakcyjność dla sektora publicznego wykorzystania umów zawieranych z dostawcami EPC.

³⁾ Boza-Kiss, B., Toleikyté, A., Bertoldi, P. 2019. *Energy Service Market in the EU – Status review and recommendations 2019*. Scientific and Technical Report. European ESCO Market Reports series. Ispra, Italy: European Commission, JRC, Institute for Energy and Transport, s. 122.

⁴⁾ *Wytyczne Eurostatu, Rejestracja umów o poprawę efektywności energetycznej w rachunkach sektora instytucji rządowych i samorządowych*, Komisja Europejska, Eurostat, Bruksela 2017, s. 1.

Zgodnie z wytycznymi Eurostatu umowy takie mogą zostać zarejestrowane poza bilansem pod warunkiem uznania wykonawcy projektu jako właściciela ekonomicznego zainstalowanych aktywów, czyli wtedy kiedy dostawca usługi energetycznej bierze na siebie większość ryzyka.

Ponadto Komisja Europejska przy ocenie wdrożenia art. 18 ww. dyrektywy wielokrotnie zwracała uwagę, że w Polsce istnieje wiele barier regulacyjnych, które należy usunąć i niezbędna jest silniejsza promocja umów EPC w sektorze publicznym. Proponowane przepisy czynią zadość oczekiwaniom Komisji wyrażanym w przytaczanych powyżej dokumentach.

W art. 7 ust. 3 ustawy zmienianej projektem ustawy zaproponowano podobne rozwiązanie wprowadzone już na grunt polski ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym w odniesieniu do umów PPP.

Zgodnie z art. 7 ust. 3 zobowiązania wynikające z umowy o poprawę efektywności energetycznej nie wpływają na poziom państwowego długu publicznego oraz deficyt sektora finansów publicznych w przypadku gdy dostawca usług związanych ze zużyciem energii ponosi większość ryzyka budowy i ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności energii z uwzględnieniem wpływu na wymienione ryzyka czynników takich jak gwarancje i finansowanie przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii oraz alokacja aktywów po zakończeniu trwania umowy. Pojęcie „ryzyko budowy”, w przypadku umowy EPC, powinno być rozumiane jako ryzyko związane z realizacją nakładów inwestycyjnych mających na celu poprawę efektywności energetycznej istniejącego obiektu, co jest pojęciem szerszym niż realizacja robót budowlanych w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego. W ujęciu Eurostat dostawca EPC zwykle realizuje przede wszystkim nakłady inwestycyjne mające na celu poprawę efektywności energetycznej istniejącego obiektu, które nie są robotami budowlanymi. Nakłady mające na celu poprawę efektywności energetycznej obejmują nowy i/lub ulepszony sprzęt (np. oświetlenie, ogrzewanie, wentylację klimatyzację, pompy, kotły itd.), a także inne ulepszenia, jak izolacja (np. dachu, ścian, okien, itd.).

Doprecyzowanie przepisów prawnych w tym zakresie w ustawie o efektywności energetycznej, które w przejrzysty sposób określą kiedy stosowanie umów EPC nie skutkuje wzrostem długu publicznego – powinno przyczynić się do zwiększenia zainteresowania tego typu umowami wśród jednostek sektora publicznego.

Zgodnie z przewodnikiem EUROSTAT dotyczącym ujęcia statystycznego umów o poprawę efektywności energetycznej w rachunkach narodowych, podstawowym rozróżnieniem pomiędzy umowami o poprawę efektywności energetycznej (EPC) a umowami partnerstwa publiczno-prywatnego (PPP) jest sposób wynagradzania partnera prywatnego. EPC polegające

na istotnej modernizacji lub renowacji istniejącej infrastruktury mogą w pewnych okolicznościach zostać potraktowane jako wchodzące w zakres przepisów Eurostatu dotyczących PPP. Jeśli jednak partner prywatny w takiej sytuacji otrzymuje wynagrodzenie na podstawie zużycia energii i/lub oszczędności kosztów związanych z istniejącą infrastrukturą, to (zakładając, że posiada inne cechy EPC), przedsięwzięcie zostanie uznane za EPC w ujęciu statystycznym.

Należy podkreślić, że rozróżnienie pomiędzy umowami PPP i EPC jest widoczne na poziomie reguł EUROSTAT i opiera się na sposobie wynagradzania partnera prywatnego. Takie rozróżnienie nie jest jednak zauważalne na poziomie przepisów krajowych regulujących partnerstwo publiczno-prywatne.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym, PPP polega na wspólnej realizacji przedsięwzięcia opartej na podziale zadań i ryzyk pomiędzy podmiotem publicznym i partnerem prywatnym. Jest to ujęcie stosunkowo ogólne i obejmuje liczne przykłady umów, nie uznawanych przez EUROSTAT za PPP (np. umowy o okresie czasu nieprzekraczającym 10 lat, czy umowy koncesji). Umowa EPC mieści się w zakresie przedmiotowym ustawy o PPP, a umowy EPC często zawierane są zgodnie z przepisami wspomnianej ustawy, nawet jeśli wynagrodzenie oparte jest na gwarantowanym poziomie oszczędności. Również w przypadku wynagrodzenia mieszanego, częściowo opartego na dostępności czy popycie, a częściowo na gwarantowanym poziomie oszczędności, poważne wątpliwości może budzić wybór właściwego trybu zawarcia umowy.

Z tego względu, mając na uwadze, że umowy o poprawę efektywności energetycznej stanowią szczególny rodzaj umów PPP, treść ust. 3 dostosowano w ten sposób, że określenie „partner prywatny” zastąpiono sformułowaniem „dostawca usług związanych ze zużyciem energii”. W ust. 4 pojawiła się definicja nowowprowadzonego pojęcia.

Wprowadzenie nowego pojęcia dostawcy usług związanych ze zużyciem energii, zdefiniowanego w ust. 4 jako każdy podmiot, w tym mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który wykonuje usługi polegające na realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej i uzyskaniu w wyniku realizacji tych przedsięwzięć oszczędności energii u odbiorców końcowych, umożliwi zapewnienie pewności prawnej podmiotów sektora publicznego co do właściwych podstaw prawnych zawierania umów o poprawę efektywności energetycznej.

W celu zapewnienia stabilnego otoczenia prawnego dla projektów obejmujących poprawę efektywności energetycznej i wdrożenia wytycznych Eurostatu z 2017 r. dotyczących rachunkowości wobec umów EPC w art. 7 ust. 5 ustawy wprowadzono delegację dla ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego, który w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu, oraz po zasięgnięciu opinii Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje ryzyka oraz czynniki uwzględniane przy ich ocenie. Zakres kompetencji w odniesieniu do przepisów dotyczących umów PPP i oceny ryzyk w tym zakresie uzasadnia przypisanie wiodącej roli w wydaniu tego rozporządzenia ministrowi właściwemu do spraw rozwoju regionalnego.

W rozporządzeniu, oprócz ryzyk typowych dla projektów PPP, znajdą się również takie, które wpływają na zobowiązania z tytułu umów o poprawę efektywności energetycznej. Ryzyka charakterystyczne dla tego typu umów, a przypisywane partnerom prywatnym, związane są z uzyskaniem określonego, gwarantowanego poziomu oszczędności energii. Ważnym elementem, który zostanie uwzględniony w treści rozporządzenia, będzie katalog zdarzeń, które mogą mieć wpływ na zmaterializowanie się ryzyka nieuzyskania poziomu średniorocznych oszczędności gwarantowanych w umowie o poprawę efektywności energetycznej. W rozporządzeniu wyszczególnione będą rodzaje ryzyk, które będą uwzględniane przy ocenie wpływu zobowiązań z umów o poprawę efektywności energetycznej na dług publiczny jednostki sektora publicznego realizującej przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej.

Konstrukcja stosowania przepisów ustawy o PPP w odniesieniu do umów o poprawę efektywności energetycznej w zakresie nieuregulowanym w ustawie o efektywności energetycznej jest rozwiązaniem, które wprowadza większą elastyczność postępowań w celu zawarcia umów EPC – wszczęcie postępowania w trybie PPP pozwoli – w razie wyboru trybu negocjacyjnego – nawet na zmiany zakresu docelowej umowy, w tym zmianę sposobu wynagradzania partnera prywatnego w konkretnym przypadku. Zmniejszy to ryzyko niepowodzenia przedsięwzięcia. Należy zaznaczyć, że zmiana ta nie spowoduje zwiększenia formalnego obciążenia podmiotów publicznych w toku postępowania. W przypadku projektów niewielkich lub niezbyt skomplikowanych, podmioty publiczne mogą ogłosić takie postępowanie również w trybie przetargu nieograniczonego.

W sprawach nieuregulowanych w ustawie o efektywności energetycznej do tych umów stosowane będą przepisy ustawy o PPP, w szczególności odnoszące się do trybu wyboru dostawcy i opiniowania projektów przez ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego.

Zgodnie z art. 7 ust. 6 ustawy umowy o poprawę efektywności energetycznej będą wyłączone z konieczności wykonywania oceny efektywności realizacji przedsięwzięcia (art. 3a ustawy o PPP), stosowania art. 3b ust. 2 i art. 7 ust. 1 i 2 (z uwagi na specyficzny dla EPC sposób obliczania wynagrodzenia), wliczania ich do łącznej kwoty zobowiązań finansowych z tytułu umów o partnerstwie publiczno-prywatnym (art. 17 ustawy o PPP), konieczności uzyskania zgody ministra właściwego do spraw finansów publicznych w zakresie sfinansowania z budżetu państwa projektów powyżej 100 mln PLN (art. 18 ustawy o PPP) oraz przepisów odnoszących się do poziomu państwowego długu publicznego (art. 18a ustawy o PPP). Dodatkowo wszystkie projekty PPP zgodnie z ustawą o partnerstwie publiczno-prywatnym są monitorowane przez ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego, co pozwoli także na lepszy monitoring tego rodzaju przedsięwzięć pod kątem realizacji celów w zakresie efektywności energetycznej.

Zamieszczony w projekcie ustawy przepis art. 7a stanowi uzupełnienie ww. rozwiązań w zakresie umów o poprawę efektywności energetycznej. W szczególności zawarto w nim delegację dla ministra właściwego do spraw klimatu do opracowania wytycznych dotyczących zawierania umów o poprawę efektywności energetycznej, aby wyłączyć je z ogólnej puli umów PPP i rozpowszechnić ich stosowanie na większą skalę. Wytyczne te nie mają charakteru obligatoryjnego, natomiast pozwolą na wprowadzenie ulepszonych modeli realizacji tych umów w oparciu o obecną sytuację rynkową i dobre praktyki krajowe, a także doświadczenia innych państw członkowskich w tym zakresie. Wyraźne rozdzielenie kompetencji w tym zakresie pozwoli na płynne monitorowanie rynku umów o poprawę efektywności energetycznej

W celu raportowania realizacji celu oszczędności energii finalnej konieczne jest także monitorowanie efektu energetycznego realizowanych umów o poprawę efektywności energetycznej. W związku z tym w ust. 2 art. 7a sformułowano zakres informacji przekazywanych przez ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego, w tym liczbę zawartych umów o poprawę efektywności energetycznej oraz dane na temat średniorocznych oszczędności energii finalnej możliwych do uzyskania w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej i okres uzyskiwania tych oszczędności. Ponadto przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym zostały stosownie uszczegółowione w art. 5 projektu ustawy poprzez dodanie odpowiedniego punktu określającego dodatkową informację na temat średniorocznych oszczędności energii finalnej możliwych do uzyskania w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej oraz okresu uzyskiwania tych oszczędności.

Zgodnie z art. 8 ust. 9 obowiązującej ustawy, minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa został zobowiązany do przekazywania ministrowi właściwemu do spraw energii, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, informacji o uzyskanych przez organy władzy publicznej oszczędnościach energii pierwotnej w budynkach użytkowanych przez te organy. W ust. 10, minister właściwy do spraw energii został zobowiązany do przekazania Komisji Europejskiej wspomnianych wyżej informacji oraz sprawozdania z postępu w dążeniu do osiągnięcia krajowego celu w zakresie efektywności energetycznej. Jak wspomniano wyżej, KPEiK przedstawia założenia i cele oraz polityki i działania na rzecz realizacji 5 wymiarów *unii energetycznej*, tj. m.in. w zakresie efektywności energetycznej, zatem usunięcie wspomnianych przepisów konieczne jest w celu uniknięcia podwójnej regulacji.

Art. 4 dyrektywy 2012/27/UE, który zobowiązuje państwa członkowskie do ustanowienia długoterminowych strategii wspierania inwestycji w renowację krajowych zasobów budynków, został włączony do dyrektywy w sprawie charakterystyki energetycznej budynków⁵⁾, co dodatkowo przemawia za dokonaniem zmian w art. 8 obowiązującej ustawy, likwidujących nałożone zobowiązanie na ministra właściwego do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa do przekazywania ministrowi właściwemu do spraw klimatu, informacji o uzyskanych przez organy władzy publicznej oszczędnościach energii pierwotnej w budynkach, celem ich przekazania do Komisji Europejskiej.

Zmiany wprowadzone w art. 10–12 i art. 14 ustawy, dodanie nowych art. 14a i art. 15a, oraz zmiany w art. 16–20, art. 22, art. 24–26, art. 28 i art. 32 ustawy dotyczą zasad realizacji obowiązku w zakresie oszczędności energii. Przepisy te stanowią wypełnienie postanowień zmienionego art. 7 dyrektywy 2012/27/UE, a także nowego art. 7a dyrektywy 2018/2002/UE. Dyrektywa 2018/2002 przedłużyła okres realizacji celu oszczędności energii u odbiorcy końcowego z roku 2020 do roku 2030 oraz doprecyzowała, że państwa członkowskie mogą osiągnąć wymagane oszczędności energii poprzez system zobowiązujący do efektywności energetycznej, alternatywne środki w zakresie polityki lub połączenie obu tych podejść.

Art. 7 EED przewiduje, że przyjęte środki do realizacji celu na rok 2030 powinny stwarzać przesłanki do ich przynajmniej częściowej kontynuacji po tym terminie i możliwość

⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz. Urz. UE L 153 z 18.6.2010, str. 13).

elastycznego uzupełnienia przez środki dodatkowe przyjęte po 2030 r., jak również uwzględniać korzyści ekonomiczne wynikające z zastosowanych mechanizmów.

Art. 7a dyrektywy 2012/27/UE, który dotyczy systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej, umożliwi państwom członkowskim wypełnienie obowiązku w zakresie osiągnięcia wielkości oszczędności energii wymaganej na mocy art. 7 ust. 1 dyrektywy za pomocą systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej. Ust. 2 art. 7a dyrektywy stanowi, że państwa członkowskie w ramach tego systemu mogą wyznaczyć podmioty zobowiązane do oszczędności energii spośród: dystrybutorów energii lub przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii oraz przedsiębiorstw prowadzących dystrybucję i sprzedaż detaliczną paliw transportowych działających na ich terytorium.

Zgodnie z art. 20 obowiązującej ustawy poprawa efektywności energetycznej realizowana jest poprzez system certyfikatów efektywności energetycznej, zwany potocznie systemem białych certyfikatów. Białe certyfikaty wydawane są przez Prezesa URE i przyznawane podmiotom realizującym przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej. Wysokość uzyskanych oszczędności musi być zweryfikowana przez niezależny audyt. Prawa majątkowe do białych certyfikatów są zbywalne, podlegają obrotowi giełdowemu. Świadczenia efektywności energetycznej pozyskują i przedstawiają do umorzenia podmioty zobowiązane do realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorców końcowych, co prowadzi do uzyskania wymaganej oszczędności energii finalnej. Podmiotami zobowiązanymi w obowiązującym systemie są:

- 1) przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu energią elektryczną, ciepłem lub gazem ziemnym i sprzedające te nośniki odbiorcom końcowym na terenie Polski. Z obowiązku wyłączone są przedsiębiorstwa sprzedające ciepło odbiorcom końcowym z całkowitą zamówioną mocą cieplną w danym roku nie wyższą niż 5 MW,
- 2) odbiorcy końcowi i podmioty działające na ich rzecz (np. domy maklerskie) dokonujący zakupów energii na giełdzie towarowej lub innym rynku zorganizowanym na terenie Polski,
- 3) odbiorcy końcowi importujący gaz ziemny na terytorium Polski.

Obowiązujący system świadectw efektywności energetycznej okazał się niewystarczający w zakresie wypełnienia wyznaczonego celu, stąd pojawiła się konieczność objęcia systemem większej liczby podmiotów (podmiotów wprowadzających paliwa ciekłe do obrotu) i dopuszczenia tzw. środków alternatywnych, jako narzędzia uzupełniającego system świadectw efektywności energetycznej.

Projekt ustawy przewiduje uzupełnienie art. 10 ust. 1 poprzez wprowadzenie możliwości dofinansowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej jako kolejnego (obok samodzielnej realizacji takich przedsięwzięć oraz uzyskania świadectw efektywności energetycznej) sposobu realizacji obowiązku uzyskania oszczędności energii finalnej. Zakres tej zmiany został opisany w art. 15a.

Zgodnie z projektem ustawy zmiany zaproponowane w art. 10 ust. 1 mają charakter legislacyjno-dostosowujący, z kolei zmiana zaproponowana w ust. 2 pkt 6 dotyczy rozszerzenia katalogu podmiotów zobowiązanych, wymienionych w art. 10 obowiązującej ustawy o podmiot paliwowy wprowadzający paliwa ciekłe do obrotu. Intencją ustawodawcy było takie określenie podmiotu zobowiązanego z sektora paliw ciekłych, aby regulacja objęła podmioty paliwowe wprowadzające paliwa służące do transportu drogowego lub kolejowego. Ewentualne rozszerzenie katalogu będzie możliwe w przypadku podniesienia ambicji celu krajowego ustalanego w wyniku rewizji dyrektywy o efektywności energetycznej.

W art. 10 dodano ust. 4 przewidujący wyłączenie tych podmiotów paliwowych, które wytwarzają paliwa ciekłe wyłącznie poprzez mieszanie komponentów z paliwami ciekłymi w ilości stanowiącej nie więcej niż 0,2% objętości wytworzonego w ten sposób paliwa ciekłego, w zakresie dotyczącym dodawania tych komponentów. Uzasadnieniem wprowadzonego przepisu jest fakt, że podobne wyłączenia w odniesieniu do podmiotów wymienionych w proponowanym przepisie art. 10 ust. 4 ustawy o efektywności energetycznej zawarte są w ustawie o podatku akcyzowym (np. art. 87 ust. 4) oraz w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (art. 23b ust. 2). Doprecyzowanie, który podmiot paliwowy będzie realizował obowiązek bezpośrednio, z uwzględnieniem wskazanych wyłączeń, ułatwi realizację obowiązku podmiotom zobowiązanim oraz kontrolę realizacji obowiązku przez Prezesa URE.

Zmiany w art. 11 wynikają z wprowadzenia do systemu białych certyfikatów podmiotów wprowadzających paliwa ciekłe do obrotu. Przepis wprowadzonego projektem ust. 1a umożliwia podmiotom paliwowym wprowadzającym paliwa ciekłe do obrotu rozliczanie części obowiązku oszczędności energii poprzez uiszczanie opłaty zastępczej w pierwszych pięciu latach realizacji obowiązku i stanowi uzupełnienie progresywnego ustalenia wysokości obowiązku dla tych podmiotów ustalonego w art. 14. W ocenie ustawodawcy nałożenie takiego zobowiązania w pełnym wymiarze miałyby negatywne skutki zarówno dla rynku białych certyfikatów – powodując szok popytowy, jak również dla przedsiębiorstw paliwowych – powodując brak możliwości realizacji obowiązku. Nałożenie obciążeń w takiej samej wysokości, jak dla podmiotów już funkcjonujących w systemie, które skorzystały w latach

wcześniejszych z możliwości rozliczania obowiązku w formie opłaty zastępczej zgodnie z art. 11 ust. 1, wraz z wejściem w życie ustawy o efektywności energetycznej, stanowiłoby nieproporcjonalne obciążenie tych podmiotów. Zmiana treści ust. 3 uzasadniona jest tym, że dotychczasowe przepisy ust. 1 i 2 nie mają już zastosowania. Zaproponowano więc regulację obejmującą wszystkie podmioty zobowiązane, w tym również podmioty paliwowe, bez dodatkowego kryterium czasu, co pozwala na elastyczne podejście również do podmiotów paliwowych wprowadzających paliwa ciekłe do obrotu, które mogą rozliczyć poprzez uiszczenie opłaty zastępczej w wysokości wyższej niż wskazuje treść art. 1a, przy zachowaniu przesłanek przewidzianych w dyspozycji ust. 3.

W projekcie ustawy w art. 12 zmodyfikowano ust. 6 oraz dodano ust. 7, w zakresie obowiązku nałożonego na Zarząd Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przekazywania ministrowi właściwemu do spraw klimatu sprawozdań o wysokości środków przeznaczonych na realizację przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej. Projektowana ustawa w stosunku do treści zawartej w obowiązującej ustawie doprecyzowuje w dodanym ust. 7, że w sprawozdaniu powinna znaleźć się sumarycznie ujęta wysokość środków przeznaczonych na realizację przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej w danym roku oraz wysokość oszczędności energii finalnej uzyskanej w wyniku realizacji takich przedsięwzięć, w podziale na rodzaje przedsięwzięć wraz z określeniem wysokości środków przeznaczonych na realizację każdego przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej oraz planowanych oszczędnościach energii finalnej dla tego przedsięwzięcia. Ponadto sprawozdanie powinno zawierać informację o uzyskanych oszczędnościach energii finalnej dla każdego przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej. Zaproponowana w projekcie zmiana wynikała z konieczności doprecyzowania proponowanych przepisów tak, aby nie budziło wątpliwości, jaki powinien być faktyczny zakres sprawozdania przedkładanego corocznie przez Zarząd Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz jakich środków finansowych ono dotyczy. W szczególności należało ujednoczyć sposób prezentowania danych oraz wyeliminować powtórzenia tych samych danych w sprawozdaniu.

W art. 14 zaproponowano rozszerzenie katalogu podmiotów zobowiązanych do uzyskania oszczędności energii finalnej o podmioty paliwowe wprowadzające paliwa ciekłe do obrotu przez określenie wielkości oszczędności energii finalnej w przeliczeniu na ilość paliw. Z uwagi na specyfikę sektora paliw ciekłych, w tym m.in. niższą efektywność kosztową przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej realizowanych w tym sektorze, zdecydowano zastosować podejście progresywne, tak aby nie nakładać nadmiernych obciążeń

na sektor paliw ciekłych, zwłaszcza w pierwszych latach realizacji obowiązku. Mogłoby to bowiem spowodować nieproporcjonalny do uzyskanych efektów wzrost cen paliw. Z uwagi na fakt, że przy wartości obowiązku 1,5% dla paliw ciekłych, obowiązek umarzania świadectw efektywności energetycznej wzrósłby w porównaniu do stanu obecnego aż o 100%, zdecydowano po analizach, że obowiązek dla tego sektora będzie miał charakter progresywny i wyniesie średniorocznie ok. 0,4%. Uszczegółowienie wyliczenia w art. 14 ust. 1 pkt 4 jednoznacznie nakłada na podmioty paliwowe obowiązek w zakresie oszczędności energii w wysokości 1% także po roku 2030. Wysokość obowiązku dla sektora paliw ciekłych została dostosowana do obowiązującego celu dla Polski w ramach art. 7 dyrektywy 2002/2018/UE.

W artykule 14 ust. 2 uchyla się pkt 2, zgodnie z którym ilość gazu ziemnego sprzedanego w danym roku odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium RP może być pomniejszana o ilość gazu ziemnego sprzedanego w danym roku w celu jego zużycia na „cele nieenergetyczne”. Konieczność dokonania tej zmiany wynika wprost z przepisów art. 7 i art. 7a wdrażanej dyrektywy 2018/2002/UE, które stanowią, że: „W przypadku gdy państwa członkowskie zdecydują się wypełnić swoje obowiązki w zakresie osiągnięcia wielkości oszczędności wymaganej na mocy art. 7 ust. 1 za pomocą systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej, zapewniają one, aby strony zobowiązane prowadzące działalność na terytorium poszczególnych państw członkowskich spełniły ich wymóg w zakresie łącznych oszczędności końcowego zużycia energii”, przy czym wymóg ten określony jest jako osiągnięcie łącznych oszczędności końcowego zużycia energii równoważnych co najmniej nowym oszczędnościom w każdym roku od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. w wysokości 0,8 % rocznego zużycia energii końcowej, uśrednionego dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2019 r. W związku z tym, że ww. przepisy dyrektywy odnoszą wielkość obowiązku nałożonego na podmioty zobowiązane bezpośrednio do rocznego zużycia energii końcowej, wyłączenie z tego zakresu obowiązku energii zużytej na „cele nieenergetyczne” nie ma uzasadnienia.

Uzasadnieniem dodania art. 14a była konieczność przyjęcia regulacji zbliżonych do tych, które już funkcjonują w ramach Narodowego Celu Wskaźnikowego oraz Narodowego Celu Redukcyjnego. Objęcie obowiązkiem podmiotów paliwowych wprowadzających do obrotu paliwa ciekłe z przeznaczeniem na cele transportowe i kolejowe, wymusiło określony zakres wyłączeń ze względu na specyfikę paliw ciekłych, które w odróżnieniu od energii elektrycznej i gazu ziemnego nie są produktem jednorodnym.

Przyjęto, że podstawę wyznaczenia obowiązku dla podmiotów paliwowych odnośnie paliw ciekłych mieszanych wprowadzonych do obrotu, stanowi moment wprowadzenia

określonego paliwa na rynek, zaś w przypadku paliw mieszanych – różnica między całkowitą ilością paliw ciekłych wprowadzaną do obrotu i tą ilością paliw ciekłych, od której obowiązek zrealizował poprzedni podmiot paliwowy, wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego. Ze względu na możliwość uszlachetniania paliw poprzez dodawanie biokomponentów, jak również możliwość mieszania dwóch rodzajów paliw ciekłych, bez przewidzianych w projekcie ustawy wyłączeń, mogłaby zaistnieć sytuacja, w której paliwo powstałe w wyniku mieszania składników traktowane byłoby jako nowy surowiec, a zatem pojawiłaby się sposobność podwójnego zliczenia oszczędności. Zasadność wprowadzenia art. 14a polega również na uniknięciu dublowania obowiązku w zakresie oszczędności energii liczonego od ilości paliwa wprowadzanego do obrotu przez podmioty paliwowe. Istotą zaproponowanej konstrukcji jest więc nie tylko objęcie obowiązkiem dodatkowych podmiotów, lecz także uniemożliwienie wyjścia poza zakres wskazany w ustawie, zaś dodatkową spójność zapewnia odpowiednie zdefiniowanie pojęć paliw ciekłych – rozszerzające w stosunku do definicji wymienionych w ustawie z 25 sierpnia 2006 r o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W ten sposób projekt ustawy wprowadza ściśle określoną grupę podmiotów zobowiązanych, wprowadzających do obrotu wskazane w ustawie paliwa, co w dużym stopniu eliminuje niebezpieczeństwo podwójnego zliczenia oszczędności. Intencją ustawodawcy nie jest zatem umożliwienie kaskadowego przenoszenia obowiązku na kolejne podmioty, lecz objęcie obowiązkiem różnicy powstałej z ilości paliwa ciekłego, którą powinien był rozliczyć poprzedni podmiot zobowiązany i tej którą powinien rozliczyć podmiot mieszający paliwa.

Zaproponowane w projekcie wyłączenia dotyczą paliw przeznaczonych do użytku innego niż na cele transportowe i kolejowe. Zastosowanie przesłanki negatywnej uzasadnia możliwość zbyt obszernego interpretowania przepisów przy zastosowaniu wyłącznie przesłanki pozytywnej, co umożliwiłoby wyłączenie określonej grupy paliw ze względu na odpowiednie wzmianki w dokumentacji. Uznano więc, że przeniesienie na podmioty wprowadzające do obrotu paliwa ciekłe obowiązku wykazania możliwości wyłączenia poprzez zaliczenie konkretnego surowca do grupy paliw nieprzeznaczonych na cele transportowe i kolejowe zapewni szczelność systemu. Do grupy takich paliw można zaliczyć np. olej napędowy wykorzystywany do celów grzewczych (olej opałowy). Tym samym zaistnieje istotna korelacja między realizacją Narodowego Celu Wskaźnikowego, Narodowego Celu Redukcyjnego oraz realizacji obowiązku uzyskania wymaganej oszczędności energii finalnej na rynku paliw ciekłych. Spójna z powyższymi zmianami jest korekta dokonana w art. 19 ust. 1. Zmiany w tym przepisie mają charakter legislacyjno-dostosowujący.

W ust. 2 art. 14a przewidziano termin miesięczny na złożenie stosownej informacji na temat rodzaju i ilości paliw ciekłych, od których podmiot paliwowy powinien zrealizować obowiązek oraz oświadczenie, w którym podmiot zobowiązany reprezentowany przez osobę uprawnioną poświadczają uzyskanie określonej wysokości oszczędności energii finalnej.

Treść nowego art. 15a zaproponowana w art. 1 pkt 12 projektu ustawy obejmuje możliwość zrealizowania programów bezzwrotnych dofinansowań przez podmioty zobowiązane, w tym także podmioty paliwowe, w celu współfinansowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, polegających na wymianie urządzeń lub instalacji służących do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej na urządzenia lub instalacje służące do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej charakteryzujące się wyższą klasą efektywności energetycznej, bądź przyłączeniu do sieci ciepłowniczej.

Aktualny model przyznawania świadectw efektywności energetycznej przewiduje, iż przyznawane są one za przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej przy założeniu przekroczenia minimalnego progu uzyskanej oszczędności energii na poziomie 10 toe. Tego rodzaju uwarunkowania w praktyce uniemożliwiają wdrożenie innowacyjnych przedsięwzięć proefektywnościowych angażujących odbiorców końcowych. Beneficjentami tego systemu są wyłącznie podmioty instytucjonalne. Ponadto, należy zwrócić uwagę na niewystarczającą podaż białych certyfikatów na rynku. W ocenie projektodawcy, w związku z rozszerzeniem katalogu podmiotów zobowiązanych o przedsiębiorstwa paliwowe, konieczne jest równoległe rozszerzenie możliwości pozyskania białych certyfikatów w ramach prostych przedsięwzięć niewymagających procedury audytu efektywności energetycznej. Tym samym jego uzupełnienie o element dedykowany dla odbiorców indywidualnych będzie rozwiązaniem zgodnym z duchem dyrektywy 2018/2002/UE, która nakłada na zobowiązanych przedsiębiorców energetycznych realizację obowiązku oszczędności energii u odbiorców końcowych bez ich różnicowania czy dyskryminowania którejkolwiek z grup.

Potrzeba jednoznacznego wskazania, że suma oszczędności energii finalnej zaoszczędzonej w ciągu roku kalendarzowego przez wszystkich odbiorców końcowych w ramach programu dofinansowań, podlegającej zaliczeniu na poczet obowiązku z art. 10 ust. 1 uee dotyczy tylko jednego roku kalendarzowego, analogicznie do przepisów dotyczących oszczędności wykazywanych w ramach świadectw efektywności energetycznej, gdzie mowa jest o średniorocznej oszczędności energii finalnej oraz że jest to energia finalna zużywana przez odbiorcę końcowego – leżała u podstaw sformułowania ust. 2. Przepis ten będzie przeciwdziałać wielokrotnemu (w kolejnych latach) zaliczaniu średniorocznej oszczędności

energii finalnej powstałej w ramach danego przedsięwzięcia, w taryfach stosowanych wobec odbiorców końcowych. Ilość energii finalnej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, zaoszczędzonej w ciągu roku kalendarzowego przez odbiorców końcowych w wyniku realizacji programu dofinansowań oblicza się z uwzględnieniem wartości referencyjnych. Definicja wartości referencyjnej znalazła się w ust. 4. Przez wartość referencyjną oszczędności energii finalnej, rozumie się przeciętną ilość średniorocznych oszczędności energii finalnej, wyrażoną w tonach oleju ekwiwalentnego na rok, uzyskaną w wyniku realizacji danego rodzaju przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej.

W projektowanej ustawie przewidziano wydanie rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw klimatu w sprawie wartości referencyjnych, które w sposób ustandaryzowany określą ilość osiągniętej oszczędności energii finalnej bez potrzeby sporządzania audytów dla konkretnych przedsięwzięć. W treści regulacji zostały wydzielone wartości referencyjne dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, polegających na wymianie w budynkach mieszkalnych jednorodzinnych standardowych indywidualnych źródeł ciepła oraz sposób obliczania wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, polegających na wymianie źródeł ciepła. Przy wyborze wartości referencyjnych, które będą określane jako standardowe wartości oszczędności energii finalnej, kierowano się możliwością ich bezpośredniego wyliczenia poprzez wykorzystanie wartości średnich rocznych sprawności dla standardowych źródeł ciepła określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków. Ponadto wartość referencyjna oszczędności energii finalnej określona zostanie jako standardowa wartość liczbowa tylko dla wymiany urządzeń w budynkach mieszkalnych jednorodzinnych w rozumieniu art. 3 pkt 2a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane. Dla pozostałych przedsięwzięć polegających na wymianie urządzeń lub instalacji, o których mowa w art. 15a ust. 1 projektu ustawy, w tym przyłączeniu do sieci ciepłowniczej, w rozporządzeniu określone będą sposoby obliczania tych wartości referencyjnych.

Dopuszcza się więc rozliczenie wartości referencyjnych na dwa sposoby: poprzez zastosowanie konkretnych wartości określonych w rozporządzeniu dla urządzeń standardowych, dla których można podać wartość ujednoliczoną oraz poprzez określenie sposobu obliczania wartości referencyjnych w odniesieniu do tych przedsięwzięć, dla których nie można podać ustandaryzowanej wartości referencyjnej.

W znacznym stopniu ułatwi to określanie uzyskanych oszczędności i znacząco usprawni sposób ich weryfikacji. Z założenia każdy podmiot zobowiązany może zrealizować program

dedykowany dla wielu odbiorców, w związku z tym w ust. 6 wyraźnie zaznaczono, że wysokość dopuszczalnego dofinansowania nie może wynosić więcej niż iloczyn łącznej ilości energii finalnej zaoszczędzonej w ramach jednego programu dofinansowań, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, i jednostkowej opłaty zastępczej w roku kalendarzowym, w którym realizowany jest program.

Aby ustanowić transparentność realizacji programów dofinansowań, szczegółowe zasady realizacji tych programów zostaną ustalone w regulaminach oraz umowach zawieranych z odbiorcami (oddzielnie dla każdego programu), zaś podmioty realizujące te programy zostały zobowiązane do przekazania rokrocznie Prezesowi URE informacji na temat uzyskanych w ten sposób oszczędności energii. W regulaminie powinny znaleźć się przynajmniej wytyczne określające grupę odbiorców końcowych, do których dedykowany jest program, rodzaje przedsięwzięć, które zaliczają się do programu, warunki i sposób skorzystania z programu dofinansowań i ilość energii planowanej do zaoszczędzenia a także okres jego obowiązywania i sposób zakończenia oraz wzór umowy zawieranej z odbiorcą końcowym, w tym odpowiednie dyspozycje za niedotrzymanie warunków przez strony umowy. Ustanowienie regulaminu wynika z konieczności zapewnienia należytego wykonania programu dofinansowań oraz związane jest z potrzebą monitorowania i raportowania osiągniętych oszczędności energii. Dlatego też w ust. 9 nałożono obowiązek przechowywania umowy do celów kontrolnych, przez okres co najmniej pięciu lat od upływu terminu rozliczenia wykonania obowiązku.

Warto podkreślić, że pozytywnym skutkiem wprowadzenia proponowanej zmiany będzie rozwój szeroko pojętej branży/gałęzi przemysłu, związanej z produkcją urządzeń grzewczych oraz komponentów do budowy i modernizacji instalacji grzewczych, usługami instalacyjnymi i serwisowymi, usługami projektowania, usługami montażowymi i budowlanymi, a także produkcją urządzeń i serwisami tzw. „smart home” (aplikacje, sterowniki, czujniki etc.). Rozwój branży, a w konsekwencji wyższa sprzedaż, przyniesie dodatkowe miejsca pracy w sektorze a także wygeneruje wpływy budżetowe z podatków bezpośrednich i pośrednich. Przyczyni się również do realizacji postanowień dyrektywy o odnawialnych źródłach energii w zakresie ciepłownictwa i ogrzewnictwa indywidualnego.

Postulowane rozwiązanie dostarczy także ram, na podstawie których zobowiązane przedsiębiorstwa energetyczne prowadzi będą mogły działania komunikacyjne, organizacyjne i biznesowe skierowane bezpośrednio do odbiorców końcowych. Wpłynie to wprost pozytywnie na budowanie społecznej świadomości w zakresie potrzeby modernizacji szkodliwych systemów grzewczych. Należy to uznać za istotne wsparcie dla programu „Czyste Powietrze” i działań mających na celu poprawę jakości powietrza w kraju.

Przyspieszenie działań antysmogowych, będących efektem proponowanych zmian w ustawie, przyczyni się ponadto do zmniejszenia kosztów administracyjnych, związanych z organizacją oraz obsługą systemu kontroli i egzekucji przepisów związanych z ochroną powietrza, zarówno na poziomie lokalnym jak i ogólnokrajowym.

Jednocześnie konieczne było jednoznaczne przesądzenie, że środki wydatkowane w ramach programów bezzwrotnego wsparcia finansowego będą zaliczane do kosztów uzasadnionych przedsiębiorstw energetycznych i będą mogły zostać uwzględnione w taryfach zatwierdzanych przez Prezesa URE. W ust. 10 znalazło się precyzyjne przeniesienie woli ustawodawcy odnośnie projektowanej regulacji tak, aby wyznaczyć limit w zakresie zaliczania kosztów programów dofinansowań do puli kosztów uzasadnionych. Koszty uzasadnione powinny być przypisywane proporcjonalnie do danej grupy taryfowej, w szczególności należy uwzględnić fakt, że obowiązek w zakresie oszczędności energii został nałożony na szerszą grupę odbiorców niż grupa podlegająca taryfowaniu.

Wprowadzona regulacja ma na celu doprecyzowanie sposobu uwzględniania kosztów realizacji programów dofinansowań w kosztach uzasadnionych, o których mowa w art. 3 pkt 21 ustawy – Prawo energetyczne. I tak, granicę kwoty uwzględnianej w kosztach uzasadnionych w danym roku określa art. 14 ustawy o efektywności energetycznej, i wyłącznie w tej wysokości są one uwzględniane w kosztach uzasadnionych działalności tych podmiotów, natomiast pozostała część poniesionych kosztów może zostać uznana za koszt uzasadniony w latach kolejnych. Regulacja ta przyczyni się do racjonalizacji procesu inwestycyjnego podmiotów zobowiązanych, zapobiegając ewentualnym rezygnacjom z przedsięwzięć, których koszty nawet nieznacznie przewyższałyby poziom określony w art. 14 u.e. Równocześnie projektowany przepis pozwoli ochronić odbiorców „taryfowych” przed nadmiernym przenoszeniem do taryf kosztów przedsięwzięć efektywnościowych, na co zwracano uwagę w dotychczas prezentowanych stanowiskach Prezesa URE. Rozwiązanie to zatem pozwoli z jednej strony na racjonalizację zachowań inwestorskich a z drugiej strony gwarantuje ochronę rynku przed nadmiernym wzrostem kosztów systemu.

Brak doprecyzowania w ust. 10 mógłby prowadzić do przyjęcia założenia, że realizowane będą wszystkie przedsięwzięcia niezależnie od relacji koszt-osiągnięta oszczędność energii oraz, że wszystkie koszty poniosą odbiorcy, w tym zwłaszcza w nieproporcjonalnej wysokości odbiorcy taryfowi, a beneficjentami staną się podmioty zobowiązane, co mogłoby naruszać zasadę równoważenia interesów odbiorców i przedsiębiorstw energetycznych wyrażoną w art. 1 ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne.

W art. 16 w ust. 1 i 2 przewidziano możliwość łącznego rozliczenia wykonania obowiązku za dwa lub trzy lata po złożeniu stosownego wniosku do Prezesa URE. Wobec brzmienia art. 16 ust. 1, który umożliwia przesunięcie terminu realizacji obowiązku do dnia 30 czerwca trzeciego roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek możliwość łącznego rozliczenia obowiązku za dwa lub trzy lata nie przynosi dodatkowych korzyści dla podmiotów zobowiązanych, a wręcz przeciwnie – skraca bowiem termin realizacji obowiązku w odniesieniu do kolejnych wspólnie rozliczanych lat. W związku z tym w projektowanej ustawie zaproponowano nadanie nowego brzmienia w ust. 1 oraz uchylenie ust. 2. Zmiany w art. 16 ust. 3 mają charakter legislacyjno-dostosowujący.

Proponowana zmiana uniemożliwi podwójne zgłaszanie w ramach rozliczenia tych samych przedsięwzięć. Nałożenie obowiązku przedstawiania Prezesowi URE listy umów o dofinansowanie w miejsce samych umów, stanowi bardziej racjonalne rozwiązanie w praktyce. W przypadku powzięcia wątpliwości w tym zakresie, Prezes URE, działając na podstawie art. 17 ust. 1 uue, będzie mógł bowiem zażądać przedłożenia „wrywkowo” wybranych umów, wskazanych na liście oraz dokumentów potwierdzających realizację przedsięwzięcia.

Dodanie ust. 6 i 7 w art. 16 uzasadnione jest koniecznością skorelowania wprowadzonej w art. 15a ustawy możliwości realizacji obowiązku przez podmioty zobowiązane za pomocą programu dofinansowań z obowiązkiem złożenia przez nie oświadczenia z tytułu odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Zmiana treści oświadczenia dołączanego do dokumentacji wynika z konieczności precyzyjnego określenia, kto podlega odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań, w celu przypisania odpowiedzialności za czyn zabroniony.

W art. 17 zaproponowano zmianę treści ust. 2 poprzez doprecyzowanie zakresu informacji ogłaszanej przez Prezesa URE w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki na stronie podmiotowej urzędu o wielkość oszczędności energii finalnej osiągniętej przez podmioty zobowiązane oraz o łącznej wysokości oszczędności osiągniętej przez te podmioty. Zmiana treści ust. 2 wynika z wprowadzenia w projekcie ustawy zmian w art. 10 ust. 2 i 3. Wymienione w art. 10 ust. 2 domy maklerskie zostały wyłączone w ten sposób z katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazywania informacji do Prezesa URE ze względu na fakt, że działając na zlecenie podmiotu zobowiązanego, nie osiągają one bezpośrednio żadnych oszczędności energii.

W celu dostosowania obowiązującej ustawy do treści dyrektywy 2018/2002/UE, dokonano zmiany w art. 18.

W projektowanej ustawie przewidziano, że oszczędność energii finalnej uzyskana w wyniku realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, do dnia 31 grudnia 2020 r. powinna wynosić nie mniej niż 2645 tys. ton oleju ekwiwalentnego oraz, że oszczędność energii finalnej uzyskana w wyniku realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, wraz z podjętymi działaniami alternatywnymi, od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. powinna wynosić nie mniej niż 5580 tys. ton oleju ekwiwalentnego.

Zgodnie z założeniami dyrektywy 2018/2002/UE państwa członkowskie mogą w obliczeniach uwzględnić oszczędności energii, które wynikają ze środków z dziedziny polityki, niezależnie od tego, czy zostały wprowadzone do dnia 31 grudnia 2020 r., czy po tej dacie, pod warunkiem, że środki te skutkują nowymi działaniami indywidualnymi podjętymi po dniu 31 grudnia 2020 r.

Zgodnie z założeniami dyrektywy 2018/2002/UE państwa członkowskie mogą łączyć systemy zobowiązujące z alternatywnymi środkami z dziedziny polityki, w tym krajowymi programami dotyczącymi efektywności energetycznej.

W projektowanej ustawie proponowane brzmienie ust. 3 w art. 18 ma na celu objęcie definicją środków alternatywnych, a tym samym raportowaniem do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej wszystkich programów i instrumentów finansowych dotyczących przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, na których realizację uzyskano środki pochodzące z budżetu państwa, z budżetu Unii Europejskiej oraz pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) oraz z innych źródeł zagranicznych, środki pochodzące z budżetów jednostek samorządu terytorialnego, z wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, z wyłączeniem jednak środków będących równowartością wpływów z opłaty zastępczej, zamieszczonych w wykazie ogłaszany przez ministra właściwego do spraw klimatu.

Szczegółowy wykaz programów i instrumentów finansowych, które będzie można zaliczyć do środków alternatywnych dotyczących przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego znajdzie się w obwieszczeniu ogłoszonym przez ministra właściwego do spraw klimatu.

Wykaz konkretnych przedsięwzięć realizowanych w ramach środków alternatywnych, oraz ilości uzyskanej w wyniku ich realizacji oszczędności energii finalnej, w tym: rodzaju przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej, kwoty dofinansowania przedsięwzięcia, formy dofinansowania przedsięwzięcia, okresu uzyskiwania oszczędności

energii, ilości uzyskanych średniorocznych oszczędności energii finalnej w toe/rok, sposobu potwierdzenia tych oszczędności, daty rozpoczęcia i zakończenia realizacji przedsięwzięcia oraz łącznej ilości oszczędności energii finalnej uzyskanej do 2030 r. – zgodnie z projektowaną zmianą – będą przekazywane do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej, o którym mowa w zaproponowanym w projekcie ustawy nowym rozdziale 4a. Dzięki temu możliwe będzie skuteczne monitorowanie poziomu osiągniętych oszczędności. Wprowadzone zmiany są komplementarne wobec istniejącego już systemu białych certyfikatów oraz innych programów, mających na celu oszczędne i racjonalne zużywanie energii, co służy poprawie efektywności energetycznej. Założeniem wprowadzenia do projektu ustawy powyższej koncepcji było więc zaliczenie dodatkowego wolumenu oszczędności uzyskiwanego w wyniku działań niezależnych od obowiązku realizowanego zgodnie z art. 10 i art. 15a obowiązującej ustawy.

Instytucjami właściwymi do przekazywania informacji do rejestru o zrealizowanych przedsięwzięciach służących poprawie efektywności energetycznej oraz wysokości oszczędności energii finalnej uzyskanej w wyniku ich realizacji będą instytucje zawierające z wnioskodawcami umowy o dofinansowanie, w rozumieniu ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020, projektów realizowanych w ramach programów i instrumentów finansowych, lub podejmujące decyzje o dofinansowaniu takich projektów, jak również inne instytucje, które zawierają z wnioskodawcami umowy o dofinansowanie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, realizowanych w ramach programów i instrumentów finansowych, lub przyznające dofinansowanie takich przedsięwzięć. Zastosowane rozróżnienie ma na celu objęcie regulacją wszystkich podmiotów, które mogą zrealizować powyższy cel, również te, które nie zawierają dedykowanych umów o dofinansowanie.

Z kolei gromadzone w rejestrze informacje dotyczące zrealizowanych projektów efektywności energetycznej za pomocą środków alternatywnych i wysokości uzyskanej w wyniku ich realizacji oszczędności energii finalnej oraz zestawienie oszczędności energii uzyskanej do 2030 r. a także w latach kolejnych, pozwoli na bardziej efektywne oraz sprawniejsze wykorzystanie zestawień na temat ilości uzyskanych średniorocznych oszczędności energii finalnej w toe/rok. Projekt ustawy w dodanym ust. 6 przewiduje, że zbiorczą informację na temat uzyskanych oszczędności energii finalnej w danym roku kalendarzowym, Dyrektor Instytutu Ochrony Środowiska – Państwowego Instytutu Badawczego, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw do dnia 31 marca każdego roku.

Należy zaznaczyć, że na gruncie ustaw związanych z funduszami unijnymi funkcjonuje ustalona siatka pojęciowa, stąd wprowadzanie odrębnych definicji wydaje się niecelowe. W obecnym stanie prawnym struktura instytucjonalna programów i instrumentów, które są w gestii ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego, który realizuje zadania w zakresie powierzonych kompetencji określonych dla działu administracji rządowej – rozwój regionalny, w ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1220, z późn. zm.), została określona normatywnie, a jeżeli ustawa wdrożeniowa na perspektywę finansową 2021–2027 będzie wprowadzała w tym zakresie modyfikacje/nowe rozwiązania, to ustawa o efektywności energetycznej może zostać w przyszłości odpowiednio dostosowana.

Ze względu na fakt, że intencją ustawodawcy jest zaliczenie do środków alternatywnych możliwie największej liczby wdrażanych programów i instrumentów finansowych, w treści ust. 5 w art. 18 wskazano, że oprócz wyżej wymienionych instytucji, informacje do rejestru mogą przekazywać także inne instytucje, które zawierają z wnioskodawcami umowy o dofinansowanie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego lub podejmujące decyzje o dofinansowaniu takich przedsięwzięć realizowanych w ramach programów i instrumentów wymienionych w obwieszczeniu. Tego typu podejście pozwoli zaliczyć do realizacji celu oszczędności energii finalnej także inne niż unijne programy i instrumenty finansowe (np. programy realizowane ze środków krajowych).

Odniesienie się do wszystkich programów, a tym samym sporządzenie zamkniętego katalogu podmiotów przesyłających stosowne sprawozdania na temat realizacji przedsięwzięć, które mogłyby zostać zaliczone do środków alternatywnych nie jest możliwe na obecnym etapie, ze względu na rozwojowy charakter samej koncepcji. Zgodnie z przyjętym założeniem, rejestr oszczędności uzyskiwanych z środków alternatywnych będzie sukcesywnie powiększany o nowe projekty, stąd w art. 18 ust. 3 celowo nie została umieszczona zamknięta lista dopuszczalnych sposobów finansowania środków alternatywnych, a określenie podmiotów realizujących wskazany cel jest stosunkowo szerokie. Ze względu na fakt, że w akcie normatywnym o charakterze ogólnym został sformułowany obowiązek, dotyczący przekazywania danych do rejestru przez instytucje zawierające z wnioskodawcami umowy o dofinansowanie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego lub podejmujące decyzje o dofinansowaniu takich przedsięwzięć realizowanych w ramach programów i instrumentów wymienionych w obwieszczeniu, nie ma potrzeby implementować tych przepisów do innych ustaw. W obrocie prawnym funkcjonuje już wiele ustaw, które obowiązują w odniesieniu do poszczególnych obszarów realizacji polityki

spójności i co do zasady w ustawach związanych z funduszami unijnymi nie ma do nich odwołań⁶⁾.

W tym miejscu warto wspomnieć o przykładowych programach już realizowanych, które pośrednio przyczyniają się do poprawy efektywności energetycznej.

Zgodnie z treścią Narodowego Programu Mieszkaniowego, który został przyjęty uchwałą nr 115/2016 Rady Ministrów z dnia 27 września 2016 r. w sprawie przyjęcia Narodowego Programu Mieszkaniowego, jednym z instrumentów realizowanych w ramach działania dotyczącego wsparcia realizacji przedsięwzięć poprawiających stan techniczny istniejących zasobów mieszkaniowych i warunki zamieszkiwania jest „Poprawa stanu technicznego istniejących zasobów mieszkaniowych i zmniejszenie kosztów zapotrzebowania na energię w sektorze komunalno-bytowym przez zwiększenie efektywności interwencji publicznych realizowanych ze środków Funduszu Termomodernizacji i Remontów (FTiR) w BGK, z uwzględnieniem wyników stanu technicznego zasobów mieszkaniowych wybudowanych w technologii wielkopłytywowej⁷⁾”.

W ramach tego instrumentu realizowany jest program wsparcia termomodernizacji i remontów, mających na celu zwiększenie efektywności energetycznej zasobów mieszkaniowych⁸⁾. Fundusz termomodernizacji i remontów służy wspieraniu inwestycji w zakresie poprawy efektywności energetycznej istniejących budynków mieszkalnych. Podstawowym jego celem jest finansowa pomoc inwestorom realizującym przedsięwzięcia termomodernizacyjne, remontowe lub remonty istniejących budynków mieszkalnych jednorodzinnych z udziałem kredytów zaciąganych w bankach komercyjnych. Ustawa o wspieraniu termomodernizacji i remontów umożliwia też włączenie samorządów gminnych do realizacji przedsięwzięć niskoemisyjnych na swoim terenie, finansowanych w części z Funduszu Termomodernizacji i Remontów, skierowanych do osób ubogich energetycznie. Fundusz Termomodernizacji i Remontów stanowi zatem środek z dziedziny polityki, w którym uwzględnia się działania adresowane do gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym.

⁶⁾ Np. obowiązek wynikający z art. 32 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 708, z późn. zm.), obligujący podmioty udzielające pomocy do sporządzania i przedstawiania Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów sprawozdań o udzielonej pomocy publicznej przez teletransmisję danych w postaci elektronicznej z wykorzystaniem formularzy zamieszczonych w aplikacji SHRIMP.

⁷⁾ Fundusz Termomodernizacji i Remontów (FTiR), utworzony w Banku Gospodarstwa Krajowego i funkcjonujący na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz o centralnej ewidencji emisyjności budynków (Dz. U. z 2020 r. poz. 22, z późn. zm.).

⁸⁾ Raport z przeglądu funkcjonowania ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów w latach 2009–2016, Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa, Departament Mieszkalnictwa, Warszawa, lipiec 2017 r.

Do obecnie realizowanych projektów zaliczyć można także program „Czyste powietrze”, którego celem jest ograniczenie emisji szkodliwych substancji do atmosfery, które powstają na skutek ogrzewania domów jednorodzinnych z wykorzystaniem przestarzałych źródeł ciepła oraz niskiej jakości paliwa. Program oferuje dofinansowanie wymiany starych i nieefektywnych źródeł ciepła na paliwo stałe na nowoczesne źródła ciepła spełniające najwyższe normy, jak i przeprowadzenie towarzyszących temu prac termomodernizacyjnych budynku.

Nastawienie na zastosowanie zróżnicowanej pomocy dla podmiotów realizujących przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej, poszerzenie katalogu odbiorców oraz wyznaczenie jasnych kryteriów oceny, pozwoli osiągnąć wymagany rezultat.

Biorąc pod uwagę, że zużycie energii finalnej w sektorze transportu zostało włączone w podstawę obliczeń obowiązków oszczędności energii oraz sektor ten został włączony w realizację zobowiązań na lata 2021 – 2030 zasadniczą kwestią jest wybór środków umożliwiających osiągnięcie oszczędności energii w tym sektorze w sposób opłacalny, tj. wybór środków z dziedziny polityki oraz rodzajów przedsięwzięć w ramach systemu zobowiązującego do oszczędności energii.

Należało zatem dokonać poszerzenia katalogu rodzajów przedsięwzięć objętych systemem świadectw efektywności energetycznej o takie, które mogą być realizowane przez sektor paliw ciekłych wykorzystywanych w transporcie drogowym lub kolejowym. W szczególności jako jedno z kryteriów należy uwzględnić fakt posiadania infrastruktury paliw ciekłych mogącej generować określone oszczędności energii. Infrastrukturę paliw ciekłych według ustawy – Prawo energetyczne stanowią: instalacja wytwarzania, magazynowania i przeładunku paliw ciekłych, rurociąg przesyłowy lub dystrybucyjny paliw ciekłych, stacja paliw ciekłych, a także środki transportu paliw ciekłych.

Dokonano także stosownych zmian legislacyjno-dostosowawczych w art. 19 ust. 1 pkt 3 i 5. Zmiana w art. 19 ust. 1 pkt 3 związana jest z doprecyzowaniem przedsięwzięć polegających na modernizacji lub wymianie urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych lub w procesach energetycznych poprzez ograniczenie ich zakresu wyłącznie do procesów przemysłowych, w tym rozumianych też jako procesy energetyczne w przemyśle. Intencją tej zmiany było ograniczenie wsparcia w ramach systemu białych certyfikatów do przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, których beneficjentem jest odbiorca końcowy, co jest zgodne z celami art. 7–7b dyrektywy. Procesy energetyczne

zachodzące w urządzeniach i instalacjach u odbiorcy końcowego w sektorze przemysłu są traktowane jako procesy przemysłowe.

Zmiana w art. 19 ust. 1 pkt 5, polegająca na dodaniu lit. f, została wprowadzona, aby stworzyć możliwość wykonania obowiązku uzyskania oszczędności energii finalnej poprzez zrealizowanie przedsięwzięć związanych z magazynowaniem i przeladunkiem paliw ciekłych, w związku z objęciem obowiązkiem nowej grupy podmiotów zobowiązanych jakimi są podmioty paliwowe wprowadzające do obrotu paliwa ciekłe.

Dodanie pkt 14 w art. 2, zmianę w art. 20 ust. 3 pkt 1 i stosowną zmianę w art. 24 uzasadnia konieczność wprowadzenia procedury związanej z badaniem „efektu zachęty” i określenia skutków takiego badania. W związku z powyższym ust. 4 w art. 20 został zmieniony w pkt 4 oraz uzupełniony o pkt 5. W tym ostatnim przewidziano uzupełnienie treści wniosku, ze względu na fakt, że planując realizację inwestycji weryfikacja możliwości ponownego złożenia wniosku na to samo przedsięwzięcie jest znacznie utrudniona. W związku z powyższym zasadne jest proponowane uzupełnienie treści wniosku.

Zmiana w ust. 2 pkt 4 ma służyć zapobieżeniu sytuacji podwójnego zaliczenia osiągniętych oszczędności energii finalnej, poprzez stosowne wyłączenie. Zaproponowane uzupełnienie treści art. 20 poprzez dodanie ust. 8 ma na celu jednoznaczne uregulowanie sposobu działania Prezesa URE w przypadku, kiedy audyt zostanie sporządzony przez osobę nie spełniającą wymagań określonych w ustawie.

W przypadku wniosku składanego przez podmiot upoważniony, oświadczenie powinien składać zarówno podmiot upoważniony, jak i podmiot, u którego będzie realizowana inwestycja. W takim przypadku dane na potrzeby wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej są przygotowywane przez obydwie podmioty (tj. podmiot upoważniony oraz podmiot, u którego będzie przeprowadzone przedsięwzięcie), co przewiduje wprowadzony projektem ustawy pkt 5 w ust. 4 oraz pkt 2 w ust. 5. W związku z powyższym, w odniesieniu do wielu wymaganych danych podmiot upoważniony musi opierać się na zewnętrznych informacjach, a zatem nie ma żadnej realnej możliwości ich zweryfikowania. W takim przypadku złożone oświadczenie tylko jednego z dwóch podmiotów, nie odzwierciedla w pełni rzeczywistego ciężaru odpowiedzialności za dane umieszczone we wniosku i opiera się jedynie na danych przekazanych przez inny niezależny podmiot, na rzetelność których osoba podpisująca oświadczenie nie ma żadnego realnego wpływu. W kontekście przepisów prawa karnego, które dla stwierdzenia popełnienia przestępstwa złożenia fałszywego oświadczenia z 233 § 6 ustawy – Kodeks karny wymaga

udowodnienia winy takiej osoby – przewidziana sankcja jest nieskuteczna. Dlatego też zaproponowano nowe brzmienie wymienionych przepisów.

Dodany ust. 8 dotyczy sytuacji, gdy audyt efektywności energetycznej nie został sporządzony przez osobę posiadającą uprawnienia do jego sporządzenia. Zakreślony został termin 30 dni na uzupełnienie wniosku przez dołączenie prawidłowo sporządzonego audytu efektywności energetycznej, bądź sporządzenie nowego audytu. Konsekwencją nieuzupełnienia wniosku w wyznaczonym terminie będzie skutkować pozostawieniem wniosku bez rozpoznania.

W art. 22 dodano ust. 3, który przewiduje, że Prezes URE przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu po zakończeniu każdego roku, informacje dotyczące wydanych świadectw efektywności energetycznej, liczbę umorzonych świadectw oraz wysokość oszczędności energii finalnej uzyskanej z przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, dla wydanych oraz umorzonych świadectw efektywności energetycznej. Powyższa zmiana uzasadniona jest koniecznością dokładnego sprecyzowania oraz ujednolicenia zakresu przekazywanych danych.

Proponowana zmiana w postaci dodania art. 23a związana jest z przewidzianą w obowiązującej ustawie procedurą weryfikacji ilości zaoszczędzonej energii, która nie zapewnia realnej kontroli nad prawidłowością sporządzonych audytów efektywności energetycznej dołączonych do wniosków o wydanie świadectw efektywności energetycznej. Dodanie art. 23a umożliwi więc wnioskodawcy skorygowanie złożonego wniosku o wydanie świadectwa efektywności oraz umożliwi wydanie przez Prezesa URE nowego świadectwa na skorygowaną wartość, w przypadku gdy z przeprowadzonego audytu powykonawczego wynika, że zostały osiągnięte oszczędności energii w innej wysokości niż planowane, które deklarował wnioskodawca.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy podmiot, któremu wydano świadectwo efektywności energetycznej zawiadamia Prezesa URE o zakończeniu realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej w terminie 45 dni od zakończenia jego realizacji. Jednocześnie do zawiadomienia należy dołączyć audyt efektywności energetycznej potwierdzający uzyskanie planowanej oszczędności. W związku z powyższym, zaproponowano zmianę polegającą na dodaniu przesłanki zweryfikowania uzyskanych oszczędności, kiedy to w zależności od rodzaju przedsięwzięcia, wnioskodawca będzie mógł niezwłocznie (w przypadku audytów uproszczonych) przystąpić do realizacji audytu powykonawczego, natomiast w przypadku audytów przygotowywanych w oparciu o dane pomiarowe wnioskodawca będzie mógł przystąpić do jego przygotowania po uzyskaniu

rzeczywistych danych odzwierciedlających charakter i cykl produkcji. Proponowana zmiana służy bardziej sprawnej weryfikacji, czy przedsięwzięcie rzeczywiście zostało zrealizowane oraz zakończone, a także, kiedy nastąpiło rozpoczęcie prac w kontekście spełnienia „efektu zachęty”.

Z kolei dodanie ust. 3 uzasadnione jest tym, że zgodnie z obowiązującą ustawą, możliwość weryfikacji na etapie wydawania świadectwa efektywności energetycznej, czy podmiot rozpoczął przedsięwzięcie dopiero po złożeniu wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej do Prezesa URE (badanie „efektu zachęty”) wynika z przedłużających się terminów rozpatrywania spraw. W przypadku terminowego wydawania świadectw podmioty składające wnioski mogą bowiem twierdzić, iż nie zawarły jeszcze stosownych umów z wykonawcami przedsięwzięć. Proponowane zapisy uregulują problemy związane z odmową przekazania wydanego świadectwa na TGE S.A. w przypadku niespełnienia „efektu zachęty” przez wnioskodawcę już po wydaniu świadectwa efektywności energetycznej, lecz jeszcze przed przekazaniem go na giełdę. Ponadto zasadne jest prawne uregulowanie kwestii odmowy zmniejszenia wartości wydanego świadectwa w przypadku, gdy weryfikacja oszczędności przeprowadzona po zakończeniu przedsięwzięcia wykazała osiągnięcie niższej oszczędności energii finalnej.

Obowiązek zamieszczania w audycie efektywności energetycznej opisu możliwych rodzajów i wariantów realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej wraz z oceną opłacalności ekonomicznej przedsięwzięcia i możliwej do uzyskania oszczędności energii w kontekście zakresu postępowania o wydanie świadectwa wprowadził nieuzasadniony merytorycznie wymóg przeprowadzenia kompleksowej analizy technicznej oraz ekonomicznej różnych wariantów przedsięwzięcia. W praktyce zaproponowane warianty nie wносиły nic do treści przeprowadzanych audytów, z kolei Prezes URE nie posiada żadnych kompetencji w zakresie weryfikacji przedstawionych przez wnioskodawcę wariantów przedsięwzięcia, a ostateczna decyzja o sposobie realizacji przedsięwzięcia nie jest związana z możliwością zakwestionowania prawa do uzyskania świadectwa efektywności energetycznej.

Z powyższego wynika więc zmiana w art. 25 w postaci dodania ust. 5, który precyzuje wymagania dla podmiotów sporządzających audyt efektywności energetycznej. Zgodnie z zaproponowaną treścią dodanego ust. 5 audyt efektywności energetycznej może sporządzić wyłącznie osoba, która posiada co najmniej dwuletnie doświadczenie zawodowe w zakresie obsługi, eksploatacji lub montażu danego rodzaju urządzeń technicznych lub instalacji, lub w zakresie obsługi lub eksploatacji danego rodzaju obiektów, objętych audytem efektywności energetycznej lub taka, która ukończyła studia wyższe zakończone uzyskaniem tytułu

zawodowego magistra, magistra inżyniera albo tytułu równorzędnego potwierdzającego wykształcenie wyższe na tym samym poziomie lub ukończyła studia podyplomowe. Program studiów powinien uwzględniać zagadnienia związane z energetyką, elektrotechniką, efektywnością energetyczną, wykonywaniem audytów energetycznych budynków, budownictwem energooszczędnym lub odnawialnymi źródłami energii.

Zmiana w tym zakresie spowodowana jest tym, że w przeważającej większości audyty efektywności energetycznej – mające w założeniu potwierdzać zasadność danych zawartych we wnioskach o przyznanie świadectw efektywności energetycznej – prezentują niski poziom merytoryczny, ponieważ zawierają elementarne błędy rachunkowe i metodologiczne lub nie zawierają żadnych informacji, w jaki sposób została oszacowana oszczędność energii wynikająca z planowanego przedsięwzięcia, prezentując jedynie wyniki końcowe (jest to niezgodne z przepisami wykonawczymi, dotyczącymi zakresu i sposobu sporządzania audytów efektywności energetycznej). Brak jakichkolwiek wymagań odnośnie wykształcenia lub doświadczenia osób sporządzających audyty na potrzeby wydawania świadectw efektywności energetycznej skutkuje niskim poziomem sporządzanych audytów. W praktyce wydanie prawie każdego świadectwa wymagało korekty lub uzupełnień złożonych dokumentów, co w znaczący sposób przeciągało prowadzone postępowania oraz wydłużało kolejkę nierozpatrzonych wniosków. W związku z powyższym zasadne okazało się wprowadzenie niezbędnych wymogów dotyczących osób sporządzających audyty efektywności energetycznej, zarazem unikając wyznaczenia wymagań, które mogłyby przesadnie ograniczać dostęp do rynku.

Zalecenie realizacji wytycznych określonych dyrektywą 2018/2002/UE, w której wymaga się stosowania niezależnych systemów pomiaru, kontroli i weryfikacji osiągnięcia określonego poziomu oszczędności uzasadnia jedynie modyfikację obowiązujących przepisów.

Zaproponowana zmiana treści art. 28 konsumuje treść usuniętego art. 27, z uwagi na przepis dotyczący wymierzania kar pieniężnych (art. 39 ust. 1 pkt 6 ustawy o efektywności energetycznej), który odnosi się do art. 28 ust. 1 i zawiera również stosowne odwołania do zmienionej treści art. 24. Utrzymana została przesłanka do zastosowania sankcji czasowego zakazu występowania o wydanie świadectwa efektywności energetycznej oraz zobowiązanie do przedstawienia do umorzenia świadectwa efektywności energetycznej na wartość nienależnie uzyskanej oszczędności energii finalnej w przypadku udzielenia nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji o zakończeniu realizacji przedsięwzięcia lub o uzyskanych oszczędnościach energii finalnej, a także w przypadku negatywnej weryfikacji oszczędności energii. Przepis jasno formułuje zasadę, że Prezes URE w drodze decyzji określa wartość nienależnie uzyskanej oszczędności energii finalnej wynikającej z wydanego

świadectwa, stanowiącej różnicę między wartością oszczędności energii przyznanej na świadectwie a ilością energii faktycznie zaoszczędzonej. Redakcyjne zmiany wprowadzone w ust. 3 mają charakter dostosowujący. W związku z usunięciem w art. 16 ustępu 2 w konsekwencji zostało usunięte w art. 32 projektu ustawy odniesienie do tego ustępu.

W projektowanej ustawie wprowadza się rozdział 4a zatytułowany: „Zasady prowadzenia centralnego rejestru oszczędności energii finalnej”. We wprowadzonych projektem ustawy art. 35a–35c proponuje się powołanie centralnego rejestru oszczędności energii finalnej, który prowadzi Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy, który zawiera informacje dotyczące poziomu osiągniętych oszczędności energii finalnej, wykaz osób upoważnionych do wprowadzania danych do rejestru oraz dane instytucji, które zawierają z wnioskodawcami umowy o dofinansowanie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego lub przyznają dofinansowanie takich przedsięwzięć, realizowanych w ramach programów i instrumentów finansowych. Projekt ustawy nie przewiduje gromadzenia ani ujawniania wrażliwych danych osobowych, których – ze względu na ich charakter, zakres, kontekst i cele – przetwarzanie wiązałoby się z dużym prawdopodobieństwem wywołania wysokiego ryzyka naruszenia praw lub wolności osób fizycznych. Imię i nazwisko osoby uprawnionej lub upoważnionej, jej stopień służbowy oraz adres poczty elektronicznej, jak również dane podmiotów, które zawierają z wnioskodawcami umowy o dofinansowanie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego lub przyznają dofinansowanie takich przedsięwzięć, pozostaną w zakresie przetwarzania przez administratora, zaś co do zasady ani adres poczty elektronicznej ani nazwa stanowiska nie stanowią danych osobowych w rozumieniu art. 4 pkt 1 rozporządzenia RODO.

Informacje, które będą podlegały upublicznieniu zawierają się w wykazie konkretnych przedsięwzięć realizowanych w ramach środków alternatywnych zamieszczonych w rejestrze, w tym informacje o wypłaconych na ten cel środkach, czasie trwania projektu oraz informacji dotyczących osiągniętych oszczędności, przy czym zgodnie z projektowaną ustawą wszystkie te informacje mogą zostać udostępnione na wniosek. Nie przewiduje się gromadzenia takich danych o podmiotach, które wymagałyby podania bardzo spersonalizowanych danych (czyli takich, które nie podlegają już upublicznieniu np. nazwa firmy lub jej adres). Nie przewiduje się również przetwarzania danych osobowych w celu ich upublicznienia bądź udostępniania. Przetwarzanie danych osobowych dotyczy wyłącznie czynności realizowanych przez administratora. W wydanym zgodnie z ust. 4 art. 35a rozporządzeniu znajdują się szczegółowe regulacje zgodne z art. 25 rozporządzenia RODO, w tym określenie środków technicznych i organizacyjnych zapewniających ochronę przetwarzanych danych osobowych,

zaprojektowanych w celu skutecznej realizacji zasad ochrony danych, takich jak minimalizacja danych, oraz w celu nadania przetwarzaniu niezbędnych zabezpieczeń, tak by spełnić wymogi rozporządzenia RODO oraz chronić prawa osób, których dane dotyczą. Przewidziane zostaną także kryteria uwierzytelniania osoby upoważnionej do wprowadzania danych. Projekt zakłada, że podmioty uprawnione, wymienione w art. 35b ust. 3, za pośrednictwem osób wskazanych w art. 35b ust. 5, składają stosowny wniosek o wpis osób przez nich upoważnionych do rejestru. Sposób uwierzytelnienia się osoby upoważnionej przewiduje treść projektowanego rozporządzenia.

Kryterium ustalenia okresu przetwarzania danych, przewidziane w art. 35b ust. 2 zostało doprecyzowane poprzez określenie, że informacje nowsze zastępują starsze, automatycznie archiwizując wcześniej wprowadzone dane. Zmiana danych, na wniosek osób upoważnionych przez podmioty uprawnione następuje za pomocą systemu teleinformatycznego obsługującego rejestr, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia zmiany, o czym mowa w ust. 9. Z kolei, zgodnie z treścią ust. 13, informacje dotyczące przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej zrealizowanych za pomocą środków alternatywnych mogą być przechowywane w rejestrze nie dłużej niż do 31 grudnia 2035 r.

Zgodnie z treścią art. 35a i art. 35b rejestr będzie prowadzony wyłącznie z wykorzystaniem systemów teleinformatycznych. Przyznanie dostępu będzie miało charakter techniczny. Dostęp do części umożliwiającej wprowadzanie danych będzie możliwy tylko dla zalogowanych użytkowników z instytucji posiadającej właściwe uprawnienia. Ustawa przewiduje w art. 35b ust. 8 szerszy dostęp do informacji zgromadzonych w rejestrze dla osób upoważnionych przez ministra właściwego do spraw klimatu – upoważnienie dotyczy wszystkich informacji zgromadzonych w rejestrze. Pozostałe osoby uzyskają dostęp wyłącznie w zakresie informacji zgromadzonych w tym rejestrze oraz informacji archiwalnych wprowadzonych do rejestru przez osoby upoważnione przez te podmioty.

W art. 35b ust. 3 został sformułowany katalog podmiotów uprawnionych, które będą mogły upoważnić określonych pracowników do wprowadzania danych i informacji, którzy to pracownicy po uwierzytelnieniu się w systemie, założą indywidualne konta. Zgodnie z intencją wyrażoną w art. 18 ust. 5 sporządzenie zamkniętego katalogu podmiotów przesyłających stosowne sprawozdania na temat realizacji przedsięwzięć, które mogłyby zostać zaliczone do środków alternatywnych nie jest możliwe na obecnym etapie, ze względu na rozwojowy charakter samej koncepcji. Tym samym w art. 35b ust. 3 celowo nie została umieszczona zamknięta lista podmiotów uprawnionych, wskazano jedynie przedstawicieli tych podmiotów,

na wnioski których – zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 35b ust. 5, dane osób upoważnionych zostaną wprowadzone do wykazu.

Powołany w art. 35b ust. 4 wykaz osób upoważnionych do umieszczania danych i informacji w rejestrze, ma na celu dodatkową weryfikację osób wprowadzających dane i informacje. Powołanie odrębnego wykazu będzie służyć także bardziej sprawnej obsłudze samego rejestru, np. w przypadku złożenia wniosku o zmianę danych osoby upoważnionej. Zakłada się wprowadzanie danych za pośrednictwem interaktywnych wniosków. Wnioski będą składane przez system teleinformatyczny obsługujący rejestr, zaś wzór wniosku zostanie opublikowany w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Instytutu Ochrony Środowiska – Państwowego Instytutu Badawczego.

Zarejestrowany użytkownik na prawach lokalnego administratora będzie mógł dodawać kolejne osoby w danej instytucji. Nie przewiduje się zbierania danych wrażliwych ani informacji chronionych odrębnymi przepisami⁹⁾. W projekcie ustawy w art. 35c zapewniono możliwość uzyskania informacji z rejestru na wniosek złożony drogą elektroniczną na ogólnych zasadach.

Nie zakłada się natomiast udostępniania danych jednostkowych, a jedynie informacje na temat uzyskanych oszczędności energii. Standardy prowadzenia rejestru opierają się na postanowieniach ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 346, z późn. zm.). Administratorem danych będzie Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Zmiana treści art. 37 ust. 1 wiąże się z potrzebą sprecyzowania zakresu audytu poprzez ograniczenie go tylko do terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. bez oddziałów znajdujących się na terenie innych krajów. Celem sporządzenia tego rodzaju audytu jest bowiem oszacowanie potencjału oszczędności energii na terenie Polski. Ponadto w innych krajach należących do Unii Europejskiej funkcjonują odrębne regulacje obligujące przedsiębiorstwa do sporządzenia tego rodzaju audytu na podstawie innych przepisów wewnętrznych i według innych zasad.

W projektowanej ustawie zaproponowano w art. 38 wprowadzenie granicznej daty, do której przedsiębiorcy są zobligowani w danym roku do zawiadomienia Prezesa URE o przeprowadzeniu audytu energetycznego, co *de facto* jednocześnie będzie przesądzać o tym, do kiedy przedsiębiorca ma obowiązek audyt przeprowadzić. Z uwagi na zaproponowaną zmianę wprowadzono również wydłużenie terminu na złożenie sprawozdania do ministra właściwego

⁹⁾ Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy, Koncepcja systemu Centralnego Rejestru Oszczędności Energii.

do spraw klimatu do dnia 31 marca roku następnego, ze względu na dużą liczbę podmiotów zobligowanych do przedłożenia zawiadomienia o przeprowadzeniu audytu energetycznego przedsiębiorstwa.

W związku ze zmianą w treści ust. 4 w art. 14a zasadne jest wprowadzenie przepisu karnego w art. 39 ust. 1 w postaci dodania pkt 3a. Zmiany wprowadzone w art. 28 ust. 1 pkt 2 uzasadniają dostosowanie brzmienia art. 39 ust. 1 pkt 6.

Art. 2 ustawy zmieniającej

Odpowiednia zmiana w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych wprowadzona w art. 2 w postaci dodania pkt 150 w art. 21 w ust. 1 jest uzasadniona potrzebą zwolnienia z podatku dochodowego odbiorców końcowych w zakresie uzyskanych kwot w odniesieniu do wprowadzanego w art. 1 pkt 12 projektu ustawy przepisu art. 15a.

Art. 3 ustawy zmieniającej

Wprowadzono zmiany w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, gdyż dyrektywa 2012/27/UE obejmuje swoim zakresem również zagadnienia na styku tej ustawy i ustawy o efektywności energetycznej. Dokonano zmian w treści art. 5 ust. 6c, art. 45a oraz w art. 56.

Zmiana w treści art. 5 ust. 6c polega na uwzględnieniu dostawców ciepła przy informowaniu swoich odbiorców o ilości zużytego przez odbiorcę w poprzednim roku oraz o miejscu, w którym są dostępne informacje o przeciętnym zużyciu ciepła, a także o środkach poprawy efektywności energetycznej. Wynika to z art. 10 i art. 11 dyrektywy 2012/27/UE zmienianych dyrektywą 2018/2002 dotyczących informowania odbiorców końcowych o opomiarowaniu i o rozliczeniach zużycia energii elektrycznej, gazu ziemnego lub ciepła przez odbiorców.

Zmiany w art. 45a wynikają z art. 9a–9c, oraz art. 10a i art. 11a wprowadzonych dyrektywą 2018/2002/UE i są to regulacje dotyczące stosowania urządzeń do rozliczania kosztów ciepła ze zdalnym odczytem oraz ustalenie zasad dostarczania użytkownikowi lokalu informacji o rozliczeniach. Uzależnienie opłat za ciepło od rzeczywistego zużycia jest motywujące do oszczędzanej gospodarowania energią (ciepłem).

W obecnie obowiązujących przepisach brak wyraźnego upoważnienia zawartego w przepisach ustawy – Prawo energetyczne dla dostawców energii w zakresie informacji o rozliczeniach. Dodanie ust. 4a w art. 45a przesądza o nieodpłatnym udzielaniu informacji na temat ponoszonych kosztów.

Zmiana treści ust. 7 oraz dodanie ust. 7a i 7b dotyczy wymogu instalowania ciepłomierzy lub podzielników kosztów ogrzewania oraz wodomierzy ciepłej wody użytkowej. Zarówno ciepłomierze montowane na granicy dostawy ciepła, jak i podzielniki kosztów ciepła, a także wodomierze ciepłej wody użytkowej mają być wyposażone w funkcje zdalnego odczytu. Dotyczy to również ciepłomierzy stosowanych jako urządzenia pomiarowo-rozliczeniowe tam, gdzie jest to technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione.

Zarządca lub właściciel lokalu musi uzupełnić zamontowane urządzenia o funkcję zdalnego odczytu, jeśli zostały one zainstalowane przed 25 października 2020 r. Urządzenia wykorzystywane po tej dacie muszą obligatoryjnie posiadać funkcję zdalnego odczytu.

Uzasadnieniem wprowadzenia tego przepisu jest zobowiązanie się Polski wobec Komisji Europejskiej do wdrożenia odpowiedniej regulacji, zgodnie z uzasadnioną opinią, wystosowaną na podstawie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dotyczącą nieprawidłowego stosowania oraz nieprawidłowej transpozycji dyrektywy 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (naruszenie nr 2018/2345). Dotychczasowe regulacje, w szczególności przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w *sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie* (Dz. U. z 2019 r. poz. 1065, z późn. zm.) stosuje się jedynie przy projektowaniu, budowie i przebudowie oraz przy zmianie sposobu użytkowania budynków oraz budowli nadziemnych i podziemnych spełniających funkcje użytkowe budynków, a także do związanych z nimi urządzeń budowlanych. Zatem przepisy te stosuje się co do zasady do budynków nowoprojektowanych, ale też do budynków istniejących, tych które są w sposób istotny przebudowywane lub następuje zmiana ich sposobu użytkowania.

W rzeczywistości przepisy krajowe przewidują zatem opomiarowanie tylko w budynkach budowanych lub remontowanych, co wyklucza bardzo istotny segment budynków istniejących, niepodlegających remontowi.

Przepis art. 45a ust. 7 nakłada na właścicieli lub zarządzających budynkami obowiązek wyposażenia budynków co najmniej dwu lokalowych w urządzenia do pomiaru ciepła lub podziału kosztów dostarczonego ciepła oraz zużycia ciepłej wody użytkowej, które to urządzenia muszą posiadać funkcje zdalnego odczytu.

Dodane w art. 45a ust. 7a i 7b nakazują odpowiednio zamontowanie we wszystkich budynkach zasilanych z sieci ciepłowniczej urządzenia pomiarowego zaopatrzonego w funkcję zdalnego odczytu, na granicy dostawy ciepła. Uwzględniają też obowiązek montowania urządzeń pomiarowo-rozliczeniowych lub podzielników kosztów tam, gdzie jest to technicznie

możliwe i ekonomicznie opłacalne w budynkach wielorodzinnych z kotłowniami lokalnymi. Art. 7a nakłada obowiązek opomiarowania na granicy dostawy, urządzeniami posiadającymi funkcję zdalnego odczytu, również na odbiorców końcowych, którymi są właściciele domów jednorodzinnych przyłączanych do sieci ciepłowniczej.

Wyposażenie lokali w ciepłomierze lub wodomierze ciepłej wody użytkowej powinno być zatem obligatoryjne stosowane wszędzie tam, gdzie jest to technicznie wykonalne i ekonomicznie uzasadnione, również w odniesieniu do wszystkich budynków istniejących, które spełniają te warunki. Zgodnie z art. 16 obowiązek montażu urządzeń pomiarowo – rozliczeniowych posiadających funkcję zdalnego odczytu w budynkach już istniejących, tam gdzie jest to technicznie możliwe i ekonomicznie opłacalne, ma być wypełniony do 1 stycznia 2027 r.

Korekta treści ust. 8 ma charakter legislacyjno-dostosowujący.

Art. 9c dyrektywy 2018/202/UE w sposób fakultatywny wprowadza obowiązek instalowania podzielników oraz ich zdalnego odczytu, biorąc pod uwagę wykonalność oraz opłacalność. Uzasadnieniem wprowadzenia tego przepisu jest zobowiązanie się Polski wobec Komisji Europejskiej do wdrożenia odpowiedniej regulacji. Wskazuje się również na opłacalność zastosowanej metody, która obniża znacząco koszty związane z obsługą odczytów liczników, co może wpłynąć na ustalenie niższych kosztów za energię. Niebagatelny jest również wyższy komfort dla odbiorców końcowych, którzy nie będą musieli udostępniać swoich lokali w celu dokonania odczytów.

Biorąc pod uwagę przypadki, gdzie zastosowanie wymienionych powyżej urządzeń nie jest technicznie możliwe i uzasadnione ekonomicznie, ustawa – Prawo energetyczne umożliwia zastosowanie do rozliczeń kosztów ciepła metody wykorzystujące udział powierzchni lub kubatury poszczególnych lokali proporcjonalnie do całkowitej powierzchni lub kubatury budynku. Obowiązująca treść ust. 9 przyznaje właścicielom lub administratorom budynków prawo wyboru metody rozliczania kosztów ciepła i ciepłej wody. Zaproponowana w projekcie ustawy zmiana uwzględnia rozliczanie całkowitych kosztów zakupu ciepła w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej.

Dodany w projekcie ustawy art. 45c wskazuje częstotliwość dostarczenia informacji na temat rozliczenia kosztów ciepła, co wynika bezpośrednio z przepisów dyrektywy 2018/2002. Informację o rozliczeniach kosztów zakupu ciepła i jego zużyciu wszystkim użytkownikom lokali zaopatrywanym w energię cieplną, chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową z centralnego źródła w budynku należy dostarczyć nieodpłatnie. Regulacje uwzględniające czas dostosowawczy zostały zamieszczone w przepisach przejściowych.

W odniesieniu do kwestii dotyczącej ustalenia technicznej możliwości i opłacalności zastosowania ciepłomierzy lub podzielników kosztów, oraz zakresu informacji, które powinny znaleźć się w indywidualnych rozliczeniach, w projekcie ustawy zaproponowano dodanie art. 45d. Szczegółowe warunki ustalania technicznej możliwości i opłacalności zastosowania urządzeń, warunki rozliczeń wskazań ciepłomierzy i podzielników kosztów ogrzewania, oraz zakres informacji na temat rozliczeń z tytułu zużycia ciepła i ciepłej wody, zostaną opracowane w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw energii.

Określenie warunków rozliczeń energii cieplnej leży w kompetencjach ministra właściwego do spraw energii, stąd przepisy dotyczące obowiązku montażu urządzeń ze zdalnym odczytem zamieszczono w ustawie – Prawo energetyczne, a nie w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy – Prawo budowlane.

Zaproponowane w projekcie ustawy rozszerzenie katalogu określonego w art. 56 poprzez dodanie pkt 6a czyni zadość obowiązkowej transpozycji art. 11a dyrektywy 2018/2002, która powinna obejmować również wprowadzenie odpowiednich przepisów na temat sankcji za nieprzestrzeganie obowiązków, które dotyczą zgodnie z zaproponowanymi art. 45c i art. 45d, montażu urządzeń pomiarowo – rozliczeniowych ze zdalnym odczytem i dostarczania informacji o rozliczeniach kosztów zakupu ciepła wszystkim użytkownikom lokali zaopatrywanych w energię cieplną, chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową z centralnego źródła w budynku. Zgodnie bowiem z art. 70 ust. 4 dyrektywy 2019/944 *w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE*, który brzmi: „w art. 13 wyrazy „art. 7–11” zastępuje się wyrazami „art. 7–11a”, za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z art. 11a, wprowadzonego dyrektywą 2018/2002, powinny być przewidziane sankcje.

Art. 4 ustawy zmieniającej

W celu zapewnienia finansowania, utworzenia i prowadzenia centralnego rejestru oszczędności energii finalnej potrzebna okazała się nowelizacja art. 401c ust. 5 ustawy – Prawo Ochrony Środowiska, polegająca na dodaniu pkt 8a. Z uwagi na to, że środki na finansowanie rejestru powinny pochodzić z nowej opłaty zastępczej, zamiast tworzyć nowe zobowiązanie wieloletnie bez źródła przychodów, należało wskazać nowe zadanie do sfinansowania w ramach zobowiązania wieloletniego „OZE i efektywność energetyczna”, o jakim mowa w art. 401c ust. 5, które jest zasilane przychodami z 401 ust. 7 pkt 4a, tj. opłaty zastępczej, o której mowa w art. 11 ustawy o efektywności energetycznej.

Art. 5 ustawy zmieniającej

W ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r o partnerstwie publiczno-prywatnym dokonano stosownych zmian w odniesieniu do zmiany wprowadzonej projektem ustawy w art. 1 pkt 4.

Art. 6–12 ustawy zmieniającej

Regulacja przejściowa art. 6 projektu przewiduje, że do umów o poprawę efektywności energetycznej zawartych w wyniku postępowań o wyborze dostawcy usług związanych ze zużyciem energii wszczętych po dniu 1 stycznia 2022 r. stosuje się przepisy projektowanej ustawy, co za tym idzie informacje zawierające liczbę zawartych umów o poprawę efektywności energetycznej oraz średnioroczną oszczędność energii finalnej możliwą do uzyskania w wyniku realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej i okres uzyskiwania tych oszczędności minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego przekaze ministrowi właściwemu do spraw klimatu po raz pierwszy do 31 marca 2022 r., o czym mowa w art. 7.

Dyrektywa 2018/2002/UE zmieniając art. 7 dyrektywy 2012/27/UE zobowiązuje państwa członkowskie UE do osiągnięcia w latach 2021–2030 nowych oszczędności energii. Zgodnie z tym założeniem, świadectwa efektywności energetycznej, które stanowią potwierdzenie uzyskanych oszczędności do 2020 r., powinny zostać uwzględnione w realizacji obowiązku najpóźniej do 30 czerwca 2023 r., dlatego sformułowano odpowiedni przepis przejściowy w art. 8.

Art. 9 i art. 10 dostosowują zmiany wynikające ze zmian wprowadzonych do art. 10 ust. 1 oraz 14 ust. 1 w zakresie objęcia obowiązkiem nowych podmiotów.

W przypadku wniosków o wydanie świadectwa efektywności energetycznej, które wpłynęły do Prezesa URE przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, o czym mowa w art. 11.

Art. 12 uwzględnia warunek sporządzenia audytu efektywności energetycznej przez osobę, która do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy uzyskała co najmniej roczne doświadczenie w sporządzaniu audytów efektywności energetycznej, potwierdzone wydanymi przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na ich podstawie świadectwami efektywności energetycznej. Dzięki temu, w ramach regulacji przejściowych, uda się zapobiec sytuacji, w której niemożliwym do spełnienia okazałaby się jedna z przesłanek – dotycząca rocznego doświadczenia w sporządzaniu audytów.

Art. 13 i art. 14 ustawy zmieniającej

Art. 13 i art. 14 dotyczą centralnego rejestru oszczędności energii finalnej. W art. 14 przewiduje się, że informacje za rok 2021 instytucja przekaze po raz pierwszy do centralnego rejestru energii finalnej do dnia 31 marca 2022 r. Przepis ten wynika z konieczności zapewnienia czasu na przygotowanie systemów informatycznych.

Art. 15 i art. 16 ustawy zmieniającej

Wprowadzane przepisy dotyczą zmian w ustawie – Prawo energetyczne (w art. 45a i art. 45c), które wynikają z art. 9a–9c, oraz art. 10a i art. 11a dyrektywy 2012/27/UE wprowadzonych dyrektywą 2018/2002/UE.

W art. 15 wyznaczony został termin (do dnia 31 grudnia 2021 r.), do którego właściciel lub zarządca budynku przekazuje nieodpłatnie informacje, na temat rozliczeń zużycia ciepłej wody, ciepła i chłodu, jeżeli rozliczenie dokonywane jest na podstawie wskazań urządzeń, o których mowa w art. 45a ust. 7 pkt 2 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Z kolei treść art. 16 nakłada na właścicieli lub zarządców budynku obowiązek wyposażenia urządzeń w funkcję umożliwiającą zdalny odczyt lub zastąpienia tych urządzeń – posiadających taką funkcję (termin wykonania obowiązku z ustawy materialnej). Adresem wspomnianego obowiązku instalowania podzielników – ze względu na miejsce montażu urządzenia, są właściciele oraz zarządcy nieruchomości wielolokalowych. Termin ostatecznego wprowadzenia tych zmian upływa w dniu 1 stycznia 2027 r.

Należy podkreślić, że możliwość instalacji nie jest wymagana w krótkim okresie czasu, np. w ciągu jednego roku, ponieważ zgodnie z dyrektywą termin na realizację to 1 stycznia 2027 r. Należy przyjąć, że wprowadzenie zmiany przepisów prawa energetycznego w zakresie art. 45a i dalszych dotyczących rozliczeń kosztów ciepła w budynkach wielolokalowych obejmie ok. 5-letni okres amortyzacji ww. urządzeń dzięki czemu przewiduje się, że montaż ciepłomierzy i podzielników kosztów ciepła z funkcją zdalnego odczytu nie doprowadzi do znacznego wzrostu rocznych opłat za ciepło w statystycznym gospodarstwie domowym.

Art. 17 i art. 18 ustawy zmieniającej

W art. 17 wprowadzono regułę wydatkową dotyczącą dodatkowych wynagrodzeń dla pracowników Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, co jest związane z koniecznością poniesienia wydatków na pokrycie działań związanych z utworzeniem i prowadzeniem centralnego rejestru oszczędności energii finalnej.

Zdecydowano, że ustawa wejdzie w życie 14 dni od dnia ogłoszenia, za wyjątkiem przepisów art. 1 pkt 1 lit. a oraz pkt 3 i 6, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia oraz art. 1 pkt 1 lit. b, pkt 4 i 26, art. 5 oraz art. 13, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

Wejście w życie wybranych przepisów ustawy w dniu następującym po dniu ogłoszenia ma swoje uzasadnienie ze względu na treść art. 2 ust. 1 dyrektywy 2018/2002/UE oraz art. 59 rozporządzenia 2018/1999 i nie naruszają zasad demokratycznego państwa prawnego.

Zapewnienie dłuższego czasu na dostosowanie do nowych przepisów w zakresie umów o poprawę efektywności energetycznej uzasadnione jest dokończeniem trwających procesów związanych z wyłanianiem dostawców tego typu usług przy zachowaniu pewności prawnej dla podmiotów uczestniczących w procedurach przetargowych.

Z kolei dłuższy czas na wejście w życie przepisów centralnego rejestru oszczędności energii wynika z konieczności zaprojektowania oraz wdrożenia systemu w celu sprawnego działania tego rejestru zaś w zakresie zobowiązań wynikających z umowy o poprawie efektywności energetycznej ze względu na termin wejścia w życie ustawy. Stosowanie przepisów przejściowych w czasie krótszym niż kilka miesięcy przemawia za wydłużeniem *vacatio legis* wprowadzonej regulacji.

Projekt ustawy nie pociąga za sobą obciążenia budżetu państwa. Projekt ustawy nie pociąga za sobą obciążenia budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Projekt ustawy wpływa natomiast na przychody NFOŚiGW uzyskiwane z tytułu opłaty zastępczej w ramach systemu świadectw efektywności energetycznej. Wpływ ten zostanie bowiem pomniejszony o koszt utworzenia i utrzymania centralnego rejestru oszczędności energii finalnej. Cele projektu nie mogą zostać uzyskane w inny sposób niż poprzez zmiany wprowadzone projektem ustawy.

Projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248). Zestawienie uwag, zgłoszonych w ramach konsultacji społecznych przedmiotowego projektu ustawy, zostało zamieszczone w raporcie z konsultacji publicznych, dotyczących projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, w związku z powyższym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt ustawy nie podlega obowiązkowi uzyskania opinii organów i instytucji Unii Europejskiej, w tym Europejskiego Banku Centralnego, o którym mowa w § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 z późn. zm.).

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące: Ministerstwo Klimatu i Środowiska</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jacek Ozdoba, Sekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p> <p>Piotr Sprzaczak – Dyrektor Departamentu Ciepłownictwa piotr.sprzaczak@klimat.gov.pl</p> <p>Ewa Kossak – Naczelnik Wydziału, Departament Ciepłownictwa ewa.kossak@klimat.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 29.01.2021</p> <p>Źródło: Prawo UE Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 210); Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 1)</p> <p>Nr w wykazie prac UC41</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

1. Brak niezbędnych środków służących wspieraniu efektywności energetycznej, zapewniających osiągnięcie celów w zakresie efektywności energetycznej na 2030 r. oraz dalszą poprawę efektywności energetycznej po roku 2030. W związku z tym zachodzi potrzeba:

- a) zmodyfikowania obecnych ram prawnych systemu świadectw efektywności energetycznej w celu zachowania spójności z wymogami dyrektywy 2018/2002,
- b) zminimalizowania dodatkowych obciążeń dla podmiotów zobligowanych w związku obowiązkiem realizacji celu oszczędności energii finalnej przez kolejne 10 lat i wprowadzenie środków alternatywnych jako narzędzia uzupełniającego system świadectw efektywności energetycznej,
- c) uszczelnienia systemu monitorowania i raportowania oszczędności energii powstałych z realizacji programów unijnych i krajowych,
- d) stworzenia warunków rozwoju rynku usług energetycznych ESCO poprzez wzmocnienie przepisów w zakresie umów o poprawę efektywności energetycznej,
- e) dofinansowanie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorców końcowych,
- f) wzmocnienia dotychczasowych przepisów w zakresie opomiarowania i indywidualnego rozliczania ciepła u odbiorców końcowych.

Ad pkt 1 lit. a i b

W projektowanej ustawie przewidziano, że oszczędność energii finalnej uzyskana w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. powinna wynosić nie mniej niż 5580 tys. ton oleju ekwiwalentnego.

Wymagana oszczędność energii finalnej wynika z obowiązku określonego w art. 7 dyrektywy 2018/2002/UE, tj. osiągnięcia w latach 2021–2030 łącznych oszczędności zużycia energii finalnej, równoważnych corocznym nowym oszczędnościom w wysokości 0,8% średniorocznego zużycia energii finalnej z lat 2016–2018. Ostateczny cel na poziomie unijnym wynikający z dyrektywy 2018/2002/UE wynosi 32,5% oszczędności energii w stosunku do scenariusza referencyjnego. Ten cel przekłada się na maksymalne zużycie energii pierwotnej równe 1 273 Mtoe oraz finalnej 956 Mtoe w roku 2030 dla całej UE. W projekcie polskiego Krajowego planu na rzecz energii i klimatu na lata 2021–2030 zadeklarowano osiągnięcie oszczędności energii pierwotnej do 2030 r. na poziomie 23%, w odniesieniu do prognozy PRIMES 2007. Zgodnie z prognozami zużycie energii pierwotnej w 2030 r. kształtować się będzie na poziomie ok. 91,3 Mtoe, a zatem w wartościach naturalnych cel przekładać się będzie na redukcję zużycia energii pierwotnej o ok. 27,3 Mtoe w porównaniu do prognoz PRIMES 2007 (przewidywanymi na ten rok zużycie energii pierwotnej na poziomie ok. 118,6 Mtoe).

Ponadto dyrektywa 2018/2002/UE w art. 7 zobowiązuje państwa członkowskie UE do osiągnięcia w latach 2021–2030 łącznych oszczędności zużycia energii finalnej, równoważnych corocznym nowym oszczędnościom w wysokości 0,8% średniorocznego zużycia energii finalnej z lat 2016–2018. Należy zauważyć, że obecny cel oszczędności energii finalnej jest odniesiony do energii sprzedanej do odbiorcy końcowego (wynosi 1,5% rocznej sprzedaży energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego do odbiorcy końcowego).

Obliczenie wielkości oszczędności energii finalnej wymaganych dla Polski zostało przedstawione w Krajowym Planie na rzecz Energii i Klimatu. W dokumencie tym wskazane zostało i wyjaśnione, w jaki sposób ustalono roczny wskaźnik

oszczędności i podstawę obliczeń. Zużycie energii finalnej w latach 2016–2018, będące podstawą, od której dokonano obliczeń, zostało przyjęte na podstawie kategorii (FEC2020-2030) w zbiorze danych Eurostatu.

Obliczeniowy poziom bazowy, od którego obliczane są oszczędności energii, stanowi średnioroczne zużycie energii końcowej z lat 2016–2018, które wynosi 69 780 ktoe. Wielkość oszczędności energii końcowej, którą należy osiągnąć w 2021 r. dzięki wdrażaniu przepisów art. 7, wynosi zatem $(69\,780 \times 0,8\% \times 1 \text{ rok}) = 558 \text{ ktoe}$. W 2022 r. wielkość oszczędności energii wynosi $(69\,780 \times 0,8\% \times 2 \text{ lata}) = \text{kumulacyjne } 1\,116 \text{ ktoe}$. Przeprowadzając obliczenia w odniesieniu dla każdego kolejnego roku do 2030 r., otrzymamy łączną wielkość wymaganych oszczędności energii finalnej uzyskaną w ciągu 10 lat, która wynosi: $69\,780 \times 0,8\% \times 10 \text{ lat} = 5\,580 \text{ ktoe}$, czyli 5 580 tys. toe. Należy podkreślić, iż nie jest możliwe obniżenie całkowitego wolumenu oszczędności poprzez wyłączenie zużycia energii w sektorze transportu, przy czym nałożony dyrektywą obowiązek może być osiągnięty zarówno poprzez dedykowany system służący poprawie efektywności energetycznej, jak również przez środki alternatywne, spełniające określone wymogi.

Mając na względzie konieczność realizacji ambitnego celu oszczędności energii finalnej w perspektywie do 2030 r. i jednoczesnego zminimalizowania obciążeń podmiotów zobligowanych niezbędne jest wprowadzenie narzędzia uzupełniającego system świadectw efektywności energetycznej w postaci środków alternatywnych.

Ad pkt 1 lit. c

Obecnie funkcjonuje szereg różnego rodzaju programów zarówno krajowych jak też unijnych wspierających projekty poprawiające efektywność energetyczną u odbiorców końcowych. Brakuje jednak agregacji uzyskanych oszczędności energii z poszczególnych projektów i programów na poziomie krajowym.

W związku z tym istnieje także ryzyko podwójnego zliczania oszczędności energii, podwójnego dofinansowania itd. Utrudnia to proces raportowania Komisji Europejskiej postępów Polski w dziedzinie efektywności energetycznej.

Ad pkt 1 lit. d

W finansowaniu przedsięwzięć proefektywnościowych, zwłaszcza w dobie nadchodzącego kryzysu gospodarczego, ważną kwestią jest zapewnienie uzyskania najwyższego efektu energetycznego, co gwarantuje model finansowania w oparciu o tzw. *umowę o poprawę efektywności energetycznej*. W tym modelu przedsiębiorstwo usług energetycznych (ESCO) dostarcza usługę poprawiającą efektywność energetyczną u beneficjenta, a wynagrodzenie (zwrot kosztów) za usługę otrzymuje z oszczędności uzyskanych ze zmniejszenia kosztów zużywanej energii wynikających z wdrożonych rozwiązań. Rynek ESCO w Polsce jest wciąż rynkiem słabo rozpoznanym i wolno rozwijającym się. Szansą dla zwiększenia udziału rynku ESCO jest możliwość udziału firm ESCO w systemie białych certyfikatów poprzez agregację wielu projektów, jeśli przedsiębiorstwa, które nie są w stanie osiągnąć samodzielnie wymaganego progu 10 toe skorzystają z ich oferty. Takie zagregowane projekty mogą być realizowane zarówno przez podmioty sektora prywatnego, jak również publicznego. Niemniej jednak, zwłaszcza w przypadku podmiotów publicznych zachodzi potrzeba zlikwidowania szeregu barier. Jedną z głównych barier jest potrzeba doprecyzowania wpływu umów EPC na dług publiczny¹⁾.

Ad. pkt 1 lit. e

Intencją proponowanych zmian legislacyjnych jest stworzenie ram prawnych dla funkcjonowania mechanizmów pozwalających na dofinansowanie przedsięwzięć modernizacyjnych u odbiorców końcowych, zwłaszcza w gospodarstwach domowych. Koncepcja programu została oparta na założeniach Art. 7 i art. 7b dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (dalej „dyrektywa”) zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. Zgodnie z tymi regulacjami, państwo członkowskie tworząc system zobowiązujący do efektywności energetycznej uprawnione jest do łączenia tego systemu z alternatywnymi środkami z dziedziny polityki. Za taką politykę należy uznać proponowany model programów dofinansowań dla beneficjentów będących odbiorcami końcowymi energii.

Takie rozwiązanie przyczyni się do akceleracji procesu modernizacji indywidualnych źródeł ciepła, będących jedną z głównych przyczyn szkodliwego zanieczyszczenia powietrza w Polsce. W sytuacji, w której według dostępnych szacunków liczba domów jednorodzinnych ogrzewanych paliwami stałymi wynosi około 3,5 mln, wdrożenie proponowanego mechanizmu jest w stanie znacząco przyczynić się do skokowego wzrostu tempa ich wymiany. Aktualny model przyznawania świadectw efektywności energetycznej przewiduje, iż przyznawane są one za przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej przy założeniu przekroczenia minimalnego progu uzyskanej oszczędności energii na poziomie 10 toe. Jest to duży wolumen i dlatego dotyczy tylko przedsiębiorstw. Programy alternatywne pozwolą z kolei na odblokowanie inwestycji efektywnościowych w gospodarstwach domowych.

¹⁾ Bariery stosowania w Polsce umów o poprawę efektywności energetycznej (EPC) zostały zidentyfikowane m.in. w raporcie JRC pt. JRC Science for Policy Report Energy Service Market in the UE, Status Review and Recommendations 2019, Boza-Kiss B, Toleikyte A, Bertoldi P. Jedną z głównych rekomendacji dla Polski jest potrzeba doprecyzowania wpływu umów o poprawę efektywności energetycznej na dług publiczny. Ważne jest zatem pełne wdrożenie wytycznych Eurostatu z 2017 r. w tym zakresie. Eurostat wzmocnił możliwość rejestracji pozabilansowej, która zwiększa atrakcyjność dla sektora publicznego wykorzystania umów zawieranych z firmami ESCO. Według wytycznych Eurostatu umowy takie mogą zostać zarejestrowane poza bilansem rządowym pod warunkiem uznania wykonawcy projektu jako właściciela ekonomicznego zainstalowanych aktywów. Wytyczne te nie znajdują jednak jeszcze odzwierciedlenia na gruncie prawa polskiego.

Uzupełnienie systemu o element dedykowany dla odbiorców indywidualnych będzie rozwiązaniem zgodnym z duchem dyrektywy, która nakłada na zobowiązanych przedsiębiorców energetycznych realizację obowiązku oszczędności energii u odbiorców końcowych bez ich różnicowania. Należy to uznać za istotne wsparcie dla programu „Czyste Powietrze” i działań mających na celu poprawę jakości powietrza w kraju. Przyspieszenie działań antysmogowych, będących efektem proponowanych zmian w ustawie, przyczyni się ponadto do zmniejszenia kosztów administracyjnych, związanych z organizacją oraz obsługą systemu kontroli i egzekucji przepisów związanych z ochroną powietrza, zarówno na poziomie lokalnym jak i ogólnokrajowym.

Zaproponowane rozwiązanie cechuje się neutralnością wobec odbiorców końcowych z punktu widzenia cen. Dofinansowanie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorców końcowych nie będzie miało wpływu na ich sytuację ekonomiczną z punktu widzenia wzrostu cen energii, gdyż takiego wzrostu nie spowoduje. Środki, które zostaną przeznaczone na dofinansowania będą bowiem pochodziły ze strumienia nakładów, który obecnie jest przeznaczany na zakup praw majątkowych lub uiszczenie opłaty zastępczej wynikających z obowiązku uzyskania oszczędności energii przez podmioty zobowiązane. Postulowane rozwiązanie będzie zaś alternatywnym sposobem realizacji tego obowiązku. Nie zaistnieje zatem konieczność nakładania na odbiorców dodatkowych opłat związanych z wykorzystaniem tego sposobu realizacji obowiązku efektywnościowego.

Ad pkt 1 lit. f

Obecnie nie wszyscy odbiorcy końcowi mają możliwość bieżącego monitorowania zużycia ciepła. Brak bowiem nałożonego prawnie obowiązku na właścicieli lub zarządców budynku wielolokalowego w zakresie wyposażenia w funkcję umożliwiającą zdalny odczyt do dnia 1 stycznia 2027 r. następujących urządzeń:

- urządzeń umożliwiających indywidualne rozliczenie kosztów, niebędących przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych (tzw. podzielników),
- ciepłomierzy,
- wodomierzy ciepłej wody.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Ad 1 a)

Stosownie do wymagań wdrażanej dyrektywy projektowana ustawa poszerza katalog podmiotów objętych systemem świadectw efektywności energetycznej o podmioty paliwowe. Podmiot paliwowy został zdefiniowany jako każdy podmiot, w tym mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokonujący samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu, wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych. Natomiast powiązana z podmiotem paliwowym definicja wprowadzenia paliw ciekłych do obrotu została określona jako pierwsze rozporządzenie paliwami ciekłymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot paliwowy, który dokonał ich wytworzenia, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego, polegające na dokonaniu jakiegokolwiek czynności prawnej lub faktycznej skutkującej trwałym wyzbyciem się tych paliw ciekłych lub zużycie ich na potrzeby własne na tym terytorium, z wyłączeniem przywozu paliw ciekłych przeznaczonych do użycia podczas transportu i przywożonych w standardowych zbiornikach, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 722, 1747, 2320 i 2419 oraz z 2021 r. poz. 72 i 255)

Obowiązujący system świadectw efektywności energetycznej okazał się niewystarczający w zakresie wypełnienia wyznaczonego celu, stąd pojawiła się konieczność objęcia systemem większej liczby podmiotów tj. podmiotów paliwowych. Podmioty te mogą zrealizować przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej, umarzać odpowiednią liczbę świadectw efektywności energetycznej, tzw. „białych certyfikatów”, realizować programy bezzwrotnych dofinansowań lub uiszczać opłatę zastępczą w określonych warunkach. W rezultacie popyt na białe certyfikaty wzrośnie, co przełoży się na zwiększenie poziomu obrotów na rynku praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej.

Ad 1 b)

W celu zminimalizowania dodatkowych obciążeń dla dotychczasowych podmiotów zobowiązanych w związku z potrzebą realizacji celu oszczędności energii finalnej w okresie następnych 10 lat zdecydowano o wprowadzeniu narzędzia uzupełniającego system białych certyfikatów w postaci środków alternatywnych.

W projektowanej ustawie zdefiniowano środki alternatywne jako programy i instrumenty finansowe dotyczące przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, na których realizację wnioskowano środki pochodzące z budżetu państwa, budżetu Unii Europejskiej oraz środków z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) lub środków pochodzących z innych źródeł zagranicznych.

Ad 1 c)

Projektowana ustawa ustanawia centralny rejestr oszczędności energii finalnej. Będzie on prowadzony z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego, a zagregowane dane w zakresie uzyskanych oszczędności energii finalnej zostaną udostępnione ministrowi właściwemu do spraw klimatu. Ułatwi to zbieranie potrzebnych informacji do bieżącego szacowania osiągniętych oszczędności zużycia energii. Efektem funkcjonowania ww. rejestru będzie uniknięcie ryzyka podwójnego zliczania oszczędności energii, w szczególności w przypadku możliwości korzystania z kilku systemów wsparcia.

Powyższe stanowi realizację wytycznych nakreślonych dyrektywą, zgodnie z którymi wymaga się stosowania niezależnych systemów monitorowania, kontroli i weryfikacji osiągania wymaganego poziomu oszczędności energii. Dyrektywa w załączniku V określa także wspólne metody i zasady obliczania efektów uzyskiwanych w ramach systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej i środków alternatywnych.

Ad 1 d)

Zaproponowano także zmianę dotyczącą sprecyzowania w jakich sytuacjach umowy o poprawę efektywności energetycznej (umowy EPC), nie mają wpływu na zwiększenie poziomu długu publicznego. Wątpliwości w tym zakresie w dalszym ciągu stanowią jedną z kluczowych barier stosowania umów EPC w sektorze publicznym, zwłaszcza na poziomie lokalnym.

Obowiązek promowania umów EPC w sektorze publicznym wynika z art. 18 dyrektywy. Komisja Europejska przy ocenie wdrożenia art. 18 dyrektywy wielokrotnie zwracała uwagę, że w Polsce istnieje wiele barier regulacyjnych, które należy usunąć i niezbędna jest silniejsza promocja umów EPC w sektorze publicznym. Ponadto, jak stwierdzono w raporcie Centrum Badawczego Komisji Europejskiej (JRC Science for Policy Report Energy Service Market in the UE, Status Review and Recommendations 2019), w którym oceniono wdrożenie umów EPC w państwach członkowskich, w Polsce istnieje pilna potrzeba sprecyzowania na poziomie ustawowym kwestii wpływu umów EPC na dług publiczny. Doprecyzowanie przepisów prawnych w tym zakresie w ustawie o efektywności energetycznej, które w przejrzysty sposób określą kiedy stosowanie umów EPC nie skutkuje wzrostem długu publicznego – powinno przyczynić się do zwiększenia zainteresowania tego typu umowami wśród jednostek sektora publicznego.

Ad. 1 e)

Istniejący system wsparcia bazujący na świadectwach efektywności energetycznej, w praktyce wykorzystywany jest jedynie przez sektor przedsiębiorstw – a ze względu na wydłużony czas oczekiwania na wydanie świadectw, jego efekty są rozłożone w czasie i trudne do skwantyfikowania. Jak wynika z przeglądu rejestru wydanych świadectw efektywności energetycznej URE, głównymi beneficjentami systemu są elektrociepłownie zawodowe, miejskie zakłady ciepłownicze oraz przedsiębiorstwa przemysłowe. Wynika to wprost zarówno z minimalnego progu zrealizowanej oszczędności energii na poziomie 10 toe, jak i złożonego i kosztownego procesu udokumentowania realizacji przedsięwzięcia proefektywnościowego. Bazując na wcześniejszych doświadczeniach z programami dofinansowań oraz zainteresowaniu potencjalnych odbiorców oceniamy, że program dofinansowań oparty o postulowane rozwiązanie spotka się rocznie z zainteresowaniem minimum 25 tys. odbiorców zastępujących piec na paliwa stałe kotłem gazowym i 5 tys. odbiorców wymieniających wyeksploatowany kocioł gazowy na nowy o wyższej sprawności energetycznej.

Przy powyższych założeniach, skutkować to będzie w perspektywie 10-letniej, wymianą około 300 tys. urządzeń grzewczych, a co za tym idzie przepływem pieniężnym w wysokości ponad 5 mld zł. Biorąc pod uwagę potencjał domów jednorodzinnych ogrzewanych paliwami stałymi, których ilość według różnych danych oceniana jest na minimum 3,5 mln, uważamy za wskazane objęcie tej grupy działaniami efektywnościowymi na bazie ustawy. Przemawiają za tym przesłanki środowiskowe oraz społeczne. Postulowana nowelizacja ustawy umożliwi objęcie odbiorców indywidualnych systemem wsparcia w postaci programu dofinansowań. Stan aktualny faktycznie pomija tę grupę odbiorców końcowych energii, co z punktu widzenia celów ustawy nie jest uzasadnione.

Proponowane zmiany w regulacjach będą więc miały pozytywny wpływ na poprawę efektywności energetycznej w obszarze do tej pory niezagospodarowanym, tj. wśród odbiorców końcowych zużywających mniej niż 10 toe energii. Zakres programu dofinansowań obejmie wymianę urządzeń lub instalacji służących do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej na urządzenia lub instalacje służące do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej charakteryzujące się wyższą klasą efektywności energetycznej, o której mowa w aktach delegowanych w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2020 r. poz. 378), z zastrzeżeniem art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE L 198 z 28.07.2017, str. 1) oraz przyłączenie do sieci ciepłowniczej.

Należy podkreślić, że dofinansowanie zakupu lub wymiany pieców opalanych paliwami stałymi na kondensacyjne kotły gazowe oraz dofinansowanie wymiany kotłów gazowych na kotły o wyższych (pod kątem sprawności) parametrach technologicznych stanowić będzie zachętę dla gospodarstw domowych do podjęcia działań o dwójakim skutku. Po pierwsze – dzięki wymianie urządzeń na te o wyższej sprawności (zarówno w przypadku wymiany na urządzenia gazowe, pieców węglowych, ale też kotłów gazowych o niższych parametrach), zwiększy się ich efektywność energetyczna oraz zmniejszy zużycie energii. Drugim skutkiem będzie zwalczanie niskiej emisji poprzez pozbywanie się tzw. kopciuchów, a w konsekwencji znacząca poprawa jakości powietrza w Polsce.

Równocześnie, przy obecnie występującym systemie zobowiązującym do efektywności energetycznej, jest znacząco utrudnione organizacyjnie włączenie odbiorców końcowych na poczet rozliczania obowiązku, ze względu na konieczność agregacji oszczędności energii, co najmniej o 10 toe. Próba wdrożenia rozwiązania opartego na realizacji przedsięwzięć proefektywnościowych u odbiorców końcowych potwierdziła, że przy obecnych regulacjach nie jest to faktycznie możliwe. Z przeprowadzonej przez NIK analizy wynika, że obecny system białych certyfikatów działa prawidłowo i spójnie, jednak wydawanie świadectw następuje z dużym opóźnieniem (niemal 95% zostało przekazanych po ustawowym terminie, wynoszącym 45 dni) [raport dostępny pod adresem: <https://www.nik.gov.pl/kontrola/P/18/021/KGP/>]. Proponowane

rozwiązanie jest komplementarne do obecnie występującego modelu i pozwala na osiągnięcie efektów oszczędności energii w mniej skomplikowany sposób, w krótszym okresie czasu.

Ad 1 f)

Proponuje się także zmiany w ustawie z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm.) w związku z potrzebą implementacji art. 10 i art. 11 dyrektywy w zakresie informowania odbiorców końcowych o opomiarowaniu i o rozliczeniach zużycia ciepła przez tych odbiorców.

Projektowana zmiana nakłada na właścicieli lub zarządców budynku wielolokalowego obowiązek wyposażenia ciepłomierzy i wodomierzy w lokalach w funkcję umożliwiającą zdalny odczyt do dnia 1 stycznia 2027 r. oraz poprzez nałożenie na dostawców gazu i ciepła obowiązku informowania odbiorcy o ilości gazu i ciepła zużytego przez tego odbiorcę w poprzednim roku, analogicznie do obowiązków dostawców energii elektrycznej. Proponowane rozwiązanie umożliwi odbiorcom końcowym śledzenie bieżącego zużycia, co w rezultacie powinno przełożyć się na bardziej efektywne, w tym ekonomiczne użytkowanie ciepła i tym samym może pośrednio przyczynić się do zmniejszenia ubóstwa energetycznego.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

System „białych certyfikatów” nie jest powszechnie stosowany w krajach Unii Europejskiej. Pierwszy system pojawił się w Wielkiej Brytanii²⁾, a następnie we Włoszech i Francji. Wszędzie jednak systemy oparte na podobnym sposobie oszczędzania energii przyniosły spodziewane oszczędności³⁾.

Proponowane zmiany w obowiązującej ustawie mają na celu dostosowanie do prawa UE obecnie obowiązujących przepisów prawnych w zakresie efektywności energetycznej. Państwa członkowskie UE prezentują dużą różnorodność w zakresie przyjętych systemów zobowiązujących do efektywności w zakresie osiągniętych oszczędności energii. W zależności od krajowych zasad legislacyjnych, kontekstu kulturowego lub specyficznych, krajowych uwarunkowań, wyróżnia się następujące środki:

- program zobowiązujący do efektywności energetycznej – Austria, Bułgaria, Chorwacja, Dania, Estonia, Francja, Grecja, Irlandia, Włochy, Łotwa, Malta, Luksemburg, Słowenia, Hiszpania, Wielka Brytania;
- system certyfikatów efektywności energetycznej – Włochy, Francja, Wielka Brytania.
- krajowe fundusze związane z efektywnością energetyczną – Belgia, Niemcy, Portugalia, Słowenia;
- obciążenia podatkowe – Austria, Estonia, Finlandia, Niemcy, Litwa, Hiszpania, Szwecja, Wielka Brytania;
- Programy finansowania lub zachęty podatkowe (w tym dotacje) – Austria, Belgia, Chorwacja, Cypr, Czechy, Estonia, Finlandia, Francja, Niemcy, Grecja, Węgry, Irlandia, Włochy, Łotwa, Litwa, Malta, Portugalia, Rumunia, Hiszpania, Wielka Brytania;
- dobrowolne porozumienia z państwem, dotyczące efektywności energetycznej – Austria, Belgia, Finlandia, Niemcy, Grecja, Węgry, Litwa, Łotwa, Malta, Portugalia, Rumunia, Wielka Brytania;
- dodatkowe normy prawne obowiązujące w państwach członkowskich i nieobjęte prawem UE – Austria, Belgia, Finlandia, Grecja, Irlandia, Wielka Brytania;
- etykietowanie energetyczne, dotacje na innowacje – Niemcy;
- szkolenie i edukacja w zakresie ograniczania zużycia energii końcowej – Francja, Niemcy, Grecja, Węgry, Irlandia, Rumunia, Słowacja, Hiszpania⁴⁾.

W Wielkiej Brytanii system białych certyfikatów został wprowadzony w 1986 r. Charakteryzuje się założeniem osiągnięcia rzeczywistego celu oszczędności poprzez realizację działań zaliczanych na poczet spełnienia poszczególnych obowiązków, bez możliwości wnoszenia opłaty zastępczej. Realizacja polega na wypełnieniu obowiązków przez poszczególnych dostawców energii elektrycznej i gazu ziemnego oraz odnotowanie tego faktu w rejestrze prowadzonym w formie elektronicznej. Istnieje również elektroniczna platforma kojarzenia ofert w celu realizacji działań kwalifikowanych na rzecz zaliczenia obowiązków oszczędnościowych.

System brytyjski charakteryzuje się nakierowaniem wyłącznie na sektor gospodarstw domowych, a ich beneficjentami muszą być w ustalonej proporcji osoby zagrożone wykluczeniem energetycznym (40–50%). Założenia programu na przyszłość obejmują rozszerzenie działań kwalifikowanych na instalowanie urządzeń wykorzystujących odnawialne źródła energii.

Podstawą realizacji tego programu stało się nałożenie na największych dystrybutorów energii elektrycznej i gazu ziemnego, przekraczających wyznaczone progi wysokości dostaw oraz liczby klientów, obowiązku realizacji działań kwalifikowanych w zakresie: a) redukcji emisji CO₂ obejmujących w szczególności instalowanie w mieszkaniach, domach i budynkach

²⁾ Należy mieć na uwadze, że Wielka Brytania nie klasyfikuje swojego systemu w kategoriach „białych certyfikatów”, lecz system oparty jest na zbliżonych zasadach. K. Glibowski, Białe certyfikaty i świadectwa efektywności energetycznej w UE. Analiza porównawcza regulacji systemowych przyjętych w Wielkiej Brytanii, Francji, we Włoszech i w Polsce, Warszawa 2018, s. 1-18.

³⁾ Bertoldi P., Rezessy S., Lees E., Baudry P., Jeandel A., Labanca N.: Energy supplier obligations and white certificate schemes: Comparative analysis of experiences in the European Union, Energy Policy 38(2010), s. 1455-1469.

⁴⁾ COMMISSION STAFF WORKING DOCUMENT IMPACT ASSESSMENT *Accompanying the document Proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council amending Directive 2012/27/EU on Energy Efficiency*, Brussels, 30.11.2016.

urządzeń oraz wdrażanie rozwiązań zapewniających oszczędność energii, b) zmniejszenie zużycia energii w obszarach o niskim poziomie dochodów oraz w obszarach wiejskich, c) zmniejszenia kosztów ogrzewania pomieszczeń i domów ponoszonych przez osoby otrzymujące środki z pomocy społecznej.

Działania takie mogą być podejmowane bezpośrednio przez podmioty zobowiązane lub podmioty od nich zależne, a także podmioty trzecie, na podstawie zawartej umowy.

Wysokość obowiązku jest określana na podstawie udziału tego podmiotu w krajowym rynku energii elektrycznej i gazu z uwzględnieniem ewentualnego udziału w grupie obejmującej inne podmioty regulowane.

Program ten zakłada także udzielanie wsparcia odbiorcom końcowym, którzy mają status konsumentów, w finansowaniu i wdrażaniu rozwiązań zapewniających zwiększenie efektywności energetycznej w gospodarstwach domowych, umożliwiając finansowanie ich za pomocą środków zaoszczędzonych z tytułu niższych rachunków za energię.

Dzieje się to, co do zasady, za pomocą wyspecjalizowanych firm, wykonujących termomodernizację budynków oraz instalatorów urządzeń o podwyższonej efektywności energetycznej.

Regulatorem w w/w zakresie jest Office of Gas and Electricity Markets (regulator rynku energii).

Zakres działań OGEM: obliczanie wysokości obowiązku dla podmiotów obowiązanych w poszczególnych fazach programu ECO, zatwierdzanie metod obliczania osiągniętych oszczędności, zatwierdzanie transferu działań kwalifikowanych, zatwierdzanie wniosków o zaliczenie działań na poczet realizacji innych rodzajów obowiązków niż objęte pierwotnym zgłoszeniem, weryfikacja efektów zrealizowanych działań kwalifikowanych, przedstawianie Sekretarzowi Stanu co miesięcznych sprawozdań, informujących o postępach w realizacji programu ECO, monitorowanie zgodności podejmowanych działań przez podmioty zobowiązane z wymaganiami określonymi w programie oraz nakładanie sankcji w przypadku niewykonania obowiązku.

Podmioty obowiązane: przedsiębiorstwa posiadające licencję na dostawy energii elektrycznej lub gazu ziemnego, którzy w dniu 31 grudnia roku poprzedzającego powstanie obowiązku:

– posiadają więcej niż 250 000 klientów, którym dostarczane są gaz lub energia całkowicie lub głównie do celów gospodarstwa domowego,

– dostarczyły więcej niż 2000 GWh gazu lub 400 GWh energii elektrycznej.

Jeśli podmiot posiada licencję na dostawy gazu i energii, powstanie obowiązku ustala się odrębnie, dla dokonanych dostaw każdego paliwa. Przekroczenie progów oznacza automatyczne objęcie programem, bez względu na to, czy podmiot spełnia w/w kryteria czy nie.

Podmiotami zobowiązanymi mogą być także podmioty należące do grup spółek, w których podmiot dominujący i podmioty zależne na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego powstanie obowiązku, łącznie przekraczają zdefiniowane progi, przy czym kryteria te wyznaczone są na przestrzeni całego roku, bez względu na datę przystąpienia do grupy.

Działania kwalifikowane: działania podejmowane na terenie Wielkiej Brytanii, których beneficjentami są gospodarstwa domowe, polegające na wykonaniu w lokalach mieszkalnych instalacji, w wyjątkowych przypadkach przeprowadzeniu niezbędnych napraw lub modernizacji.

Większość działań kwalifikowanych może być zaliczana na poczet obowiązku w zakresie każdego z wprowadzonych już programów, warunkiem koniecznym jest uprzednia rekomendacja zastosowania danego środka w raporcie sporządzonym przez akredytowanego audytora.

Ewentualne nadwyżki wykonania obowiązku mogą być przenoszone na wniosek i za zgodą regulatora na poczet realizacji innych obowiązków z innych programów.

Możliwe jest zgłaszanie wielokrotne wniosków dotyczących nawet tego samego działania w okresie obowiązywania programu. W ten sposób można zaliczać działania kwalifikowane zrealizowane przez odbiorcę końcowego na poczet spełnienia obowiązku przez inny podmiot na podstawie umowy między tymi podmiotami.

Zarówno nadwyżki, jak i działania kwalifikowane mogą być zaliczone na poczet obowiązku innego podmiotu. Tego typu transakcja jest odnotowywana w rejestrze prowadzonym przez regulatora, istnieje możliwość wielokrotnego transferowania danego działania na kolejne podmioty.

Rozliczenie obowiązku następuje na koniec danego okresu rozliczeniowego i jest dokonywane przez regulatora. Kara za niewykonanie obowiązku wynosi 10 % rocznych przychodów lub grozi cofnięciem licencji na prowadzenie działalności regulowanej.

Podstawowym założeniem systemu bc we Włoszech jest osiągnięcie poprawy efektywności energetycznej w zakresie końcowego zużycia energii, połączone z promowaniem przedsięwzięć prowadzących do zmniejszenia zużycia energii elektrycznej oraz premiowania wyłącznie osiągania dodatkowych oszczędności w zakresie zużycia energii (ponad oszczędności wynikające z innych mechanizmów rynkowych lub środków oddziaływania – efekt dodatkowości)⁵⁾.

We Włoszech funkcjonuje system zbywalnych białych certyfikatów wprowadzony w 2005 r.

Przepisy prawa określają roczne cele w zakresie oszczędności energii oraz ograniczają krąg podmiotowy uczestników systemu poprzez generalne wskazanie podmiotów obowiązanych i podmiotów uprawnionych do uzyskania białych certyfikatów.

Podmioty zobowiązane: najwięksi dystrybutorzy energii elektrycznej i gazu ziemnego, którzy mają obowiązek uzyskania wymaganej przepisami liczby białych certyfikatów na poczet obowiązku. W razie nieuzyskania odpowiedniej liczby

⁵⁾ K. Glibowski, op.cit, s. 21-37.

świadectw, mogą kupić takie świadectwa na rynku wtórnym. Nie przewiduje się ani opłaty zastępczej ani kary administracyjnej, która zwalniałaby w następstwie z obowiązku nałożonego na podmiot zobowiązany. Przyznawanie białych certyfikatów następuje na wniosek podmiotu.

Zobowiązane są w szczególności przedsiębiorstwa zajmujące się dystrybucją gazu ziemnego lub energii elektrycznej, posiadające powyżej 50 000 odbiorców końcowych w roku poprzedzającym rok, w którym powstaje obowiązek rozliczenia wymaganej liczby białych certyfikatów. Lista podmiotów zobowiązanych jest publikowana przez regulatora.

Certyfikaty przyznawane są w liczbie wprost proporcjonalnej do uznawanych w danym okresie rozliczeniowym oszczędności netto w zużyciu energii pierwotnej, na skutek zrealizowanych działań lub projektów zgłaszanych przez wnioskodawców. Za efekt w postaci zaoszczędzenia energii pierwotnej odpowiadającej jednej tonie oleju opałowego przyznawany jest jeden certyfikat.

Certyfikaty wydaje spółka publiczna Gestore Servizi Energetici – GSE), która prowadzi rejestr świadectw oraz elektroniczną platformę obrotu nimi. Certyfikaty mogą być sprzedawane także poza platformą. Cena świadectw w obrocie określana jest przez mechanizm rynkowy, ponieważ rozliczenie obowiązku uzyskania białych certyfikatów przez podmioty obowiązane następuje każdego roku do dnia 31 maja, certyfikaty nie przedstawione do rozliczenia zachowują ważność na kolejne okresy rozliczeniowe.

Istnieje także możliwość kompensacji wprowadzania świadectw dla podmiotów zobowiązanych. Od 2008 r. jest to stała kwota 100Euro/tep.

Minister ds. Rozwoju Gospodarczego określa wysokość krajowego celu oszczędności i wyznacza krąg uczestników programu, przedsięwzięcia kwalifikowane oraz sankcje za niespełnienie obowiązku. Urząd Energii Elektrycznej wdraża cały system oraz sprawuje nad nim nadzór.

Certyfikaty przyznawane są w liczbie odpowiadającej wprost oszczędności netto energii, uzyskanym w wyniku realizacji działań lub projektów objętych wnioskami. Świadectwa przyznawane są wyłącznie w przypadku złożenia wniosków, które dotyczą osiągnięcia oszczędności przekraczających wyznaczone progi minimalne. Wartości te uzależnione są od metody, według której oceniany jest efekt oszczędnościowy (standardowej (min 20 toe/rocznie)– efekt oszczędnościowy wprost proporcjonalny do skali ilościowej podjętego działania u odbiorców końcowych – metoda dodatkowości, analitycznej (min 40 toe/rocznie) – wielkość osiągniętego efektu oszczędności dla rodzajowo określonych działań lub projektów, oceny końcowej (min 60 toe/rocznie)).

Projekty można łączyć.

Wyodrębnia się następujące rodzaje białych certyfikatów:

1. potwierdzające osiągnięcie oszczędności energii pierwotnej poprzez zmniejszenie zużycia energii elektrycznej,
2. potwierdzające osiągnięcie oszczędności energii pierwotnej poprzez zmniejszenie zużycia gazu ziemnego,
3. potwierdzające osiągnięcie zużycia energii pierwotnej innych rodzajów poza sektorem transportu,
4. potwierdzające osiągnięcie oszczędności zużycia innych rodzajów energii w transporcie,
5. potwierdzające osiągnięcie oszczędności zużycia energii innej w sektorze transportu i podlegające ocenie w inny sposób niż przewidywany dla certyfikatów typu 4.

Podmioty zobowiązane mogą liczyć na rekompensaty wydatków poniesionych na realizację działań w zakresie zwiększenia efektywności energetycznej poprzez uwzględnienie w taryfach zryczałtowanej kwoty ustalonej przez Narodową Agencję.

W latach 2004–2008 była to kwota na poziomie 100E za każdą jednostkę dostarczonej odbiorcom końcowym energii elektrycznej lub gazu ziemnego odpowiadającej 1 toe. W kolejnych latach ulegała ona stopniowemu zmniejszeniu. Obecnie jest na poziomie ok 80 Euro.

Możliwość rekompensowania wskazanych wydatków jest ograniczona do poziomu odpowiadającego liczbie białych certyfikatów, do rozliczenia których w danym roku obliczeniowym jest obowiązany dany podmiot. Nie są rekompensowane dodatkowe wydatki ponoszone na pozyskiwanie dodatkowych certyfikatów ponad ilość konieczną do realizacji bieżącego obowiązku. Jeśli liczba wydanych certyfikatów przewyższa o ponad 5% krajowy cel wyznaczony w systemie, regulator może podwyższać cele oszczędnościowe w kolejnych latach. W sytuacji nadpodaży świadectw, regulator zwiększa w kolejnych latach popyt na nie, aby chronić stabilność kursu.

Obrót świadectwami odbywa się na giełdzie prowadzonej przez podmiot, który prowadzi też rejestr białych certyfikatów. Liczba podmiotów zobowiązanych, wielkość obowiązku i ich procentowy udział w realizacji krajowego celu są określane przez regulatora.

Obowiązek przedstawienia odpowiedniej liczby certyfikatów jest rozliczany co trzy lata. Rokrocznie wymagane jest przedstawienie co najmniej 60% certyfikatów wymaganych do realizacji obowiązku. W przypadku niewykonania obowiązku nakładane są sankcje w postaci kar administracyjnych (od 25 000 do 155 mln Euro, ale górna granica kary nie jest ustalona) oraz obowiązek pokrycia powstałego niedoboru w roku następnym. Nie ma opłaty zastępczej⁶⁾.

System białych certyfikatów we Francji został wprowadzony w 2005 r. Mechanizmem objęte są wszystkie sektory zużywające energię, z wyjątkiem podmiotów objętych unijnym systemem handlu emisjami. System ma na celu osiągnięcie oszczędności energii w wyniku nałożenia na dostawców energii elektrycznej, ciepłej, chłodu sieciowego, gazu ziemnego, oleju opałowego oraz paliw przekraczających ustalony poziom sprzedaży, obowiązku przedstawienia oznaczonej liczby

⁶⁾ Tamże, s. 41-57.

certyfikatów uzyskiwanych w kolejnych okresach trzyletnich albo wniesienia opłaty zastępczej wedle z góry określonej stawki.

Przedsięwzięcia uprawniające do uzyskania białych certyfikatów mogą być realizowane zarówno przez podmioty zobowiązane oraz przez podmioty uprawnione oraz podmioty działające na ich rzecz. Certyfikaty mają charakter zbywalny, funkcjonują wyłącznie w formie zapisów na indywidualnych rachunkach prowadzonych w krajowym rejestrze certyfikatów oszczędności energii, a ich obrót wymaga dokonania odpowiednich zmian w rejestrze. Podmiot prowadzący rejestr podaje średni kurs świadectw. Rozliczenie obowiązku następuje na koniec 3-letniego okresu realizacji przedsięwzięcia. Opłata zastępcza to 0,02 Euro za każdy brakujący certyfikat.

Podmioty zobowiązane: przedsiębiorstwa obrotu energią, w tym sprzedawcy energii elektrycznej, gazu ziemnego, ciepła, chłodu, oleju opałowego, gazu płynnego oraz sprzedawcy paliw silnikowych. Obowiązek powstaje w przypadku przekroczenia w roku kalendarzowym poziomu sprzedaży dla krajowych gospodarstw domowych oraz podmiotów należących do sektora usług powyżej określonych poziomów. Obowiązek uzyskania białych certyfikatów jest wprost proporcjonalny do ilości dostarczonych paliw lub rodzajów energii powyżej wskazanych progów w danym roku kalendarzowym.

Wartość białych certyfikatów wyznacza iloczyn dokonanych dostaw paliw lub rodzajów energii powyżej wskazanych progów i wartości wskazanych w ustawie. Podmiotami uprawnionymi są władze lokalne, właściciele lokali socjalnych i Krajowa Agencja Mieszaniowa.

Wnioski o przyznanie certyfikatu składa się w formie papierowej do Centrum Krajowych Certyfikatów Oszczędności Energii i jednocześnie w formie elektronicznej. Wnioskiem nie mogą być objęte projekty lub działania zakończone przed upływem ponad roku od daty złożenia wniosku, przy czym ciężar dochowania terminu spoczywa na wnioskodawcy.

Minimalny próg to 20 GWh z zastrzeżeniem, że każdy wnioskodawca może maksymalnie raz do roku złożyć wniosek dotyczący certyfikatów poniżej wartości progowej. Następnie konieczne jest ich agregowanie do wyznaczonego poziomu. Istnieje możliwość łączenia projektów; warunkiem jest to, że każdy z podmiotów ubiega się o przyznanie certyfikatów za działania nieprzekraczające 20 GWh, a łączna suma działań wszystkich podmiotów w grupie przekracza wskazany próg.

Do uzyskania certyfikatu uprawnia realizacja przedsięwzięć w zakresie oszczędności energii, w przypadku których wnioskodawca wykaże, że zostały one wykonane z jego inicjatywy i w wyniku udzielonego przez niego wsparcia (np. dotacji, nisko oprocentowanego kredytu lub pokrycia kosztów audytu) a w ich realizacji odegrał aktywną rolę oraz udział w programach redukcji zużycia energii przez najuboższe gospodarstwa domowe. Certyfikat można też otrzymać za kampanie informacyjne na rzecz efektywności energetycznej, z zastrzeżeniem, że programy te są określone w rozporządzeniu właściwym ds. energetyki.

Najczęściej realizowane są działania tzw. stypizowane, czyli wystandaryzowane w arkuszach ocennych służących ocenie efektywności energetycznej. Standaryzacja przyczyniła się do obniżenia kosztów wdrażania tego systemu, ponieważ analizowane i zatwierdzane indywidualnie są tylko działania wykraczające poza standard. Premiuje się certyfikatami także działania w zakresie transportu, które nie przynoszą możliwości do zmierzenia z technicznego punktu widzenia rezultatów (np. szkolenia kierowców w dziedzinie tzw. eko-jazdy). Można również uzyskać certyfikat w zamian za udział w programach mających na celu ograniczenia zapotrzebowania na energię (np. działalność informacyjną).

Podmioty zobowiązane mogą oferować uzyskane certyfikaty ponad liczbę potrzebną do realizacji obowiązku przewidzianego w danym roku rozrachunkowym. Jednakże osoby trzecie mogą uzyskiwać i sprzedawać świadectwa wyłącznie wtedy gdy wdrażanie projektów na rzecz oszczędzania energii nie stanowi części ich podstawowej działalności gospodarczej ani ich bezpośredniego źródła przychodów. Dlatego też certyfikatów nie mogą uzyskiwać przedsiębiorstwa energetyczne typu ESCO.

Obrót certyfikatami odbywa się tylko między osobami prawnymi. Wszystkie certyfikaty odnotowywane są w specjalnym rejestrze. Przyjęto 3letni okres rozliczeniowy. Przy czym nie dopuszcza się wykorzystywania białych certyfikatów z okresów późniejszych na poczet wcześniejszej realizacji.

Największe oszczędności w związku z systemem białych certyfikatów przyznawane są za oszczędności uzyskiwane w budynkach mieszkalnych i usługowych oraz w sektorze przemysłu. Dopiero później w sektorze energetycznym, na redukcji strat sieciowych i w transporcie. Certyfikaty przyznawane są w systemie oceny ex-ante na podstawie przedstawionej dokumentacji na oszczędność energii przewidzianą na cały okres eksploatacji urządzenia lub przedsięwzięcia⁷⁾.

W wielu krajach europejskich funkcjonują programy oferujące dotacje i/lub pożyczki na cele związane z poprawą efektywności energetycznej⁸⁾. Przykładowo na Słowacji sukcesem okazał się program SlovSEFF, który doczekał się aż trzech edycji⁹⁾. SlovSEFF to instrument finansowania zrównoważonej energii opracowany przez Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju (EBOiR). Jego ostatnie rozszerzenie, współfinansowane przez Ministerstwo Środowiska Republiki Słowackiej i Ministerstwo Rolnictwa, Żywności i Środowiska Hiszpanii, zapewnia linię kredytową w wysokości do 100

⁷⁾ Tamże.

⁸⁾ Na podstawie opracowania „Raport na temat istniejących instrumentów finansowych oraz środków służących wspieraniu efektywności energetycznej dla MŚP”, przygotowanego w ramach projektu pn. „Wsparcie techniczne dla promowania audytu energetycznego oraz inwestycji w efektywność energetyczną w małych i średnich przedsiębiorstwach” finansowanego ze środków UE, 2019 (przypisy od 8 -21).

⁹⁾ <http://www.slovseff.eu/index.php/en/>

mIn EUR dla słowackich banków komercyjnych. Płatności motywacyjne są finansowane z wpływów ze sprzedaży kredytów węglowych z Republiki Słowackiej do Hiszpanii, wspieranych przez EBOR. Projekty SlovSEFF są podzielone na trzy kategorie inwestycyjne: 1) energia odnawialna; 2) efektywność energetyczna w przemyśle; 3) efektywność energetyczna budynków mieszkalnych.

Niemiecki program „*Efektywność energetyczna oraz odnawialne źródła energii*”¹⁰⁾, funkcjonujący od stycznia 2019 r., łączy instrumenty dotychczas funkcjonujące w ramach Funduszu Efektywności Energetycznej, administrowanego przez Federalny Urząd Kontroli Gospodarki i Eksportu (BAFA), który podlega Federalnemu Ministerstwu Gospodarki i Energii (BMWi), oraz KfW – niemieckiemu państwowemu bankowi rozwoju. Program składa się z czterech modułów, w ramach których dofinansowanie jest udzielane na implementację nowych technologii, zastosowanie odnawialnych źródeł energii, optymalizację energetyczną procesów oraz wprowadzenie systemu zarządzania energią. Dofinansowanie udzielane jest w formie dotacji od BAFA lub pożyczki preferencyjnej z możliwością częściowego umorzenia, do wyboru przez beneficjentów. Dotychczasowe programy scalono więc w jeden, upraszczając procedury i kierując go do wszystkich przedsiębiorców. Dodatkowo, warto zwrócić uwagę, że BMWi prowadzi dedykowaną stronę internetową, której celem jest informowanie i promocja programów wsparcia, co pozwala w sposób skuteczny dotrzeć do beneficjentów¹¹⁾.

Kolejny niemiecki program polegający na połączeniu formuły EPC z gwarancjami finansowymi zakłada, że wykonawca identyfikuje potencjalne środki efektywności energetycznej dla swojego klienta, finansuje je z góry i wprowadza w życie. Ponadto gwarantuje, że podjęte środki zmniejszą koszty energii o wcześniej określonej kwocie w ciągu kilku lat. Kontrahenci mogą korzystać z gwarancji udzielanych przez banki gwarancyjne w celu prefinansowania swoich inwestycji związanych ze środkami na rzecz efektywności energetycznej. Instrument wspiera także doradztwo dla władz lokalnych i MŚP w zakresie stosowania kontraktów oszczędności energii i realizacji inwestycji.

Gwarancje mogą być udzielane albo w przypadku pożyczek inwestycyjnych zaciągniętych przez małe lub średnie firmy (np. firmy rzemieślnicze lub inżynierskie specjalizujące się w technologii budynków, które działają jako kontrahenci w zakresie efektywności energetycznej, a tym samym pre-finansują projekty w zakresie efektywności energetycznej), lub w przypadku gwarancji poręczeniowych na korzyść wykonawcy lub klienta kontrahenta¹²⁾.

Dedykowanie instrumentów do przedsiębiorstw z wybranych branż, które mają duży potencjał oszczędności energii, co umożliwi dopasowanie instrumentów do potrzeb konkretnej branży, a co za tym idzie uzyskanie lepszych efektów w postaci oszczędności energii ma miejsce m. in. w Bułgarii i krajach skandynawskich.

Bułgarski program p.t. „*Granty na efektywne urządzenia i pojazdy rolnicze*”, adresowany do MŚP z sektora rolnictwa i funkcjonujący jako część drugiego Krajowego Planu Działań dotyczącego efektywności energetycznej (NEEAP 2), który oferował granty w wysokości od 40% do 60% kosztów kwalifikowanych inwestycji na zakup efektywnych energetycznie urządzeń rolniczych są najlepszym przykładem. Skandynawski instrument przyniósł większe oszczędności energii (96,5 GWh/rok) niż przewidywano, dlatego działania na rzecz efektywności energetycznej w rolnictwie znalazły swoją kontynuację w NEEAP 3¹³⁾.

Kolejnym przykładem jest program „*Inwestycje w celu poprawy efektywności energetycznej w przetwórstwie żywności*”, funkcjonujący od 2014 r. na Łotwie. Wsparcie udzielane jest w postaci grantów na termomodernizację budynków, zakup efektywnych energetycznie urządzeń bądź implementację odnawialnych źródeł energii. Ze względu jednak na to, że długi czas zwrotu poniesionych kosztów inwestycji stanowi problem zarówno dla MŚP jak i dla ESCO, powstają instrumenty wsparcia, przykładowo gwarancje obniżające ryzyko finansowe, które mają na celu usunięcie tej bariery, aby ułatwić współpracę między ESCO a przedsiębiorcami¹⁴⁾.

Program SEAI (Sustainable Energy Agency of Ireland), który realizowany jest w Irlandii, ma na celu zwiększenie efektywności energetycznej poprzez prowadzenie działań doradczych, mentoringu i szkoleń dla MŚP. Szkolenia te koncentrują się na rozpowszechnianiu najlepszych praktyk. Program obejmuje trzydniowe sesje na przestrzeni trzech miesięcy ze wsparciem mentorskim, które są bezpłatnie dla MŚP. Firmy, których całkowity koszt energii wynosi mniej niż 100 000 EUR rocznie, mogą skorzystać z trzech półdniowych warsztatów oraz z kursu obsługi narzędzi internetowych SEAI, a także ze zbioru najlepszych praktyk. Firmy o łącznych wydatkach energetycznych przekraczających 100 000 EUR rocznie mogą skorzystać z trzech całodniowych warsztatów i wsparcia na miejscu od doradców ds. energii¹⁵⁾.

W Finlandii od 2000 r. funkcjonuje program *Koncepcja ESCO*, mający na celu promowanie formuły ESCO oraz wsparcie rozwoju rynku ESCO, poprzez stworzenie standardowych modeli ułatwiających przedsiębiorcom skorzystanie z ich usług,

¹⁰⁾ <https://www.deutschland-machts-effizient.de>

¹¹⁾ [https://www.kfw.de/inlandsfoerderung/Unternehmen/Energie-Umwelt/F%20c3%b6rderprodukte/Energieeffizienz-und-Prozessw%20c3%a4rme-aus-Erneuerbaren-Energien-\(295\)](https://www.kfw.de/inlandsfoerderung/Unternehmen/Energie-Umwelt/F%20c3%b6rderprodukte/Energieeffizienz-und-Prozessw%20c3%a4rme-aus-Erneuerbaren-Energien-(295))

¹²⁾ <https://www.bmwi.de/Redaktion/EN/Pressemitteilungen/2015/20151217-bundeswirtschaftsministerium-verbessert-buergschaftsbedingungen-energieeffizienzprojekte.html>

¹³⁾ M. Bröckl, J. Illman, L. Oja i I. Vehviläinen, „Energy Efficiency in Small and Medium Sized Enterprises,” Copenhagen: Nordisk Ministerråd, 2014; http://www.seea.government.bg/documents/Second_Energy_Efficiency_Action_Plan_EN.pdf

¹⁴⁾ Tamże.

¹⁵⁾ http://www.measures-odyssee-mure.eu/output2_in.asp?Cod=IRL15

[https://www.dcae.gov.ie/en-ie/energy/topics/Energy-Efficiency/energy-efficiency-directive/national-energy-efficiency-action-plan-\(neeap\)/Pages/National-Energy-Efficiency-Action-Plan-\(NEEAP\).aspx](https://www.dcae.gov.ie/en-ie/energy/topics/Energy-Efficiency/energy-efficiency-directive/national-energy-efficiency-action-plan-(neeap)/Pages/National-Energy-Efficiency-Action-Plan-(NEEAP).aspx)

a także poprzez oferowanie dotacji na tego typu projekty. Wcześniej zidentyfikowano barierę związaną z wdrażaniem energooszczędnych projektów w postaci ograniczonego stosowania zaleceń sformułowanych w audytach oraz kilkuletni okres zwrotu inwestycji. Formuła ESCO została zidentyfikowana jako odpowiednia do rozwiązania tego problemu¹⁶.

W Norwegii od 2013 r. funkcjonuje program „*Wsparcie nowych technologii dla energii i klimatu w przemyśle*”. Skierowany jest on do wszystkich przedsiębiorstw i umożliwia uzyskanie dofinansowania wysokości do 50% kosztów kwalifikowanych instalacji nowej efektywnej technologii. Koszty kwalifikowane określone zostały jako różnica między kosztem inwestycji w nową technologię a kosztem konwencjonalnego rozwiązania. Mimo że MSP są objęte wsparciem, z instrumentu korzystają przede wszystkim duże przedsiębiorstwa, ponieważ aplikująca firma musi być w stanie pokryć pozostałe koszty inwestycji. Poza tym nowe technologie adresowane są najczęściej do intensywnego przemysłu, w którym możliwe do uzyskania oszczędności są znacznie większe i pozwalają na szybszy zwrot kosztów inwestycji. Aplikujące projekty powinny mieć określony innowacyjny cel, na przykład w postaci obniżenia kosztów, zwiększenia efektywności, wykorzystanie nowych źródeł energii itp. Cel ten musi być udokumentowany i musi gwarantować poprawę w stosunku do standardowego rozwiązania. Projekt musi mieć określony budżet i jasny plan realizacji i finansowania¹⁷.

W krajach skandynawskich funkcjonuje tzw. program dobrowolnych zobowiązań (np. Finlandia). Przedsiębiorstwa, które podpiszą takie zobowiązania i wywiążą się z wynikających z nich działań, automatycznie otrzymują zwolnienie z nałożonych przez państwo opłat związanych z uzyskiwaniem określonego poziomu efektywności energetycznej, podlegają uproszczonym procedurom podatkowym, a także mogą otrzymać dodatkowe wsparcie finansowe na działania na rzecz efektywności energetycznej¹⁸.

Instrumenty tego typu są adekwatne jedynie w przypadku istnienia obowiązku nałożonego na przedsiębiorstwa, dotyczącego uzyskania określonych efektów energetycznych. Działania takie wiążą się jednak z poniesieniem kosztów procesu weryfikacji, czy przedsiębiorstwa wywiązują się z zobowiązań. Konieczne jest także stworzenie odpowiednich instrumentów podatkowych, tak aby opłacało się inwestować w efektywność energetyczną¹⁹.

Podobne rozwiązanie zostało zastosowane w Belgii, w programie „*Dobrowolne zobowiązania w intensywnym przemyśle*”, adresowanym do dużych przedsiębiorstw oraz MSP (zużycie energii powyżej 0,1 PJ/rok), który to program funkcjonuje od 2003 r. zrzeszając ponad 340 firm. Firmy przystępujące do umowy zobowiązują się: 1) przeprowadzać audyt energetyczny co 4 lata; 2) na podstawie audytu energetycznego opracować plan energetyczny, zawierający analizę jednostkowego zużycia energii przez zakład i wskazujący zyskowne środki (te z wewnętrzną stopą zwrotu po opodatkowaniu w wysokości 14%) w celu zmniejszenia jednostkowego zużycia energii; 3) przeprowadzać wszystkie opłacalne inwestycje z planu energetycznego; 4) składać co roku sprawozdanie z podjętych środków, badań i ponownego rozpatrzenia środków mających potencjał energetyczny; 5) składać co roku sprawozdanie na temat zużycia energii, emisji CO₂ i ich zmian.

W zamian Region Flamandzki zobowiązuje się nie nakładać innych szczególnych obciążeń na przedsiębiorstwa wypełniające swoje zobowiązania, np. podatku energetycznego lub podatku od emisji CO₂, wykraczających poza zobowiązania europejskie²⁰.

Brytyjski „*Program powiększonych ulg kapitałowych*” (*Enhanced Capital Allowances scheme – ECA*), który funkcjonuje w latach 2001–2020 daje możliwość odpisania od opodatkowanej kwoty przychodu 100% kosztów poniesionych na zakup urządzeń z listy efektywnych technologii. Ulga podatkowa zachęca przedsiębiorców do inwestycji w efektywność, natomiast aktualizowana co roku lista technologii ułatwia dobór efektywnych urządzeń. W 2018 r. rząd brytyjski zdecydował się na jego zakończenie, aby wypracować nowe instrumenty przynoszące lepsze rezultaty. Mimo to lista efektywnych urządzeń, zawierająca obecnie około 14 000 produktów, pozostaje jako skuteczny instrument ułatwiający przedsiębiorcom podejmowanie decyzji inwestycyjnych w energooszczędne urządzenia.

Ponadto w Wielkiej Brytanii istnieje system inwestycyjnych ulg kapitałowych (*Annual Investment Allowance – AIA*) dla przedsiębiorców inwestujących w nowe zakłady i maszyny. W latach 2019–2020 przedsiębiorcy mogą odpisać od kwoty przychodu całkowity koszt kwalifikowanych inwestycji do £ 1 000 000. Dzięki tej możliwości, program ECA dotyczył przede wszystkim dużych przedsiębiorstw, których koszty inwestycji przekraczały limit AIA²¹.

MURE (Mesures d'Utilisation Rationnelle de l'Energie) <http://www.measures-odyssee-mure.eu>

ODYSSE <https://www.indicators.odyssee-mure.eu>

¹⁶ J. Khan, Evaluation of the Energy Audit Programme in Finland, 2006.

¹⁷ <https://www.enova.no/bedrift/industri-og-anlegg/ny-teknologi-i-industri-og-anlegg/fullskala-innovativ-energi--og-klimateknologi/>

¹⁸ P. Thollander, E. Cornelis, O. Kimura, I. Morales, R. Jiménez, S. Backlund i M. Karlsson, The design and structure of effective energy end-use policies and programs towards industrial SMEs, 2014.

¹⁹ I. Johansson, N. Mardan, E. Cornelis, O. Kimura i P. Thollander, „Designing policies and programmes for improved energy efficiency in industrial SMEs,” *Energies*, tom 12(7), 2019.

²⁰ https://ec.europa.eu/energy/sites/ener/files/documents/be_neeap_2017_flemish_en_0.pdf

²¹ <https://webarchive.nationalarchives.gov.uk/20080727003940/http://www.hmrc.gov.uk/research/report-54.pdf>

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/752202/Budget_2018_red_web.pdf

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Sprzedawcy energii odbiorcom końcowym	800	Sprawozdanie z działalności Prezesa URE w 2018 r. (źródło: https://bip.ure.gov.pl/bip/o-urzedzie/zadania-prezesa-ure/sprawozdania/800,Sprawozdania.html)	Obowiązek w zakresie realizacji określonego poziomu oszczędności energii
Podmioty paliwowe	140	URE (informacja nt. podmiotów paliwowych zarejestrowanych w bazach i rejestrach URE, które posiadają ważną koncesję)	Obowiązek w zakresie realizacji określonego poziomu oszczędności energii
Sprzedawcy gazu ziemnego	300	BIP URE	Zmiana sposobu obliczania obowiązku oszczędności energii finalnej
Dostawcy gazu i ciepła	Gaz (197 koncesja 102 aktywne) i ciepło (76 posiada koncesję na obrót ciepłem) Razem około 180	Jw. i URE: ENERGETYKA CIEPLNA W LICZBACH – 2018	Nowe obowiązki informowania klientów o zużyciu
Gospodarstwa domowe, zarządy wspólnot budynków wielolokalowych	15 mln	GUS (https://bdl.stat.gov.pl/BDL/dane)	Pośrednie, podmioty powinny osiągnąć korzyści z projektowanej regulacji – dokładne informowanie o zużyciu energii, w tym ciepła, wpływ na zapotrzebowanie energii, ograniczenie zanieczyszczeń generowanych w procesie wytwarzania i wykorzystania energii. Programy dofinansowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego
Urząd Regulacji Energetyki	1	Dane własne	Nowy obowiązek sprawozdawczy, dodatkowe obowiązki jako administratora systemu świadectw efektywności energetycznej wynikające z rozszerzenia katalogu podmiotów zobowiązanych, nowy obowiązek w zakresie wymierzania kar pieniężnych
Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej	1	Dane własne	Zmiany w zakresie obowiązku sprawozdawczego, finansowanie centralnego rejestru oszczędności energii finalnej z przychodów z opłaty

			zastępczej, uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy	1	Dane własne	Obowiązek w zakresie prowadzenia centralnego rejestru oszczędności energii finalnej, obowiązek przekazywania ministrowi właściwemu do spraw klimatu danych dotyczących uzyskanych oszczędności energii finalnej w danym roku kalendarzowym; udostępniania informacji z centralnego rejestru oszczędności energii finalnej właściwym podmiotom; administrowania danymi zgromadzonymi w tym centralnym rejestrze oszczędności energii finalnej. Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Minister właściwy do spraw klimatu	1	Dane własne	Obowiązek: – określenia w drodze rozporządzenia wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oraz sposobu ich obliczania; – ogłaszania wykazu programów i instrumentów finansowych dotyczących przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego; – określenia w drodze rozporządzenia szczegółowego zakresu informacji, gromadzonych w rejestrze oraz sposób uwierzytelniania osób upoważnionych wpisanych do wykazu; – określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych warunków, w jakich powinny być instalowane urządzenia do rozliczeń kosztów dostawy ciepła stosowane w lokalach mieszkalnych i użytkowych osób niebędących odbiorcami, zasad i metod rozliczeń kosztów dostawy ciepła, oraz zakresu

			informacji na indywidualnych rozliczeniach – zamieszczenia w BIP wytycznych dot. zawierania umów o poprawę efektywności energetycznej. – uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Wojewódzkie Fundusze Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej	16	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego	1	Dane własne	Zobowiązanie do przekazania informacji dot. umów o poprawę efektywności energetycznej do ministra właściwego do spraw klimatu. Określenie w drodze rozporządzenia zakresu ryzyk oraz szczegółowych czynników uwzględnianych przy ich ocenie. Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Minister właściwy do spraw finansów publicznych	1	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Minister właściwy do spraw polityki regionalnej	1	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Centrum Unijnych Projektów Transportowych	1	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Jednostki samorządu terytorialnego	2807	Dane Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Bank Ochrony Środowiska	1	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Bank Gospodarstwa Krajowego	1	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został zamieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

Projekt został przekazany do zaopiniowania przez:

- 1) Komisję Krajową NSZZ „Solidarność”,
- 2) Ogólnopolskie Porozumieniem Związków Zawodowych,
- 3) Forum Związków Zawodowych.

Projekt został przekazany do zaopiniowania przez:

- 1) Polską Konfederację Pracodawców Prywatnych Lewiatan,

- 2) Business Center Club,
- 3) Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej,
- 4) Związek Rzemiosła Polskiego.

Ponadto projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania przez następujące instytucje:

- 1) Organizację Przemysłu i Handlu Naftowego (POPiHN),
- 2) Polską Izbę Paliw Płynnych (PIPP),
- 3) Polską Organizację Gazu Płynnego (POGP),
- 4) Polską Izbę Gazu Płynnego (PIGP),
- 5) Izbę Gospodarczą Ciepłownictwo Polskie,
- 6) Polskie Stowarzyszenie Zarządców Nieruchomości,
- 7) Polską Federację Stowarzyszeń Zarządców Nieruchomości,
- 8) Izbę Gospodarczą Gazownictwa,
- 9) Energy Solution Sp. z o. o.,
- 10) Kazimierza Żuchowicza Moderadora grupy „Podzielnikiwon”.

Z uwagi, iż projekt nie dotyczy spraw samorządu terytorialnego, nie został skierowany do zaopiniowania przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, zgodnie z ustawą z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej (Dz. U. poz. 759).

Projekt rozporządzenia nie wymaga zaopiniowania przez Radę Dialogu Społecznego, gdyż nie reguluje kwestii będących w obszarze ich działania.

Projekt nie podlega także opiniowaniu, konsultacjom ani uzgodnieniom z organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2020 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											Łącznie (0–10)
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
Dochody ogółem	0,00	315,55	203,61	176,62	157,58	95,23	-65,07	-293,47	-474,66	-683,24	-950,22	-1518,07
budżet państwa, w tym ²²⁾ :	0,00	36,69	25,81	4,15	-29,03	-19,70	-95,05	-293,47	-474,66	-683,24	-950,22	-2478,72
• VAT	0,00	38,42	34,01	23,40	5,78	35,08	-7,14	-159,45	-271,67	-401,79	-570,07	-1273,43
• Akcyza	0,00	-1,74	-8,20	-19,25	-34,81	-54,78	-87,91	-134,01	-202,99	-281,45	-380,14	-1205,28
NFOŚiGW	0,00	278,86	177,80	172,47	186,61	114,93	29,98	0,00	0,00	0,00	0,00	960,65
JST	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Wydatki ogółem	0,00	1,00	0,66	0,63	0,63	0,64	0,65	0,66	0,67	0,69	0,70	6,93
budżet państwa	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
NFOŚiGW	0,00	1,00	0,66	0,63	0,63	0,64	0,65	0,66	0,67	0,69	0,70	6,93
JST	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Saldo ogółem	0,00	314,55	202,95	175,99	156,95	94,59	-65,72	-294,13	-475,33	-683,92	-950,92	-1525,00
budżet państwa	0,00	36,69	25,81	4,15	-29,03	-19,70	-95,05	-293,47	-474,66	-683,24	-950,22	-2478,72
NFOŚiGW	0,00	277,86	177,14	171,84	185,98	114,29	29,33	-0,66	-0,67	-0,69	-0,70	953,72
JST	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Źródła finansowania												

²²⁾ W tabeli ujęto w ramach składników dochodów budżetu państwa: wpływy z tytułu podatku VAT i wpływy z tytułu akcyzy.

	Skutki wejścia w życie projektowanej ustawy będą realizowane w ramach części budżetowych, realizujących zadania bez możliwości ubiegania się o dodatkowe środki. Finansowanie nowych zadań NFOŚiGW będzie realizowane w ramach planu finansowego NFOŚiGW, bez możliwości ubiegania się o dodatkowe środki.																																								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Jako rok 0 przyjęto rok 2020. W wierszach dotyczących dochodu dodatnie oznaczają dodatkowe wpływy, a wartości z minusem utracone przychody. W wierszach dotyczących wydatków wartości dodatnie oznaczają dodatkowe obciążenie budżetu państwa.</p> <p>Wpływ na sektor finansów publicznych, stanowi wypadkową następujących składowych:</p> <ul style="list-style-type: none"> – zwiększenie wpływu z tytułu podatku VAT, w związku z wyższą ceną nośników energii elektrycznej, w wyniku realizacji obowiązku umarzania świadectw efektywności energetycznej, – zmniejszenie wpływu z podatku VAT, w związku z mniejszym wolumenem sprzedaży nośników energii w efekcie realizacji ustawy przez zobowiązane przedsiębiorstwa, – zmniejszenie wpływu z tytułu akcyzy, w związku z mniejszym wolumenem sprzedaży nośników energii w efekcie realizacji ustawy przez zobowiązane przedsiębiorstwa, – zwiększenie wpływu z tytułu opłaty zastępczej do NFOŚiGW, zmniejszenie wpływu z tytułu kosztów utworzenia i utrzymania centralnego rejestru oszczędności energii finalnej ze środków NFOŚiGW pochodzących z opłaty zastępczej. <p>Obliczeń wpływu na podatek VAT i akcyzy dokonano jako porównanie stanu bez nowelizacji ze stanem prawnym po nowelizacji. <u>Zmiana poziomu wpływów z tytułu podatku VAT może mieć finalnie charakter pośredni (przy założeniu utrzymania skłonności do konsumpcji w Polsce na niezmiennym poziomie), ponieważ równoważony będzie zwiększoną konsumpcją innych produktów. Spadek dochodów może zostać zrekompensowany zarówno wzrostem dochodów z podatku VAT od materiałów budowlanych, urządzeń i instalacji przemysłowych i innych produktów wykorzystywanych podczas realizowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, jak i wzrostem dochodów z podatków dochodowych PIT i CIT od podmiotów realizujących usługi w tym zakresie, co na obecnym etapie jest trudne do oszacowania.</u></p> <p><u>Podstawowe założenia i wyniki analizy</u></p> <p>Wyjściową analizą, której dokonano było zestawienie zużycia energii w Polsce, według kierunków wskazanych w projekcie nowelizacji ustawy o efektywności energetycznej. Stało się to o tyle istotne, że planowana nowelizacja wprowadza nowy obowiązek dla podmiotów paliwowych, które dotychczas nie były objęte obowiązkami wynikającymi z ustawy o efektywności energetycznej. Szacowane zużycie energii w Polsce przez wybrane podsektory gospodarki zostało wskazane w tabeli poniżej.</p> <table border="1" data-bbox="365 1361 1492 1668"> <thead> <tr> <th>Rodzaj podsektora energetyki</th> <th>Zużycie łączne [Mtoe]</th> <th>Zużycie energetyczne [Mtoe]</th> <th>Zużycie nieenergetyczne [Mtoe]</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>Ciepło sieciowe</td> <td>5,6</td> <td>5,6</td> <td>0,0</td> </tr> <tr> <td>Energia elektryczna</td> <td>12,1</td> <td>12,1</td> <td>0,0</td> </tr> <tr> <td>Gaz</td> <td>12,6</td> <td>10,1</td> <td>2,5</td> </tr> <tr> <td>Paliwa ciekłe</td> <td>25,8</td> <td>24,6</td> <td>1,2</td> </tr> <tr> <td>Razem</td> <td>56,1</td> <td>52,4</td> <td>3,7</td> </tr> </tbody> </table> <p>Oszacowano również wielkości obowiązków umorzenia, po uwzględnieniu podsektora paliw ciekłych. W tabeli poniżej dokonano porównania obowiązku umarzania świadectw dla sytuacji bez nowelizacji (obecne brzmienie ustawy) oraz stanu po nowelizacji. Jako rok wyjściowy do obliczeń przyjęto rok 2018, czyli ostatni rok, za który dostępne są dane.</p> <table border="1" data-bbox="459 1868 1396 2110"> <thead> <tr> <th>Rodzaj podsektora energetyki</th> <th>Wielkość obowiązku [%]</th> <th>Obowiązek – bez nowelizacji [ktoe]</th> <th>Obowiązek – nowelizacja [ktoe]</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>Ciepło sieciowe</td> <td>1,5%</td> <td>83,9</td> <td>83,9</td> </tr> <tr> <td>Energia elektryczna</td> <td>1,5%</td> <td>181,2</td> <td>181,2</td> </tr> <tr> <td>Gaz</td> <td>1,5%</td> <td>150,8</td> <td>188,3</td> </tr> </tbody> </table>	Rodzaj podsektora energetyki	Zużycie łączne [Mtoe]	Zużycie energetyczne [Mtoe]	Zużycie nieenergetyczne [Mtoe]	Ciepło sieciowe	5,6	5,6	0,0	Energia elektryczna	12,1	12,1	0,0	Gaz	12,6	10,1	2,5	Paliwa ciekłe	25,8	24,6	1,2	Razem	56,1	52,4	3,7	Rodzaj podsektora energetyki	Wielkość obowiązku [%]	Obowiązek – bez nowelizacji [ktoe]	Obowiązek – nowelizacja [ktoe]	Ciepło sieciowe	1,5%	83,9	83,9	Energia elektryczna	1,5%	181,2	181,2	Gaz	1,5%	150,8	188,3
Rodzaj podsektora energetyki	Zużycie łączne [Mtoe]	Zużycie energetyczne [Mtoe]	Zużycie nieenergetyczne [Mtoe]																																						
Ciepło sieciowe	5,6	5,6	0,0																																						
Energia elektryczna	12,1	12,1	0,0																																						
Gaz	12,6	10,1	2,5																																						
Paliwa ciekłe	25,8	24,6	1,2																																						
Razem	56,1	52,4	3,7																																						
Rodzaj podsektora energetyki	Wielkość obowiązku [%]	Obowiązek – bez nowelizacji [ktoe]	Obowiązek – nowelizacja [ktoe]																																						
Ciepło sieciowe	1,5%	83,9	83,9																																						
Energia elektryczna	1,5%	181,2	181,2																																						
Gaz	1,5%	150,8	188,3																																						

Paliwa ciekłe	0,43%	Brak	104,5
Razem		415,9	557,9

Mając na uwadze fakt, że dotychczas obowiązek dla przedsiębiorstw energetycznych wynosił rocznie ok 416 ktoe²³⁾, a wymagane jest aby roczne nowe oszczędności energii wynosiły 558 ktoe, to po wejściu w życie nowelizacji nastąpi wzrost obowiązku o ok. 34,1%. Wzrost ten jest wynikiem dodania nowego sektora podmiotów paliwowych oraz zmiany przepisów ustawy, która nie będzie już pozwalała na odejmowanie zużycia nieenergetycznego przez sprzedawców gazu ziemnego.

Z uwagi na fakt, że przy wartości obowiązku 1,5% dla paliw ciekłych, obowiązek umarzania świadectw efektywności wzrosły aż o 100%, zdecydowano po analizach, że całkowity obowiązek dla tego sektora zostanie rozłożony w czasie. Aby nie nakładać nadmiernych obciążeń na sektor paliw ciekłych, zwłaszcza w pierwszych latach realizacji obowiązku, co mogłoby spowodować nieproporcjonalny do uzyskanych efektów wzrost cen paliw, wprowadzono podejście progresywne. Wysokość obowiązku dla sektora paliw ciekłych została dostosowana do obowiązującego celu dla Polski w ramach art. 7 dyrektywy 2002/2018/UE.

Wymagana ilość nowych rocznych oszczędności energii wynosi 558 ktoe, zatem wymagana skumulowana ilość oszczędności energii do 31.12.2030 r. wynosi 30690 ktoe, co zostało przedstawione w tabeli poniżej.

2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030	
									558	Skumulowane oszczędności energii (do 31 XII 2030) [ktoe]
								558	558	
							558	558	558	
						558	558	558	558	
					558	558	558	558	558	
				558	558	558	558	558	558	
			558	558	558	558	558	558	558	
		558	558	558	558	558	558	558	558	
	558	558	558	558	558	558	558	558	558	
558	558	558	558	558	558	558	558	558	558	
558	1116	1674	2232	2790	3348	3906	4464	5022	5580	

W przypadku braku progresywności celu wymagana wielkość rocznego obowiązku podmiotów paliwowych wynosiłaby 0,43%. Przy tak ustawionym celu nowy roczny obowiązek podmiotów paliwowych wynosiłby 104,5 ktoe oszczędności energii, co przekłada się na wymaganą do 31.12.2030 r. skumulowaną ilość oszczędności energii na poziomie 5747 ktoe (tabela poniżej).

²³⁾ W praktyce obowiązek ten mógł być większy, lecz do obliczeń przyjęto odjęcie całkowitego zużycia gazu na cele nieenergetyczne, na co dotychczas zezwalała ustawa.

2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030	
									104	Skumulowane oszczędności energii (do 31 XII 2030) [ktoe]
								104	104	
							104	104	104	
						104	104	104	104	
				104	104	104	104	104	104	
			104	104	104	104	104	104	104	
		104	104	104	104	104	104	104	104	
	104	104	104	104	104	104	104	104	104	
104	104	104	104	104	104	104	104	104	104	
104	209	313	418	522	627	731	836	940	1045	

Projekt ustawy zakłada, że wymagana ilość skumulowanych oszczędności energii dla sektora paliwowego do 31.12.2030 r., tj. 5747 ktoe zostanie osiągnięta w sposób progresywny.

Obowiązek dla podmiotów paliwowych został obliczony od ilości paliw ciekłych (wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego) wprowadzanych do obrotu w danym roku przez podmiot paliwowy i ustalony w następującej w wysokości:

- w 2021 r. – 0,2%,
- w 2022 r. – 0,2%,
- w 2023 r. – 0,4%,
- w 2024 r. – 0,4%,
- w 2025 r. – 0,5%,
- w 2026 r. – 0,6%,
- w 2027 r. – 0,7%,
- w 2028 r. – 0,8%,
- w 2029 r. – 0,9%,
- w 2030 r. – 1%,

co przekłada się na szacowane oszczędności energii w następujący sposób.

2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030	
									246	Skumulowane oszczędności energii (do 31 XII 2030) [ktoe]
								221	221	
							197	197	197	
						172	172	172	172	
					148	148	148	148	148	
				123	123	123	123	123	123	
			98	98	98	98	98	98	98	
		98	98	98	98	98	98	98	98	
	49	49	49	49	49	49	49	49	49	
49	49	49	49	49	49	49	49	49	49	
49	98	197	295	418	566	738	934	1156	1401	
										5852

Szacuje się, że do 31.12.2030 r. podmioty paliwowe przedstawią skumulowane oszczędności energii na poziomie 5852 ktoe, co jest wartością wyższą od zakładanych 5747 ktoe, jednak należy zauważyć, że część obowiązku w latach 2021–2025 może być realizowana w formie opłaty zastępczej, stąd konieczność założenia wyższego celu.

Przyjęcie progresywnego dojścia do celu dla podmiotów paliwowych spowoduje możliwość stopniowego wejścia podmiotów paliwowych w obowiązujący system. Z uwagi na specyfikę sektora paliw ciekłych, w tym m.in. niższą efektywność kosztową przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej

realizowanych w tym sektorze, mniejszy wybór przedsięwzięć z zakresu efektywności energetycznej w porównaniu do innych sektorów, zasadne jest ustalenie niższego celu.

Dokonano również prognozy obowiązku umarzania świadectw efektywności energetycznej do roku 2030, z uwagi wymóg przedstawienia oceny skutków regulacji w perspektywie 10 letniej. Za najbardziej odpowiednie dane do wykonania prognozy uznano dane z załącznika nr 2 do Krajowego Planu na rzecz Energii i Klimatu. W oparciu o te dane oszacowano wolumen zużycia poszczególnych nośników energii w latach 2020–2030, a następnie wyznaczono przewidywane wysokości obowiązku w latach 2020–2030, które zostały zamieszczone w tabeli poniżej.

	jednostka	Dane 2018 (bazowy)	2020	2025	2030
Szacowana wielkość obowiązku – bez nowelizacji	ktoe	415,9	420,7	432,5	444,3
Szacowana wielkość obowiązku – nowelizacja	ktoe	502,5	502,7	583,1	696,0

Analizując dane z powyższej tabeli można zauważyć, że w przypadku nowelizacji wielkości obowiązku różnią się od siebie znacznie w okresie 2020–2030. Natomiast w przypadku braku nowelizacji wielkość obowiązku nie różni się znacząco w okresie 2020–2030. Różnica pomiędzy tymi 2 wariantami wynika z faktu, że oszczędności energii uzyskiwane są w sposób narastający. Oszczędności energii kumulują się w każdym roku w ramach całego okresu 2021–2030, tzn. zaoszczędzona wielkość w roku 2021 występuje przez 10 lat (tj. przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej przynosi oszczędności energii także w kolejnych latach), zaoszczędzona wartość w 2022 r. przez 9 lat, a zaoszczędzona wartość w 2030 r. przez jeden rok.

W wariantcie z nowelizacją ustawy, w pierwszych latach jej funkcjonowania wartość uzyskiwanych skumulowanych oszczędności energii jest zmniejszona (przez progresywny cel dla podmiotów paliwowych). Przy zastosowaniu progresywności celu, w roku 2021 wartość wymaganych nowych rocznych oszczędności energii 558 ktoe nie zostaje osiągnięta. Powyższe powoduje, że w kolejnych latach zamiast wymaganych 558 ktoe nowych rocznych oszczędności energii podmioty zobowiązane są do osiągnięcia wyższych wartości, osiągając w 2030 roku aż 696,0 ktoe.

Analizę podaży praw majątkowych przeprowadzono na podstawie danych z TGE S.A. oraz danych przekazanych przez Prezesa URE. Analizę podzielono na następujące etapy:

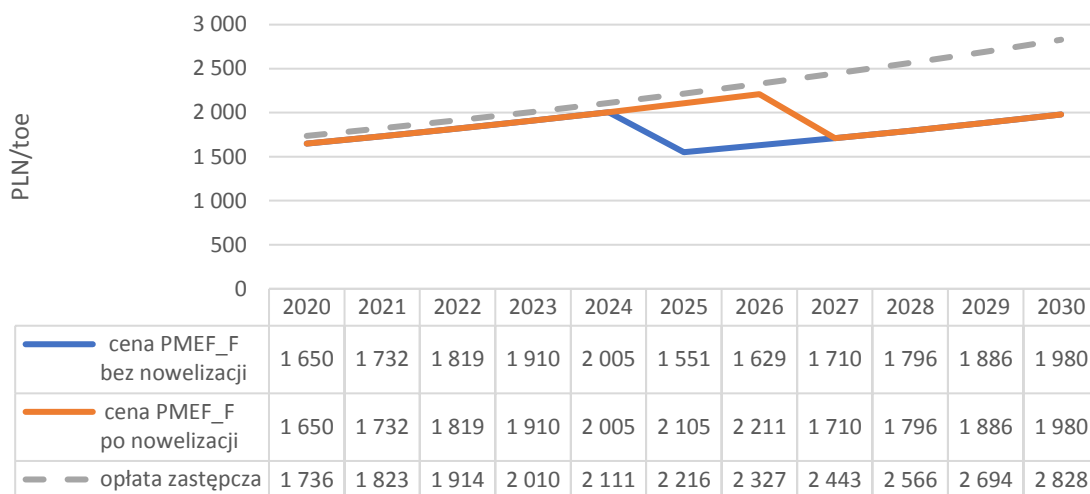
- oszacowano jaki jest obecnie wolumen świadectw efektywności energetycznej na rynku,
- oszacowano wolumen świadectw, które zostaną wydane przez Prezesa URE, który wynika z wniosków dotychczas nierozpatrzonych przez Prezesa URE,
- oszacowano wolumen świadectw, który będzie corocznie wydawany przez Prezesa URE, który będzie wynikał z nowo złożonych wniosków,
- oceniono w jakim stopniu obowiązek będzie realizowany przez system świadectw efektywności energetycznej a w jakim poprzez inwestycje bezpośrednie (art. 10 ust. 1 ustawy).

Po dokonaniu prognozy podaży świadectw efektywności energetycznej w latach 2021–2030 przyjęto następujące założenie, co do prognozy ceny świadectw efektywności energetycznej,

- w okresie mniejszego popytu od podaży (do roku 2025 dla scenariusza bez nowelizacji i do roku 2026 dla scenariusza po nowelizacji) – cena świadectw będzie kształtować się na poziomie 95% wysokości opłaty zastępczej,
- w okresie większego popytu nad podażą (od 2026 r. dla scenariusza bez nowelizacji i do roku 2027 dla scenariusza po nowelizacji) – cena świadectw będzie kształtować się na poziomie 70% wysokości opłaty zastępczej.

Na rysunku poniżej przedstawiono szacunkowy koszt praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej.

Wpływ nowelizacji ustawy na zmianę ceny kontraktów PMEF_F

Z uwagi na fakt, że opłata zastępcza ustala maksymalną wartość na rynku, nie są zakładane różnice w cenie świadectw efektywności energetycznej w okresie braku odpowiedniej podaży, niezależnie jak duże to są braki. Prognozuje się, że kilkuletnie braki odpowiedniej podaży oraz zwiększająca się co roku opłata zastępcza wygenerują odpowiednie sygnały cenowe, tak że zachęci to do realizacji inwestycji, czego efektem będzie ponowna nadpodaż świadectw na rynku, lecz nie będzie ona już tak duża jak w 2018 r. i 2019 r.

W tabeli poniżej przedstawiono szacowany koszt realizacji obowiązku poprawy efektywności energetycznej w przeliczeniu na 1 toe energii sprzedawanej za pomocą poszczególnego nośnika energii, gdzie rok 2018 jest rokiem odniesienia. W 2018 r. praktycznie cały obowiązek był realizowany przez system świadectw, stąd przyjęto koszt realizacji obowiązku na poziomie średniej ceny świadectw w okresie lipiec 2018 – czerwiec 2019. Z kolei dla 2021 r. przyjęto, że koszt realizacji obowiązku będzie na poziomie średniej ważonej wolumenem przewidywanej ceny świadectw w 2021 r. oraz opłaty zastępczej.

Do oszacowania wpływu nowelizacji na ceny nośników energii dokonano kalkulacji kosztu nośników energii w 2018 r. Przyjęto, że jedynym składnikiem cenotwórczym, który ulegnie zmianie w roku 2021 względem roku 2018 będzie koszt realizacji obowiązku poprawy efektywności energetycznej. Zrezygnowano z określanie wpływu na ceny nośników energii w latach 2022–2030, ponieważ analiza mogłaby być obciążona zbyt dużymi błędami.

Rodzaj nośnika	Cena 2018	Cena 2021 bez nowelizacji	Cena 2021 po nowelizacji	Zmiana ceny po nowelizacji	
				PLN/toe	%
Jednostka	PLN/toe	PLN/toe	PLN/toe	PLN/toe	%
Ciepło sieciowe	2160,39	2179,03	2179,43	0,40	0,02%
Energia elektryczna	2733,05	2751,69	2752,09	0,40	0,01%
Gaz	1152,83	1167,76	1173,34	5,58	0,48%
Paliwa ciekłe	5577,21	5577,21	5590,56	14,07	0,24%
Benzyny silnikowe	6674,87	6674,87	6688,94	14,07	0,21%
Oleje napędowe	5827,91	5827,91	5841,98	14,07	0,24%
LPG	4061,18	4061,18	4075,25	14,07	0,35%

Wpływ na sektor finansów publicznych zmian w systemie świadectw efektywności energetycznej.

Prognozowane podwyższenie cen nośników energii spowoduje wzrost przychodów budżetu państwa z tytułu podatku VAT. Szacuje się, że wyniesie on w całym okresie **862,84 mln PLN**.

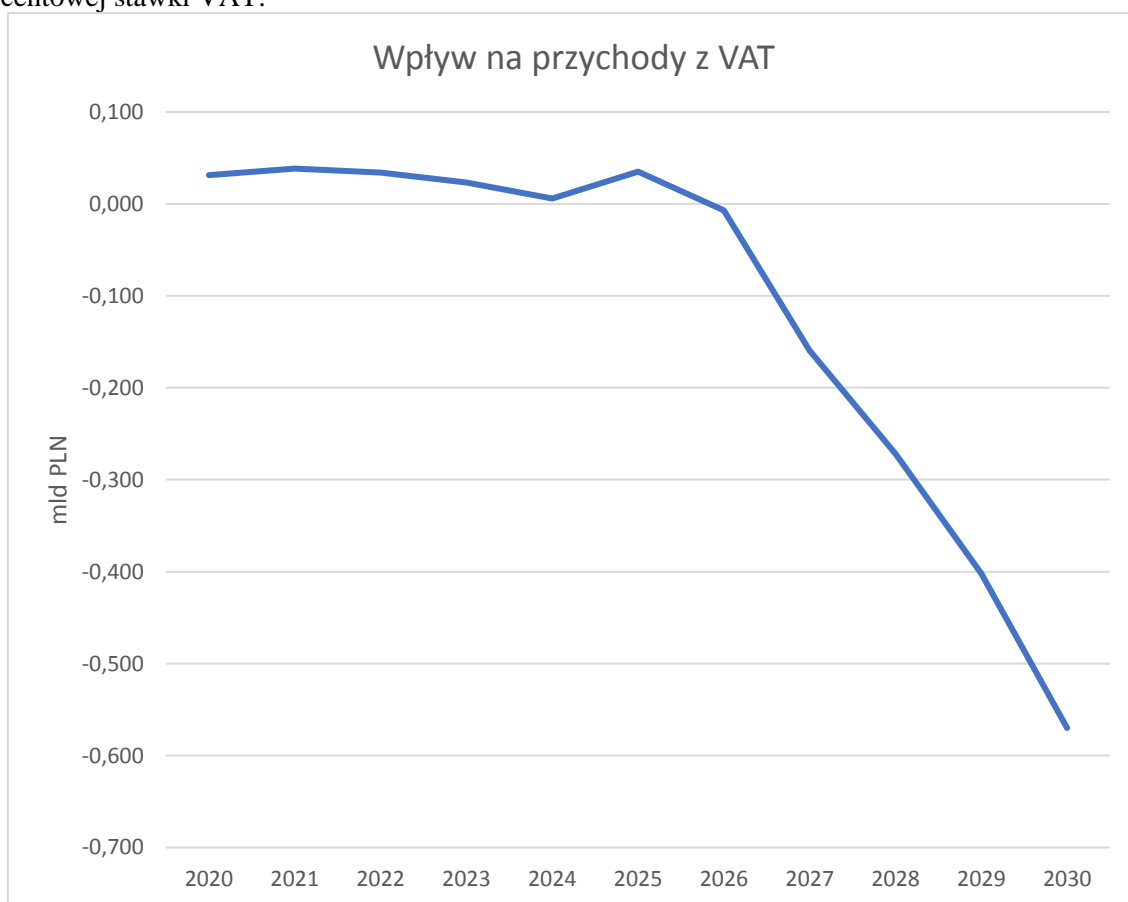
Niemniej w wyniku rosnących oszczędności energii, co będzie miało wpływ na sprzedawany wolumen nośników energii, spowoduje obniżenie wpływów z podatku VAT. Średnia cena ważona wolumenem obowiązku została przyjęta na podstawie danych z 2018 r. na poziomie 3116,33 PLN/toe. Przy założeniu utrzymania tej wartości w latach 2021–2030 i założeniu utrzymania ceny, obniżenie wpływów z tytułu VAT wyniesie **2136,27 mln PLN**.

Podsumowując, wzrost cen nośników energii oraz spadek wolumenu sprzedanych nośników energii spowodują obniżenie wpływów do budżetu państwa z tytułu VAT w całym okresie o **1273,43 mln PLN**. Powyższe oszacowanie wykonano w oparciu o następujące założenia:

– cały obowiązek oszczędności energii będzie realizowany za pomocą przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, co przyczyni się do zmniejszonego zużycia poszczególnych nośników energii (wymienionych w powyższej tabeli),

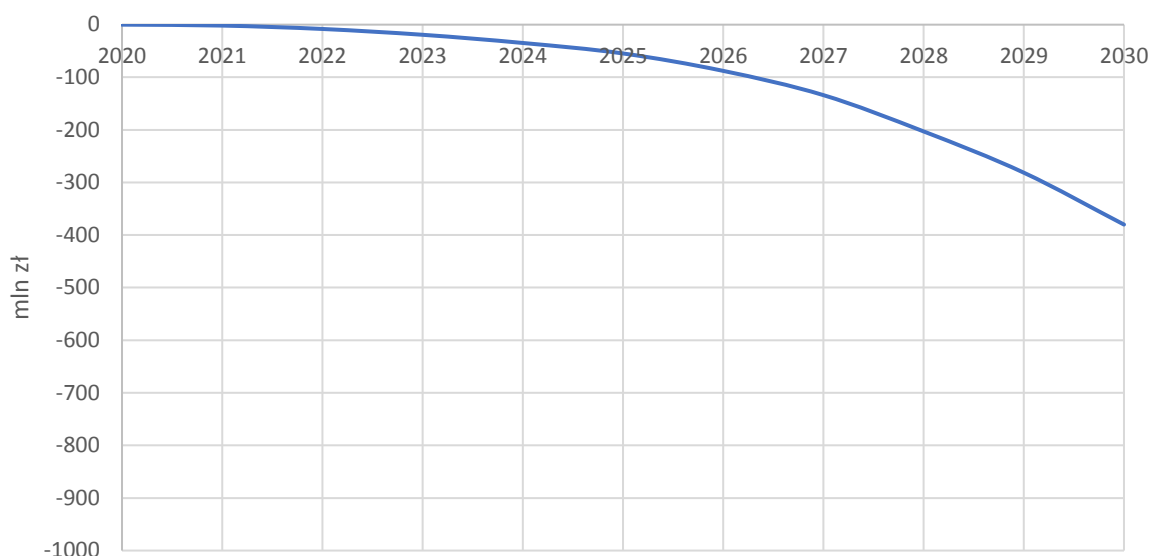
– zmniejszenie zużycia nośników energii w porównaniu do bazowego zużycia nośników energii spowoduje zmniejszenie wpływu z tytułu podatku VAT w wysokości równej iloczynowi: średniej ceny nośników energii, zmniejszonego wolumenu sprzedanych nośników energii i 23-procentowej stawki VAT,

– wzrost ceny nośników energii przyczyni się do zwiększenia wpływu z tytułu podatku VAT w wysokości iloczynu wzrostu średniej ceny nośników energii, wolumenu sprzedaży nośników energii i 23-procentowej stawki VAT.

Podobny wpływ nowelizacja wywrze na dochody budżetu państwa z tytułu akcyzy. Duża wartość spadku dochodów z tytułu VAT i akcyzy ma miejsce z powodu narastającej oszczędności zużycia nośników energii wynikającej z prognoz dotyczących obowiązku umarzania świadectw efektywności energetycznej do roku 2030. Do obliczeń przyjęto, że nastąpi proporcjonalny spadek sprzedaży danego nośnika energii, który objęty jest podatkiem akcyzowym.

Wpływ nowelizacji na dochody z tytułu akcyzy

W całym okresie 2020–2030 zmniejszenie wpływu z tytułu podatku akcyzowego wynosi **1205,28 mln PLN**. Wpływ ten obliczono uwzględniając obniżenie przychodów ze względu na obniżenie wolumenu sprzedaży nośników energii, w tym: energii elektrycznej, gazu ziemnego, benzyny, oleju napędowego i LPG. Oszacowanie wykonano dla każdego nośnika energii osobno uwzględniając stawki akcyzy na wyroby energetyczne z art. 89 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym.

Uniknięte koszty zewnętrzne

W powyższej analizie nie wzięto pod uwagę wpływu uzyskanych oszczędności zużycia nośników energii na tzw. koszty zewnętrzne. W powyższej tabeli nie uwzględniono kosztów zewnętrznych, ponieważ oszacowanie kosztów zewnętrznych jest zadaniem niezmiernie złożonym, obciążonym dużą niepewnością wyników, na co uwagę zwracają sami autorzy różnych metodologii. Niemniej jednak do celów informacyjnych dokonano próby oszacowania uniknięcia kosztów zewnętrznych w wyniku uzyskania oszczędności ok. 3,0 Mtoe energii, które przyniesie ustawa. Założono, że oszczędności rozłożą się pomiędzy energię elektryczną, ciepło, gaz oraz paliwa ciekłe. Określając jednostkowe koszty zewnętrzne dla poszczególnych podsektorów, dokonano oszacowania kosztów zewnętrznych.

W przypadku kosztów zewnętrznych energii elektrycznej, szczegółową analizę opracowania „Subsidies and costs of EU energy” ECOFYS, w 2015 r. dokonali dr hab. inż., prof. PW Wojciech Bujalski oraz prof. dr hab. inż. Janusz Lewandowski w opracowaniu dla Polskiego Towarzystwa Elektrociepłowni Zawodowych, którzy transponowali metodologię ECOFYS do warunków Polski. Do analizy do celów ustawy o efektywności energetycznej ww. jednostkowe koszty zewnętrzne skorygowano na podstawie następujących wskaźników:

Jednostkowe emisyjności	j	2014	2018	Zmiana
CO ₂	g/kWh	806	765	-5,4%
So ₂		1,74	0,83	-109,6%
NO _x		1,13	0,71	-59,2%
Pyły		0,09	0,05	-80,0%

Mając na uwadze powyższą tabelę oraz perspektywę wzrostu udziału odnawialnych źródeł energii w latach 2021–2030, przyjęto, że średni koszt zewnętrzny dla energii elektrycznej w latach 2021–2030 wyniesie 40% obliczonego w 2015 przez Politechnikę Warszawską, czyli 134 zł/MWh.

Do celów określenia kosztów zewnętrznych dla gazu przyjęto, że gaz zużywany jest w kotłach gazowych małej mocy. Takie założenie oznacza koszt zewnętrzny na poziomie 16 zł/GJ.

Do celów określenia kosztów zewnętrznych ciepłownictwa niezbędne było określenie miksu w tym sektorze. Przyjęto, że 82% ciepła jest produkowane z paliw stałych 13% z paliwa gazowego. Pozostałe 5% przyjęto jako paliwa inne, głównie biomasa, dla której założono, że nie generuje kosztów

zewnętrznych. Mając na uwadze powyższe założenia, określono jednostkowy koszt zewnętrzny dla ciepła w Polsce, który równa się sumie 82% jednostkowego kosztu zewnętrznego dla CHP węglowego oraz 13% CHP opalanego gazem ziemnym. Koszt zewnętrzny dla ciepła został wyliczony na poziomie 45,6 zł/GJ.

Do celów określenia kosztów zewnętrznych paliw ciekłych posłużono się „Handbook on the external costs of transport Version 2019 – 1.1”. Założono, że większość kosztów zewnętrznych nie ulegnie zmianie w wyniku poprawy efektywności energetycznej (jak hałas, korki i spóźnienia, ect.). Przyjęto, że jedynie koszty związane z emisjami szkodliwych substancji i zmianą klimatu zostaną zmniejszone. Na podstawie ww. dokumentu stwierdzono, że wynoszą one 28% wszystkich kosztów. Przyjęto kurs €/PLN na poziomie 4,25. Otrzymano koszt zewnętrzny o wartości około 2850 zł/toe.

Wartości jednostkowych kosztów przeliczono na ktoe i wyciągnięto średni koszt ważony wolumenem obowiązku poprawy efektywności energetycznej w poszczególnych sektorach. Wyniki przedstawiono w tabeli.

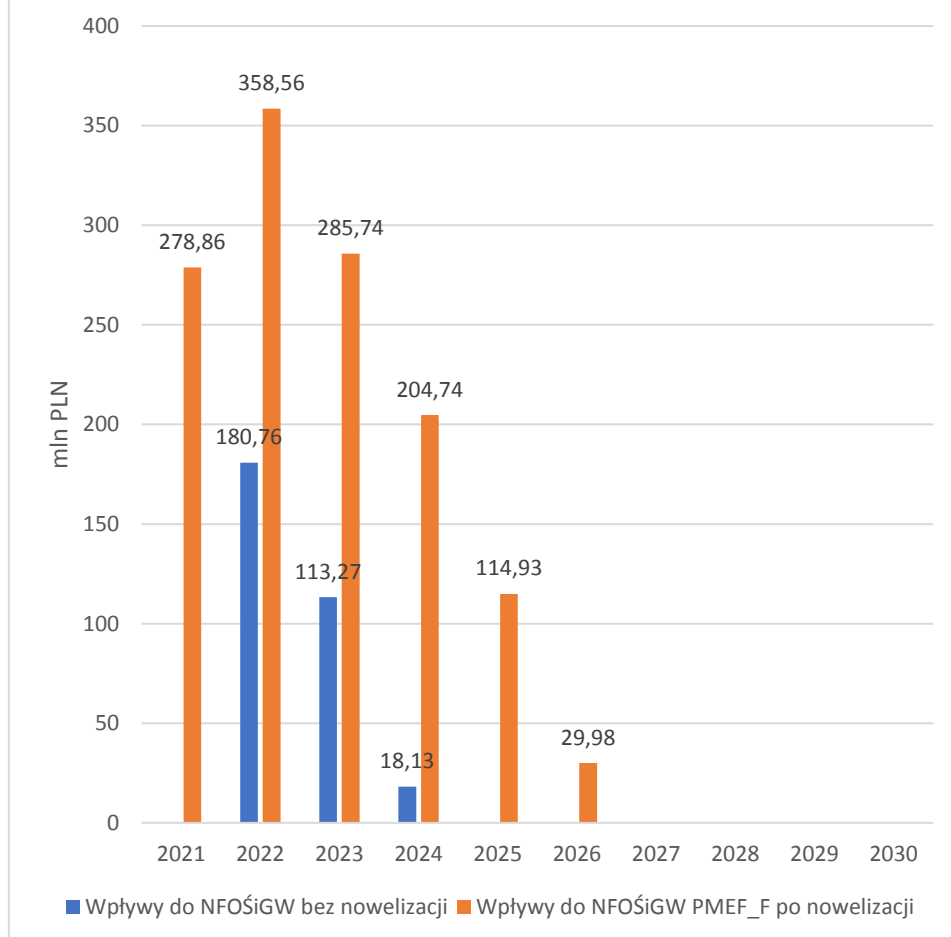
	PLN/toe
Ciepło sieciowe	1907,17
Energia elektryczna	1558,42
Gaz	669,89
Paliwa ciekłe	2848,98
Średnia ważona	1988,31

Na podstawie powyższego stwierdzono, że dodatkowa oszczędność 3,0 Mtoe przełoży się na zmniejszenie kosztów zewnętrznych na poziomie **5,93 mld PLN** w cały okresie, które w znacznym stopniu są pokrywane z budżetu państwa np. koszty wizyt u lekarzy, koszty hospitalizacji, koszty inhalatorów, liczbę dni spędzonych na zwolnieniu chorobowym.

Wpływ na sektor finansów publicznych – NFOŚiGW

Powstanie nowego obowiązku dla sektora paliw ciekłych spowoduje dodatkowe wpływy do NFOŚiGW w związku z opłatą zastępczą uiszczaną przez ww. podmioty.

Wpływ ustawy na wpływy do NFOŚiGW

Na podstawie dotychczasowych przepisów regulujących wysokość jednostkowej opłaty zastępczej oraz szacunkowych danych dotyczących ilości świadectw efektywności energetycznej na rynku prognozuje się, że wpływy do NFOŚiGW w latach 2021–2030 wzrosną o ok. **960,65 mln PLN**, w porównaniu do sytuacji bez nowelizacji.

Wpływ ten zostanie pomniejszony o koszt utworzenia i utrzymania centralnego rejestru oszczędności energii finalnej wynoszącego w latach 2021–2030 około **6,93 mln PLN**. Szczegółowe koszty utworzenia i utrzymania wspomnianego rejestru przedstawiono poniżej.

Wpływ na sektor finansów publicznych – koszty utworzenia i utrzymywania centralnego rejestru oszczędności energii finalnej

Zmiana ustawy wprowadza utworzenie i utrzymanie centralnego rejestru oszczędności energii finalnej. Rejestr ten będzie prowadzony przez Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy (IOŚ-PIB).

Koszty i czas realizacji przedstawionej koncepcji zostały wstępnie oszacowane przez IOŚ-PIB na podstawie czasochłonności tworzenia systemów o podobnej złożoności i zakresie funkcjonalności.

Realizacja opisanej koncepcji wymaga pozyskania dodatkowych zasobów, które będą dedykowane do implementacji rozwiązania i utrzymania go w dalszej fazie. Do zespołu projektowego muszą wejść specjaliści o profilach: analityk, programista front-end, programista back-end, tester oprogramowania. Do realizacji projektu wymagane będzie pozyskanie dodatkowego zasobu specjalistów o profilu programista front-end, programista back-end. Dodatkowo konieczne będzie wsparcie na część etatu specjalistów m.in. ds. dokumentacji użytkownika, ds. szkoleń i realizacji filmów instruktażowych, ds. merytoryczno-prawnych.

Według danych IOŚ-PIB jednorazowy koszt utworzenia systemu wynosi 324 300,00 PLN. Koszty rocznego utrzymania wykonanych elementów systemu wynoszą 674 800,00 PLN w 2021 r. Koszty te mogą wzrosnąć w przypadku konieczności uruchomienia infolinii dla podmiotów wprowadzających dane do rejestru w początkowej fazie jego funkcjonowania.

W poniższych tabelach przedstawiono szczegółowo szacowane koszty wykonania i utrzymania rejestru.

PODSUMOWANIE KOSZTÓW REALIZACJI KONCEPCJI				
Nazwa pozycji	Koszty	Koszty pośrednie do 15%	Koszty wraz z kosztami pośrednimi - 15%	Opis pozycji
Wynagrodzenia pracowników zatrudnionych na etat	261 000,00 zł	39 150,00 zł	300 150,00 zł	kalkulacje przygotowano w oparciu o stawki rynkowe (koszty brutto - brutto)
Zasoby sprzętowe i wyposażenie stanowisk pracy	16 000,00 zł	2 400,00 zł	18 400,00 zł	Wyposażenie 2 stanowisk
Pozostałe usługi obce za okres 6 miesięcy	5 000,00 zł	750,00 zł	5 750,00 zł	koszty pozostałych usług związanych z najmem powierzchni oraz zakupem usług niezbędnych do realizacji przedsięwzięcia (zakup mediów, materiałów, hostingu) koszty te oszacowano na podstawie stawek rynkowych oraz w oparciu o dotychczasowe doświadczenie w realizacji projektu
RAZEM	282 000,00 zł	42 300,00 zł	324 300,00 zł	

Niezbędny etat do funkcjonowania systemu wraz z kosztami powierzchni biurowej, energii elektrycznej, sprzętania oraz kosztami wynagrodzeń wraz z ich pochodnymi.	2021		2022		2023		2024		2025	
	Etaty	Kwota roczna	Etaty	Kwota roczna	Etaty	Kwota roczna	Etaty	Kwota roczna	Etaty	Kwota roczna
Pracownik administracji rejestru.	1	75900,00	1	76279,50	1	76279,50	1	77042,30	1	77812,72
Pracownik merytoryczny - weryfikacja danych.	2	276000,00	2	277380,00	2	277380,00	2	280153,80	2	282955,34
Pracownik wsparcia technicznego - infolinia, e-mail.	1	75900,00	1	76279,50	1	76279,50	1	77042,30	1	77812,72
RODO, wsparcie prawne.	0,5	69000,00	0,5	69345,00	0,25	34672,50	0,25	35019,23	0,25	35369,42
Pracownik utrzymania IT.	1	138000,00	1	138690,00	1	138690,00	1	140076,90	1	141477,67
RAZEM zł	5,5	634800,00	5,5	637974,00	5,25	603301,50	5,25	609334,52	5,25	615427,86
Infrastruktura projektu, utrzymanie systemu, koszty serwerów, utworzenie stanowisk pracy.	-	40000,00	-	25000,00	-	25000,00	-	25000,00	-	25000,00
Razem w mln zł		0,67		0,66		0,63		0,63		0,64

Niezbędny etat do funkcjonowania systemu wraz z kosztami powierzchni biurowej, energii elektrycznej, sprzętania oraz kosztami wynagrodzeń wraz z ich pochodnymi.	2026		2027		2028		2029		2030	
	Etaty	Kwota roczna	Etaty	Kwota roczna	Etaty	Kwota roczna	Etaty	Kwota roczna	Etaty	Kwota roczna
Pracownik administracji rejestru.	1	78979,91	1	80164,61	1	81767,90	1	83403,26	1	85488,34
Pracownik merytoryczny - weryfikacja danych.	2	287199,67	2	291507,66	2	297337,82	2	303284,57	2	310866,69
Pracownik wsparcia technicznego - infolinia, e-mail.	1	78979,91	1	80164,61	1	81767,90	1	83403,26	1	85488,34
RODO, wsparcie prawne.	0,25	35899,96	0,25	36438,46	0,25	37167,23	0,25	37910,57	0,25	38858,34
Pracownik utrzymania IT.	1	143599,83	1	145753,83	1	148668,91	1	151642,29	1	155433,34
RAZEM zł	5,25	624659,28	5,25	634029,17	5,25	646709,75	5,25	659643,95	5,25	676135,04
Infrastruktura projektu, utrzymanie systemu, koszty serwerów, utworzenie stanowisk pracy.	-	25000,00	-	25000,00	-	25000,00	-	25000,00	-	25000,00
Razem w mln zł		0,65		0,66		0,67		0,69		0,70

Jak wskazano powyżej utworzenie i funkcjonowanie rejestru będzie finansowane z przychodów NFOŚiGW uzyskiwanych z opłaty zastępczej uiszczanej w ramach systemu świadectw efektywności energetycznej. Finansowanie rejestru będzie zatem neutralne dla budżetu państwa.

Wpływ na sektor finansów publicznych – JST

Zmiana ustawy w omawianym zakresie nie wpływa w żaden sposób na dochody lub wydatki jednostek samorządu terytorialnego. Zarówno w obecnym stanie prawnym determinującym aktualny poziom finansowania oraz w przypadku finansowania po zaproponowanych zmianach wartości te określone są jako 0 PLN.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki

Czas w latach od wejścia w życie zmian	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2020 r.)												
duże przedsiębiorstwa	0	- 82,9	- 102,5	- 135,7	- 159,2	- 254,3	- 243,1	- 152,2	- 151,8	- 174,6	- 199,3	- 1 655,7
sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	55,5	54,2	40,4	45,1	181,0	267,6	98,5	151,8	174,6	199,3	1 268,0
rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	-	-	139,4	88,9	86,2	93,3	57,5	-	-	-	465,3
(dodaj/usuń)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	– kontrola zużycia energii oraz kosztów jej zakupu, – modernizacja przedsiębiorstw w celu poprawy efektywności energetycznej
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	– kontrola zużycia energii oraz kosztów jej zakupu, – modernizacja przedsiębiorstw w celu poprawy efektywności energetycznej
	rodzina, osoby starsze oraz osoby niepełnosprawne, obywatele oraz gospodarstwa domowe	– wzrost świadomości energetycznej obywateli – stymulowanie zachowań proefektywnościowych, – kontrola zużycia ciepła oraz kosztów jej zakupu,

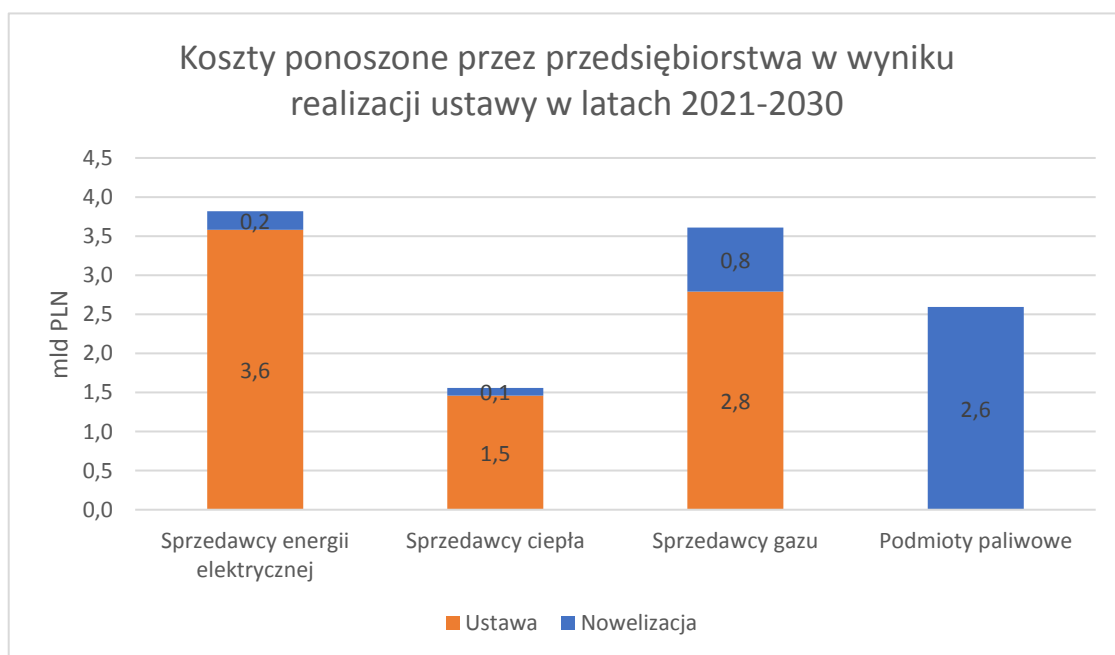
Niemierzalne

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

Jako rok 0 przyjęto rok 2020.
Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe został rozpatrzony uwzględniając wyniki analizy opisanej w pkt 6 OSR. Podobnie jak dla całej analizy, przedstawiono różnicę wpływów pomiędzy stanem z nowelizacją oraz bez nowelizacji. Poniżej przedstawiono opis głównych składowych.

- **koszty ponoszone przez przedsiębiorstwa energetyczne**

Na podstawie prognoz zużycia poszczególnych nośników energii oszacowano koszt jaki poniosą ich sprzedawcy w wyniku realizacji obowiązku poprawy efektywności energetycznej. Na tej podstawie oszacowano koszt jaki będą musiały ponieść przedsiębiorstwa w wyniku nowelizacji. Dane dla całego okresu 2021–2030 zostały przedstawione na wykresie poniżej, z wyszczególnieniem kosztów jakie byłyby poniesione bez nowelizacji (ustawa) oraz po nowelizacji.

Założono, że 80% przedsiębiorstw energetycznych to duże przedsiębiorstwa, a 20% to średnie przedsiębiorstwa.

- **koszt wymiany urządzeń pomiarowych do rozliczania kosztów zakupu ciepła**

W artykule 3 projektowanej nowelizacji ustawy o efektywności energetycznej przewiduje się wymianę urządzeń pomiarowych służących do rozliczania kosztów zakupu ciepła, na urządzenia posiadające funkcję zdalnego odczytu we wszystkich budynkach wielolokalowych w terminie do dnia 1 stycznia 2027 r. Urządzenia te można podzielić według następującej funkcji:

- rozliczania kosztów ogrzewania – za pomocą ciepłomierzy oraz podzielników kosztów ogrzewania (dalej „podzielniki”);
- przygotowania ciepłej wody użytkowej – za pomocą wodomierzy ciepłej wody (dalej „wodomierze”).

W celu oszacowania kosztów wymiany ww. urządzeń wykorzystano dane uzyskane od Głównego Urzędu Miar oraz Stowarzyszenia ds. Rozliczania Energii.

Jako podstawę do obliczeń szacowanych kosztów wymiany urządzeń pomiarowych przyjęto dane dotyczące ilości zalegalizowanych urządzeń, przekazane przez Główny Urząd Miar. Brakujące informacje dotyczące: ilości zainstalowanych podzielników kosztów ogrzewania, procentowego udziału urządzeń nie posiadających funkcji zdalnego odczytu oraz kosztu zakupu i wymiany urządzeń przyjęto z danych przekazanych przez Stowarzyszenie do Spraw Rozliczania Energii. Szacowane koszty wymiany zainstalowanych w budynkach wielolokalowych urządzeń do rozliczania kosztów zakupu ciepła, nie posiadających funkcji zdalnego odczytu zostały przedstawione w tabeli poniżej.

Rodzaj urządzenia	Ilość zainstalowanych urządzeń	Udział urządzeń bez funkcji zdalnego odczytu	Ilość zainstalowanych urządzeń bez funkcji zdalnego odczytu	Cena urządzenia ze zdalnym odczytem wraz z montażem zł/sztuka netto	Koszt zakupu i wymiany urządzeń bez funkcji zdalnego odczytu netto w mln PLN
Podzielniki	10 500 000	31%	3 300 000	40	132,0
Ciepłomierze	380 341	73%	276 612	380	105,1
Wodomierze wody ciepłej	2 190 971	31%	671 898	120	80,6
Suma	13 071 312	-	4 248 510	-	317,7

Zgodnie z obliczeniami, łączny koszt zakupu i wymiany urządzeń do rozliczania kosztów zakupu ciepła nie posiadających funkcji zdalnego odczytu szacuje się na **317,7 mln PLN**. Adresatem wspomnianego obowiązku instalowania podzielników – ze względu na miejsce montażu urządzenia, są właściciele oraz zarządcy nieruchomości, co oznacza, że koszt realizacji takiej instalacji nie powinien być uwzględniony przez przedsiębiorstwa energetyczne w taryfach za ciepło. Niemniej jednak z dużym prawdopodobieństwem należy stwierdzić, że finalnie kosztem tym zostanie obciążony odbiorca końcowy np. w opłacie na rzecz administratora budynku. Dla zobrazowania wielkości poniesionego kosztu przeliczono wpływ tego kosztu na wzrost cen ciepła, lecz takie zobrazowanie mogłoby być również przeliczone na wzrost opłat administracyjnych, lecz jest to trudniejsze do wykonania, z uwagi na różnorodność tych opłat w Polsce. Należy podkreślić, że instalacja ww. urządzeń nie nastąpi w ciągu jednego roku, ponieważ termin na jej realizację określono do dnia 1 stycznia 2027 r., wobec czego prognozowany wzrost obciążeń rozłoży się na 6 lat. Z uwagi na fakt, że z dużym prawdopodobieństwem koszt wymiany tych urządzeń zostanie przeniesiony finalnie na gospodarstwa domowe, kwotę tę rozłożono równomiernie w latach 2021–2026.

– **przychody przedsiębiorstw i odbiorców końcowych z tytułu sprzedaży świadectw efektywności energetycznej**

Założono, że przychodami przedsiębiorstw są przychody ze sprzedaży uzyskanych świadectw efektywności energetycznej oraz 50% przychodów NFOŚiGW z tytułu opłaty zastępczej, które następnie zostaną skierowane do przedsiębiorstw w ramach programów NFOŚiGW. Na podstawie dotychczasowych przepisów regulujących wysokość jednostkowej opłaty zastępczej oraz szacunkowych danych dotyczących ilości świadectw efektywności energetycznej na rynku prognozuje się, że wpływy do NFOŚiGW w latach 2021–2030 wzrosną o 960,65 mln PLN, w porównaniu do sytuacji bez nowelizacji. Założono, że środki uzyskane z tytułu opłaty zastępczej będą pozyskiwane przez NFOŚiGW w roku n+1 w stosunku do roku, za który jest wypełniany obowiązek (n) oraz że będą wydatkowane w roku n+2. Uzyskane kwoty rozłożono w proporcji: 40% duże przedsiębiorstwa oraz 60% mikro, małe i średnie przedsiębiorstwa. Założono, że przychodami gospodarstw domowych będzie 50% przychodów NFOŚiGW z tytułu opłaty zastępczej, które również uzyskają wsparcie w ramach przewidzianych w NFOŚiGW programach.

Dofinansowanie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej dla odbiorców końcowych, w ramach programów bezzwrotnych dofinansowań, cechuje się neutralnością wobec odbiorców końcowych z punktu widzenia cen. Dofinansowanie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorców końcowych nie będzie miało wpływu na ich sytuację ekonomiczną z punktu widzenia wzrostu cen energii, gdyż takiego wzrostu nie spowoduje. Środki, które zostaną przeznaczone na dofinansowania będą bowiem pochodziły ze strumienia nakładów, który

obecnie jest przeznaczany na zakup praw majątkowych lub uiszczenie opłaty zastępczej wynikających z obowiązku uzyskania oszczędności energii przez podmioty zobowiązane. Postulowane rozwiązanie będzie zaś alternatywnym sposobem realizacji tego obowiązku. Nie zaistnieje zatem konieczność nakładania na odbiorców dodatkowych opłat związanych z wykorzystaniem tego sposobu realizacji obowiązku efektywnościowego.

Dla wymiany konwencjonalnego kotła gazowego na kondensacyjny przyjęto koszt inwestycyjny na poziomie 6 000 zł, a dla wymiany źródła węglowego na kondensacyjny kocioł gazowy – 20 000 zł.

Lata	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie
Sumaryczna ilość wymian urządzeń grzewczych [tys.]	20	30	30	30	30	30	30	30	30	30	290
Wymiana gaz-gaz ¹ [tys.]	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	50
Wymiana węgiel-gaz ² [tys.]	15	25	25	25	25	25	25	25	25	25	240
Sumaryczny koszt wymiany urządzeń grzewczych [mln zł]	330	530	530	530	530	530	530	530	530	530	5 100
koszt wymiany gaz-gaz [mln zł]	30	30	30	30	30	30	30	30	30	30	300
koszt wymiany węgiel-gaz [mln zł]	300	500	500	500	500	500	500	500	500	500	4 800

¹ wymiana gaz-gaz – wymiana konwencjonalnego kotła gazowego na kondensacyjny kocioł gazowy

² wymiana węgiel-gaz – wymiana źródła węglowego na kondensacyjny kocioł gazowy

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: ...

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne: ...

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

Projekt ustawy wprowadza jedynie obciążenia bezwzględnie wymagane przez dyrektywę 2018/2002/UE. W związku z wprowadzeniem dodatkowych (obok świadectw efektywności energetycznej) środków alternatywnych, służących realizacji wyznaczonego przepisami unijnymi celu, ustanowienie nowych oraz usprawnienie dotychczasowych zasad dotyczących mierzenia osiągniętych oszczędności, należy oczekiwać, iż zwiększeniu ulegnie liczba procedur i liczba dokumentów. Istnieje możliwość elektroniczności procedur, np. dotyczących wydawania świadectw efektywności energetycznej.

Wprowadzenie rejestru przedsięwzięć efektywności energetycznej może spowodować zwiększenie liczby procedur oraz konieczność zwiększenia liczby etatów. Należy jednak zauważyć, że w najbliższych latach wysiłek związany z podnoszeniem efektywności energetycznej będzie związany z wielokrotnie wyższymi jednostkowymi nakładami inwestycyjnymi niż w latach poprzednich, a to z uwagi na wyczerpanie stosunkowo prostych rezerw (projektów efektywnościowych), takich jak np. termomodernizacja czy wymiana infrastruktury technicznej. W najbliższej przyszłości wyzwaniem z obszaru efektywności energetycznej stojącymi przed przedsiębiorstwami będą nowe technologie produkcji, autogeneracja energii, podnoszenie sprawności procesów produkcyjnych, które z kolei przesądzić mogą o uzyskaniu przewagi konkurencyjnej polskich przedsiębiorstw.

Większość krajów UE posiada, poza regulacjami związanymi z pomocą publiczną, podobne systemy wspierające inwestycje służące poprawie efektywności energetycznej. Dlatego też proponowane zmiany przepisów ustawy o efektywności energetycznej, dające realną szansę na bardziej optymalne funkcjonowanie rynku, mają kluczowe znaczenie dla średnioterminowej konkurencyjności polskiej gospodarki i przedsiębiorstw. Z kolei zaniechanie przeprowadzenia zmian w

zakresie przyjętych regulacji, w tym cyfryzacja i optymalizacja systemu świadectw efektywności energetycznej oraz rozwiązań alternatywnych może przyczynić się do spadku zainteresowania rynku (przedsiębiorstw) realizacją inwestycji w zakresie efektywności energetycznej, co z kolei może skutkować nie osiągnięciem zakładanych celów polityki klimatycznej oraz nieracjonalnym zużyciem energii.

9. Wpływ na rynek pracy

Przewiduje się, że projektowana regulacja będzie miała pozytywny wpływ na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 inne: ...

demografia
 mienie państwowe

informatyzacja
 zdrowie

Rezultatem wdrożenia przedmiotowej ustawy będzie poprawa efektywności energetycznej polskiej gospodarki. Osiągnięte oszczędności energii i w efekcie zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych, przyczyni się do zmniejszenia degradacji środowiska oraz będzie miało korzystny wpływ na zdrowie obywateli. Mniejsze zużycie energii przełoży się również na niższe koszty jej nabycia.

W celu oszacowania wpływu nowelizacji na emisję CO₂, dokonano analizy danych zamieszczonych w Krajowym Planie Na Rzecz Energii I Klimatu za okres 2020–3030, obejmujące:

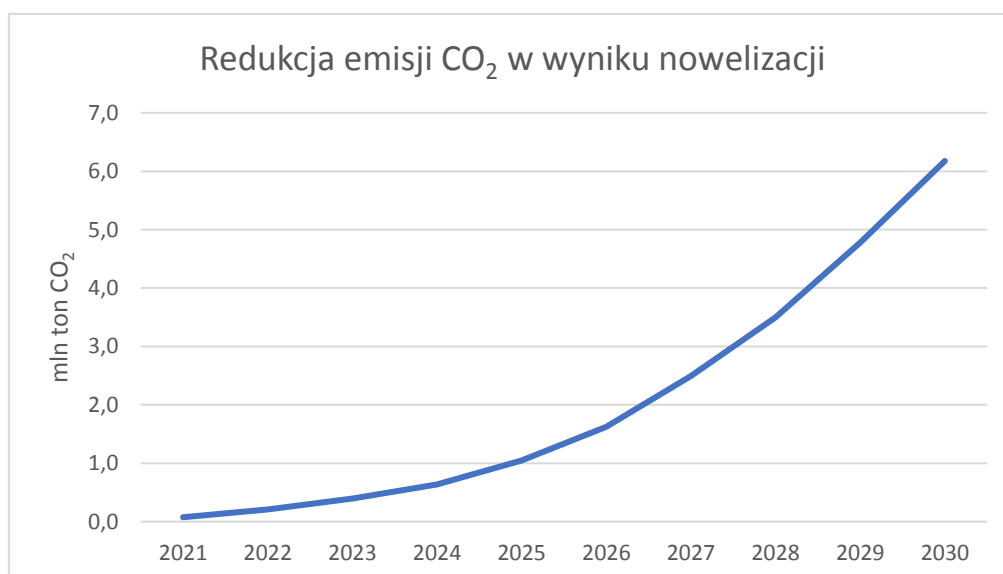
- emisje CO₂,
- zużycie całkowite energii końcowej,
- saldo importu/eksportu energii elektrycznej,
- zużycie energii z OZE,
- planowaną poprawę efektywności energetycznej.

Na ich podstawie wyznaczono jednostkowe emisje CO₂ dla zużycia energii ze źródeł innych niż import i produkcja z OZE. Wartości jednostkowej emisji dla źródeł innych niż OZE przedstawiono w tabeli poniżej.

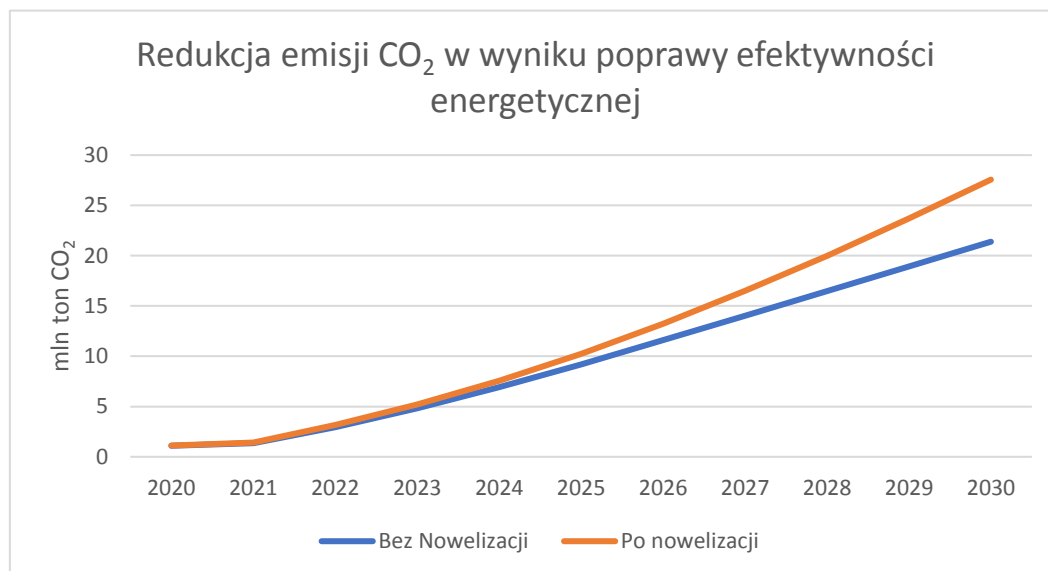
	2020	2025	2030
Emisja jednostkowa ktCO₂/ktoe	4.99	5.01	5.03

Wartości te wymnożono przez skumulowane oszczędności energii, uzyskane w wyniku wprowadzenia nowelizacji. Wyniki przedstawiono na wykresie poniżej. Wprowadzanie nowelizacji przełoży się na oszczędność **20,9 milionów ton CO₂**.

Omówienie wpływu

Na wykresie poniżej przedstawiono prognozowane ograniczenie emisji CO₂ w wyniku nie tylko wpływu samej nowelizacji, ale całego systemu białych certyfikatów w okresie 2021–2030. Bez nowelizacji spadek emisji byłby na poziomie 107,7 mln ton, podczas gdy nowelizacja pozwoli na redukcję emisji na poziomie niemal **128,6 mln ton CO₂**.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wykonanie przepisów, które zmierzają do realizacji celów w zakresie efektywności energetycznej powinno nastąpić w 2030 r.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ponieważ przedmiotowa ustawa ma na celu wdrożenie dyrektywy 2018/2002/UE w sprawie efektywności energetycznej, a zgodnie z tą dyrektywą, państwa członkowskie są zobowiązane do raportowania realizacji celu w zakresie efektywności energetycznej na rok 2030. Ocena efektów będzie dokonywana w ramach procedur sprawozdawczości w Krajowym Planie Na Rzecz Energii I Klimatu. Biorąc pod uwagę powyższe oraz specyfikę projektu ustawy w opinii Ministerstwa Klimatu i Środowiska nie ma potrzeby dokonywania dodatkowej ewaluacji efektów projektowanej regulacji.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Nie dotyczy.

Raport z konsultacji publicznych
dotyczących Projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw przeprowadzonych w trybie
§ 36 ust. 1 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979 oraz
z 2015 r. poz. 1063)

Ustawa o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2018/2002/UE z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 210) zwaną dalej „dyrektywą 2018/2002”.

Poniższa tabela przedstawia zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji społecznych przedmiotowego projektu ustawy, a także stanowisko organu wnioskującego. Projekt został rozesłany do konsultacji społecznych w dniu 20 sierpnia 2020 r. Konsultacje zostały zakończone 10 września 2020 r. Skierowano go do 8 podmiotów, w szczególności izb i organizacji przedsiębiorców reprezentujących różne branże. Projekt został także zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy proces legislacyjny. Każdy zainteresowany podmiot mógł zapoznać się z projektem i zgłosić do niego uwagi.

Uwagi nadesłały następujące podmioty:

- 1) Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,
- 2) Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (PGNiG),
- 3) Ellipsis Energy Sp. z o.o.,
- 4) Krajowa Agencja Poszanowania Energii S.A. (KAPE),
- 5) Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie (IGCP),
- 6) TAURON Wydobycie S.A.,
- 7) Stowarzyszenie ds. Rozliczania Energii (SdsRE),
- 8) Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu (FOEEiG),
- 9) Polska Izba Przemysłu Chemicznego (PIPC),
- 10) Fundacja na rzecz Efektywnego Wykorzystania Energii (FEWE),
- 11) Związek pracodawców AGD – APPLiA Polska (APPLiA),
- 12) ClientEarth,
- 13) Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego (POPiHN),

- 14) Polska Federacja Stowarzyszeń Zawodów Nieruchomościowych (PFSZN),
- 15) Francusko-Polska Izba Gospodarcza (CCIFP),
- 16) Konfederacja Lewiatan,
- 17) Ogólnokrajowe Stowarzyszenie Poszanowania Energii i Środowiska (SAPE),
- 18) Towarowa Giełda Energii (TGE),
- 19) Stowarzyszenie na rzecz efektywności,
- 20) Federacja Przedsiębiorców Polskich (FPP),
- 21) Związek Pracodawców Polska Miedź (ZPPM),
- 22) Urząd Miasta Katowice – uwagi FEWE,
- 23) Polskie Stowarzyszenie Zarządców Nieruchomości,
- 24) Izba Gospodarcza Gazownictwa – uwagi TGE,
- 25) PGE Polska Grupa Energetyczna,
- 26) Polski Rejestr Statków,
- 27) Stowarzyszenie Klub Polskie Forum ISO 14000,
- 28) Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji (KIGeIT),
- 29) Federacja Przedsiębiorstw Polskich,
- 30) Instytut Gospodarki Nieruchomościami,
- 31) osoby fizyczne.

Na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa wpłynęły zgłoszenia zainteresowania nad pracami nad przedmiotowym projektem kolejno od:

- 1) Jana Twardowskiego
- 2) ENERGA S.A.

Działając na podstawie § 51 ust. 1 pkt 2 i 3 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979 oraz z 2015 r. poz. 1063), informuję ponadto, że projekt nie wymagał konsultacji albo uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Zestawienie uwag zgłoszonych podczas konsultacji społecznych do projektu ustawy o efektywności energetycznej.

Lp.	Pkt Projektu	Podmiot zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko organu wnioskującego
1	Art. 1	IGCP	<p>Dotychczasowe zapisy dotyczące potencjalnego rozliczenia się z obowiązku opłatą zastępczą są niewystarczające:</p> <p>Dotychczasowe zapisy w art. 11 ust 3 rodziły wiele wątpliwości. Zasadniczym było potwierdzenie braku dostępności certyfikatów na rynku lub ich zbyt wysoka cena. Stwierdzenie w ustawie - <i>oferowanej ceny tych praw wyższej niż obowiązująca w danym roku jednostkowa opłata zastępcza</i> – stwarza problem w jakim roku, kalendarzowym czy roku którego dotyczy obowiązek? Jeżeli kalendarzowym to oznacza, że podmiot w okresie od 1 stycznia do 31 maja nie ma możliwości nabyć praw majątkowych w cenie niższej niż opłata zastępcza za rok którego obowiązek dotyczy. Wynika to z zapisu art. 12 ust 3 ustawy tj. „wysokość jednostkowej opłaty zastępczej za rok 2018 oraz za każdy kolejny rok zwiększa się o 5% w stosunku do wysokości jednostkowej opłaty zastępczej obowiązującej za rok poprzedni.”</p> <p>W związku z tym, że mija kolejny rok realizacji obowiązku, a zapisy ustawowe kończą się na roku 2019, aby poprawić stan dotychczasowy systemu oraz uruchomić mechanizm na lata następne proponujemy wprowadzić w art. 11 nowy ust 4 o treści:</p> <p>4. Podmiot, zobowiązany może zrealizować obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, za 2020 r. i za każdy kolejny rok, uiszczając opłatę zastępczą, jeżeli wykaże że na 30 sesjach, które się odbyły od dnia 1 czerwca roku kalendarzowego, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, do 31 maja roku następnego składał zlecenia kupna co najmniej jednego z dostępnych instrumentów praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej i nie nabył tych praw majątkowych z uwagi na brak wystarczającej liczby ofert sprzedaży tych praw lub oferowana cena tych praw była wyższa niż obowiązująca w danym roku jednostkowa opłata zastępcza, o której mowa w art. 12 ust. 3, obowiązującej w roku kalendarzowym którego ten obowiązek dotyczy.”</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona</p> <p>Uwaga znacząco wykracza poza zakres implementacji dyrektywy.</p>
2	Art. 1 pkt 2	PGNiG	<p>Doprecyzowanie definicji rozpoczęcia prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej.</p> <p><u>Propozycja:</u></p> <p>Zmiana brzmienia art. 1 pkt 2 Projektu:</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Definicja została doprecyzowana.</p>

			<p>„2) w art. 2 w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14 w brzmieniu: 14) rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej – całość działań zmierzających bezpośrednio do realizacji inwestycji mających na celu realizację przedsięwzięcia lub przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, z wyłączeniem czynności przygotowawczych mających na celu jedynie określenie stopnia wykonalności lub opłacalności inwestycji, takich jak zakup gruntu lub uzyskanie potrzebnych zezwoleń, w tym pozwoleń na budowę i innych decyzji administracyjnych”;”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Zawarta w Projekcie definicja rozpoczęcia prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej może doprowadzić do potencjalnych wątpliwości interpretacyjnych. Nie zostało bowiem jednoznacznie przesądzone czy czynności związane m.in. z uzyskaniem pozwolenia na budowę zostały wyłączone z zakresu omawianej definicji. Z tego względu należy rozważyć jej doprecyzowanie w celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych, które mogłyby skutkować odmową wydania świadectwa efektywności energetycznej na skutek podjęcia przez wnioskodawcę działań realizowanych w procesie inwestycyjnym związanych z pozyskaniem pozwolenia na budowę lub innych decyzji administracyjnych przed złożeniem wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej.</p>	
3	Art. 1 pkt 2	FOEEiG	<p>Propozycja zmian: Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają: 7) energia finalna – energię lub paliwa w rozumieniu art. 3 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, dostarczone do odbiorcy końcowego lub zaoszczędzone przez odbiorcę końcowego, wg wskazań układu rozliczeniowo-pomiarowego, faktur zakupu lub wg metod obliczeniowych, a w przypadku paliw przeliczna wg wartości opałowej; 10) oszczędność energii – ilość energii stanowiącą różnicę między energią potencjalnie użytą przez obiekt, urządzenie techniczne lub instalację w danym okresie, przed zrealizowaniem jednego lub kilku przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, a energią użytą przez ten obiekt, urządzenie techniczne lub instalację w</p>	<p>Uwagi częściowo uwzględnione</p> <p>Ad art. 2 pkt 7) uwaga uwzględniona - Określono, że energia finalna to energia dostarczona do odbiorcy końcowego.</p>

		<p>takim samym okresie, po zrealizowaniu tych przedsięwzięć i po uwzględnieniu znormalizowanych warunków zewnętrznych <i>na moment po zrealizowaniu przedsięwzięcia wpływających na zużycie energii, w szczególności obejmujących wielkość produkcji oraz parametry jakościowe modernizowanych instalacji (natężenie oświetlenia, czystość powietrza i inne);</i></p> <p>14) rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej – całość działań zmierzających bezpośrednio do realizacji inwestycji mających na celu realizację przedsięwzięcia lub przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, z wyłączeniem czynności przygotowawczych mających na celu jedynie określenie stopnia wykonalności lub opłacalności inwestycji, takich jak zakup gruntu lub uzyskanie potrzebnych zezwoleń.</p> <p>15) „Podmiot ESCO – podmiot uczestniczący w realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności w modelu podziału oszczędności który w ciągu ostatnich 3 lat przed ubieganiem się o możliwość zgłoszenia programu dofinansowań zrealizował inwestycje u podmiotów trzecich za co najmniej 3 mln zł lub uzyskał jako podmiot upoważniony świadectwa efektywności energetycznej o wartości co najmniej 1500 toe lub realizował audyty efektywności energetycznej, które zostały pozytywnie zweryfikowane w procesie uzyskania świadectw o wartości co najmniej 10 000 toe.”</p> <p>W art. 2. pkt 7) zawierający definicje energia finalna, proponuje się dodać zapis mówiący o energii finalnej jako paliwie. W obecnej chwili Prezes URE zabezpieczając się zgodnie z przyjętymi przez siebie definicjami przed wydaniem zbyt dużej liczby certyfikatów traktuje paliwo zaoszczędzone przez odbiorcę końcowego jako energię pierwotną i nakazuje dokonania przeliczenia na energię finalną z uwzględnieniem współczynników nakładu EP/EF. Jest to sytuacja niepożądana z uwagi na sztuczne obniżanie uzyskanych oszczędności energii w myśl zabezpieczenia organu przed możliwymi interpretacjami zapisów. Aby zlikwidować niepewność w tym zakresie, proponuje się dodać zapis wskazujący jasno, że zaoszczędzone paliwo jest również energią finalną, jeśli nie ma konieczności jego spalania w celu uzyskania oszczędności. W tym zakresie jest to kluczowe wobec olbrzymich planów poszukiwania oszczędności w programach wymiany źródeł ciepła, gdzie z definicji poruszamy się w dziedzinie sprawności i oszczędności paliwa. W bieżącym rozumieniu Prezes URE formalnie wykazanie oszczędności nie byłoby możliwe, gdyż wszystkie korzyści z wymiany źródła na nowe/wysokosprawne byłyby trawione przez</p>	<p>Ad art. 2 pkt 10) - uwaga nie została uwzględniona. Definicja jest zgodna z dyrektywą.</p> <p>Ad art. 2 pkt 14 i 15) uwagi nie zostały uwzględnione. Przepisy regulujące działanie umowy o poprawę efekt. energetycznej (EPC) wystarczająco regulują tę kwestię.</p>
--	--	--	---

			<p>współczynniki nakładu EP/EF, podczas gdy przepisy dyrektywy wprost mówią o oszczędności paliwa jako energii finalnej w sytuacji braku jego wykorzystania.</p> <p>W art. 2. pkt 10) proponowana zmiana ma charakter doprecyzowujący, obecnie pojawiają się sprzeczne interpretacje np. w zakresie wielkości produkcji, której należy użyć do kalkulacji oszczędności – pojawiają się opinie, że oszczędność powinno wyliczać się dla produkcji przed realizacją modernizacji, co wobec faktu realizowania inwestycji uzyskujących lepsze parametry dla większego wolumenu produkcji powoduje bardzo duże zachwianie realnie możliwych do uzyskania oszczędności. Klarowne wskazanie parametrów branych pod uwagę podczas wyliczeń wskazuje mniej kłopotów interpretacyjnych w zakresie uzyskania świadectw i możliwość zwiększenia wolumenów wykazywanej oszczędności zgodnie z rzeczywistością. W przypadku uzgodnienia wprowadzenia do Ustawy powołania na normę, można oprzeć się na normie ISO 17741 „General technical rules for measurement, calculation and verification of Energy savings of projects”, która jest w trakcie wprowadzania do polskiego katalogu norm.</p> <p>W art. 2. Proponuje się dodanie punktu 15 zawierającego definicje podmiotu ESCO jako element uzupełnienia zapisów Ustawy o tworzeniu „programów dofinansowań”.</p>	
4	Art. 1 pkt 2	Jan Twardowski	<p>Ustawa wdrażająca nowelizację Dyrektywy 2012/27/UE powinna zapewnić skodyfikowanie pojęć związanych z efektywnością energetyczną (EE), by poprawa EE skutecznie poprawiła jakość środowiska naturalnego poprzez zmniejszenie oddziaływania człowieka na środowisko.</p> <p>Żyjąc w ‘państwie prawa’ uważam, iż prawo winno być tworzone dobrze, spójnie i czytelnie. W ustawie winny znaleźć się więc w szczególności brakujące definicje: ‘usługi energetycznej’ (ES), ‘dostawcy ES’ a opis umowy o poprawę efektywności energetycznej (Art. 7 z uwzględnieniem zmian) winien być przeniesiony z Rozdziału 3 do Rozdziału 4, oznaczony jako art. 19a i poszerzony o zapisy:</p> <p>A/ ust. 5 w brzmieniu. Jednostki sektora prywatnego mogą realizować i finansować przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej na podstawie umowy o poprawę efektywności energetycznej zdefiniowanej w ust. 2.</p> <p>B/ ust. 6 odbiorcy usługi energetycznej osiągającego oszczędność energii z realizacji przedsięwzięć o których mowa w ust. 1 i ust. 5 przysługuje świadectwo efektywności energetycznej.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona</p> <p>Przepisy regulujące działanie umowy o poprawę efektywności energetycznej (EPC) wystarczająco regulują tę kwestię.</p>
5	Art. 1 pkt 2	SAPE	W art. 2 w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14 w brzmieniu:	<p>Uwaga nie została uwzględniona</p>

			<p>„14) rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej – całość działań zmierzających bezpośrednio do realizacji inwestycji mających na celu realizację przedsięwzięcia lub przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, z wyłączeniem czynności przygotowawczych, mających na celu jedynie określenie stopnia wykonalności lub opłacalności inwestycji, takich jak zakup gruntu lub uzyskanie potrzebnych zezwoleń.”</p> <p>Brak zapisu w ustawie dodany nowy zapis w uzupełnieniu do poprzedniej propozycji dot Art.2 ust 7.</p> <p>Proponuje się dodać nowy zapis w brzmieniu:</p> <p>Art. 14. 1. 4) Wartość opałow, w zależności od rodzaju paliwa, przyjmuje się na podstawie danych udostępnionych przez wytwórcę lub dostawcę danego paliwa. W przypadku braku danych przyjmuje się wartość wskaźnikową wartości opałowej dla danego paliwa z opracowywanego przez Krajowy ośrodek bilansowania i zarządzania emisjami, zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2013 r. poz. 1107 oraz z 2014 r. poz. 1101) na rok poprzedzający wyliczenie obowiązku efektywności energetycznej lub sporządzenie audytu efektywności energetycznej.</p>	<p>Ad art. 2 pkt 14) - Doprecyzowano tę definicję zgodnie z uwagą zgłoszoną przez URE.</p>
6	Art. 1 pkt 2	ENERGA	<p>Komentarz/Proponowana zmiana:</p> <p>2) w art. 2 w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14 w brzmieniu:</p> <p>„14) rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej – całość działań zmierzających bezpośrednio do realizacji inwestycji mających na celu realizację przedsięwzięcia lub przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, z wyłączeniem czynności przygotowawczych mających na celu jedynie określenie stopnia wykonalności lub opłacalności inwestycji, takich jak zakup gruntu lub uzyskanie potrzebnych zezwoleń lub decyzji administracyjnych, jak również niezbędne działania poprzedzające uzyskanie potrzebnych zezwoleń i decyzji administracyjnych oraz projektów wymaganych do uzyskania tych zezwoleń/ warunków.”</p> <p>Uwagi dodatkowe:</p> <p>Konieczność uzupełnienia zapisu wynika z faktu, iż możliwość uruchomienia danej inwestycji poprawiającej efektywność wynika z decyzji administracyjnych, np. Pozwolenia na Budowę. W obecnym kształcie zapisów wskazano, że nie jest naruszeniem efekt zachęty, jeśli pozyskamy potrzebne zezwolenia. To jest dosyć ogólny opis oraz samo zezwolenie może być różnie interpretowane, dlatego proponujemy, aby nie było naruszeniem efektu</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Definicja została doprecyzowana zgodnie z uwagą URE.</p>

			zachęty, jeśli przygotowany jest projekt budowlany (pozyskane tytuły) oraz uzyskana decyzja administracyjna. Z perspektywy działań realizowanych w naszej Spółce wydaje się, że takie doszczegółowienie granicy jest istotne zważywszy, że większość zadań, które potencjalnie mogły by służyć poprawie efektywności jest realizowana w trybie dwuetapowym.	
7	Art. 1 pkt 2	Ellipsis Energy	<p>Pkt. 14 w zaproponowanym brzmieniu, powodować będzie w przyszłości wątpliwości interpretacyjne pomiędzy Wnioskodawcami oraz URE dotyczącymi klasyfikacji poszczególnych decyzji (np. Czy podpisanie umowa ramowa zawierająca ustalone przed podjęciem decyzji o realizacji inwestycji warunki cen budżetowych dostaw urządzeń służących poprawie efektywności energetycznej w przypadku dużych inwestycji to rozpoczęcie inwestycji? Czy dopiero złożenie zamówienia na konkretną inwestycję, związaną z konkretną lokalizacją?)</p> <p>lub sposobów realizacji przedsięwzięć (np. w formule EPC lub zaprojektuj-zbuduj- czy część związana z projektowaniem/przygotowywaniem projektów realizacji inwestycji jest zgodnie z zaproponowanym brzmieniem “czynnością przygotowawczą” czy “działaniami zmierzającymi bezpośrednio do realizacji inwestycji).</p> <p>Postuluje się o sprecyzowanie i określenie pełniejszych wytycznych dotyczących katalogu działań przygotowawczych tak, by nie budził wątpliwości przy późniejszej weryfikacji dokumentacji przedkładanej przed URE I nie wpływał na wydłużenie postępowań zmierzających do wydawania świadectw efektywności energetycznej lub odrzucania wniosków przez niezachowanie tzw. efektu zachęty.</p> <p>Postuluje się zachowanie bliższego literalnego brzmienia punktu (44), sekcji 1.3 Rozdziału 1 Wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią, z których URE aktualnie korzysta</p> <p>Postuluje się skrócenie nazwy definicji do „rozpoczęcie prac”, gdyż nawet w projekcie tak długa nazwa definicji nie jest ani razu użyta.</p> <p>Propozycja zmian zapisu:</p> <p>14). rozpoczęcie prac – rozpoczęcie robót budowlanych związanych z inwestycją albo pierwsze wiążące zobowiązanie do zamówienia urządzeń lub inne zobowiązanie, które sprawia, że inwestycja staje się nieodwracalna (np. umowa, zamówienie), zależnie od tego co nastąpi wcześniej z wyłączeniem czynności przygotowawczych mających na celu jedynie określenie stopnia wykonalności lub opłacalności inwestycji, takich jak zakup gruntu lub uzyskanie potrzebnych zezwoleń (np. koncepcje, projekty budowlane) lub przy zawarciu warunkowej umowy dostawy.</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Definicja została doprecyzowana zgodnie z uwagą URE.</p>

8	Art. 1 pkt 2	PGE	<p>Zaproponowana w projekcie nowelizacji ustawy definicja rozpoczęcia prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej została określona jako „całość działań”, a nie „moment”, w związku z czym nie jest możliwe precyzyjne określenie punktu w czasie, w którym następuje rozpoczęcie prac. W związku z powyższym proponuje się zmianę przedmiotowej definicji.</p> <p>Proponuje się, aby w art. 2 pkt 14 otrzymał następujące brzmienie:</p> <p>„14) rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej - rozpoczęcie robót budowlanych związanych z inwestycją albo podjęcie wiążącego zobowiązania do zamówienia urządzeń lub inne zobowiązanie, które sprawia, że inwestycja staje się nieodwracalna, w zależności od tego, które zdarzenie nastąpi wcześniej, z wyłączeniem zakupu gruntów oraz prac przygotowawczych, polegających na uzyskiwaniu zezwoleń i wykonywaniu wstępnych studiów wykonalności oraz prac przygotowawczych, o których mowa w art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.”</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Definicja została doprecyzowana.</p>
9	Art. 1 pkt 2	Ellipsis Energy	<p>W praktyce realizowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej częstym problemem jest fakt, że audyty efektywności energetycznej oraz reprezentację przed URE prowadzą podmiotom instytucjonalnym wyspecjalizowane podmioty doradcze, natomiast dostawy usług i towarów świadczą podmioty techniczno-handlowe.</p> <p>Dlatego w toku prowadzenia przez wnioskodawcę postępowania zakupowego często dostawcy techniczno-handlowi oferują Wnioskodawcy dodatkowych rabatów handlowych lub składają oferty ograniczone w czasie.</p> <p>To powoduje, że audytor energetyczny przygotowujący audyt efektywności energetycznej będący elementem dokumentacji wnioskowej o świadectwa efektywności energetycznej jest często pod presją czasu tak ze strony inwestora jak i potencjalnych dostawców.</p> <p>Dlatego postuluje się o dopuszczenie zawarcia zobowiązania warunkowego z zawierającym warunkiem uzyskania efektu zachęty. Poprawi to komfort pracy audytorów energetycznych, zaufanie podmiotów instytucjonalnych do systemu efektywności energetycznej jako mniej represyjnego oraz poprawi jakość audytów efektywności energetycznej dając audytorom więcej czasu na opracowanie kompletnej dokumentacji audytowej. Zwiększy to także zasięg systemu dzięki zwiększonej chęci dostawców techniczno-handlowych do informowania o nim inwestorów i umożliwi także łatwiejsze łączenie przedsięwzięć tego samego rodzaju w pojedyncze wnioski powyżej 10 toe (np. modernizacja oświetlenia w trzech mniejszych magazynach różnych podmiotów).</p> <p>Propozycja zmian zapisu:</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona</p> <p>Doprecyzowano tę definicję zgodnie z uwagą zgłoszoną przez URE.</p>

			15). warunkowa umowa dostawy – umowa lub zamówienie na towar lub usługę będącymi elementami przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej zawieszająca wykonanie umowy na okres do momentu złożenia wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej.	
10	Art. 1 pkt. 2 Art. 1 pkt 13 lit a	Francusko-Polska Izba Gospodarcza (CCIFP)	Uwaga: dotyczy art. 2 (poprzez dodanie pkt. 14) oraz zmiany art. 20 ust. 2 pkt 1); wątpliwości interpretacyjne dotyczące tego, kiedy najpóźniej możliwe jest złożenie do prezesa URE wniosku o uzyskanie świadectwa efektywności energetycznej – propozycja, aby doprecyzować treść przepisu.	Uwaga uwzględniona
11	Art. 1 pkt 4	Francusko-Polska Izba Gospodarcza (CCIFP)	Uwaga: doprecyzowanie, czy projekty dotyczące efektywności energetycznej, które będą posiadały cechy umów o PPP będą mogły być realizowane także na podstawie ustawy o efektywności energetycznej. Jeżeli natomiast konieczne będzie realizowanie tego typu projektów wyłącznie w formule PPP, zdaniem zgłaszających uwagę nie uzda się uzyskać rezultatu w postaci stymulowania rynku EPC/ESCO.	Uwaga uwzględniona
12	Art. 1 pkt 4	NFOŚiGW	Narodowy Fundusz ocenia pozytywnie propozycję zmiany art. 7 ustawy o efektywności energetycznej, polegającą na dodaniu ust. 3 i 4, która ma na celu sprecyzowanie w jakich sytuacjach umowy o poprawę efektywności energetycznej (umowy EPC) nie mają wpływu na zwiększenie poziomu długu publicznego. Proponowana zmiana z pewnością służy realizacji celu, o którym mowa w art. 18 ust. 2 lit. b) <i>dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej</i> , jakim jest podejmowanie w razie konieczności działań w celu usunięcia barier regulacyjnych i poza regulacyjnych, które utrudniają korzystanie z umów o poprawę efektywności energetycznej i innych modeli usług z zakresu efektywności energetycznej do celów określenia lub zrealizowania działań na rzecz oszczędności energii. W tym kontekście Narodowy Fundusz zwraca jednak uwagę, że w odwróconej tabeli zgodności znajduje się stwierdzenie, że „Komisja Europejska przy ocenie wdrożenia art. 18 ww. dyrektywy wielokrotnie zwracała uwagę, że w Polsce istnieje wiele barier regulacyjnych, które należy usunąć i niezbędna jest silniejsza promocja umów EPC w sektorze publicznym. Rozwiązana w powyższym przepisie kwestia wpływu umowy EPC na dług publiczny jest jedną z takich barier”. Należałoby więc przeanalizować, czy w kontekście uwag formułowanych przez Komisję Europejską zaproponowane rozwiązanie	Uwaga uwzględniona

			<p>jest wystarczające i czy nie należałoby wprowadzić dodatkowo innych przepisów służących realizacji tego celu.</p> <p>Biorąc pod uwagę, że dotychczas tego typu przedsięwzięcia były realizowane przede wszystkim w formule PPP, zasadnym wydaje się doprecyzowanie na gruncie ustawy, czy projekty zmierzające do poprawy efektywności energetycznej, które będą posiadały cechy umów o PPP, będą mogły być realizowane także na podstawie ustawy o efektywności energetycznej. Charakterystyka projektów realizowanych przez ESCO na podstawie umowy EPC niejednokrotnie odpowiadać będzie definicji umowy PPP określonej w art. 7 ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym (firma ESCO zapewnia finansowanie inwestycji oraz odpowiada za efekt energetyczny).</p>	
13	Art. 1 pkt 6	NFOŚiGW	<p>Zdaniem Narodowego Funduszu zasadnym jest przeprowadzenia dodatkowej analizy (wspólnie z Ministerstwem Klimatu oraz URE) w zakresie przepisów dotyczących opłaty zastępczej (art. 10 i 11 ustawy efektywności energetycznej).</p> <p>Ma to zarówno związek z: projektowanym rozszerzeniem katalogu podmiotów zobowiązanych, wymienionych w art. 10 ustawy, zajmujących się dystrybucją i sprzedażą paliw ciekłych, które realizują Narodowy Cel Wskaźnikowy; obecnymi przepisami art. 11 ust. 3 ustawy i wskazanym trybie wnoszenia opłaty zastępczej - czy ma pozostać w ograniczonym zakresie i po spełnieniu określonych warunków, a także jakie są obecnie rzeczywiste mechanizmy weryfikacji.</p>	Uwaga uwzględniona
14	Art. 1 pkt 6	KAPE	<p>Proponowana zmiana: Wskazanie że wysokość obowiązku powinna być wyliczana według wartości opałowej zarówno dla paliw jak i gazu.</p> <p>Uzasadnienie zmiany: Ujednoczenie wyliczania obowiązku dla wszystkich podmiotów zobowiązanych i harmonizacja z przepisami EED.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona</p> <p>Wysokość obowiązku jest ujednoczona w inny sposób.</p>
15	Art. 1 pkt 6	ClientEarth	<p>Rozszerzenie katalogu podmiotów zobowiązanych Przedstawiony do konsultacji Projekt wprowadza art. 10 ust. 2 pkt 6 rozszerzający katalog podmiotów zobowiązanych, wymienionych w art. 10 obowiązującej ustawy o przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji i sprzedaży paliw ciekłych. Wprowadzenie powyższej zmiany uzasadnione zostało</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Katalog podmiotów zobowiązanych</p>

			<p>koniecznością objęcia systemem świadectw efektywności energetycznej większej liczby podmiotów, co w połączeniu z realizacją środków alternatywnych z dziedziny polityki, programów lub środków finansowanych z funduszu ochrony środowiska ma przyczynić się do osiągnięcia przyjętego celu efektywności energetycznej.</p> <p>Analizując zaproponowane rozwiązanie, należy uwzględnić wyniki kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli (dalej jako: „NIK”)⁴, która wykazała, że choć sam system świadectw efektywności energetycznej funkcjonował prawidłowo, to jednak występowały poważne opóźnienia w ich wydawaniu przez Urząd Regulacji Energetyki (dalej jako: „URE”). Niemal 95 % świadectw zostało przekazanych po ustawowym terminie, wynoszącym 45 dni, a średni czas rozpatrzenia wniosku wyniósł 240 dni i był ponad pięć razy dłuższy niż przewidziany w przepisach. Podobna sytuacja dotyczyła postanowień o odmowie wydania świadectwa, gdzie średni czas rozpatrywania wniosku wyniósł 449 dni od daty wpływu.</p> <p>Brak płynności i opóźnienia w pracy URE w negatywny sposób oddziaływały na funkcjonowanie systemu świadectw efektywności energetycznej naruszając jego równowagę popytowo-podażową, utrudnia realizację kolejnych zadań oraz skutkuje niepewnością podmiotów co do uzyskania wsparcia. Jako przyczyny dysfunkcyjności wskazano braki kadrowe oraz niedofinansowanie działań URE.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, za konieczne należy uznać wprowadzenie zmian poprawiających płynność funkcjonowania systemu świadectw efektywności energetycznej, w szczególności działań podejmowanych w tym zakresie przez URE. Odnosząc się do sygnalizowanych przyczyn opóźnień, należy rozważyć zagwarantowanie, na poziomie ustawowym, finansowania URE w zakresie zadań realizowanych w związku z funkcjonowaniem systemu świadectw efektywności energetycznej. Usprawnienie funkcjonowania URE, pośrednio przyczyni się do właściwej transpozycji art. 1 pkt 3 Dyrektywy 2018/2002 zmieniającego art. 7 Dyrektywy 2012/27 który wymaga od państw członkowskich osiągnięcia za pomocą systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej konkretnych oszczędności energii.</p>	został poszerzony o podmioty paliwowe.
16	Art. 1 pkt 6	POPiHN PIPC	Propozycja zmiany dotyczyła uzupełnienia katalogu podmiotów zobowiązanych oraz zmian w przepisach dotyczących realizacji obowiązku.	<p>Uwaga częściowo uwzględniona</p> <p>Katalog podmiotów zobowiązanych został poszerzony o podmioty paliwowe.</p>

17	Art. 1 pkt 6	FOEEiG	<p>Propozycja zmian:</p> <p>Art. 10. 1. Podmioty, o których mowa w ust. 2, zwane dalej „podmiotami zobowiązanymi”, są obowiązane:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zrealizować przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, w wyniku których uzyskuje się oszczędności energii finalnej w wysokości określonej w art. 14 ust. 1, potwierdzone audytem efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 25, lub 2) uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 20 ust. 1 – z zastrzeżeniem art. 11. <p>2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, realizują:</p> <p><i>1a) - <u>przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu energią elektryczną, ciepłem lub gazem ziemnym dokonujące zakupu energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego na własny użytek – jeżeli przed rozpoczęciem roku, którego dotyczy obowiązek, złożą Prezesowi URE oświadczenie o zamiarze samodzielnego wykonania obowiązku, o którym mowa w niniejszym punkcie, osobno dla energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego.</u></i></p> <p>6) przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji i sprzedaży paliw ciekłych w rozumieniu art. 3 pkt 3b ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, które realizuje Narodowy Cel Wskaźnikowy, o którym mowa w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych</p> <p>Proponujemy dodanie art. 10 ust. 2 pkt 1a</p> <p>Powyższa zmiana umożliwiłaby na samodzielne rozliczanie się z wykonania białego obowiązku, a nie za pośrednictwem swojego sprzedawcy.</p> <p>Podmioty te mają obowiązek dokonywania zakupu i umarzania białych certyfikatów w zakresie jakim sprzedają energię/gaz/ciepło swoim odbiorcom. Naturalnym rozwiązaniem wydaje się zatem by podmioty te miały możliwość rozliczenia „białego obowiązku” nie tylko w odniesieniu do energii/gazu/ciepła sprzedanych przez nie, ale także w odniesieniu do mediów zakupionych na własne potrzeby.</p>	<p>Uwaga nie uwzględniona</p> <p>Uwaga wykracza poza zakres obowiązku realizowanego na podstawie art. 7 dyrektywy.</p> <p>Przyjęcie proponowanego rozwiązania stwarza ryzyko niezgodności z celami dyrektywy, gdyż realizowane byłyby oszczędności u wytwórców, a nie u odbiorców energii.</p>
----	-----------------	--------	--	---

			<p>Rekomendujemy dodanego przepisu art. 10 ust. 2 pkt 6 z projektu ustawy. Zgodnie z zaleceniami Komisji Europejskiej: „strony zobowiązane w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej należy określić zgodnie z paliwami objętymi zakresem systemu oraz rodzajem dostawcy usług energetycznych, który posiada infrastrukturę i zdolności umożliwiające mu dostawę lub zakup kwalifikowalnych oszczędności energii, pamiętając przy tym o wymogu (art. 7a ust. 2 dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej), aby wyznaczenie stron zobowiązanych odbyło się na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów.”</p> <p>Przy braku rozszerzenia podstawy zakresu paliw dla tej grupy przedsiębiorstw, przepis jest martwy.</p>	
18	Art. 1 pkt 6	Konfederacja Lewiatan	<p>Została rozszerzona lista podmiotów zobowiązanych do realizacji obowiązku realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć, służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego lub uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw efektywności energetycznej, o przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji i sprzedaży paliw ciekłych.</p> <p>Naszym zdaniem spowoduje to wzrost popytu na świadectwa efektywności energetycznej („białe certyfikaty”) i wpłynie na wzrost ich cen na rynku, co w konsekwencji przełoży się na zwiększone koszty ponoszone przez odbiorców końcowych z tytułu energii elektrycznej, gazu i paliw ciekłych. Czynnikiem łagodzącym może być np. zwiększenie możliwości generowania białych certyfikatów” np. przez finansowanie przedsięwzięć u odbiorców (proponowany nowy Art.15 a).</p>	<p>Uwaga nie uwzględniona</p> <p>Rozszerzenie listy podmiotów zobowiązanych jest niezbędne ze względu na potrzebę realizacji celów dyrektywy.</p>
19	Art. 1 pkt 7	PGNiG	<p>Ujednolicenie terminu możliwości wykonania ustawowego obowiązku.</p> <p><u>Propozycja:</u></p> <p>Dodanie drugiego punktu w art. 1 pkt 7 Projektu :</p> <p>„7) w art. 12:</p> <p>a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p><i>Oplatę zastępczą uiszcza się na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, do dnia 30 czerwca trzeciego roku następującego po</i></p>	<p>Uwaga nie uwzględniona</p> <p>Oplata zastępcza powinna być uiszczana na bieżąco, a nie dopiero po trzech latach.</p>

			<p>roku, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1. Wpływy z opłaty zastępczej stanowią przychód tego Funduszu.”,</p> <p>⇔ b) ust. 6 otrzymuje brzmienie: (...)”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Zgodnie z art. 16 ustawy o efektywności energetycznej podmiot zobowiązany może rozliczyć wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, w zakresie nierealizowanym opłatą zastępczą, do dnia 30 czerwca trzeciego roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek. Powyższa propozycja dotyczy ujednoczenia terminów realizacji obowiązku efektywnościowego dla poszczególnych sposobów jego wykonania. Jej przyjęcie usprawni realizację tego obowiązku. Zmiana terminów realizacji ma szczególne znaczenie dla podmiotów, które nie nabeżdą odpowiedniej ilości świadectw efektywności energetycznej, chociażby z uwagi na brak dostępnych świadectw na rynku, bądź nie zrealizują przedsięwzięć u odbiorcy końcowego, w sytuacji gdy dwa lata wcześniej nie uiszczyły opłaty zastępczej licząc na wydanie przez Prezesa URE świadectw efektywności energetycznej, o które wnioskowali. Powyższa propozycja ma na celu dostosowanie ustawowych rozwiązań do rzeczywistości gospodarczej i administracyjnej.</p>	
20	Art. 1 pkt 7	NFOŚiGW	<p>Odnosząc się do propozycji doprecyzowania art. 12 ust. 6 ustawy o efektywności energetycznej oraz dodania w tym artykule nowego ust. 7, Narodowy Fundusz nie zgłasza uwag co do kierunku proponowanych rozwiązań. Jednakże konieczne jest wyjaśnienie w drodze roboczych kontaktów i ewentualne doprecyzowanie proponowanych przepisów, tak aby nie budziło wątpliwości, jaki ma być faktyczny zakres sprawozdania przedkładanego corocznie przez Zarząd Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. W szczególności konieczne jest wyjaśnienie, w jaki sposób mają być objęte sprawozdaniem umowy finansujące przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej, które w roku, w którym została zawarta umowa, nie przynoszą jeszcze oszczędności energii finalnej. Pojawia się więc pytanie czy taka umowa powinna być objęta sprawozdaniem za kolejne lata, w których przynosi oszczędności energii finalnej, pomimo że w tych latach nie są już wydatkowane żadne środki na ten cel. W projekcie powinien też zostać zamieszczony</p>	Uwaga uwzględniona.

			przepis przejściowy stanowiący, że do sprawozdania za rok 2020 będą miały zastosowanie przepisy dotychczasowe.	
21	Art. 1 pkt 7	KAPE	<p>Proponowana zmiana: art. 12.5 dodanie zdania: „Co najmniej 10% środków kierowanych jest na realizację przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej wymienionych w art. 19 ust. 1 pkt 1 lit. a” (modernizacja lub wymiana urządzeń przeznaczonych do użytku domowego). Uzasadnienie zmiany: Wsparcie mniej opłacalnych przedsięwzięć dla wielu odbiorców indywidualnych</p>	<p>Uwaga nie uwzględniona</p> <p>Proponowana zmiana wykracza poza zakres implementacji dyrektywy.</p>
22	Art. 1 pkt 8	PGNiG	<p>Doprecyzowanie zakresu wyłączenia na podstawie art. 14 ust. 2. <u>Propozycja:</u> Zmiana brzmienia art. 1 pkt 8 Projektu: „w art. 14 w ust. 2 uchyla się pkt 2 otrzymuje brzmienie; „2. Ilość gazu ziemnego sprzedanego w danym roku odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, pomniejsza się o ilość gazu ziemnego sprzedanego w danym roku przedsiębiorstwom energetycznym w celu jego zużycia na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła, w tym wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła zużywanych na potrzeby własne przedsiębiorstw energetycznych, z wyjątkiem gazu ziemnego sprzedanego w danym roku przedsiębiorstwom energetycznym, o których mowa w art. 10 ust. 3.;”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Należy zauważyć, że w przekazanej do przedsiębiorstw energetycznych ankiecie Prezesa URE, na podstawie której dokonywana jest ocena realizacji obowiązku, znajduje się prośba o wyodrębnienie informacji o ilość sprzedanego gazu ziemnego zużytego na potrzeby wytworzenia energii elektrycznej lub ciepła zużytego następnie przez przedsiębiorstwo je wytwarzające (występującego w tym zakresie jako odbiorca końcowy gazu ziemnego). Taki zakres żądanych informacji może wskazywać na wątpliwości dotyczące zakresu wyłączenia na podstawie obecnie obowiązującego art. 14 ust. 2 pkt 1 ustawy o efektywności energetycznej. Nie można wykluczyć potencjalnych rozbieżności w praktyce stosowania</p>	<p>Uwaga nie uwzględniona</p> <p>Proponowane pomniejszenie byłoby niezgodne z zakresem obowiązku wynikającego z implementacji dyrektywy.</p>

			<p>prawa związanych z uznaniem, że przedmiotowe wyłączenie nie dotyczy ilości gazu ziemnego sprzedanego do podmiotów zużywających wytworzoną energię elektryczną i ciepło na potrzeby własne. Proponowane brzmienie przepisu ma na celu jednoznaczne przesądzenie powyższej kwestii.</p>	
23	Art. 1 pkt 8	PGNiG	<p>Utrzymanie zwolnienia z obowiązku efektywnościowego dla zużycia paliwa gazowego na cele nieenergetyczne</p> <p>Usunięcie zwolnienia dla zużycia paliwa gazowego na cele nieenergetyczne doprowadzi do sytuacji, w której system zobowiązujący do efektywności energetycznej nie będzie uwzględniał specyfiki zużycia nośników energii pierwotnej do celów nieenergetycznych.</p> <p>Projekt wydaje się nie odpowiadać w tym zakresie postanowieniom dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 roku w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (dalej „Dyrektywa 2012/27/UE” lub „Dyrektywa”), która czyni wyraźną dystynkcję pomiędzy zużyciem energii na cele energetyczne i cele nieenergetyczne.</p> <p>Zgodnie z art. 2 pkt 2 Dyrektywy, zużycie energii pierwotnej oznacza zużycie krajowe brutto z wyłączeniem zastosowań pozaenergetycznych. Wyłączenie wskazane w definicji energii pierwotnej wskazuje, iż Dyrektywa nie nakłada obowiązku poprawy efektywności w obszarze zużycia pozaenergetycznego. Za taką interpretacją przemawia kształt art. 3 Dyrektywy. Artykuł ten wprowadza obowiązek przyjęcia przez państwa członkowskie wartości docelowych w zakresie efektywności energetycznej (celów redukcyjnych), pozostawiając państwom członkowskim swobodę wyboru, czy cel taki powinien być określony w oparciu o zużycie energii pierwotnej czy końcowej. Zrównując cele redukcyjne w obszarze energii pierwotnej i finalnej projektodawca unijny jednoznacznie wskazuje, iż wyłączenia mające zastosowanie na poziomie energii pierwotnej będą miały również zastosowanie w przypadku celów redukcyjnych określonych w odniesieniu do energii finalnej.</p> <p>W przypadku nieuwzględnienia propozycji dojdzie do nieuzasadnionego obciążenia podmiotów zużywających gaz na cele nieenergetyczne oraz znacznego pogorszenia ich konkurencyjności w stosunku do innych uczestników wspólnego rynku.</p>	<p>Uwaga nie uwzględniona</p> <p>Proponowana zmiana byłaby niezgodna z przepisami dyrektywy, które odnoszą wielkość obowiązku bezpośrednio do rocznego zużycia energii finalnej, bez wyłączenia z tego zakresu energii zużytej na „cele nieenergetyczne”.</p>

			<p>Ewentualnie, w przypadku uchylenia zwolnienia dla celów nieenergetycznych należy zapewnić, aby nowelizacja w tym zakresie weszła w życie w terminie umożliwiającym prawidłowe rozliczenie obowiązku np. od nowego roku gazowego oraz wprowadzenie odpowiednich zmian w umowach z odbiorcami. W tym ostatnim przypadku należy bowiem usunąć z wzorów składanych przez odbiorców oświadczeń na potrzeby realizacji obowiązków wynikających z efektywności energetycznych, możliwość odliczenia zakupu paliwa gazowego w celu jego zużycia na cele nieenergetyczne.</p>	
24	Art. 1 pkt 8	POPiHN PIPC	<p>Oszczędności energii w latach 2021 - 2030</p> <p>Projekt zmian ustawy zakłada uzyskanie oszczędności energii finalnej w wysokości nie mniej niż 5580 ktoe w okresie od 1 stycznia 2021 r. do 31 grudnia 2030 r. Wielkość oszczędności energii finalnej została obliczona na podstawie art. 7 ust 1 lit b dyrektywy 2018/2002/UE i jest równoznaczna sumie nowych oszczędności w wysokości 0,8% rocznego zużycia energii końcowej, uśrednionej dla lat 2016 – 2018 (69 741 ktoe x 0,8% x 10 lat). Oznacza to skumulowane oszczędności w latach 2021-2030 w wysokości 30 690 ktoe (69 741 ktoe x 0,8% x 10 lat x 55).</p> <p>Przy założeniu, że Polska skorzysta z możliwości przewidzianej w art. 7 ust. 2 lit. b dyrektywy, by wyłączyć w całości energię końcową użytą w transporcie [źródło: załącznik 2 do KPEiK, str. 48], wymagany własny wskaźnik oszczędności przy zastosowaniu włączenia transportu równa się 1,15% rocznie. W tym przypadku wartość netto nowych oszczędności równa się 5630 ktoe w latach 2021-2030.</p> <p>Uprzejmie prosimy o wyjaśnienie, dlaczego projekt ustawy nie przewiduje zmiany art. 14 ust. 1 ustawy w celu zmniejszenia wymaganego procenta oszczędności energii finalnej od 1 stycznia 2021 roku z poziomu 1,5% rocznie na 0,8% rocznie, albo w przypadku wyłączenia energii końcowej w transporcie z podstawy obliczeń – do 1,15% rocznie?</p> <p>Zgodnie z treścią „Krajowego planu na rzecz energii i klimatu na lata 2021-2030” (KPEiK) „przewiduje się, że system zobowiązujący do efektywności energetycznej będzie obowiązywał do 2030 r., czyli przez kolejne 10 lat, a coroczne oszczędności energii w ramach systemu w tym okresie wyniosą średnio 445 ktoe. Wielkość skumulowanych oszczędności energii końcowej wyniesie około $55 \times 445 = 24\,500$ ktoe, co stanowi 80% łącznej wielkości wymaganych oszczędności energii, która wynosi 30 635 ktoe.”</p> <p>W ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej spełnienie wymogu osiągnięcia oszczędności końcowego zużycia energii nałożony jest na podmioty zobowiązane, tj. dystrybutorów energii lub przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii. Nowelizacja ustawy nie zdaje się nie odzwierciedlać zapisów KPEiK i</p>	<p>Uwaga nie uwzględniona</p> <p>Proponowana zmiana byłaby niezgodna z przepisami dyrektywy, które odnoszą wielkość obowiązku bezpośrednio do rocznego zużycia energii finalnej, bez wyłączenia z tego zakresu energii zużytej na „cele nieenergetyczne”.</p>

		<p>nakłada na podmioty zobowiązane cały obowiązek efektywnościowy Polski w zakresie realizacji oszczędności energii finalnej w latach 2021-2030.</p> <p>Brak możliwości odliczenia zużycia gazu na cele nieenergetyczne (proponycja uchylecia art. 14 ust. 2 pkt 2)</p> <p>Przemysł chemiczny i petrochemiczny jest unikatowy wśród branż energochłonnych, ponieważ większość energii wykorzystywana jest jako surowiec i zawarta jest w wytwarzanych produktach (73% w 2013 r. do 77% w 2050 r.) . W perspektywie 2050 r. najlepsze dostępne technologie i innowacyjne technologie mogą zredukować energię elektryczną, energię cieplną lub parę zużytą w procesach, ale nie bezpośrednio energię zużywaną jako surowiec. Jedyne znaczące zmiany w zużyciu przemysłu chemicznego może przynieść technologia, która zastąpi surowce z paliw kopalnych na bardziej zrównoważoną alternatywę, taką jak produkcja wodoru z elektrolizy lub chemikalia wytwarzane z biomasy. W obu przypadkach technologie te są w fazie rozwojowej i dalekie od wielkoskalowego wdrożenia. Technologia o wysokim potencjale - wysokosprawnej kogeneracji - jest już szeroko stosowana przez przemysł chemiczny i petrochemiczny w Polsce.</p> <p>W warunkach rosnącej wartości produkcji sprzedanej, przemysł chemiczny i petrochemiczny nieustannie ogranicza emisyjność i energochłonność produkcji istotnie wpływając na poprawę swojego oddziaływania na środowisko naturalne. Nałożenie na sektor dodatkowych obciążeń z tytułu braku możliwości odliczenia zużycia gazu na cele nieenergetyczne pogarsza jego sytuację konkurencyjną. Ma to szczególnie duże znaczenie dla sytuacji konkurencyjnej w najbardziej energochłonnych sektorach przemysłu chemicznego i petrochemicznego - produkujących homogeniczne towary masowe, których ceny wyznaczają rynki światowe. Są to sektory, których w największym stopniu dotyka import z krajów sąsiedzkich UE - nie obciążonych szeregiem regulacji klimatycznych, środowiskowych i dotyczących bezpieczeństwa.</p> <p>Od 2010 r. prawie wszystkie sektory i podsektory unijnego przemysłu chemicznego oraz petrochemicznego znajdują się na liście sektorów narażonych na ryzyko ucieczki emisji (ang. carbon leakage) . Praktycznie wszystkie kwalifikują się na podstawie pojedynczego współczynnika narażenia - intensywności handlu z państwami trzecimi. Szereg sektorów i podsektorów spełnia jednocześnie kryterium kosztowe, tzn. są narażone na znaczny wzrost kosztów produkcji spowodowanych wprowadzeniem w życie dyrektywy EU ETS w stosunku do wartości dodanej brutto, a od 2021 roku – kryterium intensywności emisji.</p> <p>Rekomendujemy, by wyłączenie zużycia gazu naturalnego nie dotyczyło podmiotów wykonujących działalność w sektorze lub podsektorze energochłonnym, określonym w wykazie sektorów oraz podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, o</p>	
--	--	---	--

			<p>których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE (tzw. lista carbon leakage):</p> <ul style="list-style-type: none"> ○ Do końca 2020 r.: Decyzji Komisji z dnia 27 października 2014 r. ustalającej, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji na lata 2015–2019 (Dz. U. UE L 308, 29.10.2014) ○ Na lata 2021 – 2030: Decyzji Delegowanej Komisji (UE) 2019/708 z dnia 15 lutego 2019 r. uzupełniającej dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wskazania sektorów i podsektorów uznanych za narażone na ryzyko ucieczki emisji w okresie 2021–2030 (Dz. U. UE L 120, 8.5.2019). 	
25	Art. 1 pkt 8	KAPE	<p>Proponowana zmiana: W ramach Art. 14 zdefiniowanie wartości od której obliczone będzie obowiązek dla przedsiębiorstw energetycznych wykonujących działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji i sprzedaży paliw ciekłych</p> <p>Uzasadnienie zmiany: W projekcie ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw w Art. 1 pkt.6 został wprowadzona nowa grupa podmiotów zobowiązanych, zabrakło jednak propozycji zdefiniowania sposobu wyznaczania wysokości obowiązku w ramach Art. 14 tak jak jest to w przypadku pozostałych podmiotów zobowiązanych. Bez zmian w Art. 14 wprowadzenie nowej grupy podmiotów zobowiązanych jest niekompletne i nie możliwe jest określenie wpływu takiej zmiany na całkowitą wysokość obowiązku.</p>	Uwaga uwzględniona
26	Art. 1 pkt 8	FOEEiG	<p>Propozycja zmian Art. 14</p> <p>Art. 14.</p> <p><i>1. Podmioty zobowiązane są obowiązane uzyskać w każdym roku oszczędność energii finalnej w wysokości 1,5%:</i></p> <p><i>1) ilości energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, sprzedanych w danym roku odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pomniejszonej o ilość energii zaoszczędzonej przez odbiorców końcowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, określonej w oświadczeniu wskazanym w tym przepisie oraz o ilość energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego sprzedanego podmiotom, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1a;</i></p>	<p>Uwaga nie uwzględniona</p> <p>jak w pkt 18 – proponowana zmiana rozszerzyłaby zakres podmiotowy realizowanego obowiązku w sposób niezgodny z przepisami dyrektywy.</p>

		<p>4) ilości energii elektrycznej, gazu ziemnego lub ciepła, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, zakupionych w danym roku, pobranych z sieci i zużytych na własny użytek – przez podmioty, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1a ustawy.</p> <p>2. Ilość gazu ziemnego sprzedanego w danym roku odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, pomniejsza się o ilość gazu ziemnego sprzedanego w danym roku:</p> <p>1) przedsiębiorstwom energetycznym w celu jego zużycia na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej lub ciepła, z wyjątkiem gazu ziemnego sprzedanego w danym roku przedsiębiorstwom energetycznym, o których mowa w art. 10 ust. 3;</p> <p>2) — w celu jego zużycia na cele nieenergetyczne.</p> <p>2a. Do określenia ilości gazu ziemnego zakupionego przez podmioty, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1a, wskazanej w ust. 1 pkt 4, stosuje się odpowiednio przepis ust. 2</p> <p>Nałożenie na sektory przemysłu energochłonnego dodatkowych obciążeń w tytułu braku możliwości odliczenia zużycia gazu na cele nieenergetyczne pogarsza jego sytuację konkurencyjną. Ma to szczególnie duże znaczenie dla sytuacji konkurencyjnej w najbardziej energochłonnych sektorów produkujących towary masowe, których ceny wyznaczają rynki światowe.</p> <p>Rekomendujemy, by wyłączenie zużycia gazu naturalnego nie dotyczyło podmiotów wykonujących działalność w sektorze lub podsektorze energochłonnym, określonym w wykazie sektorów oraz podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 10a ust. 13 dyrektywy 2003/87/WE (tzw. lista carbon leakage):</p> <ul style="list-style-type: none"> • Do końca 2020 roku: Decyzji Komisji z dnia 27 października 2014 r. ustalającej, zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, wykaz sektorów i podsektorów uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji na lata 2015–2019 (Dz. U. UE L 308, 29.10.2014) • Na lata 2021 – 2030: Decyzji Delegowanej Komisji (UE) 2019/708 z dnia 15 lutego 2019 r. uzupełniającej dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wskazania sektorów i podsektorów uznanych za narażone na ryzyko ucieczki emisji w okresie 2021–2030 (Dz. U. UE L 120, 8.5.2019). <p>Przemysł chemiczny i petrochemiczny jest unikatowy wśród branż energochłonnych w tym zakresie, ponieważ większość energii (w tym gazu ziemnego) wykorzystywana jest jako surowiec i zawarta jest w wytwarzanych produktach (około 75%). Dlatego rekomendujemy</p>	
--	--	---	--

			rezygnacje z usunięcia tego przepisu. Ewentualnie, jeśli nie będzie to możliwe, proponujemy wprowadzenie wyłączeń dla sektorów z listy carbon leakage. Pozostałe proponowane zmiany są następstwem postulowanego rozszerzenia katalogu podmiotów mogących samodzielnie realizować obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1.	
27	Art. 1 pkt 8	Konfederacja Lewiatan	<p>Proponowana zmiana w art. 14 ust. 2 ma wpływ na rozliczenia obowiązku przez podmioty zobowiązane w przypadku sprzedawców gazu.</p> <p>Z dotychczasowego brzmienia ust. 2 usunięty został punkt 2), który pozwalał na pomniejszenie ilości gazu ziemnego sprzedanego w danym roku odbiorcom końcowym, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o efektywności energetycznej, o ilość gazu ziemnego sprzedanego w danym roku w celu jego zużycia na cele nieenergetyczne.</p> <p>Dodanie wolumenu klientów zużywających gaz na cele nieenergetyczne do liczenia obowiązku przez podmioty zobowiązane, spowoduje wzrost popytu na „białe certyfikaty” i wpłynie na wzrost ich cen na rynku, co w konsekwencji przełoży się na zwiększone koszty ponoszone przez odbiorców końcowych gazu.</p>	<p>Uwaga nie uwzględniona</p> <p>jak w pkt. 24 - wielkość obowiązku powinna być odniesiona do rocznego zużycia energii finalnej, bez wyłączenia z tego zakresu energii zużytej na „cele nieenergetyczne”.</p>
28	Art. 1 pkt 8	PIPC	<p>W tabeli zgodności (2018/2002/UE) wskazano, że w art. 14 Ustawy o efektywności energetycznej odzwierciedlono obowiązek uzyskania oszczędności wyrażony w Dyrektywie dot. efektywności energetycznej (z dn. 11.12.2018) Art. 7.1.b).</p> <p>Tymczasem w Dyrektywie mowa jest o obowiązku uzyskania oszczędności "nowych" czyli, będących efektem nowych działań, podjętych po roku 2020. Ani Ustawie o efektywności energetycznej (obowiązującej) ani w projekcie Ustawy nie ma tego ważnego, precyzującego zapisu (choć istnieje zapis w projektowanym art. 18 pośrednio wskazujący na taką interpretację) - co upośledza Ustawę w stosunku do Dyrektywy (pojawia się potencjalna niezgodność). Istniejący w Ustawie zapis jest niejasny : "Podmioty obowiązane są uzyskać w każdym roku oszczędność energii finalnej" - i jako nieprecyzyjny sprzyja manipulacjom - i nie sprzyja osiągnięciu krajowego celu energetycznego.</p> <p>W związku z powyższym proponujemy zapis: <i>"Podmioty obowiązane są uzyskać w każdym roku oszczędność energii finalnej"</i> zamienić na: <i>"Podmioty obowiązane są uzyskać w każdym roku nowe, będące rezultatem podjętych po 2020r, działań, oszczędności energii finalnej"</i>.</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>poprawka redakcyjna.</p>

29	Art. 1 pkt 9	PGNiG	<p>Uwagi spółki pod firmą Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. do projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw – mające na celu wdrożenie prostego i przejrzystego sposobu potwierdzania oszczędności energii w przypadku najmniejszych przedsięwzięć u odbiorców indywidualnych, tj. o oszczędności poniżej 10 ton oleju ekwiwalentnego (toe).</p>	<p>Uwagi częściowo uwzględnione</p> <p>Przepisy art. 15a wprowadzającego możliwość realizowania przez podmioty zobowiązane programów dofinansowań zostały uproszczone.</p>
30	Art. 1 pkt 9	PGE	<p>Zmiana ma na celu stworzenie możliwości realizacji programów dofinansowań przez wszystkie podmioty zobowiązane zgodnie z art. 10 ust. 2 pkt.1. W obecnie zaproponowanym brzmieniu ustawa ogranicza prawo do realizacji programów dofinansowań wyłącznie do posiadaczy określonego rodzaju koncesji co wyklucza część podmiotów zobowiązanych. Np. wykluczone zostaną przedsiębiorstwa ciepłownicze (przedsiębiorstwa energetyczne zintegrowane pionowo) – nie posiadają one koncesji na obrót ciepłem, gdyż (zazwyczaj) sprzedają wyłącznie ciepło z własnych źródeł. Ponadto proponowany zapis wyklucza szereg podmiotów energetyki przemysłowej, które również nie prowadzą obrotu, a ciąży na nich ustawowy obowiązek.</p> <p>1) W projektowanym art. 15 a pojawiają się zamiennie odwołania do szeroko rozumianego „odbiorcy końcowego”, oraz zawężone do „odbiorcy końcowego w gospodarstwie domowym”. Proponuje się ujednoczenie określenia w art. 15a do „odbiorcy końcowego”, poprzez zmianę w ust. 5.</p> <p>2) W dodanym art. 15a ust. 4 pkt 1 wskazano konieczność opracowania regulaminu programu dofinansowań (włącznie z obowiązkiem przekazania kopii Prezesowi URE). Rekomenduje się określenie na poziomie ustawy zakresu takiego regulaminu lub elementów, które musi on zawierać.</p> <p>3) W uzasadnieniu do projektu przepisu art. 15a wskazano, że „W chwili obecnej, obowiązki wynikające z ustawy o efektywności energetycznej są uwzględniane w taryfach podmiotów zobowiązanych. Konsekwentnie zatem, proponowane alternatywne sposoby</p>	<p>Uwagi częściowo uwzględnione</p> <p>Ad 1) terminologia została ujednoczona.</p> <p>Ad 2) uwaga przyjęta.</p> <p>Ad 3) Program dofinansowań realizowany w ramach zobowiązania nie</p>

		<p>realizacji tych obowiązków, powinny korzystać z tych samych mechanizmów taryfowych.” Należy jednak wskazać, że koszty realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej, uwzględnia się obecnie jako odrębna stawka w taryfie. W związku z tym proponuje się, aby w analogiczny sposób uwzględnić koszty wynikające z realizacji obowiązku w sposób opisany w projektowanym art. 15a ustawy o efektywności energetycznej, poprzez zmianę brzmienia art. 45 ust. 1e ustawy Prawo energetyczne oraz w konsekwencji – rozporządzeń, o których mowa w art. 46 ust. 1, 3 i 5 ustawy Prawo energetyczne.</p> <p>Proponuje się następujące brzmienie przepisu wprowadzającego:</p> <p>„Art. 15a. 1. Podmioty zobowiązane, o których mowa w art. 10 ust 2 pkt 1), mogą realizować programy bezzwrotnych dofinansowań, zwane dalej „programami dofinansowań”, w celu sfinansowania lub współfinansowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, polegających na:”</p> <p>1) Proponuje się, aby w art. 15a ust. 5 otrzymał następujące brzmienie:</p> <p>„5. Podmiot zobowiązany przechowuje dla celów kontrolnych, dane o umowach zawartych z odbiorcami końcowymi w ramach realizacji programów dofinansowań, przez okres co najmniej 5 lat od dnia zawarcia tych umów.”</p> <p>2) Proponuje się, aby w art. 15a po ust. 4 dodać ust. 4a w następującym brzmieniu:</p> <p>„4a. Regulamin, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, zawiera: (...)”.</p> <p>3) Proponuje się, aby w art. 15a ust. 9 otrzymał następujące brzmienie:</p> <p>„9. Ponośzone przez podmioty zobowiązane, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1, koszty realizacji programów dofinansowań, o których mowa w ust. 1, stanowią koszt uzyskania przychodu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 865, z późn. zm.).”</p> <p>W związku z dodaniem w projekcie ustawy art. 15a i 15b, na podstawie których podmioty zobowiązane mogą realizować programy bezzwrotnych dofinansowań służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego oraz dodaniem obowiązku publikowania ceny średnioważonej praw majątkowych, w art. 15b ust. 3 wprowadzony został wzór umożliwiający kalkulację ww. ceny, z dokładnością do 1 grosza za 1 MWh, co wydaje się omyłką, ze względu na fakt, że świadectwa efektywności energetycznej wyrażane są w tonach oleju ekwiwalentnego. Przyjęcie konwencji wyrażania oszczędności</p>	<p>podnosi wysokości taryfy.</p> <p>W ustawie została określona zawartość regulaminu, w tym zasady kwalifikacji przedsięwzięć.</p> <p>Wobec wykreślenia Art. 15b - uwagi do tego przepisu są bezprzedmiotowe.</p>
--	--	--	---

			energii w toe powinno być co do zasady zachowane w ustawie bez wyjątków. W związku z powyższym, zaproponowano korekty w ust. 3 (zarówno w zdaniu wprowadzającym, jak i w opisie symboli we wzorze.	
31	Art. 1 pkt 9	PIPC	<p>Art. 15a ust. 2 Zgodnie z definicją z art. 2 ust. 1) oraz proponowanym zapisem w art. 37 ust.1 audyt energetyczny służy m.in. określeniu możliwej do uzyskania oszczędności energii - zatem nie może być potwierdzeniem ilości energii zaoszczędzonej (czyli takiej, która została zaoszczędzona). Potwierdzeniem ilości energii zaoszczędzonej może być jedynie wynik określenia oszczędności (def. z art. 2 ust. 10) opartego na pomiarach rzeczywistego zużycia energii (po zrealizowaniu przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej).</p> <p>W naszej opinii wskazane byłoby również określenie okresu, którego ta oszczędność ma dotyczyć (domyślny rok kalendarzowy).</p> <p>Rekomendujemy: zastąpienie słów <i>"audyt efektywności energetycznej"</i> sformułowaniem <i>"wynik określenia oszczędności oparty na pomiarach rzeczywistego zużycia energii"</i>.</p> <p>Art. 15a ust. 3 Jeśli dofinansowania udziela się przed realizacją przedsięwzięcia nie można określać jego wysokości na podstawie ilości energii zaoszczędzonej (czyli oszczędności, której określenie – zgodnie z def. Z art.2 ust. 10 – możliwe jest wyłącznie po realizacji przedsięwzięcia służącego osiągnięciu oszczędności.</p> <p>Rekomendujemy słowo „zaoszczędzonej” zastąpić sformułowaniem „możliwej do uzyskania, określonej podczas odpowiedniego(-ich) audytu(-ów) energetycznego(-ych)” lub „planowanej oszczędności energii finalnej możliwej do osiągnięcia w danym roku kalendarzowym” (analogicznie jak w ust. 4.2).</p>	<p>Uwagi częściowo uwzględnione</p> <p>Przepisy art. 15a wprowadzającego możliwość realizowania przez podmioty zobowiązane programów dofinansowań zostały uproszczone</p>
32	Art. 1 pkt 9	NFOŚiGW	<p>Zgodnie z ust. 1, podmioty zobowiązane, posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi, energią elektryczną, ciepłem lub paliwami ciekłymi mogą realizować programy bezzwrotnych dofinansowań w celu sfinansowania lub współfinansowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.</p> <p>Programy bezzwrotnych dofinansowań miały być w pierwotnym założeniu adresowane wyłącznie do odbiorców końcowych będących gospodarstwami domowymi i poprzez umożliwienie dofinansowania przedsięwzięć modernizacyjnych u tych odbiorców, przyczyniłyby się do przyspieszenia procesu modernizacji indywidualnych źródeł ciepła,</p>	<p>Uwaga została uwzględniona.</p>

		<p>będących główną przyczyną zanieczyszczenia powietrza w Polsce. Aktualny model przyznawania świadectw efektywności energetycznej przewiduje, iż przyznawane są one za przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej przy założeniu przekroczenia minimalnego progu uzyskanej oszczędności energii na poziomie 10 toe. Tego rodzaju uwarunkowania w praktyce uniemożliwiają wdrożenie innowacyjnych przedsięwzięć proefektywnościowych angażujących odbiorców końcowych. Beneficjentami tego systemu są wyłącznie podmioty instytucjonalne. Tym samym jego uzupełnienie o element adresowany do odbiorców indywidualnych byłby rozwiązaniem zgodnym z duchem dyrektywy o efektywności energetycznej, która nakłada na zobowiązanych przedsiębiorców energetycznych realizację obowiązku oszczędności energii u odbiorców końcowych bez ich różnicowania czy dyskryminowania którejkolwiek z grup. W tym celu konieczne jest jednak przevalizowanie, jaki powinien być zakres proponowanych do dofinansowania modernizacji, np. czy ograniczyć się tylko do wymiany kotłów na paliwo stałe na kotły gazowe lub pompy ciepła plus termomodernizacja (w ten sposób te pogramy można by bezpośrednio połączyć z programem „Czyste Powietrze”), czy dopuścić szerszy zakres tak jak w obecnie proponowanej wersji. Konieczne jest również przeanalizowanie możliwości odstąpienia od wymogu potwierdzenia zrealizowania przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej audytem energetycznym (art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy o efektywności energetycznej), ponieważ w przypadku przedsięwzięć wdrażanych przez gospodarstwa domowe ten wymóg wydaje się przesadzony.</p> <p>Zgodnie z ust. 4, podmiot zobowiązany, który zamierza w danym roku kalendarzowym zrealizować program dofinansowań, jest obowiązany, w terminie do dnia 15 grudnia roku poprzedniego poinformować Prezesa URE oraz Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej o wysokości planowanej oszczędności energii finalnej, możliwej do osiągnięcia w ramach realizacji programu dofinansowań w danym roku kalendarzowym, celem wpisania do centralnego rejestru oszczędności energii. Na podstawie ww. przepisu Narodowy Fundusz zostanie więc poinformowany o wysokości planowanej oszczędności energii finalnej i takie dane (dotyczące planowanej oszczędności) będą podlegały wpisowi do centralnego rejestru oszczędności energii, nazywanego w innych przepisach centralnym rejestrem oszczędności energii finalnej.</p>	
--	--	--	--

		<p>Dane te zostaną równolegle przekazane Prezesowi URE. Projektowane przepisy nie precyzują jednak kto wprowadza dane o wysokości planowanej oszczędności do ww. rejestru - URE czy NFOŚiGW. Ponadto konieczne jest wyjaśnienie czy celem projektodawcy jest stworzenie jednego czy dwóch rejestrów. W przepisie art. 15a ust. 5 projektu mowa jest o centralnym rejestrze oszczędności energii, w art. 1 pkt 5, art. 18 ust. 4, art. 35a projektu — o centralnym rejestrze oszczędności energii finalnej.</p> <p>Jeśli zaś chodzi o sprawozdanie ze zrealizowanego programu dofinansowań, to zgodnie z ust. 6 podmiot zobowiązany przekazuje do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, w terminie 30 dni od zakończenia kwartału, w którym realizowano program dofinansowań, sprawozdanie o wysokości środków wydatkowanych w ramach programu dofinansowań w tym kwartale, natomiast zgodnie z ust. 7 przekazuje Prezesowi URE informacje o wysokości uzyskanej oszczędności energii u odbiorców końcowych w danym roku kalendarzowym.</p> <p>Projektowane przepisy nie przesądzają sposobu dalszego postępowania z danymi (sprawozdaniem o wysokości wydatkowych środków) przekazanymi do Narodowego Funduszu, w szczególności, czy dane te podlegają wpisowi do centralnego rejestru oszczędności energii. W przeciwieństwie bowiem do ust. 4, projektowany ust. 6 i 7 nie zawierają zastrzeżenia „celem wpisania do centralnego rejestru oszczędności energii”. Konieczne jest więc wyjaśnienie czy NFOŚiGW ma te dane grupować, przechowywać, sprawozdawać czy archiwizować.</p> <p>Jeśli zaś chodzi o obowiązek sprawozdawczy co do wysokości uzyskanej oszczędności energii u odbiorców końcowych, realizowany jest on wobec Prezesa URE (zgodnie z ust. 7), który na podstawie art. 17 ust. 2 ustawy o efektywności energetycznej ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Regulacji Energetyki informacje o oszczędnościach energii finalnej osiągniętych przez każdy podmiot zobowiązany lub każdą podkategorię podmiotów zobowiązanych, a także o łącznej wielkości oszczędności energii finalnej osiągniętej przez te podmioty. Przepisy nie precyzują jednak czy dane te są wprowadzane przez Prezesa URE do centralnego rejestru oszczędności energii.</p> <p>Ponadto Narodowy Fundusz zwraca uwagę, że dane zawarte w tym rejestrze nie byłyby pełne, gdyż obejmowałyby jedynie wysokość planowanej oszczędności energii finalnej. Z projektu nie wynika bowiem obowiązek wpisania danych dot. wysokość wydatkowanych</p>	
--	--	--	--

			<p>środków, ani też wysokości faktycznie uzyskanej oszczędności energii). Przyjęte rozwiązanie jest więc niespójne i nieefektywne, a ponadto prowadzi do sytuacji, w której dane sprawozdawane przez Narodowy Fundusz i Prezesa URE nie będą miarodajne, gdyż mogą być ujęte dwa razy. To w efekcie może doprowadzić do wątpliwości co do rzetelności danych przedkładanych przez Ministra Klimatu instytucjom unijnym w celu wykazania spełnienia przez Polskę krajowego celu w zakresie oszczędności energii (ryzyko podwójnego zliczania oszczędności energii).</p> <p>Dodatkowo Narodowy Fundusz zwraca uwagę, że przewidziany w projektowanym art. 15a ust. 7 ustawy o efektywności energetycznej obowiązek złożenia oświadczenia dot. odpowiedzialności karnej przewiduje, że jedynymi beneficjentami są odbiorcy końcowi w gospodarstwie domowym, co wymaga zmiany mając na uwadze katalog finansowanych/współfinansowanych przedsięwzięć obejmujących także modernizację oświetlenia czy termomodernizację budynków innych niż mieszkalne.</p>	
33	Art. 1 pkt 9	KAPE	<p>Proponowana zmiana: Art. 15 ust. 1 pkt. 2 „zakończył, nie wcześniej niż w dniu 1 stycznia 2014 r., przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej, ograniczając zużycie energii finalnej, a w wyniku ich realizacji uzyskana została oszczędność energii finalnej w ilości nie mniejszej niż 10 ton oleju ekwiwalentnego średnio w ciągu roku”</p> <p>Uzasadnienie zmiany: Wskazanie również możliwości oszczędności paliw bezzasadnie wyłączonej w obecnym kształcie ustawy</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.</p>
34	Art. 1 pkt 9	KAPE	<p>Proponowana zmiana: Art. 15a. dodanie punktu 7) Wymianie urządzeń AGD na efektywne energetycznie w gospodarstwach domowych/u odbiorców końcowych</p> <p>Uzasadnienie zmiany: Wsparcie mniej opłacalnych przedsięwzięć dla wielu odbiorców indywidualnych</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Oszczędności uzyskane z wymiany mobilnych urządzeń agd byłyby zbyt trudne do oszacowania.</p>

35	Art. 1 pkt 9	ENERGA	<p>W zakresie dodawanego art. 15a:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ust. 1 pkt 1: nie zawsze zasadne jest z punktu ekonomicznego wymienianie kotłów opalanych paliwami stałymi na kotły kondensacyjne, czasem lepiej zastosować kotły niskotemperaturowe (które i tak posiadają wyższą sprawność) – ustawa w naszej ocenie blokuje taką możliwość lub zachęca do nieracjonalnego z punktu widzenia ekonomii rozwiązania (chyba, że dopuszczone to jest w ramach pkt. 6); • być może program finansowania powinien być rozwinięty o przedsięwzięcia skierowane do produkcji i przemysłu np. kotły parowe, cele technologiczne a nie tylko ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody; • w naszej ocenie powinny być wdrożone ustawą/rozporządzeniem (delegacja ustawowa) lub np. przez URE wytyczne co do zakresu regulaminów finansowania, gdyż jeśli wszystkie podmioty będą miały różne regulaminy, to niepotrzebnie skomplikuje to proces składania wniosków dla odbiorców końcowych; • nie jest wskazane, czy podmiot zobowiązany prowadzący program dofinansowania może na podstawie oddzielnej umowy wykonać przedsięwzięcie efektywnościowe, u odbiorcy końcowego. Uwaga wynika z faktu, że przedsiębiorstwa energetyczne najczęściej mają wewnętrzne działy odpowiedzialne za efektywność energetyczną i oferują tego typu usługi. W naszej ocenie projekt ustawy jest niejednoznaczny w tej kwestii. 	<p>Uwaga uwzględniona częściowo.</p> <p>Przepisy zostały doprecyzowane w zakresie posługiwania się pojęciem źródeł ciepła. Katalog przedsięwzięć powinien zawierać przedsięwzięcia pozwalające na ich standaryzację.</p>
36	Art. 1 pkt 9	TUARON Wydobycie	<p>I. Wnosimy o zmianę dotychczasowej treści Art. 1 ust. 9 pkt. 1) tj.: „wymianie pieców lub kotłów opalanych paliwami stałymi na kondensacyjne kotły gazowe lub na instalacje wykorzystujące odnawialne źródła energii do ogrzewania oraz podgrzania ciepłej wody użytkowej” na nowe następujące brzmienie: „wymianie pieców lub kotłów opalanych paliwami stałymi na kondensacyjne kotły gazowe lub na kotły opalane paliwami stałymi lub na instalacje wykorzystujące odnawialne źródła energii do ogrzewania oraz podgrzania ciepłej wody użytkowej”.</p> <p>Uzasadnienie. Dotychczasowy - zaproponowany w projekcie ustawy - zapis Art. 1 ust. 9 pkt. 1) eliminuje kotły na paliwa stałe. Obecnie na polskim rynku dopuszczone do sprzedaży są wyłącznie nowoczesne, automatyczne i ekologiczne kotły węglowe, które spełniają nawet najostrzejsze normy środowiskowe – to kotły zarówno klasy V – spełniające wymagania normy PN-EN 303-5:2012, jak również kotły spełniające wymagania unijnej Dyrektywy Ecodesing (Ekoprojekt). Proponowana przez nas zmiana, uwzględniająca kotły na paliwa stałe w bezwrotnych dotacjach dla odbiorców końcowych, byłaby korzystna nie tylko dla</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Proponowana zmiana nie jest zgodna z intencją dyrektywy, czyli uwzględnianie kotłów z maksymalnie dwóch pierwszych klas oraz odchodzenie w dłuższej perspektywie od promocji paliw kopalnych.</p>

		<p>beneficjentów, którzy przymierzają się do wymiany źródła ogrzewania swojego gospodarstwa domowego, ale również dla przeżywającej ogromny kryzys branży węglowej i producentów kotłów na paliwa stałe.</p> <p>Uwzględnienie w projekcie ww. ustawy naszej poprawki pozwoli w pełni zrealizować jeden z nadrzędnych celów tej ustawy, tj. wdrożenie innowacyjnych przedsięwzięć proefektywnościowych angażujących odbiorców końcowych i będzie rozwiązaniem zgodnym z duchem dyrektywy 2018/2002/UE, która nakłada na zobowiązanych przedsiębiorców energetycznych realizację obowiązku oszczędności energii u odbiorców końcowych bez ich różnicowania czy dyskryminowania którejkolwiek z grup.</p> <p>Pozytywnym skutkiem wprowadzenia proponowanej przez nas zmiany zapisów Art. 1 ust. 9 pkt. 1) będzie rozwój nowych technologii w sektorze górnictwa węgla kamiennego, związanych z produkcją najwyższej jakości węglowych paliw kwalifikowanych tzw. ekogroszków, które charakteryzują się wysokimi parametrami grzewczymi i niską emisją spalin. Efektem tej zmiany będzie również rozwój w sektorze produkcji kotłów na paliwo stałe, zgodnych z wymogami <i>Rozporządzenia Ministra Przedsiębiorczości i Technologii z dnia 21 lutego 2019r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie wymagań dla kotłów na paliwo stałe</i>. Warto także zaznaczyć, że na znacznym obszarze naszego kraju, w tym również poszczególnych obszarach miast i gmin, nie ma sieci gazowniczej, umożliwiającej skorzystanie z kotłów gazowych, a dodatkowo nie wszystkie rozwiązania wykorzystujące odnawialne źródła energii (np. pompy ciepła) są w stanie zapewnić komfort porównywalny z kotłami na paliwa stałe i gaz.</p> <p>Rozwój w segmencie produkcji paliw kwalifikowanych i branży produkcji kotłów na paliwa stałe, a w konsekwencji wyższa sprzedaż, przyniesie dodatkowe miejsca pracy w sektorze a także wygeneruje wpływy budżetowe z podatków bezpośrednich i pośrednich.</p> <p>Warto podkreślić, że Tauron Wydobycie S.A. podobnie jak inni producenci węgla kamiennego w Polsce mają w swojej ofercie handlowej paliwa węglowe spełniające wymogi kotłów 5 klasy oraz Ekoprojektu..</p> <p>Trzeba w tym miejscu zaznaczyć, że ustawodawca dopuszcza możliwość ogrzewania gospodarstw domowych paliwem stałym, jakim jest węgiel kamienny, wspierając tym samym finansowo wymianę dotychczasowych, przestarzałych źródeł ogrzewania m.in. na kotły na węgiel w Programie Priorytetowym „Czyste Powietrze”, który obsługiwany jest przez Wojewódzkie Fundusze Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. W Programie możliwe jest ubieganie się o dotację na zakup i montaż kotła na węgiel tylko z automatycznym podawaniem węgla w formie ekogroszku.</p>	
--	--	--	--

			Biorąc pod uwagę powyższe, wydaje się że nasza poprawka jest zasadna i wpisuje się w oczekiwania nie tylko odbiorców końcowych, którzy zamierzają wymienić dotychczasowe źródło ogrzewania swojego gospodarstwa domowego, ale również branży węglowej, energetycznej i producentów ekologicznych kotłów na paliwa stałe.	
37	Art. 1 pkt 9	IGCP	<p>W zakresie art. 15a projektu proponowana zmiana dotyczy:</p> <p>9. <i>Ponoszone przez podmioty zobowiązane, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1, koszty realizacji programów dofinansowań, o których mowa w ust. 1:</i></p> <p>1) <i>są zaliczane do kosztów uzasadnionych w rozumieniu art. 3 pkt 21 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne;</i></p> <p>2) <i>stanowią koszt uzyskania przychodu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 865, z późn. zm.)</i></p> <p>W projekcie ustawy w art. 15a. ust 1. Wskazuje się, że prawo do realizowania programów bezzwrotnych dofinansowań mają podmioty posiadające koncesje na obrót ciepłem. Tymczasem w sektorze ciepłowniczym sprzedaż ciepła odbywa się do odbiorców końcowych również przez przedsiębiorstwa ciepłownicze posiadające koncesje na wytwarzanie, przesył i dystrybucję ciepła. Podmioty te stanowią około ¼ podmiotów sprzedających ciepło do odbiorców. Tak więc zapis w projekcie odciąłby tę grupę podmiotów od mechanizmu zapisanego w ust 1. Jeśli przepisy miałyby spójne, to należałoby uzupełnić treść ust 1 w art. 15a o słowa : <i>i sprzedające energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej</i>, co będzie spójne z zapisami art. 10 ust 2 punkt 1 określającymi podmioty zobowiązane.</p> <p>Używane w projekcie ustawy potoczne nazwy „kotły” lub „piece” nie są nigdzie w tej, ani innej ustawie zdefiniowane, również w innych aktach prawnych , więc używanie tych uproszczeń nie powinno mieć miejsca. Regulacje z obszaru Prawa ochrony środowiska natomiast definiują źródła ciepła i instalacje, więc to pojęcie jest tu bardziej konkretne.</p> <p>W przypadku działań proefektywnościowych w pierwszej kolejności powinny być rozważane efekty przyłączenia się do sieci ciepłowniczej a w następnej odpowiedni wybór źródła ciepła. Hierarchia ta wynika między innymi z regulacji art. 7b ustawy Prawo energetyczne oraz konstrukcji Programu Czyste powietrze.</p>	<p>Uwagi zostały częściowo uwzględnione.</p> <p>Doprecyzowano ust. 9: „Koszty realizacji programów dofinansowań, ponoszone przez podmioty zobowiązane, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1, stanowią koszty uzasadnione w rozumieniu art. 3 pkt 21 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, przeznaczone na realizację obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 w ramach obowiązku, o którym mowa w art. 14 i nie są podstawą do zwiększenia limitu kosztów uwzględnianych na ten cel zgodnie z art</p>

			<p>W całej ustawie chodzi o oszczędności energii finalnej i to pojęcie jest w niej używane. Konieczne jest więc uzupełnienie tego faktu w treści art. 15b.</p> <p>konieczna jest zmiana w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych (pragniemy zwrócić uwagę, że przytoczony Dziennik Ustaw pod tą pozycją nie zawiera ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych - prawidłowym jest Dz.U.2020.1406 tj. z dnia 2020.08.18), Rozdział 3. Koszty uzyskania przychodów, poprzez uzupełnienie art. 15 o ust 4aa następującej treści:</p> <p><i>4aa. Koszty realizacji programów dofinansowań, o których mowa w art. 15a ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw, mogą być zaliczane do kosztów uzyskania przychodów:</i></p> <p><i>1) w miesiącu, w którym zostały poniesione albo poczynszy od tego miesiąca w równych częściach w okresie nie dłuższym niż 12 miesięcy, albo</i></p> <p><i>2) jednorazowo w roku podatkowym, w którym zostały zakończone , albo</i></p> <p><i>3) poprzez odpisy amortyzacyjne dokonywane zgodnie z art. 20a</i></p> <p>Oraz uzupełnienie art. 16k o ust 20a:</p> <p><i>20a. Podatnicy mogą dokonywać jednorazowo odpisów amortyzacyjnych od wartości kosztów realizacji programów dofinansowań, o których mowa w art. 15a ustawy o efektywności..... w roku podatkowym, w którym środki te zostały wprowadzone do ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych.</i></p> <p>Brak powyższych zmian spowoduje, że przedsiębiorstwa nie będą miały motywacji do realizacji inwestycji, z którymi wiążą się dodatkowe obowiązki sprawozdawcze, koszty audytu oraz ryzyko kwestionowania przez organy skarbowe rozliczenia „dofinansowania” jako koszt uzyskania przychodu oraz kwalifikujący się do odliczenia podatku VAT.</p> <p>Dlaczego publikowana roczna cena średnioważona praw majątkowych wynikających ze świadectw ef. en. z uwzględnieniem wszystkich transakcji sesyjnych z okresu ubiegłego roku kalendarzowego, w odniesieniu do świadectw (art. 20, art. 55 ust.1 oraz art.57 ust.2) jest wyrażona w zł/MWh, a nie w zł/toe ?</p>	45 ust. 1e ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne”
38	Art. 1 pkt 9	Towarowa Giełda Energii	<p>Aktualny projekt powyższej ustawy wykorzystuje w art. 15b ust. 3 ceny wyrażone w jednostce zł/MWh oraz wolumeny wyrażone w jednostce MWh. Wnioskujemy o zmianę powyższych jednostek na odpowiednio: zł/toe (cena) oraz toe (wolumen). Przez skrót „toe” rozumiemy tonę oleju ekwiwalentnego, zdefiniowaną w pkt. 13 art. 2 ustawy o efektywności energetycznej. Powyższy wniosek wynika z faktu, iż zarówno proces wystawiania świadectw efektywności energetycznej przez Urząd Regulacji Energetyki, jak i notowania</p>	<p>Uwaga została uwzględniona</p> <p>Przedmiotowe zapisy zostały usunięte z projektu ustawy.</p>

			<p>praw majątkowych wynikających z tych świadectw na TGE, dokonywane są w odniesieniu do tony oleju ekwiwalentnego.</p> <p>Proponowane brzmienie art. 15 b: „Cenę, o której mowa w ust. 2, wyraża się w złotych z dokładnością do jednego grosza za 1 tonę oleju ekwiwalentnego i oblicza się według wzoru:</p> $P = \sum_{i=1}^n \frac{P_i \times V_i}{V}$ <p>gdzie poszczególne symbole oznaczają:</p> <ul style="list-style-type: none"> - cenę średnioważoną praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 2, wyrażoną w złotych z dokładnością do jednego grosza za 1 tonę oleju ekwiwalentnego, n - liczbę transakcji sesyjnych zawartych w danym okresie, P- kurs ustalony dla tej transakcji sesyjnej wyrażony w złotych z dokładnością do jednego grosza za 1 tonę oleju ekwiwalentnego, V, - wolumen obrotu tej transakcji sesyjnej wyrażony w tonach oleju ekwiwalentnego, V - łączny wolumen obrotu sesyjnego w danym okresie, 	
39	Art. 1 pkt 9	Jan Twardowski	<p>Ponadto zwracam uwagę, iż brak powiązania treści art. 15 b z innymi zapisami ustawy czyni go zbędnym.</p>	<p>Uwaga została uwzględniona</p> <p>Przedmiotowe zapisy zostały usunięte z projektu ustawy.</p>
40	Art. 1 pkt 9	Energy Solution	<p>Pragniemy zwrócić uwagę, iż rozwiązania przyjęte w proponowanym art. 15a wymagają dodatkowego doprecyzowania. W przeciwnym razie mogą skutkować nadużyciami, których nie przewidział Ustawodawca.</p> <p>Ww. „programy dofinansowań”, w obecnym brzmieniu Projektu ustawy, nie stanowią jednej z form realizacji obowiązku wskazanego w art. 10. Ust 1 Ustawy o efektywności energetycznej – a przynajmniej nie wynika to wprost z Projektu ustawy, choć – jak zakładamy – było intencją Ustawodawcy. Brak powiązania „programów dofinansowań”, które z założenia są dobrowolne i nie są rozliczane z Prezesem URE na tych samych zasadach co obowiązek, wynikający z art. 10. Ust. 1 Ustawy o efektywności energetycznej, przy jednoczesnym wprowadzeniu projektowanego art. 15 a ust. 9, który</p>	<p>Uwagi nie zostały uwzględnione.</p> <p>Program dofinansowań stanowi osobny, obok systemu białych certyfikatów sposób na uzyskiwanie oszczędności energii. Ze względu na</p>

			<p>mówi o tym, że koszty wynikające z realizacji takich programów są zaliczane do kosztów uzasadnionych przedsiębiorstw energetycznych, oznaczałoby bezpodstawne obciążanie odbiorców końcowych opłacających koszty energii według taryf kosztami przedsięwzięć, których nie są beneficjentami.</p> <p>Proponujemy w projektowanym art. 15a po słowach: „mogą realizować” i przed słowami: „programy bezzwrotnych dofinansowań” dodać słowa: „w ramach spełniania obowiązku, o którym mowa w art. 14. ust. 1”.</p> <p>Proponujemy, m.in., aby w projektowanym art. 15a ust. 4 pkt 1, dotyczącym „programu dofinansowań”, po słowach „(...) i przekazać jego kopię Prezesowi URE” dodać przecinek oraz fragment: „wraz z audytem efektywności energetycznej, o którym jest mowa w art. 15a ust. 1. pkt 2”.</p> <p>Proponujemy, aby w projektowanej ustawie dodać Art. 15c, który doprecyzuje kwestię zawierania pomiędzy podmiotami zobowiązanymi a odbiorcami końcowymi umów dotyczących „programów dofinansowań”.</p> <p>Zwracamy także uwagę na konieczność głębszego przeanalizowania wpływu regulacji zawartych w art. 15a Projektu ustawy na rynek świadectw efektywności energetycznej, w który zaangażowanych jest wiele podmiotów – począwszy do Towarowej Giełdzie Energii, skończywszy na podmiotach publicznych i firmach, które w ramach inwestycji publicznych, wnioskuje o białe certyfikaty, będące formą współfinansowania tych inwestycji.</p>	<p>nieduże wartości możliwe do uzyskania, zrezygnowano z konieczności potwierdzenia efektywności energetycznego audytem.</p>
41	Art. 1 pkt 9	APPLiA	<p>Propozycja zmiany art. 15a:</p> <p>W art. 15a ust. 1 dodać nowy pkt 3: (w ten sposób, że pozostałe punkty (pkt 3-6) będą miały zmienioną numerację (pkt 4-7):</p> <p>3) wymianie urządzeń posiadających etykietę energetyczną, w tym lodówek, pralek, zmywarek, suszarek do ubrań, pralkosuszarek, kuchni i piekarników oraz okapów kuchennych na urządzenia o wyższej klasie energetycznej;”</p> <p>W art. 15a ust. 3 dodać zdanie: „W przypadku urządzeń wymienionych w ust. 1 pkt 3 wartość zaoszczędzonej energii uwzględnia wartość energii zaoszczędzonej energii w czasie dziesięcioletniego okresu użytkowania urządzenia”</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Zaproponowana w projekcie Ustawy alternatywna ścieżka wsparcia oszczędności, czyli bezzwrotne programy dofinansowania wymiany urządzeń realizowane przez dostawców energii to dobre uzupełnienie systemu. W naszej ocenie zaproponowana wysokość dopuszczalnego dofinansowania (art. 15a ust. 3) nie jest wystarczająca. Formuła de facto zrównuje maksymalną wysokość wsparcia w takim programie z cenami białych</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Programy dofinansowań w art. 15a projektu ustawy obejmują swoim zakresem oszczędności energii cieplnej, a nie elektrycznej</p>

			<p>certyfi­katów. Według Uzasadnienia rozwiązanie to ma być natomiast bardziej korzystne i skierowaną w stronę innowacyjnych projektów, które nie były atrakcyjne w systemie certyfi­katów. Może to sprawić, że projekty w wielu przypadkach będą nadal mało atrakcyjne dla gospodarstw domowych i MŚP. Dla zapewnienia skuteczności tego narzędzia w przypadku sprzętu powszechnego użytku proponujemy uwzględnienie 10-letniego cyklu życia urządzenia w ilości zaoszczędzonej energii, którą dostawca energii mógłby rozliczać w ramach takiej inwestycji. Alternatywnie można dopuścić możliwość stosowania dziesięciokrotności jednostkowej ceny opłaty zastępczej w przypadku urządzeń przeznaczonych do użytku domowego.</p> <p>Apelujemy także o bezpośrednie („imiennie”) uwzględnienie urządzeń AGD, obok wymienionych już innych urządzeń powszechnego użytku na liście przedsięwzięć wymienionych w art. 15a (piece, kotły). W naszej ocenie pozwoli to na podkreślenie roli takich urządzeń w projektach bezwrotnych dofinansowań.</p>	
42	Art. 1 pkt 9	FOEEiG	<p>W art. 15a proponuje się uzupełnienie uprawnionych do organizowania programów dofinansowań o podmioty profesjonalne posiadające koncesję na wytwarzanie energii. Z uwagi na duże zaangażowanie podmiotów inwestujących w źródła przemysłowe, działających bezpośrednio na styku obowiązków oraz potrzeb przemysłu, warto umożliwić tym podmiotom świadczenie kompleksowych usług w zakresie potrzeb związanych z zasilaniem w media podmiotów przemysłowych w tym realizację inwestycji z finansowaniem w postaci certyfikatu w ramach programu dofinansowań.</p> <p>Konieczną wydaje się dyskusja nad formą zwrotu finansowania podmiotowi organizującemu program dofinansowania. W rozumieniu ustawy podmiot ten zdobywa świadectwa – istotny jednak z punktu widzenia sensu wprowadzenia przepisów jest termin w jakim te świadectwa zostaną zapisane na koncie podmiotu i termin w którym podmiot ten będzie mógł uzyskanymi środkami dysponować wypłacając dofinansowanie odbiorcy końcowemu; W tym zakresie rozliczenie powinno być jak najszybsze aby nie angażować środków podmiotu, powinna również znaleźć wyjaśnienie ścieżka rozliczania uzyskanych świadectw wobec uzyskanego przez odbiorcę końcowego dofinansowania i sposób jej weryfikacji.</p> <p>Ponadto, przepis powinien zawierać bardziej szczegółowe postanowienia dotyczące funkcjonowania programów dofinansowań, np. poprzez dodanie delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia, które będzie określało szczegółowe zasady funkcjonowania programów.</p> <p>Propozycja zmiany art. 15a. 1.:</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Komentarz jw.</p>

			Art. 15a. 1. . Podmioty zobowiązane, posiadające koncesję na wytwarzanie energii, obrót paliwami gazowymi, energią elektryczną ciepłem lub paliwami ciekłymi oraz podmioty ESCO mogą realizować programy bezzwrotnych dofinansowań, zwane dalej „programami dofinansowań” (...)	
43	Art. 1 pkt 9	FEWE	Nowe zapis: UC 41 art. 15a ust 1 nie obejmuje istotnych działań na rzecz mieszkańców z art. 19 ust1 Proponujemy uzupełnić Art.15a ust 1 o pkt 4a) modernizacji lub wymianie urządzeń przeznaczonych do użytku domowego; Uzasadnienie: Umożliwia zastosowanie zapisu ustawy art. 19 ust.1 pkt.3 ppkt. d), obecnie nie wykorzystanego w praktyce.	Uwaga nie została uwzględniona. Komentarz jw.
44	Art. 1 pkt 10	PGNiG	Ujednolicenie terminu rozliczenia wykonania obowiązku. <u>Propozycja:</u> Zmiana brzmienia art. 1 pkt 10 lit. a Projektu: „a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Podmiot zobowiązany może rozliczyć wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, w zakresie nierealizowanym opłatą zastępczą, do dnia 30 czerwca trzeciego roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek.”;” <u>Uzasadnienie:</u> Należy rozważyć rozszerzenie zastosowania przedmiotowego postanowienia. W brzmieniu zaproponowanym w Projekcie możliwość wykonania obowiązku do dnia 30 czerwca trzeciego roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek jest ograniczone jedynie do sytuacji, w której podmiot nie zrealizował obowiązku poprzez uiszczenie opłaty zastępczej. Zgodnie z przedstawionym już uzasadnieniem, zasadne wydaje się ujednolicenie terminów realizacji obowiązku wynikającego z ustawy niezależnie od sposobu ich wykonanie. Przyjęcie takiego rozwiązania przyczyniłoby się do usprawnienia funkcjonowania systemu.	Uwaga nie została uwzględniona. Opłata zastępcza nie zalicza się do systemu alternatywnych sposobów wypełniania obowiązku.
45	Art. 1 pkt 10	KAPE	Proponowana zmiana: w art. 16: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Podmiot zobowiązany może rozliczyć wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, w zakresie nierealizowanym opłatą zastępczą i poprzez uzyskiwanie i przedstawianie do umorzenia świadectw zakupionych na towarowej giełdzie energii do dnia 30 czerwca trzeciego roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek.	Uwaga nie została uwzględniona, komentarz jw.

			Uzasadnienie zmiany: Zapewnienie płynności rynku Białych Certyfikatów oraz usystematyzowanie wpływów z opłaty zastępczej. Dozwolenie na przedłużenie terminu realizacji obowiązku jedynie w przypadku realizacji przedsięwzięć przez podmiot zobowiązany.	
46	Art. 1 pkt 10	Jan Twardowski	Zmiana zapisów art. 16 dająca dodatkową nieuzasadnioną niczym możliwość odroczenia rozliczenia obowiązku o kolejne lata jest szkodliwa dla systemu finansowania rzeczywistych inwestycji służących poprawie efektywności energetycznej.	Uwaga nie została uwzględniona Zmiana przepisu art. 16 nie dotyczy terminu rozliczenia obowiązku.
47	Art. 1 pkt 12	NFOŚiGW	<p>W projekcie przewidziana jest możliwość uzyskania oszczędności energii finalnej także za pomocą środków alternatywnych (art. 18 ust. 2 - 4 ustawy o efektywności energetycznej). Przez środki alternatywne rozumie się programy i instrumenty finansowe dotyczące przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, na których realizację uzyskano środki pochodzące z:</p> <p>budżetu państwa, budżetu Unii Europejskiej oraz pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA), źródeł zagranicznych, innych niż wymienione w pkt 2</p> <p>— które zostały notyfikowane Komisji Europejskiej w Krajowych Planach Klimatu i Energii, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu.</p> <p>Zgodnie z Krajowym Planem Klimatu i Energii przekazany Komisji Europejskiej, w latach 2021-2030 przewiduje się realizację następujących środków alternatywnych:</p> <p>Fundusz Termomodernizacji i Remontów (instytucja wdrażająca/nadzorująca: Bank Gospodarstwa Krajowego/Minister Rozwoju); Ulga podatkowa dotycząca wydatków poniesionych na termomodernizację jednorodzinnych budynków mieszkalnych (instytucja wdrażająca/nadzorująca: Minister Finansów/Minister Rozwoju); Rozwój publicznego transportu zbiorowego w miastach (instytucja wdrażająca/nadzorująca: Centrum Unijnych Projektów Transportowych/Minister Funduszy i Polityki Regionalnej).</p> <p>Zgodnie z art. 18 ust. 4 projektu, instytucja finansująca projekty w ramach środka alternatywnego przekazuje do dnia 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy,</p>	Uwaga została uwzględniona.

			informację o zrealizowanych przedsięwzięciach służących poprawie efektywności energetycznej oraz uzyskanych oszczędnościach energii finalnej do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej. W przypadku środków alternatywnych do rejestru miałyby więc być przekazane dane o zrealizowanych przedsięwzięciach służących poprawie efektywności energetycznej oraz uzyskanych oszczędnościach (w tym przypadku brak danych na temat planowanych oszczędności). Narodowy Fundusz zwraca uwagę, że z przywołanego wyżej przepisu nie wynika, jakiego typu dane zostaną przekazane przez instytucję finansującą, czy chodzi o dane sumaryczne czy dane z rozbiorem na odbiorców końcowych. Ponadto ani z przepisów ustawy o efektywności energetycznej, ani procedowanego projektu nie wynika, w jaki sposób będzie wyliczana oszczędność energii finalnej i kto miał by odpowiadać za sprawdzenie rzetelności przekazywanych danych. Szczegółowe metody i zasady obliczania efektów uzyskiwanych w ramach środków alternatywnych określone w załączniku V dyrektywy nie zostały dotychczas wdrożone do prawa polskiego i nie są objęte przedłożonym projektem.	
48	Art. 1 pkt 12	FOEEiG	Uwaga w zakresie wartości wskazanej w art. 18 ust. 2 – 5500 tys. ton oleju ekwiwalentnego. W OSR wskazano 5580 tys. ton. Występuje rozbieżność.	Uwaga została uwzględniona
49	Art. 1 pkt 12	PIPC	W art. 18 ust. 2 jest wskazane, że oszczędność energii finalnej uzyskana w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. powinna wynosić nie mniej niż 5500 tys. ton oleju ekwiwalentnego natomiast w OSR do przedmiotowego projektu jest zapisane 5580 tys. ton.	Uwaga została uwzględniona
50	Art. 1 pkt 12	PGE	1) W proponowanym brzmieniu art. 18 ust. 2, dla potrzeb obliczenia oszczędności energii finalnej w latach 2021 – 2030 nie uwzględniono środka, o którym mowa w projektowanym art. 15a ust. 1, w związku z czym rekomenduje się zmianę przepisu w tym zakresie. 2) Proponowany ust. 3 w art. 18 wskazuje, że środkami alternatywnymi są wyłącznie programy i instrumenty finansowe, które zostały notyfikowane Komisji Europejskiej w ramach KPEiK. Dostrzegamy jednak znacznie większą liczbę programów wsparcia inwestycyjnego, które mogłyby odpowiednio dostosowane do uwzględnienia w realizacji celu w zakresie oszczędności energii finalnej oraz zostać wskazane jako środek alternatywny i notyfikowane KE. Niezbędna wydaje się rewizja tych środków oraz modyfikacja katalogu zawartego w ust. 3.	Uwaga nie została uwzględniona. KPEiK aktualizowany jest na bieżąco, nie wymaga regulacji ustawowej.
51	Art. 1 pkt 13	IGCP	Wątpliwości dotyczące określenia wachlarza podmiotów, które składają wniosek o wydanie świadectwa efektywności energetycznej oraz mechanizmów związanych z wydawaniem tych świadectw A) <u>Zmiana w art. 20 ust 3 pkt 1, która ustala brzmienie tego przepisu :</u>	Uwaga została uwzględniona częściowo.

			<p>1) <i>planującego rozpoczęcie prac mających na celu realizację przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, albo</i>”, Jest nieprecyzyjna, gdyż nie wiadomo jak określić – jakim momentem inwestycji, jakim dokumentem? Jak wykazać planowanie rozpoczęcia prac? B) <u>Zmiana w art. 20 ust 3 poprzez dodanie pktu 5 o treści:</u> 5) <i>wskazanie, czy na przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w pkt 1 i 2, został złożony przez podmiot, u którego będzie realizowane przedsięwzięcie lub podmiot przez niego upoważniony, inny wniosek o wydanie świadectwa efektywności energetycznej.</i>”, Stwarza wątpliwość co do sposobu tego wskazania : czy wskazanie będzie polegało jedynie na oznaczeniu „x” we wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej informacji jak to miało miejsce obecnie pkt. 8 we wniosku? Czy będzie to realizowane to w inny sposób? Sugerujemy doprecyzowanie zapisu.</p>	<p>W słowniczku ustawy została zamieszczona definicja pojęcia rozpoczęcia prac mających na celu realizację przedsięwzięcia.</p>
52	Art. 1 pkt 13	Ellipsis Energy	<p>Sformułowanie „planującego rozpoczęcie prac mających na celu” jest niefortunne i może nieść ze sobą wątpliwości interpretacyjne (inwestor może prowadzić wybór ofert, przetarg, inne prace przygotowawcze do inwestycji). Brak jest też konsekwencji w stosowaniu zaproponowanej definicji legalnej numer 14. Postuluje się albo pozostawienie obecnego brzmienia przepisu, gdyż nigdy nie budził wątpliwości interpretacyjnych i jest precyzyjny, albo sformułowanie „planującego rozpoczęcie prac nad przedsięwzięciem lub przedsięwzięciami...” Propozycja zmian zapisu: Pozostawienie Art. 20 ust. 3 pkt 1 w aktualnym brzmieniu lub zmiana redakcji: „1) planującego rozpoczęcie prac nad przedsięwzięciem lub przedsięwzięciami tego samego rodzaju służącymi poprawie efektywności energetycznej, albo”</p>	<p>Uwaga została uwzględniona częściowo. Uwaga jw.</p>
53	Art. 1 pkt 13	Ellipsis Energy	<p>Ze względu często na korespondencyjny charakter współpracy wnioskodawcy i podmiotu, u którego będzie realizowane przedsięwzięcie postuluje się do oświadczeń zastosowania liczby mnogiej, aby uniknąć wątpliwości interpretacyjnych. Propozycja zmian zapisu: Korekta redakcji</p>	<p>Uwaga została uwzględniona.</p>

			w ust. 5 w pkt 2 wyrazy „oświadczenie następującej treści: ” zastępuje się wyrazami „ oświadczenia podpisane przez wnioskodawcę, o którym mowa w ust. 3, oraz podmiot, u którego będzie realizowane przedsięwzięcie, następującej treści:”	
54	Art. 1 pkt 13	Energy Solution	<p>W Projekcie ustawy proponuje się zmianę Art. 2 Ustawy o efektywności energetycznej, dotyczącej definicji „rozpoczęcia prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej”. Zgodnie z propozycją, rozpoczęcie takich prac ma być określane jako: „całość działań zmierzających bezpośrednio do realizacji inwestycji, (...), z wyłączeniem czynności przygotowawczych (...)”. Taka definicja wiąże się z dużymi wątpliwościami co do interpretacji. Ponadto, pozostawia w dużej niepewności podmioty, które zdecydują się na przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej co do tego, czy otrzymają świadectwa efektywności energetycznej, potwierdzające ilość zaoszczędzonej energii.</p> <p>W związku z tym, proponujemy określenie definicji rozpoczęcia prac nad inwestycją jako „momentu podjęcia decyzji inwestycyjnej, która sprawia, że inwestycja staje się nieodwracalna, w szczególności momentu dokonania pierwszego wpisu w dzienniku budowy, o którym mowa w art. 45 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - <i>Prawo budowlane</i> (Dz. U. 1994 Nr 89 poz. 414), lub momentu podpisania umowy z generalnym wykonawcą w oparciu o przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku – <i>Prawo zamówień publicznych</i> (Dz. U. z 2019 r. poz. 1843, <i>ze zm.</i>) lub momentu zakupu urządzenia służącego poprawie efektywności energetycznej, w zależności od tego, która czynność zostanie zrealizowana jako pierwsza”.</p> <p>Takie rozwiązanie zminimalizuje ryzyko odmowy wydania świadectwa efektywności energetycznej przez Prezesa URE z powodu „rozpoczęcia prac przed złożeniem wniosku o wydanie takiego świadectwa”. Ponadto, będzie zgodne z rozwiązaniem przyjętym w ustawie z dnia 14 grudnia 2018 r. <i>o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji</i> - Dz. U. 2019 poz. 42 (art. 2. Pkt 3a) oraz stanowiskiem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 22 maja 2020 r., które przyjął także Urząd Regulacji Energetyki.</p>	Uwaga została uwzględniona.
55	Art. 1 pkt 13	PIPC	Proponujemy aby w celu wsparcia realizacji różnych mniejszych przedsięwzięć, dających niższe oszczędności energii, ale jednocześnie często występujących- w art.20, ust.2 usunięty został punkt 2	Uwaga nie została uwzględniona. Ustawa przewiduje możliwość

				agregowania mniejszych ilości oszczędności energii uzyskiwanych przedsięwzięcia tego samego rodzaju i w ten sposób można uzyskać świadectwo efektywności energetycznej.
56	Art. 1 pkt 13	SAPE	<p>Art 20 ust 4a uwagi: Przedsiębiorcy informujący Prezesa URE o realizacji audytu energetycznego przedsiębiorstwa (art.38 1a.) składają tabelaryczny wykaz, który potwierdza gotowość przedsiębiorcy do skorzystania z efektu zachęty związanego z systemem świadectw efektywności energetycznej. Dotyczy to każdego zgłoszonego z nazwy przedsięwzięcia - wiersza w tabeli Przedsiębiorcy będą zobowiązani dostarczyć audyt efektywności energetycznej zgodnie z art 23.ust 1 (ex post). Publikowanie kart audytu ex ante może być zastąpione publikacją kart z audytu ex post. z art 23.u1. Upubliczniane karty audytu powinny być aktualne i zawierać nie tylko prawdziwe ale także i niezmiennie dane. Publikacja przed wysoce prawdopodobną korektą wprowadza chaos do systemu i dezinformację. Publikowanie kart audytu ex ante może być zastąpione publikacją kart z audytu ex post. z art 23.ust.1.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Uwaga niezrozumiała. Wykracza poza zakres dokonywanych zmian w ustawie.</p>
57	Art. 1 pkt 13	SAPE	<p>Obecny zapis proponuje się zastąpić nowym w brzmieniu: Art. 20. 1. Potwierdzeniem planowanej do zaoszczędzenia ilości energii finalnej wynikającej z przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w art. 19 ust. 1, jest świadectwo efektywności energetycznej. Przez ten sam rodzaj przedsięwzięcia należy rozumieć pojedynczy podpunkt, lub punkt gdy brak podpunktów wymieniony w Art. 19 ust. 1. Z uwagi na wątpliwości interpretacyjne pojawiające się w trakcie procedury wnioskowania o świadectwa efektywności energetycznej proponuje się jednoznaczne wskazanie listy rodzajów przedsięwzięć.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Brak uzasadnienia konieczności doprecyzowania przepisów w tam szerokim zakresie.</p>

58	Art. 1 pkt 13	FOEEiG	<p>Proponuje się zmianę art. 20 w zakresie dodania ustępu 4a. Duże przedsiębiorstwa, które mają obowiązek wykonania AEP, powinny dążyć do poprawy rzetelności tych audytów. Wykonanie potwierdzonych obliczeń oszczędności energii dla przedsięwzięć wykazywanych w audycie energetycznym przedsiębiorstwa, powinno skutkować zmniejszeniem kosztów uczestnictwa w systemie białych certyfikatów i uniknięciem niepotrzebnych formalizmów, dodatkowo, przewiduje się obowiązek zrobienia AEE powykonawczego niezależnie od wartości uzyskiwanej oszczędności dla każdego z przedsięwzięć, a efekt zachęty realizowany ustawą powinien dotyczyć w zasadzie pomocy publicznej – rozwiązania systemowe, nie są objęte zasadami pomocy publicznej i stosowanie tego środka wydają się być fakultatywne.</p> <p>Propozycja ustępu 4a. w art. 20: 4a. Złożenie wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej dla przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej zawartego w Informacji, o której mowa w Art. 38, może nastąpić po dacie rozpoczęcia prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej. Dla takiego przedsięwzięcia, o którym mowa nie stosuje art. 20 ust 3 pkt 1.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Propozycja Wnioskodawcy wykracza poza zakres dokonywanych zmian w ustawie. Art. 38 ustawy dotyczy audytu przedsiębiorstwa, a nie audytu efektywności energetycznej.</p>
59	Art. 1 pkt 13	FEWE	<p>Nowy zapis celem rozwinięcia katalogu: art.20 .ust.3 pkt 2) brzmi 3. Świadectwo efektywności energetycznej wydaje Prezes URE na wniosek podmiotu (...) 2) upoważnionego przez podmiot, o którym mowa w pkt 1 Proponujemy dodać pkt 3): 2) upoważnionego przez podmiot, o którym mowa w pkt 1 albo 3) jednostki sektora publicznego realizującego program dofinansowań wskazanego w ust 3a.</p> <p>Uzasadnienie: W opisanych wyżej programach dofinansowań np. GPN, PONE gminy są oczywistym koncentratorem rozproszonych działań indywidualnych i powinny móc składać wnioski „za mieszkańców” oraz otrzymywać białe certyfikaty.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Podmioty JST mogą już brać udział w systemie białych certyfikatów więc dodatkowe wyszczególnianie zaproponowane przez Wnioskodawcę nie jest uzasadnione.</p>
60	Art. 1 pkt 14	IGCP	<p><u>Brak źródła pozyskiwania informacji na temat współczynników przetwarzania energii</u> Obecnie w ustawie w art. 21 ust 2 wskazane jest miejsce, z którego audytor korzysta podając współczynnik sprawności procesów przetwarzania en. pierwotnej w finalną. W proponowanej zmianie nie jest podane źródło jakim współczynnikiem się posługiwać. Sugerujemy doprecyzowanie zapisu.</p>	<p>Uwaga została uwzględniona.</p> <p>Nie wprowadza się zmian w art. 21 ust. 2</p>
61	Art. 1 pkt 14	FEWE	<p>Art. 21 ust. 2. Wartość świadectwa efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej oraz wartość oszczędności energii finalnej, o której mowa w</p>	<p>Uwaga została uwzględniona częściowo.</p>

			<p>art. 10 ust. 1 pkt 1 dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć zrealizowanych u odbiorcy końcowego, w wyniku których uzyskuje się oszczędność energii pierwotnej, ustala się z uwzględnieniem współczynników sprawności procesów przetwarzania energii pierwotnej w energię finalną.</p> <p>Propozycja:</p> <p>Ustawa art. 21 ust. 2. Wartość świadectwa efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej oraz wartość oszczędności energii finalnej, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć, w wyniku których uzyskuje się oszczędność energii pierwotnej nie osiągając bezpośrednich oszczędności energii finalnej, ustala się wyliczając ekwiwalent oszczędności energii finalnej poprzez uwzględnienie współczynników sprawności procesów przetwarzania energii pierwotnej w energię finalną, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie Art. 29.</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Z uwagi na wątpliwości interpretacyjne proponuje się jednoznaczne wskazanie w jakich sytuacjach Art. 21 ust. 2 ma zastosowanie. Proponowana w UC41 zmiana zapisu spowodowałaby dodatkowo wykluczenie z systemu świadectw efektywności przedsięwzięć realizowanych wewnątrz w sektorach ciepłownictwa i energetyki.</p>	<p>Wobec wycofania zmiany przepisu art. 21 ust. 2 uwaga stała się bezprzedmiotowa.</p>
62	Art. 1 pkt 14	SAPE	<p>Art. 21 ust. 2. Wartość świadectwa efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej oraz wartość oszczędności energii finalnej, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć, w wyniku których uzyskuje się oszczędność energii pierwotnej nie osiągając bezpośrednich oszczędności energii finalnej, ustala się wyliczając ekwiwalent oszczędności energii finalnej poprzez uwzględnienie współczynników sprawności procesów przetwarzania energii pierwotnej w energię finalną, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 29.</p> <p>Z uwagi na wątpliwości interpretacyjne proponuje się jednoznaczne wskazanie w jakich sytuacjach Art. 21 ust. 2 ma zastosowanie. Proponowana w UC41 zmiana zapisu spowodowałaby dodatkowo wykluczenie z systemu świadectw efektywności przedsięwzięć realizowanych wewnątrz w sektorach ciepłownictwa i energetyki.</p> <p>Przykłady:</p> <p>Spółka nie będąca odbiorcą końcowym (Elektrociepłownia systemowa), realizuje przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej w zakresie ograniczeń strat w sieciach ciepłowniczych dokonując poprawy izolacji cieplnej rurociągów wraz z ich wyposażeniem w armaturę, zaopatrującego w ciepło dużego odbiorcę ciepła – szklarnie.</p>	<p>Uwaga została uwzględniona częściowo, komentarz jw.</p>

			<p>Nie ma możliwości wykazania oszczędności energii finalnej ze względu na to, że oszczędność energii powstaje przed dostarczeniem do odbiorcy końcowego, należy wykazać oszczędność energii pierwotnej, a następnie przeliczyć ją na oszczędność energii finalnej stosując współczynnik Wpi.</p> <p>Spółka nie będąca odbiorcą końcowym (OSP lub OSD), realizuje przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej w zakresie ograniczeń strat na transformacji, w tym poprzez wymianę transformatorów na jednostki charakteryzujące się wyższą efektywnością energetyczną (sprawnością) Nie ma możliwości wykazania oszczędności energii finalnej ze względu na to, że oszczędność energii powstaje przed dostarczeniem do odbiorcy końcowego, należy wykazać oszczędność energii pierwotnej, a następnie przeliczyć ją na oszczędność energii finalnej stosując współczynnik z tabeli 1 w rozporządzeniu MINISTRA ENERGII z dnia 5 października 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii</p>	
63	Art. 1 pkt 14	FOEEiG	<p>Propozycja zmiany art. 21:</p> <p>2. Wartość świadectwa efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej oraz wartość oszczędności energii finalnej, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć zrealizowanych u odbiorcy końcowego, w wyniku których uzyskuje się oszczędność energii pierwotnej, ustala się z uwzględnieniem współczynników sprawności procesów przetwarzania energii pierwotnej w energię finalną, a w przypadku oszczędności energii cieplnej z uwzględnieniem odwrotności odpowiednich wskaźników nakładu nieodnawialnej energii pierwotnej, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 29. Oszczędność paliwa oznacza oszczędność energii finalnej w postaci niespalonego paliwa, którego nie zalicza się do energii pierwotnej podlegającej przeliczeniu z uwzględnieniem współczynników sprawności zgodnie, z definicją energii finalnej.</p> <p>Zapis ten wprowadza błąd logiczny związany z kwalifikowaniem niezgodnie z definicjami oszczędności paliwa jako oszczędności energii pierwotnej. W praktyce skorzystanie z proponowanego zapisu dla niektórych paliw powoduje powstanie nieskończonych oszczędności – energia odnawialna, a np. dla projektów oszczędzenia energii odzyskanej z procesu przemysłowego powoduje przeliczenie ze współczynnikiem 0,2 - co de facto powoduje pomnożenie oszczędności 5-cio krotnie. Jest to złe stosowanie zasad obliczeń</p>	<p>Uwaga została uwzględniona częściowo, komentarz jw.</p>

			inżynierskich z którym Stowarzyszenia Audytorów polemizują od czasu wejścia w życie Ustawy w 2016 roku, a do którego stosowania nakazują urzędnicy URE. Warto jednocześnie zaznaczyć, że w takiej sytuacji projekty podnoszenia sprawności źródeł energii nie mają możliwości uzyskania realnych oszczędności, gdyż maksymalna sprawność urządzeń jest sztucznie ograniczana wskaźnikami systemowymi, co nie służy rozwojowi systemu oraz wskazuje błędy interpretacyjne a także obniża wykazywane oszczędności energii.	
64	Art. 1 pkt 15	KAPE	<p>Proponowana zmiana:</p> <p>Art. 22. 2. Prezes URE zamieszcza w BIP URE informacje o wydanych świadectwach efektywności energetycznej w terminie 7 dni po przekazaniu zawiadomienia o którym mowa w Art. 24 ust. 1 oraz rozpatrzeniu wniosku o którym mowa w Art. 24 ust. 1a wraz z kartą audytu efektywności energetycznej, o której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2.</p> <p>Uzasadnienie zmiany:</p> <p>Zaproponowana zmiana powiązana jest ze zmienionym procesem weryfikacji oszczędności i zmienianie wartości świadectwa po zakończeniu realizacji przedsięwzięć poprawy efektywności energetycznej (Zmiany w Art. 24). Zmiana służy usystematyzowaniu informacji publikowanych na BIP URE i uniknięciu błędów w raportowaniu osiągniętych oszczędności w ramach Art. 7 EED.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE</p>
65	Art. 1 pkt 15	FEWE	<p>Ustawa art 22. ust. 2. Prezes URE zamieszcza w BIP URE informacje o wydanych świadectwach efektywności energetycznej wraz z kartą audytu efektywności energetycznej, o której mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2, w terminie 7 dni od dnia ich wydania.</p> <p>Propozycja:</p> <p>Ustawa art 22. Ust 2. Prezes URE zamieszcza w BIP URE informację o wydanym świadectwie efektywności energetycznej wraz z kartą audytu efektywności energetycznej, o której mowa w art. 25 ust.1 pkt 2, w terminie 14 dni od dnia przekazania informacji o której mowa w art. 24 ust. 2</p> <p>Uzasadnienie:</p> <p>Upubliczniane karty audytu powinny być aktualne i zawierać nie tylko prawdziwe ale także i niezmiennie dane. Publikacja przed wysoce prawdopodobną korektą wprowadza chaos do systemu i dezinformację. Publikowanie kart audytu ex ante może być zastąpione publikacją kart z audytu ex post. z art 23.ust.1.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE</p>
66	Art. 1. pkt 16	Ellipsis Energy	<p>Proponowany przepis diametralnie zmienia podejście do tzw. projektów małych, których obecność w systemie świadectw efektywności energetycznej jest ugruntowana od samego początku, czyli blisko 10 lat. Dotychczasowa granica małego projektu wydaje się być przyjęta prawidłowo. Nie było ani urzędowych ani medialnych informacji, żeby w wyniku</p>	<p>Uwaga została uwzględniona</p> <p>Nie zmienia się art. 23 ustawy</p>

			<p>takiego uproszczonego trybu wydania świadectwa dochodziło do nadużyć. Potwierdza to także wynik kontroli NIK, w którym stwierdzono, że „Nie wystąpiły przypadki udzielenia nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji o zakończeniu realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.” oraz „Prezes URE nie wydał żadnego postanowienia o odmowie wydania świadectwa ee ze względu na nieprawidłowości stwierdzone w zakresie pomocy publicznej”</p> <p>W jaki sposób należy rozumieć sformułowanie „planowana do zaoszczędzenia ilość energii finalnej nie uległa zmianie po zweryfikowaniu uzyskanych oszczędności”? Kto i jak powinien to zweryfikować? Czy weryfikacja ma mieć formę dokumentową, czy URE ma prawo o taką formę dokumentową na etapie wydawania zaświadczenia wzywać.</p> <p>Art. 23 ust. 1 wprowadza właśnie nakaz weryfikacji poprzez audyt efektywności dla projektów powyżej 100 toe. Proponowana zmiana przepisu praktycznie zrówna te dwie kategorie przedsięwzięć, gdyż formalnie zweryfikować oszczędność można wyłącznie poprzez realizację audytu efektywności energetycznej.</p> <p>Metodykę obliczeniową w pierwszym audycie efektywności energetycznej powinien ewentualnie zweryfikować URE w toku postępowania administracyjnego poprzez stosowne wezwanie, co jako narzędzie prawne w naszej ocenie absolutnie wystarcza do urzędowej kontroli małych projektów.</p> <p>Propozycja zmian zapisów: Pozostawienie Art. 23 ust. 2 w aktualnym brzmieniu.</p>	
67	Art. 1 pkt 16	PGE	<p>Wniosek o odrzucenie zmiany ma na celu rezygnację z nałożenia na podmioty realizujące działania w zakresie efektywności nieproporcjonalnie dużych obowiązków i ponoszenia w związku z tym nadmiernych kosztów systemu, co może doprowadzić do rezygnacji z przeprowadzenia części działań.</p> <p>Ustawodawca dokonał w bieżącej ustawie podziału przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej wprowadzając granicę 100 toe/rok oszczędności energii finalnej, jako wartość brzegową, poniżej której stosowana ma być uproszczona procedura wydawania świadectw efektywności energetycznej (ŚEE) - bez konieczności wykonywania audytu, o którym mowa w art. 23 ust.1 ustawy.</p> <p>Nowe brzmienie zaproponowane w nowelizacji wprowadza praktycznie obowiązek wykonywania audytu po realizacji przedsięwzięcia dla każdego zgłaszanego do systemu wniosku dla przedsięwzięcia o planowanej oszczędności również mniejszej niż 100 toe oszczędności energii finalnej rocznie.</p>	<p>Uwaga została uwzględniona. Komentarz j.w.</p>

			<p>Wartość ŚEE we wniosku jak i Karcie audytu podaje się z dokładnością do 1/1000 toe. Fragment proponowanego zapisu art.23 ust. 2 „...nie uległa zmianie...” oznacza, że wielkość oszczędności energii finalnej w audycie załączanym do wniosku o wydanie ŚEE jak i oszczędność energii weryfikowanej po realizacji przedsięwzięcia muszą być zgodne. W innym wypadku, w myśl proponowanego zapisu art.23 ust. 2, należy sporządzić audyt, czyli nie podlega się pod wyłączenie w nim określone, a to wiąże się z obowiązkiem wynikającym z art 23 ust.1 i obowiązkami z nim powiązanymi, czyli m.in. korektą wniosku. W praktyce istnieje minimalne prawdopodobieństwo, aby wartość oszczędności wykazana we wniosku (audycie do wniosku) potwierdziła się zgodnie z wartością oszczędności określonej po realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej. Dla przykładu zakładając wymianę oświetlenia we wniosku podaje się dane od producentów w zakresie zużycia energii elektrycznej. Są to dane z laboratoriów, gdzie panują specyficzne warunki pomiarowe. Praktyka pokazuje, że dane te często nie odpowiadają warunkom użytkownika „w terenie”.</p> <p>Innym przykładem mogą być przedsięwzięcia modernizacyjne sieci ciepłowniczych, gdzie zmiana przebiegu sieci skutkująca zmianą obmiaru o np. 5 metrów. Takie zdarzenie będzie powodowało niewielką zmianę efektu (czytaj ilości toe) i konieczność wykonania audytu i korekty wniosku.</p> <p>Dodatkowo jest bardzo prawdopodobne, że warunki przyjęte jako punkt odniesienia dla wyliczeń np. warunki pogodowe / temperaturowe z wielolecia będą różne od warunków przyjętych w wyliczeniach weryfikujących.</p> <p>Mając powyższe na uwadze rekomenduje się pozostawienie przepisu w obecnym brzmieniu.</p> <p>Proponuje się odrzucenie zmiany i utrzymanie art. 23 ust. 2 w dotychczasowym brzmieniu, tj: "Nie sporządza się audytu efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1, dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, których realizacja została zakończona, jeżeli dla tego przedsięwzięcia lub tych przedsięwzięć zaplanowano osiągnięcie oszczędności energii finalnej w ilości nieprzekraczającej równowartości 100 ton oleju ekwiwalentnego średnio w ciągu roku."</p>	
68	Art. 1 pkt 16	Konfederacja Lewiatan	<p>Proponowana w nowelizacji zmiana art. 23 ust. 2 ma według uzasadnienia doprecyzować przesłanki zwolnienia z wykonania audytu, w taki sposób, aby zwolnienie to dotyczyło wyraźnie sytuacji, w których wartości planowanych we wniosku oraz osiągniętych oszczędności są tożsame.</p> <p>Proponujemy nadanie art. 23 ust. 2 następującego brzmienia:</p>	<p>Uwaga została uwzględniona Komentarz j.w.</p>

			<p>„2. Nie sporządza się audytu efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1, dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, których realizacja została zakończona, a planowana do zaoszczędzenia ilość energii finalnej nie uległa zmianie po zweryfikowaniu uzyskanych oszczędności uzyskane oszczędności energii finalnej są tożsame z planowaną do zaoszczędzenia ilością energii finalnej, jeżeli dla tego przedsięwzięcia lub tych przedsięwzięć zaplanowano osiągnięcie oszczędności energii finalnej w ilości nieprzekraczającej równowartości 100 ton oleju ekwiwalentnego średnio w ciągu roku.”</p> <p>Proponowana zmiana ma na celu bardziej precyzyjne oddanie intencji przedstawionej w uzasadnieniu projektu. Jednocześnie, w naszej ocenie należy usunąć sformułowanie „po zweryfikowaniu uzyskanych oszczędności”. Dla osiągnięcia zakładanego stanu prawnego i faktycznego nie wnosi ono istotnej wartości normatywnej, a jednocześnie rodzi ryzyko, że w praktyce URE będzie wymagało przedstawienia informacji w sprawie tejże weryfikacji, co może faktycznie oznaczać obowiązek quasi-audytowy, z którego określone przedsięwzięcia miały być zwolnione</p>	
69	Art. 1 pkt 16	Francusko-Polska Izba Gospodarcza (CCIFP)	<p>Uwaga: w związku ze zmianą art. 23 ust. 2 zgłaszający uwagę chce wyjaśnienia kto i w jaki sposób będzie weryfikował uzyskane oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć, w których zaplanowano osiągnięcie oszczędności w ilości nie przekraczającej 100 toe średnio w ciągu roku. Może to być dodatkowe obciążenie URE i tym samym jeszcze bardziej spowolni proces wydawania świadectw efektywności energetycznej.</p>	<p>Uwaga została uwzględniona Komentarz j.w.</p>
70	Art. 1 pkt 16	PIPC	<p>W definicji) audytu efektywności energetycznej z art. 2 ust. oraz w proponowanym zapisie w art. 37 ust.1, opisano cechy audytu - z czego wynika, że jest to proces mający miejsce przed realizacją działań. Po zakończeniu działań przeprowadza się nie audyt (to przeczy jego definicji) a walidację tych działań (czyli ocenę ich skuteczności w osiągnięciu zaplanowanych oszczędności, obliczenia oszczędności, analizę efektywności przedsięwzięcia, ocenę rezultatów przedsięwzięcia).</p> <p>W związku z powyższym proponujemy aby słowa "sporządza audyt efektywności energetycznej potwierdzający uzyskanie planowanej oszczędności" zastąpić sformułowaniem "oblicza wielkość osiągniętych oszczędności w oparciu o pomiary rzeczywistego zużycia energii, będącego rezultatem".</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE</p>
71	Art. 1 pkt 17	ENERGA	<p>Zmieniony art. 24 ust. 1 wprowadza możliwość wykonania audytu dopiero po zebranie danych pomiarowych – projekt ustawy nie definiuje jaki jest maksymalny lub minimalny okres zebrania danych, czy zbyt długi lub krótki okres może być podstawą do odrzucenia audytu.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Legislacja na tym poziomie powinna</p>

			<p>Być może należałoby rozważyć (celem zwiększenia zachęty) wdrożenie możliwości ubiegania się o świadectwa efektywności energetycznej w przypadku przedsięwzięć różnego rodzaju np. w ramach jednego obiektu lub w ramach jednego podmiotu. Pozwoliłoby to na ubieganie się o białe certyfikaty w ramach kompleksowych modernizacji budynków, gdzie oddzielnie rozpatrywane przedsięwzięcia powodują oszczędność poniżej 10 toe (np. termomodernizacja 9 toe i wymiana kotła gazowego na kondensacyjny 5 toe). Zalety tego rozwiązania to:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podejście kompleksowe do realizacji; • zwiększenie ilości oszczędzonej energii w krótszym czasie (wdrożenie kilku przedsięwzięć naraz); • zachęcenie do realizacji przedsięwzięć wcześniej nie rozważanych przez podmiot celem osiągnięcia oszczędności powyżej 10 toe. 	dotyczyć rozporządzenia.
72	Art. 1 pkt 17	KAPE	<p>Proponowana zmiana: Art. 24. 1. 2) oświadczenie następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że zakończono przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej i uzyskano oszczędność energii finalnej w ilości określonej w audycie efektywności energetycznej.”; Uzasadnienie zmiany: W ustawowym terminie 45 dni od zakończenia realizacji przedsięwzięcia zazwyczaj PURE jeszcze nie wydał świadectwa efektywności energetycznej i w konsekwencji Podmiot, o którym mowa w art. 23 ust. 1, nie może złożyć oświadczenia o zgodności osiągniętej oszczędności energii z dokumentem który nie został jeszcze wydany przez PURE (świadectwo efektywności energetycznej).</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Oświadczenie powinno dotyczyć świadectwa efektywności energetycznej, które powinno być wydawane w ustawowym terminie. Nie wprowadzono zmian w tym zakresie.</p>
73	Art. 1 pkt 17	Ellipsis Energy	<p>Ze względu na brak dostępu wszystkich Polaków do gazu ziemnego postuluje się umożliwienie uzupełnienia „programów dofinansowań” o ogrzewanie elektryczne, w tym pompy ciepła. Jest to rozwiązanie korzystne z punktu widzenia eliminacji niskiej emisji. OZE (fotowoltaika i kolektory) zimą, kiedy potrzebne jest ogrzewanie, są mniej wydajne niż latem. Teoretycznie to rozwiązanie jest zawarte w pkt. 6), ale tak samo jest z aktualnymi punktami 1)-5) i warto ten aspekt enumeratywnie wymienić.</p>	<p>Uwaga częściowo uwzględniona Przepisy art. 15a zostały sformułowane w taki sposób, aby uwzględnione były wszystkie źródła</p>

			<p>Postuluje się uzupełnienie katalogu przesłanek negatywnych do wydania świadectwa efektywności energetycznej o przedsięwzięcia zrealizowane w ramach programów dofinansowań.</p> <p>Propozycja zmian zapisu: Art. 15a. ust. 1 Pkt. 1): „wymianie pieców lub kotłów opalanych paliwami stałymi na kondensacyjne kotły gazowe lub na instalacje wykorzystujące odnawialne źródła energii lub na instalacje wykorzystujące energię elektryczną (w tym pompy ciepła) do ogrzewania oraz podgrzania ciepłej wody użytkowej” Dodanie Art. 20 ust. 1 Pkt. 5) „5) określonych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 15a ust. 7”</p>	<p>ciepła kwalifikujące się do najwyższych klas efektywności energetycznej.</p>
74	Art. 1 pkt 17	Ellipsis Energy	<p>Proponowana zmiana art. 24 ust. 1 wymaga zweryfikowania uzyskanych oszczędności. Jednak nie wskazuje kto, o jakich, kompetencjach, jak i w jakiej formie takiej weryfikacji dokonuje. Brak też delegacji opisu procedury do aktów niższego rzędu.</p> <p>Jedyną formą weryfikacji zgodności oszczędności energii finalnej osiągniętej z przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, których realizację zakończono, z ilością energii finalnej określonej we wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej która jest przedstawiona w ustawie jest opisana w Art. 26 ust. 1 pkt 2 i dokonuje jej wrywkowo Prezes URE. Czy w związku z tym Prezes URE będzie każdorazowo dokonywał weryfikacji małych projektów?</p> <p>Proponowana zmiana zapisów: Pozostawienie Art. 24 ust. 1 w aktualnym brzmieniu.</p>	<p>Uwaga została uwzględniona.</p>
75	Art. 1. pkt 17	Ellipsis Energy	<p>Zaproponowane zmiany dotyczące rozwinięcia art. 24 ust. 1 ustawy o efektywności energetycznej o pkt. 3 i 4 nie uwzględniają praktyki prowadzonych postępowań.</p> <p>W przypadku zgłaszania przez Wnioskodawców przedsięwzięć tego samego rodzaju realizowanych w wielu (czasami nawet ponad 500) obiektach/lokalizacjach dokumentacja związana z zamawianiem i odbiorem prac/robót w dziesiątkach lub setkach obiektów potrafi być obszerna i nieczytelna dla postronnych osób nieznanających specyfiki, form oraz zasad obiegu dokumentacji w przedsiębiorstwach.</p> <p>W związku z koniecznością składania przez reprezentację Wnioskodawcy (i w niektórych przewidzianych w projekcie opiniowanej ustawy przypadkach również reprezentację podmiotów upoważnionych) oświadczeń o świadomości odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny) wnioskuje się, żeby dopuścić również formę poświadczenia terminów rozpoczęcia przedsięwzięcia w formie oświadczenia składanego przez reprezentantów spółek, wraz ze wskazaniem stosownych dat podjęcia działań zmierzających do realizacji przedsięwzięcia ujętego we wskazanym wniosku.</p>	<p>Uwaga została częściowo uwzględniona.</p> <p>Zmodyfikowano brzmienie tego przepisu zgodnie z uwagą zgłoszoną przez URE</p>

			<p>Dopuszczenie możliwości składania stosownych oświadczeń byłoby również rozwiązaniem pozwalającym na uregulowanie kwestii związanych z terminem rozpoczęcia i zakończenia inwestycji poprawiających efektywność energetyczną przedsiębiorstwa, w których nie podpisywanoby umów z firmami wykonawczymi a inwestycje przeprowadzane byłyby przez personel Wnioskodawcy (tzw. siłami własnymi)</p> <p>Propozycja zmian zapisów: Art. 24 ust. 1: „3) dokument potwierdzający zakończenie przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, np. faktura, protokół, przyjęcie środka trwałego, oświadczenie podmiotu, u którego zrealizowano przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej; 4) dokument potwierdzający rozpoczęcie prac związanych z realizacją przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, np. umowę z wykonawcą robót, zamówienie urzędów, oświadczenie podmiotu, u którego zrealizowano przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej”</p>	
76	Art. 1. pkt 17	Ellipsis Energy	<p>Porządkowo, postuluje się, by art. 24 ust 1. rozwinąć również o pkt.5) o treści: “5) oświadczenie dotyczące sposobu sfinansowania przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego typu służących poprawie efektywności energetycznej opisanych we wniosku, potwierdzające brak wystąpienia przesłanek o których mowa w art. 20 ust.2 pkt 1) b)”</p> <p>W przypadku jednoczesnego wnioskowania o przyznanie świadectwa efektywności energetycznej i pomocy inwestycyjnej innego rodzaju (np. preferencyjnej pożyczki z możliwością umorzenia części należności) na etapie składania wniosków nieznana jest ostateczna wartość otrzymanej pomocy.</p> <p>W związku z powyższym, w postępowaniach weryfikacyjnych URE często prowadzi dochodzenie dotyczące określenia, czy wnioskodawca posiadający widoczne przypadki pomocy publicznej otrzymanej przez beneficjenta mimo pierwotnie złożonego oświadczenia dotyczącego sposobu finansowania przedsięwzięcia nie pozyskał dodatkowej pomocy inwestycyjnej, której przyznanie wraz z wydaniem świadectwa efektywności energetycznej mogłoby wpłynąć na przekroczenie maksymalnego poziomu pomocy inwestycyjnej dla danego przedsięwzięcia.</p> <p>Uwzględnienie składania stosownych oświadczeń przez wszystkich Wnioskodawców razem z pozostałą dokumentacją niezbędną do skutecznego zawiadomienia Prezesa URE o zakończeniu przedsięwzięcia pozwoliłoby na przyspieszenie pracy administracyjnej związanej z wydawaniem zaświadczeń.</p> <p>Propozycja zmian zapisów: Dodanie pkt. 5) w art. 24 ust. 1</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Dodanie dodatkowego dokumentu, który przedsiębiorca musiałby przedkładać zgodnie z zaproponowaną poprawką stanowiłoby utrudnienie a nie ułatwienie, jak sugeruje wnioskodawca.</p>

			<p>“5) oświadczenie dotyczące sposobu sfinansowania przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego typu służących poprawie efektywności energetycznej opisanych we wniosku, potwierdzające brak wystąpienia przesłanek o których mowa w art. 20 ust.2 pkt 1) b)”</p>	
77	Art. 1 pkt 17	Konfederacja Lewiatan	<p>Proponujemy następujące dalsze doprecyzowanie aktualnego art. 24 ust. 1 pkt 3 i 4:</p> <p>„3) <i>dokument potwierdzający datę zakończenia przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, przy czym dokument ten może stanowić oświadczenie o zakończeniu przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, zawierające datę zakończenia, jeśli przedsięwzięcie było realizowane siłami własnymi przez podmiot, u którego zrealizowano przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej;</i></p> <p>4) <i>dokument potwierdzający datę rozpoczęcia prac związanych z realizacją przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, w szczególności umowę z wykonawcą robót lub zamówienie urządzeń, przy czym dokument ten może stanowić oświadczenie o rozpoczęciu realizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, zawierające datę rozpoczęcia, jeśli przedsięwzięcie było realizowane siłami własnymi przez podmiot, u którego zrealizowano przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej.</i>”</p> <p>Według uzasadnienia „proponowana zmiana w pkt 3 i 4 dodatkowych dokumentów służy weryfikacji, czy przedsięwzięcie rzeczywiście zostało zrealizowane oraz zakończone, a także, kiedy nastąpiło rozpoczęcie prac w kontekście spełnienia „efektu zachęty”.</p> <p>Proponowane doprecyzowanie ma na celu uelastycznienie i uproszczenie sposobu realizacji obowiązku. W pierwszej kolejności wydaje się to zasadne z uwagi na realizowane przez niektóre podmioty inicjatywy nie dotyczą jednego obiektu, ale kilkudziesięciu czy nawet kilku tysięcy lokalizacji, często geograficznie rozlokowanych w różnych częściach kraju, objętych działaniami w zakresie poprawy efektywności energetycznej, które są wykonywane na podstawie odrębnych umów ramowych czy wykonawczych, a także wielu protokołów odbioru.</p> <p>W praktyce URE wnioskuje o przedstawienie takich dokumentów, a dochowanie ustawowego terminu 45 dni na notyfikację do URE może okazać się niewykonalne. Jednocześnie wydłuża to weryfikację po stronie URE. Umożliwienie przedstawienia oświadczenia w tym zakresie, nie będzie miało także wpływu na możliwość kontroli, do której Prezes URE jest uprawniony zgodnie z art. 26 ustawy. W naszej ocenie, kluczowe są</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Wnioskodawca nie uzasadnił merytorycznie zasadności wprowadzania powyższej zmiany.</p>

			<p>daty graniczne: początkowa, aby nie była wcześniejsza niż data złożenia wniosku do URE oraz zakończenia.</p> <p>Ponadto zdarza się, że podmioty realizują przedsięwzięcia siłami własnymi i tym samym nie posiadają dokumentów i umów dotyczących relacji z wykonawcami czy dostawcami. URE w takich przypadkach wnioskuje o dokumenty wewnętrzne nawiązujące do przedsięwzięcia i potwierdzające moment decyzji o realizacji dla przedsięwzięcia, zaakceptowane podpisem przez reprezentację z KRS lub upoważnioną osobę. Jest to bardzo sformalizowane wymaganie, które nie odpowiada faktycznej praktyce dla uruchamiania tego typu inicjatyw realizowanych siłami własnymi. Z tego względu postulujemy dopuszczenie możliwości przedstawienia oświadczenia w tym zakresie.</p>	
78	Art. 1 pkt 17	Konfederacja Lewiatan	<p>Proponujemy następujące doprecyzowanie proponowanego art. 24 ust. 1a:</p> <p><i>„1a. W przypadku uzyskania oszczędności energii finalnej z zakończonego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej w wysokości niższej lub wyższej niż określona w wydanym świadectwie efektywności energetycznej lub zmiany miejsca ich lokalizacji, o której mowa w art. 20 ust. 4 pkt 2 lit. a), podmiot, o którym mowa w ust. 1, składa wniosek o zmianę świadectwa efektywności energetycznej dotyczącą ilości energii finalnej określonej w wydanym świadectwie efektywności energetycznej, zgodnie z dołączonym audytem efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.”</i></p> <p>W pierwszej kolejności, proponujemy zastąpienie zwrotu „innej” odwołaniem wskazującym, że uzyskana oszczędność może być niższa lub wyższa niż określona w wydanym świadectwie efektywności energetycznej. Potrzeba doprecyzowania wynika, z tego, że aktualna praktyka polega na dopuszczaniu zmian jedynie, jeśli zmiana polega obniżeniu liczby toe lub wykreśleniu pewnych lokalizacji. Nie jest natomiast możliwe rozszerzenie wniosku o nowe lokalizacje lub zwiększenie liczby toe. Wydaje się, że nie powinny istnieć przeszkody przed możliwością zmiany wydanych certyfikatów polegające na zwiększeniu oszczędności oraz odzwierciedlenie tego w wydawanych certyfikatach. Dodatkowo wnioskujemy o możliwość zmiany świadectwa w zakresie lokalizacji przedsięwzięcia lub przedsięwzięć.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Poprawka niezgodna z założeniami ustawy oraz niejasna.</p>
79	Art. 1 pkt 18	ENERGA	<p>W zakresie dodawanego ust. 5 do art. 25 – w naszej ocenie wprowadzenie wymagań dla audytorów jest zasadne niemniej zbyt rygorystyczne, co w konsekwencji może powodować niekorzystne skutki takie jak:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zwiększenie cen wykonania audytów; • ograniczenie dostępnych firm; 	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Przepisy dotyczące wymagań stawianych audytorom zostaną</p>

			<ul style="list-style-type: none"> wzrost cen spowoduje zmniejszenie wpływu białych certyfikatów jako zachęty do realizacji przedsięwzięć. <p>Pytania w jaki sposób URE będzie weryfikowało spełnienie wymań (ustawa tego nie wskazuje):</p> <ul style="list-style-type: none"> czy będzie baza audytorów; czy w ramach oświadczeń audytora; czy za każdym razem trzeba będzie przekazać potwierdzenie (np. świadectwo z zakładu, pracy, dyplom naukowy). <p>Nasze propozycje zmian tego przepisu:</p> <ul style="list-style-type: none"> wprowadzenie funkcji audytora wykonującego i zatwierdzającego, w tym przypadku audytor wykonujący wystarczy, że ma tytuł magistra w zakresie nauk technicznych i zdobywa poziom audytora zatwierdzającego np. po wykonaniu określonej ilości audytów np. 5, a wymagania dla audytora zatwierdzającego są po części zgodne z propozycją ustawy; wymagania ustawy powinny być rozszerzone o możliwość ich spełnienia w wyniku 5 letniego doświadczenia jako specjalisty ds. technicznych, energetycznych, a nie tylko eksploatatora, gdyż specjaliści mają większą wiedzę na temat rozważań teoretycznych, kalkulacji, analiz – a właśnie błędy w tym zakresie są wskazywane jako podstawa do wdrożenia wymagań audytorów; być może ustawa powinna nałożyć na URE obowiązek wydania materiałów szkoleniowych/instrukcji/wytucznych do sporządzania audytów, na bazie doświadczeń zdobytych podczas weryfikacji wniosków z lat poprzednich. 	<p>zmienione w taki sposób, aby z jednej strony zapewnić dostęp do rynku możliwie szerokiej grupie adresatów, a zarazem sformułować taki próg weryfikacji, który zapewni właściwe sporządzanie audytów.</p>
80	Art. 1 pkt 18	PGE	<p>Zmiana polega na dodaniu w art. 1 pkt 18) projektu, lit. b), w proponowanym ust. 5, do katalogu osób uprawnionych do sporządzenia audytu efektywności energetycznej osoby, która posiada wykształcenie wyższe techniczne i co najmniej 5 letni staż pracy w przedsiębiorstwie energetycznym.</p> <p>W związku z rozszerzeniem podmiotów objętych systemem świadectw efektywności energetycznej o przedsiębiorstwa energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji i sprzedaży paliw ciekłych, ilość uczestników rynku białych certyfikatów znacznie się poszerzy. Wzrośnie, w związku z tym popyt na usługi specjalistów wykonujących audyty efektywności energetycznej. Celowym jest więc rozszerzenie katalogu osób, które będą mogły sporządzać audyty efektywności energetycznej, o ekspertów posiadających wyższe wykształcenie techniczne oraz wiedzę i doświadczenie nabyte w podczas co najmniej 5-letniej pracy w przedsiębiorstwach</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona, komentarz jw.</p>

			<p>energetycznych. Rozszerzenie to ma szczególne znaczenie w świetle nowych regulacji (art. 15a) dotyczących programów dofinansowań, jakie będą mogły prowadzić podmioty zobowiązane w celu współfinansowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego. Zgodnie z art. 15a ust. 2. potwierdzeniem ilości energii zaoszczędzonej przez odbiorców końcowych w ramach programu dofinansowań jest audyt efektywności energetycznej. Uznanie audytów efektywności energetycznej wykonywanych przez kompetentnych pracowników podmiotów zobowiązanych, znacznie ułatwi proces wdrażania programów w przedsiębiorstwach energetycznych.</p> <p>Ponadto, należy zwrócić uwagę, że proponowany zapis „osoba, która posiada co najmniej roczne doświadczenie w sporządzaniu audytów” jest mało precyzyjny (trudno jest rozstrzygnąć, czy aby spełnić tą przesłankę wystarczy np. wykonać jeden audyt rocznie czy też wykazać całoroczną/ ciągłą działalność audytorską). Środowisko audytorskie od lat boryka się z problem braku ujednoczeniem zawodu „audytora energetycznego”, w naszej opinii należy precyzyjnie wskazać jakim doświadczeniem audytor powinien się wylegitymować. Zasadnym byłoby również utworzenie scentralizowanego rejestru uprawnionych audytorów energetycznych, którzy jednorazowo byłiby kwalifikowani na podstawie wykształcenia i wymaganego doświadczenia i dedykowani do sporządzania audytów efektywności energetycznej i audytów energetycznych przedsiębiorstwa. Wykaz taki pełniłby funkcję informacyjną.</p> <p>Proponuje się nadanie w art. 1 pkt 18) projektu następującego nowego brzmienia:</p> <p>„18) W art.25:</p> <p>a) uchyla się ust.2,</p> <p>b) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:</p> <p>„ 5. Audyt efektywności energetycznej może sporządzić osoba, która posiada co najmniej roczne doświadczenie w sporządzaniu audytów efektywności energetycznej, potwierdzone wydanymi przez Prezesa URE na ich podstawie świadectwami efektywności energetycznej lub co najmniej 5 letnie doświadczenie zawodowe w zakresie obsługi, eksploatacji, montażu danego rodzaju obiektów, urządzeń technicznych lub instalacji objętych audytem efektywności energetycznej lub posiada wykształcenie wyższe techniczne i co najmniej 5 letni staż pracy w przedsiębiorstwie energetycznym lub posiada stopień naukowy doktora w zakresie nauk technicznych.”</p>	
81	Art. 1. pkt 18	Ellipsis Energy	<p>Proponujemy wykreślenie z Projektu ustawy art. 25 ust. 5 w obecnym brzmieniu i zastąpienie go następującym brzmieniem: „5. Minister właściwy ds. klimatu do dnia 30 czerwca 2021 r. publikuje rozporządzenie, które zawiera opracowany w porozumieniu z</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona, komentarz jw.</p>

			Prezesem URE zbior wytycznych i dobrych praktyk dotyczących sporządzania audytów efektywności energetycznej w oparciu o istniejące przepisy”.	
82	Art. 1 pkt 18	IGCP	<p><u>D. Nieuzasadnione zawężenie podmiotów uprawnionych do sporządzania audytów efektywności energetycznej</u></p> <p>Zmiana w art. 25 poprzez dodanie ust 5 o treści :</p> <p><i>5. Audyt efektywności energetycznej może sporządzić osoba, która posiada co najmniej roczne doświadczenie w sporządzaniu audytów efektywności energetycznej, potwierdzone wydanymi przez Prezesa URE na ich podstawie świadectwami efektywności energetycznej lub co najmniej 5-letnie doświadczenie zawodowe w zakresie obsługi, eksploatacji, montażu danego rodzaju obiektów, urządzeń technicznych lub instalacji objętych audytem efektywności energetycznej lub posiada stopień naukowy doktora w zakresie nauk technicznych.”;</i></p> <p>Pozostawienie punktu w zaproponowanej wersji spowoduje zawężenie kręgu osób sporządzających audyty i brak możliwości wdrażania nowych audytorów (jeśli nie będą posiadali tytułu dr lub nie będą mieli doświadczenia w eksploatacji. IGCP proponuje usunięcie tej zmiany.</p>	Uwaga nie została uwzględniona, komentarz jw.
83	Art. 1 pkt 18	Energy Solution	<p>Proponujemy wykreślenie z Projektu ustawy art. 25 ust. 5 w obecnym brzmieniu i zastąpienie go następującym brzemieniem: „5. Minister właściwy ds. klimatu do dnia 30 czerwca 2021 r. publikuje rozporządzenie, które zawiera opracowany w porozumieniu z Prezesem URE zbior wytycznych i dobrych praktyk dotyczących sporządzania audytów efektywności energetycznej w oparciu o istniejące przepisy”.</p>	Uwaga nie została uwzględniona, komentarz jw.
84	Art. 1 pkt 18	EKO-EDU dr Piotr Potera	<p><i>”w art. 25: a) uchyla się ust. 2, b) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:</i></p> <p><i>5. Audyt efektywności energetycznej może sporządzić osoba, która posiada co najmniej roczne doświadczenie w sporządzaniu audytów efektywności energetycznej, potwierdzone wydanymi przez Prezesa URE na ich podstawie świadectwami efektywności energetycznej lub co najmniej 5-letnie doświadczenie zawodowe w zakresie obsługi, eksploatacji, montażu danego rodzaju obiektów, urządzeń technicznych lub instalacji objętych audytem efektywności energetycznej lub posiada stopień naukowy doktora w zakresie nauk technicznych.”;</i></p> <p>Powyższy zapis wydaje się z jednej strony zbyt liberalny, a z drugiej wykluczający część doświadczonych audytorów energetycznych z możliwości sporządzania audytów</p>	Uwaga nie została uwzględniona, komentarz jw.

			<p>efektywności energetycznej budynków. "5-letnie doświadczenie zawodowe w zakresie obsługi, eksploatacji, montażu danego rodzaju obiektów, urządzeń technicznych lub instalacji objętych audytem efektywności energetycznej" w przypadku budynków wyczerpuje np. osoba wykonująca drobne naprawy w budynkach (np. konserwator szkolny) a w skrajnym przypadku osoba prowadząca działalność w zakresie utrzymania czystości w budynkach (obsługa budynku), których kompetencje w materii audytingu są zapewne co najmniej wątpliwe. Jednocześnie proponowany zapis nie daje uprawnień do sporządzania audytu efektywności energetycznej budynków doświadczonym audytorom energetycznym, którzy wykonują audyty termomodernizacyjne i remontowe budynków, mając w tym zakresie bogate doświadczenie. Analogiczna uwaga dotyczy projektantów takich budynków.</p> <p>Sugeruję :</p> <ul style="list-style-type: none"> - wykreślić słowo "obsługi" - dodać zapis dotyczący projektantów i audytorów energetycznych <p>Przykładowy zapis mógłby wyglądać następująco:</p> <p>-"(...) 5-letnie doświadczenie zawodowe w zakresie eksploatacji, montażu, projektowania i wykonywania audytów energetycznych danego rodzaju obiektów, urządzeń technicznych lub instalacji objętych audytem efektywności energetycznej (...)</p>	
85	Art. 1 pkt 18	Francusko-Polska Izba Gospodarcza (CCIFP)	<p>Uwaga: w związku z dodaniem w art. 25 ust. 5 zgłaszający uwagę wnioskuję o wprowadzenie definicji audytora energetycznego oraz wymogu posiadania wykształcenia kierunkowego lub minimalnej liczby wykonanych audytów potwierdzonych wydanymi świadectwami efektywności energetycznej.</p>	Uwaga nie została uwzględniona, komentarz jw.
86	Art. 1 pkt 18	SAPE	<p>Art. 25. ust. 5.</p> <p>W proponowanym zapisie nie wskazano sposobu potwierdzenia doświadczenia zawodowego, co może być problematyczne przy interpretacji i egzekwowaniu takiego zapisu. Podobnie trudne do egzekwowania może być wykazywane rocznego doświadczenia w sporządzaniu audytów oraz 5-letniego w zakresie obsługi. Proponuje się uzupełnić dowód kwalifikacji o dyplomy ukończenia dedykowanych kursów zawodowych.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Uwaga niejasna, zawężająca zakres podmiotów oraz brak możliwości weryfikacji. Wystarczy oświadczenie o posiadanym doświadczeniu.</p>

87	Art. 1 pkt 18	FOEEiG	<p>W uzupełnieniu zapisów art. 25 proponuje się dodanie oświadczenia o odpowiedzialności audytora za oświadczenie dotyczące doświadczenia pozwalającego na realizację audytów jak również ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w działalności gospodarczej lub profesjonalnej w wysokości wnioskowanych świadectw. Zapisy te służą zwiększeniu jakości przygotowywanych dokumentów i podniesieniu wartości technicznej opracowań wobec informacji URE o niskiej jakości sporządzanych audytów, powodujących duże opóźnienia w ich wydawaniu.</p> <p>Propozycja zmiany art. 25:</p> <p>5. Audyt efektywności energetycznej może sporządzić osoba, która:</p> <p>1) posiada co najmniej roczne doświadczenie w sporządzaniu audytów efektywności energetycznej, potwierdzone trzema wydanymi przez Prezesa URE na ich podstawie świadectwami efektywności energetycznej w ostatnich 2 latach przed złożeniem wniosku lub</p> <p>2) co najmniej 5-letnie doświadczenie zawodowe w zakresie obsługi, eksploatacji, montażu danego rodzaju obiektów, urządzeń technicznych lub instalacji objętych audytem efektywności energetycznej potwierdzone oświadczeniem następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oświadczam, że posiadam co najmniej 5-letnie doświadczenie zawodowe w zakresie obsługi, eksploatacji, montażu danego rodzaju obiektów, urządzeń technicznych lub instalacji objętych audytem efektywności energetycznej.”; oświadczenie to zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń lub</p> <p>3) posiada stopień naukowy doktora w zakresie nauk technicznych</p> <p>5. Osoba sporządzająca audyt efektywności energetycznej musi posiadać ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w działalności gospodarczej lub być objęta takim ubezpieczeniem w okresie 3 lat od daty złożenia wniosku o wydanie świadectw, w wysokości co najmniej szacunkowej wartości wnioskowanych świadectw efektywności energetycznej.</p>	<p>Uwaga została uwzględniona częściowo.</p> <p>Sformułowanie zbyt wielu trudnych do spełnienia wymagań dla kandydatów na audytorów, w tym obowiązku ubezpieczenia się od odpowiedzialności cywilnej wydaje się zbyt daleko idącym ograniczeniem.</p> <p>Umowa o sporządzenie audytu zawierana między wykonawcą a zlecającym może zawierać stosowne wymagania, zaś wybór audytora ze względu na jego kwalifikacje powinien pozostać w sferze wolności zamawiającego audyt.</p>
88	Art. 1 pkt 18	Stowarzyszenie na rzecz efektywności	<p>Art. 1 pkt. 12</p> <p>Art. 19. 1. Poprawie efektywności energetycznej służą następujące rodzaje przedsięwzięć:</p> <p>6) stosowanie, do ogrzewania lub chłodzenia obiektów, energii wytwarzanej w instalacjach odnawialnego źródła energii, ciepła systemowego, ciepła użytkowego w</p>	<p>Uwaga nie uwzględniona</p> <p>Ad art. 19</p> <p>Uwaga wykracza poza zakres</p>

			<p>wysokosprawnej kogeneracji w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne lub ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych.</p> <p>Art. 1 pkt 18</p> <p>Proponujemy przyjąć jednolite zapisy dla doświadczenia osób wykonujących audyt energetyczny przedsiębiorstwa oraz audyt efektywności energetycznej</p> <p>Tym samym zapis ujednoczony w kwestii doświadczenia przyjąłby brzmienie:</p> <p><i>Audyt energetyczny przedsiębiorstwa może sporządzić osoba, która posiada co najmniej roczne doświadczenie w sporządzaniu audytów efektywności energetycznej, potwierdzone wydanymi przez Prezesa URE na ich podstawie świadectwami efektywności energetycznej lub posiada stopień naukowy doktora w zakresie nauk technicznych.</i></p>	<p>implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.</p> <p>Ad art. 1 pkt 18)</p> <p>Nie przewiduje się zmian w tym zakresie.</p>
89	Art. 1. pkt 19 i 20	Ellipsis Energy	<p>Korekta przepisu art. 28 ust. 1 i zrównanie przypadków z aktualnie obowiązujących art. 27 i art. 28 ust. 1 nie przewiduje przypadku, w którym zbyt duże świadectwo wydano z powodu innego niż poprzez udzielenie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji o zakończeniu realizacji przedsięwzięcia.</p> <p>W tym momencie nie jest nam znany przypadek aby w okresie ostatnich 10 lat w toku jakiegokolwiek postępowania weryfikacyjnego Prezes URE ujawnił takie okoliczności.</p> <p>Natomiast znane są nam przypadki, w których to Prezes URE, pomimo prawidłowo złożonych dokumentów, wniosków, załączników i audytów wydał świadectwa efektywności energetycznej o innych wartościach niż wnioskowano – projekt zmian w ustawie nie dopuszcza korekty takiego świadectwa przez Prezesa URE z urzędu. W wynikach kontroli NIK stwierdzono, że „<i>Wśród 595 analizowanych świadectw ee stwierdzono, że w trzech przypadkach wskazano niewłaściwą podstawę prawną.</i>”, „<i>W szczególności skontrolowanej przez NIK próbie 10 spraw, z których dziewięć zostało załatwionych po terminie wynikającym z ustawy o ee z 2016 r.28, w czterech sprawach wnioskodawcom zostały przekazane wezwania do uzupełnienia lub poprawienia wniosków o wydanie świadectw ee wraz z zawiadomieniami o niezalutwieniu sprawy w terminie. Pozostałych pięciu wnioskodawców nie zostało zawiadomionych o niezalutwieniu ich spraw w terminie, a także o przyczynach niezalutwienia spraw oraz o nowym terminie załatwienia sprawy, co było niezgodne z art. 36 § 1 kpa. (...)</i>Wśród wszystkich analizowanych 595 świadectw ee jedynie 39 zostało wydanych w ciągu 45 dni od daty wpływu wniosku do URE (tj. w terminie zgodnym z art. 22 ust. 1 ustawy o ee z 2016 r.), co stanowi ok. 6,5% wszystkich 595 świadectw ee poddanych analizie.” oraz „<i>W aktach tej sprawy brak jest dokumentów świadczących o rozpatrzeniu ponagieł, czy też ich uwzględnieniu przez Prezesa URE. Prezes URE odstąpił od przeprowadzenia postępowania dotyczącego ustalenia osób</i></p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Skreślony został art. 27 w zakresie dotyczącym skutków negatywnej weryfikacji natomiast zostawiona została sama procedura weryfikacji.</p>

			<p>winnych (art. 37 § 8 kpa) ze względu na to, iż sytuacja związana z wielomiesięcznymi opóźnieniami w wydawaniu świadectw efektywności energetycznej ma charakter systemowy.”</p> <p>Propozycja zmian zapisów: Pozostawienie Art. 27 i art. 28 ust. 1 w aktualnym brzmieniu.</p>	
90	Art. 1 pkt 20	Konfederacja Lewiatan	<p>Proponujemy dodanie minimalnego, 6-miesięcznego terminu jaki mógłby zostać wskazany na przedstawienie świadectw do umorzenia, tj. nadanie art. 28 ust. 2 następującego brzmienia:</p> <p>„2. Prezes URE wydaje decyzję o zakazie występowania z wnioskiem o wydanie świadectwa efektywności energetycznej, które podmiot, o którym mowa w ust. 1, zobowiązany jest przedstawić do umorzenia w terminie wskazanym w decyzji, jednak nie krótszym niż 6 miesięcy od dnia otrzymania decyzji.”</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Określanie minimalnych terminów w ustawie nie jest konieczne ponieważ wynikają one z KPA.</p>
91	Art. 1 pkt 20	SAPE	<p>Art. 28. 1.</p> <p>Proponowany zapis jest nieczytelny - proponuje się zmianę o charakterze redakcyjnym. Dodatkowo, proponuję się obciążyć odpowiedzialnością tylko podmiot realizujący przedsięwzięcie, jako że stanowi on źródło ewentualnej mylnej informacji dotyczącej np. terminu rozpoczęcia prac, której upoważniony wnioskodawca może nie mieć jak zweryfikować.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona, komentarz jw.</p>
92	Art. 1 pkt 21	PGNiG	<p>Uwzględnienie możliwości umorzenia świadectw w ilości większej niż wynikająca z obowiązku w danym roku kalendarzowym.</p> <p><u>Propozycja:</u></p> <p>Dodanie drugiego punktu w art. 1 pkt 21 Projektu :</p> <p>„21) w art. 32:</p> <p>a) w ust. 3 wyrazy „z zastrzeżeniem art. 16 ust. 1 i 2” zastępuje się wyrazami „z zastrzeżeniem art. 16 ust. 1”;</p> <p>b) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:</p> <p>„Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na wniosek podmiotu zobowiązanego, któremu przysługiwały prawa majątkowe wynikające ze świadectw efektywności energetycznej, umorzone za dany rok kalendarzowy zgodnie z ust. 1, w drodze decyzji uwzględniania ich umorzenie przy rozliczeniu wykonania obowiązku określonego w art. 10 ust. 1 pkt 2 za wskazany przez Wnioskodawcę rok kalendarzowy, w przypadku</p>	<p>Uwaga nie została częściowo uwzględniona.</p> <p>Nie ma możliwości umarzenia świadectw w ilości większej niż wynika to z obowiązku za dany rok kalendarzowy.</p>

			<p><i>umorzenia świadectw w ilości większej niż wysokość obowiązku określona za dany rok kalendarzowy. Prezes URE przekazuje informacje o wydanej decyzji podmiotowi, o którym mowa w art. 30 ust. 3.”;</i></p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>W ustawie o efektywności energetycznej nie przewidziano możliwości umorzenia przez przedsiębiorcę świadectw w ilości większej niż wynikająca z obowiązku w danym roku kalendarzowym, które mogłyby być wykorzystane na poczet rozliczenia obowiązku w latach kolejnych. Przedstawiona propozycja ma na celu usunięcie zaistniałej luki w systemie wspierania efektywności energetycznej. Rozwiązanie posiada szczególne znaczenie obecnie, w sytuacji, w której ilość świadectw efektywności energetycznej jest niewystarczająca do zrealizowania obowiązku wynikającego z ustawy o efektywności energetycznej przez wszystkie podmioty zobowiązane.</p>	
93	Art. 1 pkt 22	NFOŚiGW	<p>Zgodnie z art. 35a ust. 1 projektu ustawy o efektywności energetycznej, Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej ma prowadzić centralny rejestr oszczędności energii finalnej, który obejmuje: wykaz przedsięwzięć efektywności energetycznej zrealizowanych za pomocą środków alternatywnych, o których mowa w art. 18 ust. 3, oraz wysokość uzyskanej w wyniku ich realizacji oszczędności energii finalnej; zestawienie oszczędności energii finalnej uzyskanej do 2030 r.</p> <p>W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, czy pkt 2 obejmuje zestawienie oszczędności energii finalnej uzyskanej do 2030 jedynie w ramach przedsięwzięć efektywności energetycznej zrealizowanych za pomocą środków alternatywnych, o których mowa w pkt 1, czy też ma szerszy, a jeśli tak, to jaki zakres. W tym aspekcie konieczne jest wyjaśnienie, jak przepis ten ma się do obowiązku nałożonego projektowanymi art. 15a ust. 4 pkt 2 oraz ust. 6 ustawy o efektywności energetycznej. Tak niejasny zakres przepisu uniemożliwia na obecnym etapie zaprojektowanie bazy i określenie koniecznych do zbierania danych.</p> <p>Na podstawie art. 35a ust. 2, centralny rejestr oszczędności energii finalnej ma być prowadzony z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 346, 568 i 695).</p>	<p>Uwaga została uwzględniona.</p> <p>Centralny Rejestr oszczędności energii finalnej będzie prowadzony przez Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy, z którym zostały uzgodnione szczegóły jego realizacji.</p>

		<p>W tym zakresie Narodowy Fundusz zwraca uwagę, że utworzenie i utrzymywanie rejestru wiąże się z kosztami, które nie zostały przedstawione w OSR. Nie wskazano także źródła pokrycia tych kosztów.</p> <p>Ponadto przepisy nie określają kto jest właścicielem ww. rejestru, kto będzie czuwał nad jego tworzeniem, aktualizacją, zabezpieczeniami, weryfikacją spójności i kompletności danych.</p> <p>Na podstawie art. 35a ust. 3, Zarząd Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej ma obowiązek przekazywania ministrowi właściwemu do spraw klimatu danych dotyczących uzyskanych oszczędności energii finalnej, do dnia 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy. Ten obowiązek nie jest możliwy do zrealizowania, gdyż dane za rok poprzedni są przekazywane przez instytucję finansującą, zgodnie z projektowanym art. 18 ust. 4 ustawy o efektywności energetycznej, właśnie do dnia 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy.</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 35b ustawy o efektywności energetycznej wykaz zawiera następujące informacje:</p> <p>dane beneficjenta, rodzaj przedsięwzięcia poprawiającego efektywność energetyczną; kwotę dofinansowania przedsięwzięcia; formę dofinansowania przedsięwzięcia; okres uzyskiwania oszczędności energii; o ilości uzyskanych średniorocznych oszczędności energii finalnej w toe/rok, datę rozpoczęcia i zakończenia realizacji projektu.</p> <p>W tym zakresie Narodowy Fundusz zwraca uwagę, że w świetle projektowanego art. 18 ust. 4 ustawy o efektywności energetycznej, instytucja finansująca projekty w ramach środka alternatywnego ma przekazywać jedynie informację o zrealizowanych przedsięwzięciach służących poprawie efektywności energetycznej oraz uzyskanych oszczędnościach energii finalnej. Wobec powyższego uzasadnione wątpliwości budzi, skąd Narodowy Fundusz miałby pozyskać dane, o których mowa w projektowanym art. 35b, a więc dane dotyczące konkretnych beneficjentów (np. podatników korzystających z ulgi podatkowej na termomodernizację jednorodzinnych budynków mieszkalnych). Dodatkowo wyjaśnienia wymaga czy udostępnienie takich danych i ich przetwarzanie przez Fundusz będzie zgodne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016</p>	
--	--	--	--

		<p>r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych).</p> <p>Zgodnie z pkt 2 ad 1c) OSR, efektem funkcjonowania ww. rejestru ma być uniknięcie ryzyka podwójnego zliczania oszczędności energii, w szczególności w przypadku możliwości korzystania z kilku systemów wsparcia. Powyższe stanowić ma realizację wytycznych nakreślonych dyrektywą 2018/2002/UE, w której wymaga się stosowania niezależnych systemów monitorowania, kontroli i weryfikacji osiągnięcia wymaganego poziomu oszczędności energii. Narodowy Fundusz zwraca jednak uwagę, że dyrektywa 2018/2002/UE nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku prowadzenia tego typu rejestru, natomiast wymaga ustanowienia w państwie członkowskim dopuszczającym realizację obowiązków w zakresie poprawy efektywności energetycznej za pomocą środków alternatywnych systemu pomiaru, kontroli i weryfikacji ich efektów (zgodnie art. 7b ust. 2: „w przypadku wszystkich środków innych niż środki podatkowe państwa członkowskie ustanawiają systemy pomiaru, kontroli i weryfikacji, w ramach których udokumentowanej weryfikacji poddaje się przynajmniej statystycznie istotną i reprezentatywną próbę środków poprawy efektywności energetycznej wdrożonych przez strony uczestniczące lub uprawnione.</p> <p>Przedmiotowe pomiary, kontrole i weryfikacje są przeprowadzane w sposób niezależny od stron uczestniczących lub uprawnionych"). Na łożenie na NFOSiGW zadania prowadzenia rejestru (tylko w zakresie środków alternatywnych) nie realizuje tego obowiązku, gdyż Narodowy Fundusz nie dysponuje narzędziami pozwalającymi monitorować, kontrolować czy weryfikować efekty. Zadanie takie może być realizowane jedynie przez ministra właściwego do spraw klimatu.</p> <p>Zdaniem Narodowego Funduszu projektowane przepisy ustawy nie tylko nie doprecyzowują zadań nakładanych na poszczególne jednostki, ale zawierają szereg rozwiązań niemożliwych do zaimplementowania, niejednokrotnie występują w nim poważne niespójności i nieścisłości. W opinii Narodowego Funduszu konieczna jest ponowna analiza poszczególnych rozwiązań i ich gruntowna zmiana.</p>	
--	--	---	--

94	Art. 1. pkt 24	Ellipsis Energy	<p>Nowa definicja audytu energetycznego przedsiębiorstwa jest nieściśła. Audyt energetyczny przedsiębiorstwa służy dostarczeniu informacji o potencjalnych oszczędnościach energii w danym przedsiębiorstwie a nie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>O potencjalnych oszczędnościach energii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informacji dostarczy agregacja danych z zawiadomień o przeprowadzonych audytach przez przedsiębiorców zobowiązanych – takiej zagregowanej informacji dostarcza Prezes URE, o czym mowa w art. 38 ust. 2.</p> <p>Zastosowany skrót myślowy jest nieuprawniony.</p> <p>Z proponowanego przepisu może wynikać, że audyt realizowany przez przedsiębiorcę ma wykraczać daleko poza jego granice bilansowe.</p> <p>Proponowana zmiana zapisów: Pozostawienie Art. 37 ust. 1 w aktualnym brzmieniu.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Zasadne jest sprecyzowanie zakresu podmiotowego przedsiębiorstw sporządzających audyt energetyczny poprzez ograniczenie go tylko do terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p>
95	Art. 1. pkt 25	Ellipsis Energy	<p>W aktualnych przepisach występuje luka, z powodu której nie można określić w jakim terminie powinien przeprowadzić pierwszy audyt energetyczny przedsiębiorca, który uzyskał status dużego przedsiębiorcy.</p> <p>Proponuje się aby taki audyt był wykonywany w terminie do 6 miesięcy od uzyskania takiego statusu.</p> <p>Nie proponuje się odniesienia przepisów do „danego roku” ponieważ spółki mają różne lata obrachunkowe – nie zawsze zgodne z rokiem kalendarzowym.</p> <p>Proponowana zmiana zapisów: Dodanie ust. 1b. w art. 36: „1b. Przedsiębiorca, który przestanie spełniać warunki do uzyskania statusu mikroprzedsiębiorcy, małego lub średniego przedsiębiorcy przeprowadza audyt energetyczny przedsiębiorstwa w terminie 6 miesięcy od dnia utraty tych statusów”.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Uwaga nie jasna. Określono do kiedy należy zawiadomić Prezesa URE o przeprowadzonym audycie przedsiębiorstwa, a to implikuje termin przeprowadzenia przedmiotowego audytu.</p>
96	Art. 1. pkt 25	Ellipsis Energy	<p>Dla przedsiębiorców realizujących audyt energetyczny przedsiębiorstwa pod koniec grudnia istotnie skrócono termin, w którym należy zawiadomić Prezesa URE o zakończeniu przeprowadzenia audytu – dodatkowo występuje to w okresie urlopowym związanym z</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p>

			<p>przerwami świąteczno-noworocznymi. Jednocześnie wydłużono Prezesowi URE czas na zagregowanie informacji z ubiegłorocznych zawiadomień o dwa miesiące (z 31 stycznia do 31 marca).</p> <p>Postuluje się wydłużenie terminu za złożenie zawiadomienia do 14 stycznia roku następującego po roku, w którym przedsiębiorca jest zobligowany do przeprowadzenia audytu energetycznego przedsiębiorstwa. Umożliwi to obieg dokumentów w przedsiębiorstwie w miarę normalnym trybie.</p> <p>Propozycja zmian zapisów: „Art. 38. 1. Przedsiębiorca:</p> <p>1) o którym mowa w art. 36 ust. 1, zawiadamia Prezesa URE o przeprowadzonym audycie energetycznym przedsiębiorstwa,</p> <p>2) o którym mowa w art. 36 ust. 2, zawiadamia Prezesa URE o przeprowadzonym audycie energetycznym przedsiębiorstwa w ramach systemu, o którym mowa w art. 36 ust. 2 – w terminie 30 dni od dnia jego przeprowadzenia, lecz nie później niż do dnia 14 stycznia roku następującego po roku, w którym przedsiębiorca jest zobligowany do przeprowadzenia audytu energetycznego przedsiębiorstwa; do zawiadomienia należy dołączyć informację o możliwych do uzyskania oszczędnościach energii wynikających z przeprowadzonego audytu energetycznego przedsiębiorstwa”</p>	Uwaga znacząco wykracza poza zakres implementacji dyrektywy.
97	Art. 1 pkt 25	SAPE	<p>Art. 38. 1. ust 4a</p> <p>Przedsiębiorcy informujący Prezesa URE o realizacji audytu energetycznego przedsiębiorstwa umieszczają tabelaryczny wykaz, który potwierdza znajomość ustawy przez przedsiębiorcę. Zawiadomienie należy uznać za pierwszy wyraz zgłoszenia gotowości przedsiębiorstwa do skorzystania z systemu świadectw efektywności energetycznej, który umożliwia po realizacji inwestycji kapitalizację oszczędności energii generując “efekt zachęty”. Dotyczy to każdego zgłoszonego z nazwy przedsięwzięcia - wiersza w tabeli</p>	Uwaga nie została uwzględniona. Propozycja zmierza do zbędnego uszczegółowienia przepisów.
98	Art. 1 pkt 25	FOEEiG	<p>Proponuje się dodać art. 38 ust. 1 pkt 3 mówiącego o określeniu w zawiadomieniu danych przedsięwzięcia umożliwiających realizację efektu zachęty dla działań, dla których w terminie późniejszym przedsiębiorstwo chce realizować działania objęte wsparciem w postaci świadectw efektywności energetycznej.</p> <p>Propozycja zmiany art. 38 ust. 1 pkt 3:</p> <p>3) <i>zawiadomienie zawiera określenie nazwy przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oraz ilość energii finalnej lub pierwotnej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego, planowanej do zaoszczędzenia średnio w ciągu roku, dla których, przed datą złożenia Zawiadomienia nie nastąpiło rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej</i></p>	Uwaga nie została uwzględniona. Nie ma takiej informacji, w art. 10 ust. 1

99	Art. 2	FOEEiG	<p>Adresatem zwolnienia w art. 2 projektu ustawy są osoby fizyczne – klienci podmiotu zobowiązanego. Ale bez tego zwolnienia osoba fizyczna musiałaby się opodatkować PIT-em wg stawek ze skali od otrzymanego nieodpłatnego świadczenia. Pośrednio korzysta też z takiego zwolnienia podmiot zobowiązany – może informować klienta o dodatkowych korzyściach z inwestycji (zaoszczędzonym podatku PIT).</p> <p>Natomiast podmioty zobowiązane otrzymają podatkowe wsparcie w CIT w postaci podatkowego kosztu uzyskania (obniżamy podstawę opodatkowania zgodnie z treścią art. 1 pkt 9 projektu ustawy - dodany art. 15a ust. 9 pkt 2). Przepis art. 1 pkt 9 projektu, który w ustawie o efektywności energetycznej dodaje art. 15a ust. 9 pkt 2 dotyczący ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych („ustawa CIT”) powinien być przepisem zmieniającym ustawę CIT. Z punktu widzenia systemowego wszystkie przepisy dotyczące kosztów podatkowych powinny być ujęte w dedykowanej ustawie podatkowej, tj. w ustawie CIT, w obszernym (pozytywnym) katalogu kosztów uzyskania przychodu znajdującym się w art. 15 ustawy CIT.</p> <p>Propozycja zmiany art. 2: Art. 2 projektu ustawy Dodanie pkt 2 w art. 2 projektu ustawy w brzmieniu: w ustawie z dnia 15 lutego 1992r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 865, z późn. zm.) w art. 15 dodaje się ust. xx w brzmieniu: <i>Kosztem uzyskania przychodów są również ponoszone przez podmioty zobowiązane, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy o efektywności energetycznej, koszty realizacji programów dofinansowań, o których mowa w art. 15a tej ustawy.</i></p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Kosztami uzasadnionymi mogą być wyłącznie koszty związane z pozyskiwaniem oszczędności wynikających z realizacji celu.</p>
100	Art. 3	SdsRE	<p>Uwagi Stowarzyszenia ds. Rozliczania Energii do zmienionych przepisów art. 45a ustawy Prawo Energetyczne:</p> <p>Uwaga 1: Wodomierz ciepłej wody nie może być zamiennikiem ciepłomierza lokalowego! Uwaga 2: Nie zapisano, że na grzejnikach w lokalach także należy montować podzielniki kosztów ogrzewania, jeśli montaż ciepłomierzy jest technicznie niemożliwy Wymagania dotyczące podzielników kosztów ogrzewania określone są w Normach: PN- EN 834 oraz PN-EN 835. Określenie „podzielnik kosztów ogrzewania" występuje w dyrektywie oraz</p>	<p>Uwagi zostały częściowo uwzględnione.</p> <p>Projekt został uzupełniony w szczególności o przepisy dotyczące metody rozliczania kosztów ciepła i</p>

		<p>w/w Normach. Nie jest zrozumiałe, dlaczego w projekcie ustawy, nie została użyta nazwa podzielnik.</p> <p>Uwaga 3: Z ust. 7 wynika, że obowiązek wyposażenia lokali dotyczy wyłącznie budynków lub grup lokali zasilanych z węzła grupowego.</p> <p>Zapis w ust. 8 pkt 1 lit. a), wprowadza, bez żadnych warunków, powierzchnię lub kubaturę lokali jako metodę rozliczeń. Jest to niezgodne z ideą i postanowieniami dyrektywy.</p> <p>Wprowadzenie natomiast zapisu: „wskazania urządzeń niebędących przyrządami pomiarowymi ”, może stanowić przesłankę do stosowania jakichkolwiek urządzeń, nie opisanych w jakichkolwiek normach lub innych przepisach.</p> <p>W ust. 8 pkt 1 lit. a) zapisano, że do rozliczania kosztów ogrzewania można stosować także ..."inne urządzenia, które nie są urządzeniami pomiarowymi". Natomiast w ust. 7 nie zapisano, że obowiązek ten dotyczy także montażu takich urządzeń — czyli podzielników kosztów ogrzewania. Z art. 9b ust. 1 dyrektywy wynika jednoznacznie, że odstępianie od zasady montażu i rozliczania kosztów ogrzewania przy stosowaniu podzielników jest możliwe, jeśli państwo członkowskie wykaże, że montaż takich podzielników kosztów nie byłby opłacalny.</p> <p>W art. 45d projektu ustawy zapisano, że dotyczy to tylko ciepłomierzy i wodomierzy ciepłej wody; nie dotyczy więc podzielników kosztów ogrzewania co jest sprzeczne z art. 9b ust.1 dyrektywy 2018/2002/UE.</p> <p>Wymogi wyboru metody rozliczeń zapisane w ust. 9 pkt 1) lit. b) oraz c) są wewnętrznie sprzeczne. Energooszczędne zachowania oraz prawidłowe warunki eksploatacji budynku i lokali nie mogą być sprzeczne z ustalaniem opłat za ciepło według zarejestrowanego zużycia.</p> <p>Wprowadzenie parametru temperatury do rozliczania kosztów ogrzewania jest błędem. Narusza to zasadę, że użytkownik płaci za ciepło dostarczone do jego lokalu przez system grzewczy. Temperatura w lokalu zależy także od ciepła z innych źródeł (oświetlenie, sprzęt RTV, procesy gotowania itp.) a za energię z tych źródeł (szacowana na 15-30%), użytkownik lokalu płaci odrębne rachunki. Ponadto, podzielnik tzw. dwuczujnikowy, nie mierzy temperatury powietrza w lokalu, tylko temperaturę grzejnika po stronie lokalu.</p> <p>Skreślenie ust. 10 jest błędem. Należy go pozostawić. Natomiast w rozporządzeniu powinno być określone, co regulamin powinien zawierać.</p> <p>W ustawie powinny być zapisane obowiązki użytkownika odnośnie udostępnienia lokalu dla celów wskazanych w tym przepisie.</p> <p>W rozporządzeniu należy określić min. w jakich przypadkach oraz w jaki sposób należy stosować rozliczanie zamiennie. Zamiennie rozliczanie opłat powinno dotyczyć nie tylko</p>	<p>ciepłej wody oraz doprecyzowane zostało określenie opłacalności i technicznych możliwości zainstalowania w budynkach podzielników oraz merytorycznie rozbudowany.</p> <p>Ustępy 11-12 pozostały w dotychczasowym brzmieniu.</p>
--	--	--	--

			<p>podzielników kosztów ogrzewania ale także ciepłomierzy lokalowych, ponieważ one także mogą ulegać uszkodzeniu, wskazywać błędne dane lub w ich wskazania może ingerować użytkownik lokalu.</p> <p>W przypadku gdy ilość ciepła dostarczonego do budynku wielolokalowego wciągu kolejnych 12 miesięcy przekracza 0,40 GJ w odniesieniu do m³ ogrzewanej kubatury budynku lub 0,30 GJ w odniesieniu do m³ przygotowanej ciepłej wody, właściciel lub zarządca budynku wykonuje audyt energetyczny tego budynku w celu określenia przyczyn nadmiernej energochłonności i wskazania sposobów ograniczenia zużycia ciepła przez ten budynek lub zmiany zamówionej mocy cieplnej.</p> <p>Przepis ust. 13 nie ma związku z rozliczaniem kosztów ogrzewania. Należy go wykreślić z art. 45a ustawy Prawo energetyczne. Powinien być zapisany w ustawie o efektywności energetycznej.</p> <p>Uwagi Stowarzyszenia ds. Rozliczania Energii do zmienionych przepisów art. 45a ustawy Prawo Energetyczne:</p> <p>Uwaga 1: - w ust. 1) dodać: oraz pkt 3 ponieważ warunki ustalania technicznej możliwości i opłacalności powinny dotyczyć także podzielników kosztów (zob. wytej, proponowaną inną redakcją ust. 7).</p> <p>Uwaga 2: - w ust. 2) jest błąd; zamiast wskazania w art..45a ust. 2, powinno być ust. 9</p> <p>Uwaga 3: - w ust. 4): zamiast art. 45a ust. 10 wpisać: art. 45c.</p> <p>Wyliczenie zagadnień do rozporządzenia nie jest wystarczające.</p>	
101	Art. 3	IGCP	<p>V. Zmiany w ustawie Prawo energetyczne</p> <p>W art. 5 ust. 6c - nowy obowiązek dla sprzedawców paliw gazowych lub ciepła (wcześniej dotyczył tylko energii elektrycznej) polegający na informowaniu odbiorców o ilości ciepła zużytego przez tego odbiorcę w poprzednim roku oraz o miejscu, w którym są dostępne informacje o przeciętnym zużyciu ciepła dla danej grupy taryfowej, z której ten odbiorca korzystał, a także o środkach poprawy efektywności energetycznej i efektywnych energetycznie urządzeniach technicznych.</p> <p>Z praktycznego punktu widzenia pragniemy zapytać: jak projektodawca przewidział przygotowanie takiej informacji dla ciepła , skoro grupy taryfowe są tworzone w sposób odmienny niż dla energii elektrycznej i gazu – w ciepłownictwie kluczem jest granica dostaw a nie wielkość poboru ciepła i mocy. Czy w przypadku ciepłownictwa chodziło np. o średnie wartości zużycia przeliczone na 1 MWt mocy zamówionej (co byłoby możliwe i miałyby merytoryczne uzasadnienie). Czy może planowane jest określenia dla ciepła innego wskaźnika?</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Nie można zgodzić się z brakiem wartości poglądowej tej informacji. Mało prawdopodobne, żeby w jednej grupie taryfowej znalazł się domek jednorodzinny i przedsiębiorstwo korzystające z dostawy ciepła na</p>

			<p>Podział zużycia ciepła na odbiorców nie ma tu żadnego logicznego zastosowania i nie przeniesie oczekiwanej z punktu widzenia informacji o stanie efektywności energetycznej ze względu na fakt, że odbiorcą, zgodnie z definicją w PE, jest „każdy, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym”. W przypadku ciepłownictwa są to generalnie podmioty, a w sektorze mieszkaniowym spółdzielnie, wspólnoty, zarządcy nieruchomości itp. o różnej skali świadczenia usług i wielkości poboru, ilości obiektów budowlanych itd.</p> <p>W przypadku energii elektrycznej, informacja o przeciętnym zużyciu w danej grupie taryfowej ma sens ze względu na inny system kwalifikowania i podziału odbiorców na grupy. Jest to średnia odnoszona do liczby odbiorców.</p> <p>W przypadku grup taryfowych odbiorców ciepła, podanie uśrednionego zużycia ciepła w grupach taryfowych nie będzie miało żadnej wartości poglądowej i porównawczej dla odbiorcy. W jednej grupie są często zarówno odbiorcy z domków jednorodzinnych, jak i odbiorcy przemysłowi oraz instytucje .</p> <p>Brakuje również informacji na temat częstotliwości udzielania tych informacji</p>	<p>potrzeby technologiczne.</p> <p>Co do częstotliwości informacji jest to informacja roczna, co znalazło swoje odzwierciedlenie w przepisach.</p>
102	Art. 3	APPLiA	<p>Konsumenci otrzymują obecnie rachunki za energię elektryczną złożone z kilku stałych i zmiennych opłat. Wzrost edukacyjny takiej informacji jest znikomy. W naszej ocenie niezbędne jest zapewnienie, aby drobni odbiorcy końcowi mieli świadomość, ile dokładnie kosztuje zużycie każdej dodatkowej jednostki energii. Postulujemy przekazywanie konsumentom na rachunku jednej ceny za zużycie każdego kWh prądu.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Zgodnie z proponowaną zmianą każdy odbiorca musiałby mieć indywidualnie obliczoną cenę jednej kWh (także w przypadku energii elektrycznej) , bo im więcej zużyje energii, tym mniejsza będzie cena jednostkowa dostarczonej energii ze względu na zmniejszający się koszt jednostkowy za opłaty stałe.</p>

				Taki iloraz jest prosty z założenia prosty, lecz dla dostawców wiązałby się ze zmianą sposobu wystawiania rachunków, czyli dodatkowym obowiązkiem.
103	Art. 3	PGE	<p>W konsekwencji uwagi w zakresie art. 15a ust. 9, proponuje się zmianę brzmienia art. 45 ust. 1e ustawy Prawo energetyczne.</p> <p>Proponuje się, aby w art. 3 po ust. 1 dodać pkt 1a o następującym brzmieniu:</p> <p>„1a) w art. 45 ust. 1e otrzymuje następujące brzmienie:</p> <p>„1e. W kosztach działalności przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się obrotem energią elektryczną, paliwami gazowymi lub sprzedażą ciepła odbiorcom końcowym uwzględnia się koszty realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1 oraz realizacji przedsięwzięć w ramach programów dofinansowań, o których mowa w art. 15a ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej.”;</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Koszt wypełnienia obowiązku zalicza się do taryfy. Koszty wykraczające poza ten obszar nie mogą stanowić kosztów uzasadnionych.</p>
104	Art. 3	PFSZN	<p>Ust. 7 pkt 2</p> <p>Uwagi:</p> <p>W punkcie 2) zapisano, że lokale należy wyposażyć w ciepłomierze lub wodomierze ciepłej wody użytkowej. Taki zapis oznacza, że zamiast ciepłomierza można zamontować wodomierz ciepłej wody. Jest to błąd, są to różne urządzenia; wodomierz nie może zastępować ciepłomierza</p> <p>Propozycja zmiany: Wpisać:</p> <p>2) lokale, tam gdzie jest to technicznie wykonalne i opłacalne, do pomiaru ciepła w ciepłomierze oraz wodomierze do pomiaru ciepłej wody użytkowej.</p> <p>Ust. 7 i ust. 8</p> <p>Uwagi:</p> <p>Ponieważ ust.7 mówi o urządzeniach, natomiast ust. 8 o ich właściwym zastosowaniu, przepisy te należy interpretować łącznie. Przepis ust. 7 nie wymienia wszystkich urządzeń, które należy stosować do rozliczania kosztów ogrzewania. Natomiast ust. 8 pkt 1) a) myślnik drugi wymienia: - wskazania urządzeń umożliwiających indywidualne rozliczanie kosztów, niebędących przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych. Jest to więc nielogiczne: rozliczamy bowiem urządzeniami, które nie są</p>	<p>Uwaga została uwzględniona częściowo.</p> <p>Przepisy projektu ustawy zostały odpowiednio skorygowane.</p>

		<p>wymienione we właściwym przepisie, który ustanawia obowiązek montowania takich urządzeń.</p> <p>Propozycja zmiany: W ust. 8 dodać pkt 3) o treści:</p> <p>3) lokale w urządzenia umożliwiające indywidualne rozliczanie kosztów ogrzewania, niebędące przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych.</p> <p>Ust. 8 pkt 1) lit. a) myślnik trzeci</p> <p>Uwagi: Powierzchnia (kubatura) lokalu została potraktowana jako równorzędna metoda rozliczania kosztów ogrzewania, bez żadnych warunków zastosowania takiej metody. Jest to sprzeczne z ideą dyrektyw oraz polityką efektywności energetycznej w sektorze budynków mieszkalnych. Rozliczanie kosztów ogrzewania według powierzchni do przesłanki do marnotrawstwa energii w budynkach mieszkalnych wielolokalowych.</p> <p>Propozycja zmiany: Zamiast tekstu w projekcie ustawy wpisać: - powierzchnię lub kubaturę tych lokali, jeśli budynek i jego instalacja ogrzewcza nie spełnia warunków do zastosowania urządzeń wskazanych w ust. 7 pkt 2) lub pkt 3 – do czasu zaistnienia takich warunków.</p> <p>Ust. 9 pkt 1) lit. b) oraz lit. c)</p> <p>Uwagi: Przepisy te, poprzez dodanie wyrazu lub wzajemnie się wykluczają; nie jest bowiem tak, że zachowanie prawidłowych warunków eksploatacji budynku i lokali wyklucza ustalenie opłat za zakupione ciepło według zużycia, lub odwrotnie.</p> <p>Propozycja zmiany: Skreślić wyraz lub</p> <p>Art. 45d</p> <p>Uwagi: Proponowany zakres zagadnień do uregulowania w rozporządzeniu jest niewystarczający. Należy dopisać co najmniej, zagadnienia do ramowego regulaminu rozliczania kosztów ciepła w budynku.</p> <p>Propozycja zmiany: W art. 45d, po ust. 4) dodać ust. 5) o treści: 5) zakres zagadnień do ujęcia w regulaminie rozliczeń, o którym mowa w art. 45a ust. 10</p> <p>Uwagi:</p>	
--	--	--	--

			<p>Zagadnienia w punktach 1) - 4) zapisane są hasłowo; nie wiadomo więc jaka będzie ich treść. Naszym zdaniem, nie obejmuje to niezbędnych problemów z jakimi borykają się zarządcy budynków przy rozliczaniu kosztów ciepła w budynkach mieszkalnych wielolokalowych.</p> <p>Propozycja zmiany: Niezwłocznie po opracowaniu, projektodawca ustawy powinien udostępnić podmiotom zainteresowanym – do zaopiniowania - projekt rozporządzenia, o którym mowa w art. 45d</p> <p>Uwagi: Odesłanie do wskazanych ustępów oraz punktów w art. 45a nie jest dokładne</p> <p>Propozycja zmiany: Dokonać wskazania odpowiednich przepisów przy odsyłaniu do art. 45a</p>	
105	Art. 3	Polskie Stowarzyszenie Zarządców Nieruchomości	<p>Uwaga: pozostawić ust. 10,11,11a i 12 art. 45a</p> <p>Dotyczy ona regulaminu, który zdaniem PSZN jest niezbędny, a wykreślenie tych przepisów spowoduje, że proces rozliczania kosztów ciepła będzie utrudniony. Stąd sformułowany postulat zawarty w piśmie dotyczy dopisania w ust. 10, że zagadnienia do regulaminu reguluje przepis odrębny.</p>	<p>Uwaga została częściowo uwzględniona.</p> <p>Ustępy 11-12 pozostały w dotychczasowym brzmieniu.</p>
106	Art. 3 pkt 3	Polska Federacja Stowarzyszeń Zawodów Nieruchomościowych	<p>Wpisać: <i>2) lokale, tam gdzie jest to technicznie wykonalne i opłacalne, do pomiaru ciepła w ciepłomierze oraz wodomierze do pomiaru ciepłej wody użytkowej.</i></p> <p>W ust. 8 dodać pkt 3) o treści: <i>lokale w urzędzenia umożliwiające indywidualne rozliczanie kosztów ogrzewania, niebędące przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych.</i></p> <p>Ust. 8 pkt 1) lit. a) myślnik trzeci; Zamiast tekstu w projekcie ustawy wpisać: <i>- powierzchnię lub kubaturę tych lokali, jeśli budynek i jego instalacja ogrzewcza nie spełnia warunków do zastosowania urządzeń wskazanych w ust. 7 pkt 2) lub pkt 3 – do czasu zaistnienia takich warunków.</i></p> <p>Ust. 9 pkt 1) lit. b) oraz lit. c) – skreślić wyraz „lub”</p> <p>W art. 45d, po ust. 4) dodać ust. 5) o treści: <i>zakres zagadnień do ujęcia w regulaminie rozliczeń, o którym mowa w art. 45a ust. 10</i></p> <p>Dokonać wskazania odpowiednich przepisów przy odsyłaniu do art. 45a</p>	<p>Uwaga została częściowo uwzględniona.</p> <p>W projekcie ustawy została dokonana stosowna korekta.</p>

107	Art. 3	Ryszard Tysarczyk	Propozycja nie zawiera konkretnych postulatów zmian w projekcie ustawy.	Uwaga nie została uwzględniona.
108	Art. 5	SdsRE	Art. 5. Właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego: 1). wyposaży urządzenia, o których mowa w art. 45a ust. 8 pkt 1 lit. a oraz pkt 2 lit. a ustawy zmienianej w art. 3, w funkcję umożliwiającą zdalny odczyt lub zastąpi urządzeniami posiadającymi taką funkcję do dnia 1 stycznia 2027 r. 2). udostępni użytkownikom końcowym nie rzadziej niż co miesiąc informacje o rozliczeniach lub o zużyciu w oparciu o urządzenia, o których mowa w art. 45a ust. 8 pkt 1 lit. a), jeżeli te urządzenia zostały już zamontowane i posiadają funkcję umożliwiającą zdalny odczyt – od dnia 1 stycznia 2022 r. (...)	Uwaga częściowo uwzględniona. Ad 1) uwaga uwzględniona Ad 2) Przepisy dyrektywy nakładają obowiązek wprowadzenia zdalnego odczytu od dnia 25 października 2020, zatem wprowadzenie wydłużonego vacatio legis nie ma merytorycznego uzasadnienia.
109	Art. 6	SAPE	Art. 16. 1. Podmiot zobowiązany może rozliczyć wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 10 ust. 1, w zakresie nierealizowanym opłatą zastępczą, do dnia 30 czerwca trzeciego roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek. Proponujemy pozostawienie obecnego zapisu. Proponowana zmiana zapisu spowoduje głębokie obniżenie płynności na rynku świadectw efektywności energetycznej i okresowy spadek wpływów z opłaty zastępczej, ponieważ podmioty zobowiązane nie będą zmotywowane do systematycznego pozyskiwania świadectw lub wnoszenia opłaty zastępczej do NFOŚiGW.	Uwaga częściowo została uwzględniona. Doprecyzowano brzmienie przepisu. Zmiana treści przepisu wiąże się z różnicami interpretacyjnymi co do terminu realizacji obowiązku. Wprowadzona zmiana ma na celu wyeliminować występujące

				rozbieżności w interpretacji terminu.
110	Art. 7	SdsRE	Art. 7. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r., z wyjątkiem: 1) art. 1 pkt 1-3, art. 3 pkt 1, art. 4 oraz art. 5, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia; 2) art. 3 pkt 2 i 3, który wchodzi w życie z dniem 25 października 2020 r. 3) art. 5 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.	Uwaga została uwzględniona. Terminy zostały odpowiednio skorelowane.
111	Art. 7	ENRGA	Propozycja ustawodawcy polega na rozszerzeniu informacji o rocznym zużyciu dla odbiorcy na fakturach za paliwa gazowe i ciepło (obecnie tylko energia elektryczna). W dalszej części zmiana dotyczy informacji obecnie publikowanej na stronie przedsiębiorstwa energetycznego o przeciętnym zużyciu energii elektrycznej dla grupy przyłączeniowej. Przepis zmienia odniesienie na publikację do przeciętnego zużycia dla grupy taryfowej. Ponadto nakłada obowiązek publikacji informacji (jak dla energii elektrycznej) też dla paliwa gazowego i ciepła. Przepis ma wejść w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia – zwracamy uwagę, że wiąże się on z koniecznością wprowadzenia zmian w systemach i potrzebnym czasem na skuteczne wdrożenie. Proponujemy więc wydłużenie <i>vacatio legis</i> dla tego przepisu na 6 miesięcy od ogłoszenia.	Uwaga nie została uwzględniona. Odbiorca powinien znać wszystkie składowe, za które płaci. Wprowadzony obowiązek nie wiąże się z nadmiernymi kosztami po stronie wystawiających faktury, stąd nie ma uzasadnienia do wprowadzenia tak długiego <i>vacatio legis</i> .
112	Art. 7	Ellipsis Energy	Wydłużenie <i>vacatio legis</i> dla wymogu wykonywania audytów efektywności energetycznej przez osoby wpisane do wykazu o 3 miesiące w stosunku do wejścia w życie pozostałych przepisów, aby umożliwić wprowadzenie rejestru przez Ministra Klimatu Propozycja zmian zapisów: Dodanie pkt. 3): „3) art. 25 ust. 1 pkt. 6) oraz art. 25a ust. 1 pkt. 4) oraz art. 25a ust. 10 pkt. 1) ustawy o efektywności energetycznej, które wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2021 r.	Uwaga nie została uwzględniona. Przepisy intertemporalne zamieszczone w projekcie ustawy czynią zadość potrzebie zachowania ciągłości stosowania przepisów.

113	Uwaga ogólna	Francusko-Polska Izba Gospodarcza (CCIFP)	Wniosek o wprowadzenie wiążących ram czasowych i ścieżki odwoławczej w sytuacji, gdy URE pozostawia wniosek o wydanie świadectwa efektywności energetycznej bez rozpoznania	Uwaga nie została uwzględniona. Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.
114	Uwaga ogólna	ClientEarth	<p>Przeciwdziałanie problemowi ubóstwa energetycznego</p> <p>Proponowana nowelizacja pomija transpozycję zawartego w art. 1 pkt 3 Dyrektywy 2018/2002 (zmieniającym art. 7 ust. 11 Dyrektywy 2012/27) wymogu uwzględnienia działań z zakresu poprawy efektywności energetycznej adresowanych bezpośrednio do gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym zarówno w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej, jak i środków alternatywnych.</p> <p>Projektowane rozwiązania powinny uwzględniać, że określony udział środków w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej, alternatywnych środków z dziedziny polityki lub programów lub środków finansowanych z krajowego funduszu efektywności energetycznej, zostanie przydzielony, na zasadzie priorytetu, gospodarstwom domowym w trudnej sytuacji, w tym gospodarstwom domowym dotkniętych ubóstwem energetycznym.</p> <p>W opinii Fundacji, w celu pełnej i prawidłowej transpozycji Dyrektywy 2018/2002, wskazane jest uwzględnienie, w ramach przyjętych środków i rozwiązań systemowych, działań skierowanych bezpośrednio do podmiotów zagrożonych ubóstwem energetycznym, sprzyjających włączeniu społecznemu oraz ułatwiających dostęp do środków poprawiających efektywność energetyczną. Stosowany obecnie system dodatków energetycznych nie pełni swojej roli, tzn. jego wysokość nie pozwala na skuteczne poradzenie sobie z problemem ubóstwa energetycznego, np. nie pozwala na realne inwestycje służące zwiększeniu efektywności energetycznej, a jego forma – świadczenia finansowego – służy raczej pokryciu części kosztów energii elektrycznej aniżeli promuje efektywne wykorzystanie energii.</p> <p>Wraz ze wzrostem cen CO2 oraz przewidywanym w przyszłości zniesieniu taryf regulowanych, ubóstwo energetyczne stanie się ważnym wyzwaniem wymagającym sprawdzonych i skutecznych rozwiązań. Nowelizowana ustawa powinna tworzyć i promować narzędzia służące przeciwdziałaniu i skutecznej walce z problemem.</p>	Uwaga została uwzględniona. Ustawa wprowadza m.in. możliwości wykorzystania programów dofinansowań przez podmioty zobowiązane, które to przeznaczone są w głównej mierze dla odbiorcy końcowego np. wymiana istniejącego źródła ciepła na wysokosprawne źródło ciepła.

115	Uwaga ogólna	ClientEarth	<p>Brak rozwiązań dedykowanych MŚP Art. 8 ust. 2 Dyrektywy 2018/2002 wprowadza obowiązek opracowania programów zachęt dla MŚP do poddawania się audytom energetycznym oraz wdrażania zaleceń sporządzonych w trakcie tych audytów. Przedmiotowy Projekt pomija transpozycję powyższego obowiązku, jednocześnie zwalniając MŚP z obowiązku przeprowadzenia audytów energetycznych (art. 36 Ustawy o efektywności energetycznej) wskazując na wysokie koszty związane z przeprowadzeniem audytu, które z różnych przyczyn mogą przekraczać aktualne możliwości finansowe przedsiębiorcy. Implementacja Dyrektywy 2018/2002 do krajowego systemu prawnego to właściwy i niezbędny krok w kierunku rozwoju nowoczesnej gospodarki oraz minimalizacji kosztów energetycznych. Proponowane zmiany legislacyjne powinny tworzyć ramy prawne dla funkcjonowania mechanizmów skierowanych do MŚP, pozwalających na dofinansowywanie przedsięwzięć modernizacyjnych energochłonnych urządzeń służących lokalnej produkcji i usługom pozwalających na osiągnięcie oszczędności energii w procesach produkcyjnych oraz w usługach. Odpowiednio skonstruowany system zachęt uwzględniający mechanizmy monitorowania oraz nagradzania MŚP podejmujące skuteczne działania poprawiające efektywność energetyczną stanowiłby narzędzie motywacyjne wpisujące się w cel Dyrektywy 2018/2002</p>	<p>Uwaga została uwzględniona. Komentarz j.w.</p>
116	Art. 2 ustawy o efektywności energetycznej	ClientEarth	<p>Transpozycja definicji „usługi energetycznej” Przedłożony do konsultacji Projekt w dalszym ciągu nie transponuje do prawa krajowego definicji usługi energetycznej z art. 2 pkt 7 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (dalej jako: „Dyrektywa 2012/27”). Uzupełnienie przepisów krajowych o definicję usług energetycznych ma istotne znaczenie z punktu widzenia prawidłowej transpozycji wymogu wsparcia rynku usług energetycznych oraz dostępu do niego dla małych i średnich przedsiębiorstw (dalej jako: „MŚP”) zawartego w art. 18 Dyrektywy 2012/27. Zgodnie z informacją zamieszczoną na stronie Ministerstwa Klimatu w Polsce istnieje 1,84 miliona przedsiębiorstw, większość (99,8%) to przedsiębiorstwa mikro, małe i średnie³. Rozbudowanie przepisów dotyczących usług energetycznych oraz ich promowania stanowi kluczowy element działań na rzecz promowania poprawy efektywności energetycznej w gospodarce, w szczególności w MŚP. Mając na uwadze powyższe oraz w celu uniknięcia rozbieżności interpretacyjnych należy dokonać transpozycji definicji „usługi energetycznej” zgodnej z definicją zawartą w Dyrektywie 2012/27.</p>	<p>Uwaga została uwzględniona częściowo. Definicja energii finalnej została doprecyzowana w projekcie ustawy zgodnie z treścią dyrektywy 2012/27/UE.</p>

			<p>Właściwa transpozycja definicji „energii finalnej” Zawarta w art. 2 pkt 7 Ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (dalej jako: „Ustawa o efektywności energetycznej”) definicja „energii finalnej” rozumianej jako energia lub paliwo zużywane przez odbiorcę końcowego, wykazuje rozbieżności względem definicji „energii końcowej” zawartej w art. 2 pkt 3 Dyrektywy 2012/27 i rozumianej jako całość energii dostarczonej sektorom przemysłu, transportu, gospodarstw domowych, usług i rolnictwa.</p> <p>W opinii Fundacji wskazana jest pełna transpozycja definicji „energii finalnej” zgodnie z treścią Dyrektywy 2012/27. Usunięcie rozbieżności i ujednoczenie powyższych definicji pozwoli uniknąć wątpliwości interpretacyjnych w przyszłości</p>	
117	Art. 2 ustawy o efektywności energetycznej	KAPE	<p>Propozycja zmiany art. 2 pkt 7: energia finalna – energię lub paliwa w rozumieniu art. 3 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, dostarczone do odbiorcy końcowego; Uzasadnienie zmiany: Doprecyzowanie rozumienia energii finalnej (powiązane ze zmianą zapisów Art.21 ust.2 i Art. 29)</p>	Uwaga została uwzględniona.
118	Art. 2 ustawy o efektywności energetycznej	FEWE	<p>Proponuje się zamienić obecny zapis na nowy w brzmieniu: 7) energia finalna – energię lub paliwa w rozumieniu art. 3 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, dostarczone do odbiorcy końcowego ; Usunięcie systemowych rozbieżności: Dyrektywa EED - 2012/27 UE w sprawie efektywności energetycznej definiuje: 3) „zużycie energii końcowej” oznacza całość energii dostarczonej sektorom przemysłu, transportu, gospodarstw domowych, usług i rolnictwa. Wyłącza się z niego dostawy dla sektora przemiany energetycznej oraz samego przemysłu energetycznego;. Niespójność skutkuje obniżeniem wartości oszczędności odbiorców końcowych o straty związane z zużywaniem” paliw. Dodanie nowych zapisów w art. 2: 15) umowa o poprawę efektywności energetycznej oznacza umowę pomiędzy beneficjentem a dostawcą realizującym środek poprawy efektywności energetycznej, weryfikowaną i monitorowaną w trakcie całego okresu jej obowiązywania, zgodnie z którą inwestycje (roboty, dostawa lub usługa) w ten środek są spłacane w relacji do uzgodnionego w umowie poziomu poprawy efektywności energetycznej lub innego uzgodnionego kryterium charakterystyki energetycznej, na przykład oszczędności finansowych; 16) usługa energetyczna oznacza fizyczną korzyść, udogodnienie lub pożytek pochodzące z połączenia zużycia energii z wykorzystywaniem technologii energooszczędnych lub</p>	Uwaga została częściowo uwzględniona Zmieniono definicję energii finalnej natomiast nie ma potrzeby definiowania kolejnych pojęć.

			<p>działania, które mogą obejmować czynności, utrzymanie i kontrolę niezbędne do świadczenia danej usługi, która jest świadczona na podstawie umowy i która w normalnych okolicznościach prowadzi do sprawdzalnej i wymiernej lub możliwej do oszacowania poprawy efektywności energetycznej lub do oszczędności energii pierwotnej;</p> <p>17) dostawca usług energetycznych oznacza osobę fizyczną lub prawną, która świadczy usługi energetyczne lub realizuje inne środki mające na celu poprawę efektywności energetycznej w obiekcie lub w lokalach odbiorcy końcowego;</p> <p>Uzasadnienie: Za EED</p> <p>Zapis niezbędny dla rozwoju i promocji usług energetycznych (art18 EED) Zapisy art. 7 ustawy nie regulują relacji między wszystkimi podmiotami gospodarczymi, lecz ograniczają się do relacji na styku sektora publicznego i prywatnego w efekcie nie jest promowany rozwój rynku usług energetycznych.</p> <p>Zapis niezbędny dla rozwoju i promocji usług energetycznych (art18 EED) znaczenie koncepcji :usług energetycznych podkreślał tytuł poprzedniej kluczowej dyrektywy ESD 2006/32/WE z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych . Należy podkreślić istotną rolę usług w generowaniu trwałych oszczędności energii finalnej w ramach działań poza inwestycyjnych w tym systemowych działań za ISO 50001</p> <p>jw. na stronach rządowych WWW.gov.pl są linki do niezdefiniowanych w ustawie koncepcji.</p> <p>https://www.gov.pl/web/klimat/listadostepnych-dostawcow-uslugenergetycznych</p>	
119	Art. 2 ustawy o efektywności energetycznej	PIPC	<p>Definicja audytu efektywności energetycznej jest w naszej opinii niezgodna z definicją 3.1 z normy PN-EN 16247-1 (bowiem audyt to procedura - jak to opisano w proponowanym zapisie w art. 37 ust.1 - której cechy opisane są w definicji normatywnej i do tak pojmowanego audytu odnosi się niniejsza Ustawa w swojej dalszej treści). To, co opisuje definicja to dokument wynikowy audytu (jego produkt - czyli Raport z audytu).</p> <p>Jeżeli ustawodawcy chodzi o dokument (czyli treść definicji jest właściwa) należy w naszej opinii zamienić sformułowanie "audyt efektywności energetycznej" na "raport z audytu efektywności energetycznej".</p> <p>Natomiast jeśli ustawodawcy chodzi o proces (czyli nazwa definicji jest właściwa) uważamy, że należałoby zamienić opis definicji na odzwierciedlający zapis w ww. normie. Takie właśnie podejście wyrażone zostało w proponowanym zapisie w art. 37 ust.1 (zgodnym z przywołaną wyżej normą).</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.</p>

120	Art. 2 ustawy o efektywności energetycznej	SAPE	<p>Zapis obecny w obowiązującej ustawie: Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają: 7) energia finalna – energię lub paliwa w rozumieniu art. 3 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, zużywane przez odbiorcę końcowego; Proponuje się zamienić obecny zapis na nowy w brzmieniu:</p> <p>7) energia finalna – energię lub paliwa w rozumieniu art. 3 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, dostarczone do odbiorcy końcowego wg wskazań układu rozliczeniowo-pomiarowego lub faktury zakupu, a w przypadku paliw odniesiona do wartości opałowej; (sprzedane, więc naliczone wg ilości wskazanej na fakturze zakupowej).</p> <p>Wg Dyrektywy UE w sprawie efektywności energetycznej używana jest definicja "(3) 'final energy consumption' means all energy supplied to industry, transport, households, services and agriculture. It excludes deliveries to the energy transformation sector and the energy industries themselves; która w polskim tłumaczeniu Dyrektywy przybrała postać: 3) „zużycie energii końcowej” oznacza całość energii dostarczonej sektorom przemysłu, transportu, gospodarstw domowych, usług i rolnictwa. Wyłącza się z niego dostawy dla sektora przemiany energetycznej oraz samego przemysłu energetycznego;</p> <p>Ta definicja jest użyta w Artykule 7a Dyrektywy mówiącym o systemach zobowiązujących do efektywności energetycznej - czyli systemie opisanym w Rozdziale 4 ustawy o efektywności energetycznej (system świadectw efektywności energetycznej). W obowiązującej ustawie definicja przybrała postać "energii finalnej" i należy ją traktować tożsamo z ang: "final energy" lub "energią końcową" wg zapisów Dyrektywy. Ponieważ obecne zapisy odnośnie ww definicji wzbudzają rozbieżności interpretacyjne, należy jednoznacznie powiązać definicję z Dyrektywą oraz z Art 14. Ustawy mówiącym o podstawie naliczania obowiązku dla podmiotów zobowiązanych proponuje się dodać łącznik "lub" gdyż proponowany zapis nie wskazuje jednoznacznie czy zakup gruntów jest czynnością przygotowawczą</p> <p>Proponowany zapis uzupełnia propozycję zmiany w Art. 2 ust. 7) o wskazanie źródła danych o wartościach opałowych.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Definicja energii finalnej została w projekcie ustawy doprecyzowana zgodnie z brzmieniem dyrektywy 2012/27/UE.</p>
121	Art. 6 ustawy o efektywności	FEWE	<p>Propozycja: Art.6 .ust.2</p> <p>6) realizacja przyjętych przez jednostkę sektora publicznego planów działań, w tym gminnych programów niskoemisyjnych, o których mowa w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i Remontów</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Uwaga wykracza poza zakres implementacji</p>

	energetycznej		<p>Uzasadnienie:</p> <p>Nie jest właściwe ograniczenie katalogu środków poprawy efektywności energetycznej stosowanych przez jednostki sektora publicznego tylko do jednego działania gdy rady gmin czy sejmiki wojewódzkie podejmują liczne działania realizujące uchwalone strategie, Konkretnie programy realizują założenia np. planów ograniczenia niskiej emisji, planów gospodarki niskoemisyjnej (PONE), planów działań na rzecz energii i klimatu SECAP czy ustawowych planów zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe. Inwestycje wynikające z powyższych działań nie są sprawozdawane, choć przynoszą liczne oszczędności gminie i jej mieszkańcom co m.in. ogranicza ubóstwo energetyczne. Warto nagradzać systemowo samorządy realizujące środki z art 6 .ust.2 pkt 6) na rzecz swoich mieszkańców</p>	dyrektywy 2018/2002 UE.
122	Art. 9 ustawy o efektywności energetycznej	FEWE	<p>Ustawa Art. 9.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw klimatu, w ramach promowania środków poprawy efektywności energetycznej, prowadzi działania informacyjno-edukacyjne o zużyciu energii przez produkty związane z energią w rozumieniu ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw klimatu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) monitoruje stosowanie środków poprawy efektywności energetycznej; 2) zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw klimatu: <p>Propozycja:</p> <p>Art. 9.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw klimatu w ramach promowania środków poprawy efektywności energetycznej:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) prowadzi działania informacyjnoedukacyjne o zużyciu energii przez produkty związane z energią w rozumieniu ustawy z dnia 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią, 2) stwarza warunki do rozwoju znaków jakości, m.in. przez organizacje branżowe; 3) zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw klimatu: <ol style="list-style-type: none"> a) informacje o instrumentach służących finansowaniu środków poprawy efektywności energetycznej oraz sposobie ich pozyskiwania, b) wytyczne dotyczące sposobu uwzględniania kryterium efektywności energetycznej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, 	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Obowiązki Ministra ds. Klimatu w zakresie promowania środków poprawy efektywności energetycznej są obecnie wystarczające.</p>

			<p>c) wytyczne dotyczące umów na usługi energetyczne oraz klauzul, które należy uwzględnić w takich umowach, aby zagwarantować oszczędności energii i prawa odbiorców końcowych</p> <p>3. Minister właściwy do spraw klimatu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) monitoruje stosowanie środków poprawy efektywności energetycznej; 2) monitoruje uzyskiwane oszczędności deklarowanych w KPEiK 3) monitoruje rozwój rynku usług energetycznych i prowadzi wykaz dostępnych dostawców usług energetycznych, który aktualizuje co najmniej dwa razy do roku. <p>Uzasadnienie: Proponowane zmiany wynikają bezpośrednio z dyrektywy EED - 2012/27 UE w sprawie efektywności energetycznej oraz wyposażają Ministra Klimatu w narzędzia do prowadzenia aktywnej polityki energetycznoklimatycznej.</p>	
123	Art. 10 ustawy o efektywności energetycznej	PIPC	<p>Odbiorcy energochłonni powinni uzyskać możliwość samodzielnego rozliczania obowiązków w zakresie art. 10 Ustawy</p> <p>Proponujemy dodanie pkt 1a do art. 10 ust. 2</p> <p>Powyższa zmiana umożliwiłaby na samodzielne rozliczanie się z wykonania białego obowiązku, a nie za pośrednictwem swojego sprzedawcy.</p> <p>Podmioty te mają obowiązek dokonywania zakupu i umarzania białych certyfikatów w zakresie jakim sprzedają energię/gaz/ciepło swoim odbiorcom. Naturalnym rozwiązaniem wydaje się zatem by podmioty te miały możliwość rozliczenia „białego obowiązku” nie tylko w odniesieniu do energii/gazu/ciepła sprzedanych przez nie, ale także w odniesieniu do mediów zakupionych na własne potrzeby.</p> <p>Proponowany zapis:</p> <ol style="list-style-type: none"> 2) uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwo efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 20 ust. 1 – z zastrzeżeniem art. 11. <p>2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, realizują:</p> <p><i>1a) - przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu energią elektryczną, ciepłem lub gazem ziemnym dokonujące zakupu energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego na własny użytek – jeżeli przed rozpoczęciem roku, którego dotyczy obowiązek złoży Prezesowi URE oświadczenie o zamiarze samodzielnego wykonania obowiązku, o którym mowa w niniejszym punkcie, osobno dla energii elektrycznej, ciepła lub gazu ziemnego.</i></p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.</p>
124	Art. 11 ustawy o	PGNiG	<p>Doprecyzowanie możliwości realizacji obowiązku poprzez uiszczenie opłaty zastępczej.</p> <p><u>Propozycja:</u></p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p>

	efektywności energetycznej		<p>Dodanie art. 1 pkt 6a Projektu: <i>„6) w art. 11 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Podmiot zobowiązany może również zrealizować obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, uiszczając opłatę zastępczą, jeżeli wykaże, że w roku kalendarzowym, którego dotyczy ten obowiązek, składał zlecenia kupna praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej w transakcjach sesyjnych, lecz z powodu niewystarczającej liczby ofert sprzedaży tych praw lub gdy oferowana cena tych praw była wyższa niż jednostkowa opłata zastępcza, o której mowa w art. 12 ust. 2 i 3, nie nabył praw na sześciu sesjach w ciągu roku kalendarzowego, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1.”;</i>”.</p> <p><u>Uzasadnienie</u></p> <p>Obecne brzmienie art. 11 ust. 2 ustawy o efektywności energetycznej budzi wątpliwości interpretacyjne. Powyższa propozycja ma na celu uregulowanie w sposób przejrzysty kwestii możliwości realizacji obowiązku wynikającego z tej ustawy przy wykorzystaniu opłaty zastępczej. Przyjęcie klarownego rozwiązania w tym zakresie ma szczególne znaczenie w sytuacji niedoboru świadectw efektywności energetycznej, co utrudnia wywiązanie się z obowiązków ustawowych przez podmioty zobowiązane</p>	Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.
125	Art. 11 ustawy o efektywności energetycznej	Konfederacja Lewiatan	<p>Propozycja dotyczy nadania następujące brzmienie art. 11 ust. 3 obecnie obowiązującej ustawy o efektywności energetycznej, poprzez jego doprecyzowanie: <i>„3. Podmiot zobowiązany może również zrealizować obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, za każdy kolejny rok, uiszczając opłatę zastępczą, jeżeli w transakcjach sesyjnych w ciągu roku kalendarzowego, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, nie nabył praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej z uwagi na fakt, że cena praw majątkowych wynikających z tych świadectw była wyższa niż wysokość jednostkowej opłaty zastępczej, o której mowa w art. 12 ust. 2 i 3, lub z uwagi na niewystarczającą liczbę ofert sprzedaży tych praw, lub jeżeli najniższa z cen średnich rocznych ważonych wolumenem transakcji sesyjnych w roku, którego dotyczy obowiązek, wyznaczonych oddzielnie dla wszystkich typów certyfikatów, które mogą być wykorzystane do realizacji obowiązku za dany rok będzie wyższa niż wysokość jednostkowej opłaty zastępczej za dany rok.”</i></p> <p>Proponowana zmiana obecnie obowiązującego zapisu art. 11 ust. 3 obowiązującej ustawy o efektywności energetycznej, wynika z faktu, że budzi on wiele wątpliwości interpretacyjnych dotyczących realizacji obowiązku poprzez uiszczenie opłaty zastępczej.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.</p>

			<p>Przy obecnym zapisie, w przypadku gdy tylko jedna sesja w roku będzie z transakcją po cenie niższej niż opłata zastępcza („Oz”) i będzie choć minimalny wolumen obrotu, to skorzystanie z możliwości wniesienia Oz za ten rok wydaje się niemożliwe. Wolumen np. jednej transakcji oczywiście nie wystarczyłby dla zrealizowania obowiązku przez wszystkich. Propozycja dodania zapisu o wyliczeniu średniej ceny ma umożliwić wniesienie opłaty zastępczej, gdy cena średnia ważona wyliczona za dany rok będzie wyższa od opłaty zastępczej. Z uwagi na istnienie kilku typów certyfikatów, zostało zaproponowane porównanie do najniższej średniej ceny ważonej ze wszystkich typów certyfikatów, które można wykorzystać do realizacji obowiązku za dany rok.</p>	
126	Art. 11 ust. 3	PGE	<p>Art. 11 ust. 3 był wielokrotnie przedmiotem dyskusji w branży. Dyskutowano różne warianty propozycji jego zmiany. W aktualnym brzmieniu stwarza bardzo szerokie i wielowątkowe możliwości interpretacyjne. W związku z powyższym postulujemy przyjęcie rozwiązania wynikającego bezpośrednio z samej idei opłaty zastępczej (jej jednostkowej wartości).</p> <p>Alternatywnie, gdyby powyższa propozycja była nie do przyjęcia proponujemy modyfikację brzmienia art. 11 ust. 3 w sposób pozwalający na uniknięcie wątpliwości interpretacyjnych odnośnie wyrażenia „niewystarczającej liczby ofert sprzedaży”. Postulujemy wprowadzenie znanej już na gruncie innych ustaw, formuły odniesienia do określonej liczby sesji na Towarowej Giełdzie Energii (np. dwunastu). Nie wpłynie to niekorzystnie na rynek praw majątkowych PMEF, a jednocześnie pozwoli na jednoznaczne określenie warunków, kiedy podmiot zobowiązany może zrealizować obowiązek wynikający z art. 10 ust. 1 poprzez wniesienie opłaty zastępczej.</p> <p>„Art. 11 ust. 3 Podmiot zobowiązany może również zrealizować obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, za rok 2019 i każdy kolejny rok, uiszczając opłatę zastępczą, jeżeli cena praw majątkowych wynikających ze świadectw efektywności energetycznej w roku którego obowiązek dotyczy opublikowana zgodnie z art. 15b ust. 2 była wyższa lub równa jednostkowej opłacie zastępczej, o której mowa w art. 12 ust. 3”.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.</p>
127	Art. 12 ustawy o efektywności energetycznej	APPLiA	<p>Branża AGD proponuje zobowiązanie NFOŚiGW do wydatkowania środków uzyskanych z systemu białych certyfikatów na realizację przedsięwzięć najmniej opłacalnych, w szczególności w gospodarstwach domowych i MŚP poprzez dodanie w art. 12 ust 5 dodanie następującego zdania:</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Uwaga poza zakresem zmian projektu ustawy.</p>

			<p>„co najmniej 50% środków kierowanych jest na realizację przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej wymienionych w art. 19 ust. 1 pkt 1 lit. a” (modernizacja lub wymiana urządzeń przeznaczonych do użytku domowego)</p> <p>Uzasadnienie: Zapis ten dodatkowo realizowałby aspekt społeczny art. 7 ust. A Dyrektywy o efektywności energetycznej mówiący o priorytetowym wdrożeniu części środków w zakresie efektywności energetycznej w gospodarstwach domowych. Powyższa zmiana daje podstawy do realizacji w Polsce programów dedykowanych stricte gospodarstwom domowym, w tym także tych z domów wielorodzinnych. Uaktywnienie tej grupy miałoby mocny wkład w edukację konsumentów o korzyściach z efektywności energetycznej. W ostatnich latach w kilku krajach (np. Węgry, Włochy) rządy wprowadziły programy dopłat do zakupów najbardziej efektywnych energetycznie np. lodówek oraz pralek pokazując jednocześnie, że stosunkowo prosto można takie przedsięwzięcia skoordynować. Doświadczenia te mogłyby posłużyć do wypracowania podobnych rozwiązań także w Polsce.</p>	
128	Art. 12 ustawy o efektywności energetycznej	ClientEarth	<p>Podwyższenie opłaty zastępczej Wysokość opłaty zastępczej jest niezwykle istotna dla zapewnienia skuteczności systemu świadectw efektywności energetycznej. W sytuacji, w której opłata zastępcza będzie odpowiednio wysoka, opłacalnym stanie się przeprowadzanie inwestycji mających na celu poprawę efektywności energetycznej. Alternatywnie, należy zmienić warunek możliwości realizacji obowiązku uzyskania oszczędności energii określonego w art. 10 ust. 1 Ustawy o efektywności energetycznej poprzez wniesienie opłaty zastępczej, gdy oferowana cena świadectwa jest wyższa od opłaty zastępczej, na taki, gdzie oferowana cena świadectwa jest wyższa od trzykrotności wartości opłaty zastępczej. Utrzymanie niskiej opłaty zastępczej nie zachęca do inwestowania w projekty, które miałyby na celu pozyskiwanie świadectw, natomiast zwiększenie możliwości kompensaty za inwestycję w efektywność energetyczną spowodowałoby zachętę do podejmowania tego typu działań przez większą liczbę podmiotów oraz pobudziło rynek świadectw efektywności energetycznej</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.</p>
129	Art. 15 ustawy o efektywności energetycznej	FOEEiG	<p>Proponuje się zmianę treści art. 15 ustawy poprzez dodanie ust. 6-8, które wprowadzą podstawę prawną do samodzielnej realizacji obowiązku, o którym mowa w Art. 10. ust 1. przez odbiorców przemysłowych. Działanie to ma na celu umożliwienie większej grupie podmiotów zarówno handel jak i realizowanie działań w obszarze realizacji działań co daje szanse na upłynnienie rynku świadectw efektywności energetycznej.</p> <p>Art.15:</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Uwaga wykracza poza zakres implementacji</p>

			<p>6. Odbiorca końcowy, o którym mowa w ust. 1 przed rozpoczęciem roku, którego dotyczy obowiązek, o którym mowa w art. 10 ust. 1 może przedłożyć oświadczenie przedsiębiorstwu energetycznemu sprzedającemu temu odbiorcy energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny o zamiarze samodzielnego wykonania tego obowiązku.</p> <p>7. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 6 przedsiębiorstwo energetyczne sprzedającemu odbiorcy, o którym mowa w ust. 1 energię elektryczną, ciepło lub gaz ziemny przekazuje w terminie 7 dni Prezesowi URE.</p> <p>8. W przypadku złożenia oświadczenia, o którym mowa w ust. 6 odbiorca końcowy, o którym mowa w ust. 1 przekazuje oświadczenie i informację, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2 wraz z audytem efektywności energetycznej, o którym mowa w ust. 3 Prezesowi URE.</p>	dyrektywy 2018/2002 UE.
130	Art. 19 ustawy o efektywności energetycznej	PGNiG	<p>Rozszerzenie katalogu przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.</p> <p><u>Propozycja:</u></p> <p>Dodanie art. 1 pkt 12a Projektu w brzmieniu:</p> <p>„12a) w art. 19 ust. 1:</p> <p>a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„ 4. odzyskiwanie energii, w tym odzyskiwanie energii w procesach przemysłowych oraz przetwarzania odpadów”,</p> <p>b) dodaje się pkt 7 w brzmieniu:</p> <p>„7) modernizacja lub wymiana w sektorze transportu.”;</p> <p><u>Uzasadnienie:</u></p> <p>Rozszerzenie katalogu podmiotów zobowiązanych do realizacji obowiązku wynikającego z ustawy o efektywności energetycznej oznacza zwiększenie wolumenu obowiązku, który obecnie nie może być wypełniony wydawanymi przez Prezesa URE świadectwami wynikającymi z realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej. Mając powyższe na uwadze zasadnym wydaje się rozszerzenie katalogu przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej. Rozszerzenie katalogu może stanowić impuls do poszukiwania i realizacji działań służących poprawie efektywności energetycznej, dzięki którym zwiększona zostanie ilość dostępnych na rynku świadectw efektywności energetycznej. W tym względzie należy rozważyć umożliwienie uznania za przedsięwzięcia służące poprawie efektywności energetycznej także działań</p>	<p>Uwaga częściowo została uwzględniona.</p> <p>Dodano przedsięwzięcia w sektorze transportu. Uznano, że przedsięwzięcia odzyskiwania energii znajdują się w pozostałych punktach.</p>

			<p>podejmowanych przez podmioty przetwarzające odpady na energię. Z uwagi na fakt, że zagospodarowanie odpadów staje się coraz bardziej kosztowne a koszty te przenoszone są na gospodarstwa domowe, rozszerzenie katalogu może nadać impuls do rozwoju tego rynku i podjęcia działań korzystanych zarówno dla całej gospodarki, jak i społeczeństwa. Podobny cel może zostać osiągnięty poprzez rozszerzenie przedmiotowego katalogu o działania w sektorze transportu.</p>	
131	Art. 19 ustawy o efektywności energetycznej	FOEEiG	<p>Propozycja zmiany art. 19: Art. 19. 1. Poprawie efektywności energetycznej służą następujące rodzaje przedsięwzięć:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) izolacja instalacji przemysłowych; 2) przebudowa lub remont budynku wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi; 3) modernizacja lub wymiana: <ol style="list-style-type: none"> a) oświetlenia, b) urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych lub w procesach energetycznych lub telekomunikacyjnych lub informatycznych, c) sieci ciepłowniczych i źródeł ciepła, d) modernizacja lub wymiana urządzeń przeznaczonych do użytku domowego; 4) odzyskiwanie energii, w tym odzyskiwanie energii w procesach przemysłowych; 5) ograniczenie strat: <ol style="list-style-type: none"> a) związanych z poborem energii biernej, b) sieciowych związanych z przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej lub gazu ziemnego, c) na transformacji, d) w sieciach ciepłowniczych, e) związanych z systemami zasilania urządzeń telekomunikacyjnych lub informatycznych; 6) stosowanie, do ogrzewania lub chłodzenia obiektów, energii wytwarzanej w instalacjach odnawialnego źródła energii, ciepła użytkowego w wysokosprawnej kogeneracji w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne lub ciepła odpadowego z instalacji przemysłowych. 	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Zaproponowana zmiana rozszerzałaby zakres stosowania tego przepisu, co nie jest uzasadnione, ponieważ wymiana dotyczy tylko lokalnych źródeł ciepła..</p>

			<p>2. Minister właściwy do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, szczegółowy wykaz przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.</p> <p>Zmiana art. 19. ust. 1 pkt 3 litera c) ma na celu odblokowanie rozumienia wymiany źródeł energii tylko w zakresie ograniczonym ustawą o termomodernizacji, gdzie maksymalna moc źródła ciepła podlegającego wymianie, kwalifikowanego do wsparcia białym certyfikatem ograniczona jest do 11 MWt, co dla źródeł przemysłowych w zasadzie powoduje brak możliwości uzyskania wsparcia i wykazania oszczędności w ramach systemu.</p>	
132	Art. 19 pkt 6 ustawy o efektywności energetycznej	IGN	<p>Propozycje poprawki w samej ustawie w art. 19.1. w punkcie 6, poprzez dodanie „lub oświetlenia”</p> <p>6) stosowanie, do ogrzewania lub chłodzenia, lub oświetlenia obiektów, energii wytwarzanej w instalacjach odnawialnego źródła energii,</p>	Uwaga nie została uwzględniona, komentarz jw.
133	Art. 19 ustawy o efektywności energetycznej	FEWE	<p>Proponujemy dodać Art. 19. 1 pkt 7)</p> <p>7) realizacja umów o poprawę efektywności energetycznej zawartych dostawcami usług energetycznych</p> <p>Uzasadnienie: Wprowadzenie nowego rodzaju przedsięwzięcia do katalogu z art.19 promuje rozwój rynku usług energetycznych, firm ESCO realizując cele art 18 EED i dyrektywy ESD</p>	Uwaga nie została uwzględniona, komentarz jw./
134	Art. 19 ustawy o efektywności energetycznej	ClientEarth	<p>Rozszerzenie katalogu przedsięwzięć, za które można uzyskać świadectwo efektywności energetycznej</p> <p>Dyrektywa 2012/27 zezwala na uwzględnianie oszczędności energii uzyskanych dzięki szeroko pojętym działaniom prowadzącym do sprawdzonej i wymiernej lub dającej się oszacować poprawy efektywności energii. Zbyt daleko idące zawężenie katalogu przedsięwzięć, za które można uzyskać świadectwa efektywności energetycznej, może zostać uznane za niezgodne z Dyrektywą 2012/27. Uchybienie to jest istotne z punktu widzenia prawidłowej transpozycji, w szczególności art. 2 pkt 5 i 19 Dyrektywy 2012/27. W związku z powyższym, wskazanym byłoby rozszerzenie katalogu przedsięwzięć, za które można uzyskać świadectwo efektywności energetycznej (art. 19 Ustawy o</p>	Uwaga częściowo uwzględniona, Wykaz przedsięwzięć w art. 19 dotyczy tylko rodzajów przedsięwzięć i nie jest zawężony ponieważ szczegółowy wykaz

			efektywności energetycznej) m.in. o inteligentne budynki, monitoring i zarządzanie energią oraz instrumenty Demand Side Management.	tych przedsięwzięć znajduje się w akcie wykonawczym.
135	Art. 20 ustawy o efektywności energetycznej	FEWE	<p>Propozycja: Proponujemy korektę zapisu : 2a. Przepisu ust. 2 pkt 1 nie stosuje się do przedsięwzięć realizowanych w ramach wdrażania środków poprawy efektywności energetycznej wymienionych w art. 6 ust. 2 pkt,6 . Uzasadnienie: Aby upowszechnić system białych certyfikatów należy umożliwić stosowanie środków poprawy efektywności energetycznej przez jednostki sektora publicznego, które wspierają inwestycje i działania osób fizycznych. Biorąc pod uwagę, iż gminy np. w celu poprawy jakości powietrza lub likwidacji ubóstwa energetycznego mogą w pełni finansować inwestycje to utrzymanie wprowadzonego wyjątku jest niezbędne.</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona, Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.</p>
136	Art. 20 ustawy o efektywności energetycznej	FEWE	<p>Nowy zapis celem urealnienia działań z art.2 .ust.2 pkt 6 rozwinięcia katalogu: art.20 .ust.3) Proponujemy nowy art 20 ust.3a: 3a. 1) Jednostki sektora publicznego realizujące środki wymienione w art. 6. ust.2 pkt 6) mogą uzyskiwać świadectwa efektywności energetycznej z tytułu realizacji programów dofinansowań w celu sfinansowania lub współfinansowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej wymienionych w art 15a ust. 1 lub art.19. 2) Jednostka sektora publicznego, która zamierza zrealizować program dofinansowań oraz uzyskać świadectwa efektywności energetycznej, jest obowiązana opracować regulamin programu dofinansowań i przekazać jego kopię Prezesowi URE; 3) Spełnienie obowiązku opisanego w pkt 2) uznaje się za tożsame ze złożeniem wniosku z ust. 4 przy czym zapisów ust. 5 z nie stosuje się. 4) Z zastrzeżeniem pkt 5, jednostka sektora publicznego składając zawiadomienia o którym mowa w art.24 ust 1. sporządza audyt efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 23 ust .1. dołączając upoważnienia, o których mowa w ust.3 pkt2) przy czym art.24 ust 1 pkt 2 nie stosuje się 5) Jednostka sektora publicznego realizująca program dofinansowań może zgłaszać zawiadomienia o częściowej realizacji programu przy czym warunek zapisany w ust2. pkt 2) nie ma zastosowania.. Uzasadnienie:</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona, Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.</p>

			<p>Gminy obecnie realizują wiele działań adresowanych bezpośrednio do mieszkańców bez możliwości zgłaszania generowanych oszczędności energii. Oraz uzyskiwania z tego powodu korzyści.</p> <p>Takie korzyści z godnie z art 15a będą mogły odnieść podmioty zobowiązane.</p> <p>Konsultowany z urzędnikami samorządowymi zapis umożliwi uzyskanie przez gminy wymiernego wsparcia działań na rzecz rozwoju gospodarki niskoemisyjnej , ochrony powietrza , gospodarki wodnej itp. Działania samorządów reguluje wiele ustaw zabezpieczających wydawanie środków publicznych, więc dodatkowe obostrzenia nie wpłyną na poziom uszczelnienia systemu.</p> <p>Idea – jest prosta</p> <p>A/ na wzór art. 15a zarejestrowanie w URE programu jest złożeniem wniosku z ust.4</p> <p>B/ Raporty realizacyjne wraz audytami art . 23.1 to zarówno zawiadomienie o zakończeniu i wniosek o wydanie,</p> <p>C/ URE URE wydaje biały certyfikat, publikuje kartę audytu informując giełdę istotne są giełdowe prawa majątkowe</p> <p>D/ Gmina sprzedaje PMEF_F i może dalej kontynuować wspieranie Mieszkańców</p> <p>Ze względu na możliwość składania raportów częściowych w drodze wyjątku znosi się wymóg / próg 10 toe.</p>	
137	Art. 21 ustawy o efektywności energetycznej	KAPE	<p>Propozycja zmiany art. 21:</p> <p>Art. 21.</p> <p>2. Wartość świadectwa efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 1 pkt 3, dla przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, w wyniku których planowane jest uzyskanie oszczędności energii, stanowi równowartość energii finalnej wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego.</p> <p>Uzasadnienie zmiany:</p> <p>Doprecyzowanie rozumienia energii finalnej (powiązane ze zmianą zapisów Art.2 pkt. 7 i Art. 29)</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Zgłoszona poprawka nie zostałaby skorelowana z ustalonym w projekcie nowym brzmieniem definicji energii finalnej.</p>
138	Art. 29 ustawy o efektywności energetycznej	KAPE	<p>Propozycja zmiany art. 29:</p> <p>Art. 29.</p> <p>6) współczynniki do przeliczania równowartości energii pierwotnej z energii finalnej,</p> <p>Uzasadnienie zmiany:</p> <p>Doprecyzowanie rozumienia energii finalnej (powiązane ze zmianą zapisów Art.2 pkt. 7 i Art.21 ust.2)</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona.</p> <p>Zgłoszona poprawka nie zostałaby skorelowana z ustalonym w</p>

				projekcie nowym brzmieniem definicji energii finalnej.
139	Art. 36 ustawy o efektywności energetycznej	APPLiA	W wyniku zobowiązania w 2016 roku wszystkich dużych przedsiębiorców do przeprowadzenia audytu energetycznego wiele firm musiało zlecić takie prace nawet w sytuacji oczywistego braku możliwości dokonania oszczędności. Chodzi tu przede wszystkim o firmy handlowe, które wynajmują zwykle tylko biurowce, a ze względu na znaczące przychody zaliczane są do dużych przedsiębiorców. W ocenie APPLiA obowiązkowe audyty energetyczne przedsiębiorstw powinny dotyczyć wyłącznie firm posiadających realne możliwości oszczędności energii.	Uwaga nie została uwzględniona. Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.
140	Art. 36	SKPF ISO 14000	3) Proponujemy doprecyzować wyjaśnienia dotyczące zwolnienia z obowiązku audytu energetycznego w przypadku posiadania systemu zarządzania energią lub systemu zarządzania środowiskowego: „w art. 36 ust. 2 otrzymuje brzmienie: 2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do przedsiębiorcy posiadającego: 1) system zarządzania energią określony w Polskiej Normie dotyczącej systemów zarządzania energią, certyfikowany przez akredytowany podmiot lub 2) aktualną rejestrację w systemie ek zarządzenia i audytu we Wspólnocie (EMAS) wg Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. lub 3) system zarządzania środowiskowego określony w Polskiej Normie dotyczącej systemów zarządzania środowiskowego, certyfikowany przez akredytowany podmiot – jeżeli system ten obejmuje te części organizacji, które odpowiadają za co najmniej 90% całkowitego zużycia energii przez dane przedsiębiorstwo oraz w ramach tego systemu przeprowadzono działania, zapewniające: a) zebranie informacji o rodzajach i źródłach energii, sposobach wykorzystania energii oraz wielkości jej zużycia,	Uwaga nie została uwzględniona. Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.

			<p>b) analizę wielkości zużycia energii w celu identyfikacji obszarów znaczącego wykorzystania energii (znaczących aspektów energetycznych),</p> <p>c) identyfikację, ocenę i ustalenie możliwych do uzyskania oszczędności energii i okres uzyskiwania tych oszczędności.”</p> <p>Uzasadnienie: Obecny zapis dotyczący zwolnienia z obowiązku przeprowadzenia audytu energetycznego jest bardzo nieprecyzyjne, wręcz może być odczytane jako pozorowane zwolnienie („zwolnienie z przeprowadzenia audytu energetycznego pod warunkiem przeprowadzenia audytu energetycznego!”). Proponujemy zapis, który usuwa wątpliwości poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bardziej precyzyjne wymienienie systemów, które dają możliwość zwolnienia – zgodnie z dyrektywą; - doprecyzowanie, że system musi być certyfikowany oraz, że certyfikacja ta musi być przeprowadzona przez akredytowany podmiot, co zapewni wiarygodność korzystania z przedmiotowego zwolnienia, - precyzyjne ustalenie minimum, które musi być zrealizowane w ramach funkcjonowania tych systemów, aby z jednej strony wdrożenie tych systemów zapewniało korzyść przedsiębiorcy w postaci zwolnienia z przeprowadzania dodatkowego audytu energetycznego, z drugiej zapewniało spełnienie oczekiwań dotyczących efektów w postaci identyfikacji potencjalnych oszczędności energii. <p>2) Proponujemy dodać zwolnienie z przeprowadzania audytu dla przedsiębiorstw z małym zużyciem energii:</p> <p>„w art. 36 ust. 2 dodaje się pkt. 4 o następującej treści:</p> <p>4) którego całkowite zużycie energii we wszystkich źródłach energii w ciągu roku wynosi 200 000 kilowatogodzin (tj. 0,2 GWh) lub mniej, pod warunkiem złożenia zawiadomienia do Prezesa URE, zawierającego: całkowite zużycie energii w kilowatogodzinach rocznie w podziale na źródła energii oraz istniejące koszty energii w złotych rocznie, w podziale na źródła energii.”</p>	
--	--	--	---	--

			<p>Uzasadnienie: Obecnie obowiązkiem przeprowadzenia audytu energetycznego objęte są wszystkie „duże” przedsiębiorstwa (tj. z wyjątkiem mikroprzedsiębiorcy, małego lub średniego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 104–106 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej). Bycie dużym przedsiębiorcą nie jest jednak tożsame z dużym zużyciem energii. Wydaje się rozsądne skupienie się na tych przedsiębiorcach, którzy mają duże zużycie energii, a tym samym potencjalne duże możliwości oszczędności. Ponieważ obowiązek wykonywania audytów jest w cyklach 4-letnich, w naturalny sposób następuje skupienie realizacji tego obowiązku w jednym roku w ciągu tych 4 lat, co powoduje duży popyt na usługi wykonywania audytu energetycznego, ograniczenie dostępności, wzrost cen tych usług oraz spadek jakości. Wyłączenie przedsiębiorstw mało znaczących pod względem zużycia energii zapewniłoby lepszy dostęp do audytów dla pozostałych przedsiębiorstw, co przyniosłoby korzyści całemu systemowi. Jednocześnie to rozwiązanie wymusza na tych firmach bieżące monitorowanie swojego zużycia energii oraz jej kosztów.</p> <p>Tego typu rozwiązanie zostało już wdrożone w Niemczech w ustawie o usługach energetycznych i innych środkach efektywności energetycznej (EDL-G) [Gesetz über Energiedienstleistungen und andere Energieeffizienzmaßnahmen (EDL-G)]. Tam próg zwolnienia został ustalony na 500 000 kWh.</p>	
141	Art. 36 ust.2	Polski Rejestr Statków	<p>Według naszej jednostki certyfikacyjnej należy doprecyzować informację dotyczącą zwolnienia z obowiązku audytu energetycznego w przypadku posiadania systemu zarządzania energią lub systemu zarządzania środowiskowego. Proponujemy wprowadzenia zapisu:</p> <p>„w art. 36 ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do przedsiębiorcy posiadającego:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) system zarządzania energią określony w Polskiej Normie dotyczącej systemów zarządzania energią, certyfikowany przez jednostkę certyfikacyjną akredytowaną przez Polskie Centrum Akredytacji lub 2) aktualną rejestrację w systemie ek zarządzenia i audytu we Wspólnocie (EMAS) wg Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1221/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. lub 3) system zarządzania środowiskowego określony w Polskiej Normie dotyczącej systemów zarządzania środowiskowego, certyfikowany przez Polskie Centrum Akredytacji 	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Poprawka wykracza poza zakres implementacji.</p>

			<p>– jeżeli system ten obejmuje te części organizacji, które odpowiadają za co najmniej 90% całkowitego zużycia energii przez dane przedsiębiorstwo oraz w ramach tego systemu przeprowadzono działania, zapewniające:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. zebranie informacji o rodzajach i źródłach energii, sposobach wykorzystania energii oraz wielkości jej zużycia, 2. analizę wielkości zużycia energii w celu identyfikacji obszarów znaczącego wykorzystania energii (znaczących aspektów energetycznych), 3. identyfikację, ocenę i ustalenie możliwych do uzyskania oszczędności energii i okres uzyskiwania tych oszczędności.” <p>Uzasadnienie: Obecny zapis dotyczący zwolnienia z obowiązku przeprowadzenia audytu energetycznego jest nieprecyzyjny, wręcz może być odczytany jako pozorowane zwolnienie („zwolnienie z przeprowadzenia audytu energetycznego pod warunkiem przeprowadzenia audytu energetycznego!”). Proponujemy zapis, który usuwa wątpliwości poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bardziej precyzyjne wymienienie systemów, które dają możliwość zwolnienia – zgodnie z dyrektywą; - doprecyzowanie, że system musi być certyfikowany oraz, że certyfikacja ta musi być przeprowadzona przez akredytowany podmiot, co zapewni wiarygodność korzystania z przedmiotowego zwolnienia, - wskazanie, że właściwą akredytacją jest akredytacja Polskiego Centrum Akredytacji – zapewni to, że audytorzy prowadzący audyt będą wykazywali się znajomością polskiego prawa; akredytacja innego kraju np. akredytacja niemiecka gwarantuje, że audytorzy znają przepisy obowiązujące w Niemczech, - precyzyjne ustalenie minimum, które musi być zrealizowane w ramach funkcjonowania tych systemów, aby z jednej strony wdrożenie tych systemów zapewniało korzyść przedsiębiorcy w postaci zwolnienia z przeprowadzania dodatkowego audytu energetycznego, z drugiej zapewniało spełnienie oczekiwań dotyczących efektów w postaci identyfikacji potencjalnych oszczędności energii. 	
142	Art. 37 i 38 ustawy o	Stowarzyszenie Klub Polskie Forum ISO 14000	1) Proponujemy zmienić określenie audytu energetycznego, zawarte w art. 37 ust. 1 poprzez następujący zapis:	Uwaga nie została uwzględniona. Poprawka wykracza poza zakres

efektywności		<p>„w art. 37 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Audyt energetyczny przedsiębiorstwa oznacza systematyczną procedurę, wykonywaną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, której celem jest uzyskanie odpowiedniej wiedzy o profilu istniejącego zużycia energii danego budynku lub zespołu budynków, działalności lub instalacji przemysłowej bądź handlowej lub usługi prywatnej lub publicznej, określenie, w jaki sposób i w jakiej ilości możliwe jest uzyskanie opłacalnej oszczędności energii oraz poinformowanie o wynikach.”;</p> <p>Uzasadnienie: obecne określenie audytu energetycznego w art. 37 ust. 1 podaje cechy audytu efektywności energetycznej, stanowiącego podstawę do uzyskiwania „białych certyfikatów”; proponuje się zastąpienie istniejącego tekstu przez definicję „audytu energetycznego”, która jest zamieszczona w Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. Obecna definicja ogranicza audyt do przeprowadzenia obliczeń dotyczących proponowanych przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, nie mówiąc skąd się te proponowane przedsięwzięcia mają wziąć. Tymczasem te proponowane przedsięwzięcia mają być WYNIKIEM audytu energetycznego jako systematycznego działania, nieograniczonego do przeprowadzenia obliczeń.</p> <p>Oczywiście definicję należy doprecyzować o ograniczenie zakresu audytu tylko do terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. bez oddziałów znajdujących się na terenie innych krajów.</p> <p>2) Proponujemy uzupełnienie art. 38 pkt. 1 obecnej ustawy o następujący zapis:</p> <p>„w art. 38 pkt. 1 ust. 2, tekst po średniku otrzymuje brzmienie:</p> <p>4) do zawiadomienia należy dołączyć informację o możliwych do uzyskania oszczędnościach energii wynikających z przeprowadzonego audytu energetycznego przedsiębiorstwa oraz faktycznie uzyskanych oszczędnościach energii, w odniesieniu do zgłoszonych poprzednio do Prezesa URE informacji o możliwych do uzyskania oszczędnościach energii wynikających z przeprowadzonego wcześniej audytu energetycznego przedsiębiorstwa</p> <p>w art. 38 pkt. 2 dodaje się ust. 4, o następującym brzmieniu:</p> <p>4) faktycznie uzyskanych oszczędnościach energii, wynikających z przeprowadzonych audytów energetycznych przedsiębiorstw”</p>	implementacji. nie ma potrzeby doprecyzowania przepisów w ww. zakresie.
--------------	--	---	---

			<p><i>Uzasadnienie:</i> W projekcie zmian ustawy o efektywności energetycznej słusznie ujęte są rozwiązania zapewniające pełną informację o oszczędnościach energii, m.in. proponuje się powołanie centralnego rejestru oszczędności energii. Potencjał oszczędności wynikających z audytu energetycznego jest dość duży, bo na podstawie przekazanych Prezesowi URE zawiadomień o przeprowadzonych audytach energetycznych przedsiębiorstwa wynika, że możliwe do uzyskania średnioroczne oszczędności energii finalnej wynoszą prawie milion toe/rok. Należy podkreślić, że wie wszystkie potencjalne oszczędności energii, które wyniknęły z przeprowadzonego audytu energetycznego przedsiębiorstwa i zostały następnie zrealizowane, są zgłaszane w systemie przyznawania świadectw efektywności energetycznej. Dzięki obowiązkowi dodania do zawiadomienia do Prezesa URE informacji, ile ze zidentyfikowanych w wyniku audytu możliwych oszczędności faktycznie zostało uzyskane, zostanie pozyskane wiedza na temat tych przedsięwzięć, które zostały zrealizowane poza systemem świadectw efektywności energetycznej. Ponadto będzie to wpływać mobilizująco na przedsiębiorstwa, aby wymogu przeprowadzenia audytu energetycznego nie traktować jako formalny, niekontrolowany obowiązek opracowania dokumentu, który stanowi podstawę do wysłania zawiadomienia do URE, ale który jednocześnie może nie pokrywać się z rzeczywistymi działaniami i wartościami. Audyt energetyczny tymczasem nie służy „dostarczeniu papieru” do URE, ale jest realnym instrumentem mogącym przynieść przedsiębiorstwu konkretne korzyści w postaci udoskonalenia zarządzania energią i uzyskaniu oszczędności energii.</p>	
143	Art. 38 ust. 1	PGE	<p>Dodanie słów „...lecz nie później niż do 31 grudnia roku, w którym przedsiębiorca jest zobligowany do przeprowadzenia audytu...” sprawia, że w przypadku części przedsiębiorców w istotny sposób okres wysłania zawiadomienia ulegnie skróceniu. Jeżeli audyt przedsiębiorcy zakończył 31 grudnia, w zasadzie jeszcze tego samego dnia musi skutecznie o tym fakcie zawiadomić Prezesa URE. Niesie to ze sobą potencjalne ryzyko niewypełnienia ustawowego obowiązku i naraża na nałożenie przez Prezesa URE kary pieniężnej</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Przedsiębiorcy znany jest termin przeprowadzenia audytu, nie ma uzasadnienia merytorycznego proponowanej zmiany przepisów.</p>

144	Art. 55 ust. 1 i art. 57 ust. 3	PGE	<p>Proponujemy zmniejszenie ilości rodzajów świadectw efektywności energetycznej. Obecnie na rynku funkcjonują trzy ich rodzaje (PMEF, PME_F, PME_F_rok). Finalnie każde z nich jest wykorzystywane do realizacji tego samego obowiązku.</p> <p>Ceny jakie osiągają poszczególne rodzaje świadectw na TGE są bardzo zbliżone i w ostatnim czasie wszystkie oscylują wokół opłaty zastępczej. Z tego też powodu funkcjonowanie różnych instrumentów w tym obszarze jest niecelowe. Zastąpienie trzech instrumentów jednym ułatwi podmiotom zobowiązany zgromadzenie odpowiedniego portfela wymaganych świadectw, a w żaden sposób nie wpłynie negatywnie na rynek i realizację obowiązku. Dniem dokonania asymilacji (złączenia) instrumentów może być dzień 01 stycznia 2021 roku lub dzień wejścia nowelizacji Ustawy w życie.</p> <p>Proponuje się, aby w art. 55 ust. 1 otrzymał następujące brzmienie: „1. Świadectwa efektywności energetycznej wydane na podstawie ustawy uchylanej w art. 59 uwzględnia się w realizacji obowiązku określonego w art. 10 ust. 1.”;</p> <p>Proponuje się, aby w art. 57 ust. 3 otrzymał następujące brzmienie: „3. Świadectwa efektywności energetycznej, o których mowa w ust. 2 Prezes Urzędu Regulacji Energetyki umarza w całości lub części, na wniosek podmiotu zobowiązanego. Świadectwa te uwzględnia się przy rozliczeniu wykonania obowiązku określonego w art. 10 ust. 1.</p>	<p>Uwaga została odrzucona. Nie ma uzasadnienia merytorycznego zmiany przepisów przejściowych.</p>
145	IGN	Brak odniesienia	<p>dotyczy uwzględniania w przypadku projektów polegających na tzw. głębokiej termomodernizacji, także modernizacji oświetlenia w budynkach łącznie w jednym wniosku z termomodernizacją w ramach jednego przedsięwzięcia pt.: Remont lub przebudowa budynków wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi.</p> <p>Uzasadnienie: często inwestor w ramach głębokiej termomodernizacji dokonuje też modernizacji oświetlenia, jednak osobny wniosek na taką modernizację oświetlenia wbudowanego w budynku nie przekracza 10 toe, (co go dyskwalifikuje) – tu przede wszystkim powinna być modyfikacja Obwieszczenia Ministra Energii w sprawie szczegółowego wykazu przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, przez dopisanie w punkcie 2 podpunktu 11) jak poniżej w piśmie.</p> <p>2. uwzględnienie wsparcia białych certyfikatów na instalacje OZE – w tym instalacji fotowoltaiki – zmiany w rozporządzeniu – dopisanie podpunktu 12) , oraz w przypadku gdy fotowoltaika jest osobno instalowana – podpunkcie 6.</p> <p>Dotyczy Obwieszczenia Ministra w sprawie szczegółowego wykazu przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej:</p>	<p>Uwaga nie została uwzględniona. Uwagi dotyczy zmian przedmiotowego obwieszczenia. Uwaga wykracza poza zakres implementacji dyrektywy 2018/2002 UE.</p>

			11) modernizacja instalacji oświetlenia wbudowanego w budynku, w przypadku łącznej modernizacji oświetlenia wraz z innymi przedsięwzięciami z zakresu pkt 2 – tzw. głęboka termomodernizacja 12) montaż urządzeń i instalacji odnawialnych źródeł energii w budynkach (w tym paneli solarnych i fotowoltaicznych)	
--	--	--	--	--

Na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa wpłynęły zgłoszenia zainteresowania nad pracami nad przedmiotowym projektem kolejno od:

- 1) Jana Twardowskiego – 24.08.2020
- 2) ENERGA S.A. – 10.09.2020

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Informacja: Wzór wniosku znajduje się w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz.U. Nr 181, poz. 1080)

WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM ZAŁOŻEŃ PROJEKTU USTAWY,
PROJEKTEM USTAWY LUB PROJEKTEM ROZPORZĄDZENIA

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*

Projekt Ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw. Numer z wykazu: UC41

(tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

ENERGA SA

2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**

Energa SA
al. Grunwaldzka 472
80-309 Gdańsk

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ENERGA SA
al. Grunwaldzka 472
80-309 Gdańsk
michal.szych@energa.pl
maciej.romanow@energa.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Michał Szych	ENERGA SA al. Grunwaldzka 472 80-309 Gdańsk michal.szych@energa.pl
2	Maciej Romanow	ENERGA SA al. Grunwaldzka 472 80-309 Gdańsk maciej.romanow@energa.pl

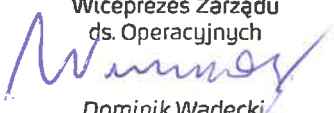
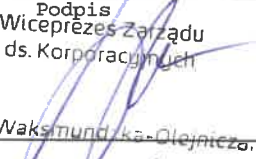
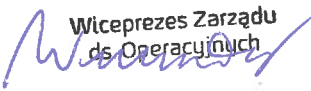
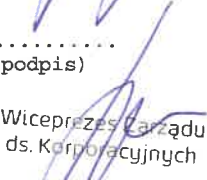
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

L.p.	Numer art./ust./pkt.	Obecny zapis projektu	Komentarz/Proponowana zmiana	Uwagi dodatkowe
1.	Art. 1 pkt 2	2) w art. 2 w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14 w brzmieniu: „14) rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej - całość działań zmierzających bezpośrednio do realizacji inwestycji mających na celu realizację przedsięwzięcia lub przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, z wyłączeniem czynności przygotowawczych mających na celu jedynie określenie stopnia wykonalności lub opłacalności inwestycji, takich jak zakup gruntu lub uzyskanie potrzebnych zezwoleń	2) w art. 2 w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14 w brzmieniu: „14) rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej - całość działań zmierzających bezpośrednio do realizacji inwestycji mających na celu realizację przedsięwzięcia lub przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, z wyłączeniem czynności przygotowawczych mających na celu jedynie określenie	Konieczność uzupełnienia zapisu wyniku z faktu, iż możliwość uruchomienia danej inwestycji poprawiającej efektywność wyniku z decyzji administracyjnych, np. Pozwolenia na Budowę. W obecnym kształcie zapisów wskazano, że nie jest naruszeniem efekt zachęty, jeśli pozyskamy potrzebne zezwolenia. To jest dosyć ogólny opis oraz samo zezwolenie może być różnie interpretowane, dlatego proponujemy, aby nie było naruszeniem efektu zachęty, jeśli przygotowany jest projekt budowlany (pozyskane tytuły) oraz uzyskana decyzja administracyjna. Z perspektywy działań realizowanych w naszej Spółce wydaje się, że takie doszczegółowienie granicy jest istotne zważywszy, że większość zadań, które potencjalnie mogłyby służyć poprawie efektywności jest realizowana w trybie dwuetapowym.

			stopnia wykonalności lub opłacalności inwestycji, takich jak zakup gruntu lub uzyskanie potrzebnych zezwoleń lub decyzji administracyjnych, jak również niezbędne działania poprzedzające uzyskanie potrzebnych zezwoleń i decyzji administracyjnych oraz projektów wymaganych do uzyskania tych zezwoleń/ warunków.”;	
3.	Art. 1 pkt 9	<p>„Art. 15a. 1. Podmioty zobowiązane, posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi, energią elektryczną ciepłem lub paliwami ciekłymi mogą realizować programy bezzwrotnych dofinansowań, zwane dalej „programami dofinansowań”, w celu sfinansowania lub współfinansowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, polegających na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wymianie pieców lub kotłów opalanych paliwami stałymi na kondensacyjne kotły gazowe lub na instalacje wykorzystujące odnawialne źródła energii do ogrzewania oraz podgrzania ciepłej wody użytkowej; 2) wymianie kotłów gazowych na kotły gazowe o wyższej klasie energetycznej; 3) termomodernizacji; 4) modernizacji oświetlenia; 5) przyłączeniu do sieci ciepłowniczej; 6) innych, pozwalających na uzyskanie konkretnych i mierzalnych oszczędności energii u odbiorcy końcowego. 		<p>W zakresie dodawanego art. 15a:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ ust. 1 pkt 1: nie zawsze zasadne jest z punktu ekonomicznego wymienianie kotłów opalanych paliwami stałymi na kotły kondensacyjne, czasem lepiej zastosować kotły niskotemperaturowe (które i tak posiadają wyższą sprawność) – ustawa w naszej ocenie blokuje taką możliwość lub zachęca do nieracjonalnego z punktu widzenia ekonomii rozwiązania (chyba, że dopuszczone to jest w ramach pkt. 6); ✓ być może program finansowania powinien być rozwinięty o przedsięwzięcia skierowane do produkcji i przemysłu np. kotły parowe, cele technologiczne a nie tylko ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody; ✓ w naszej ocenie powinny być wdrożone ustawą/rozporządzeniem (delegacja ustawowa) lub np. przez URE wytyczne co do zakresu regulaminów finansowania, gdyż jeśli wszystkie podmioty będą miały różne regulaminy, to niepotrzebnie komplikuje to proces składania wniosków dla odbiorców końcowych; ✓ nie jest wskazane, czy podmiot zobowiązany prowadzący program dofinansowania może na podstawie oddzielnej umowy wykonać przedsięwzięcie efektywnościowe, u odbiorcy końcowego. Uwaga wynika z faktu, że przedsiębiorstwa energetyczne najczęściej mają wewnętrzne działy odpowiedzialne za efektywność energetyczną i oferują tego typu usługi. W naszej ocenie projekt ustawy jest niejednoznaczny w tej kwestii.
4.	Art. 1 pkt 17 lit. a	<p>17) w art. 24:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Po zweryfikowaniu uzyskanych oszczędności energii finalnej z zakończonego przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej</p>		<p>Zmieniony art. 24 ust. 1 wprowadza możliwość wykonania audytu dopiero po zebranie danych pomiarowych – projekt ustawy nie definiuje jaki jest maksymalny lub minimalny okres zebrania danych, czy zbyt długi lub krótki okres może być podstawą do odrzucenia audytu.</p> <p>Być może należałoby rozważyć (celem zwiększenia zachęty) wdrożenie możliwości ubiegania się o świadectwa</p>

		<p>podmiot, o którym mowa w art. 23 ust. 1, zawiadamia Prezesa URE o zakończeniu przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej. Do zawiadomienia należy dołączyć:</p> <p>1) audyt efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 23 ust. 1, jeżeli jest wymagany;</p> <p>2) oświadczenie podpisane przez wnioskodawcę, o którym mowa w art. 20 ust. 3, oraz podmiot, u którego zrealizowano przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej, następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny oświadczam, że zakończono przedsięwzięcie lub przedsięwzięcia tego samego rodzaju służące poprawie efektywności energetycznej i uzyskano oszczędność energii finalnej w ilości określonej w świadectwie efektywności energetycznej w rozumieniu przepisów o efektywności energetycznej.”;</p> <p>oświadczenie to zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń;</p> <p>3) dokument potwierdzający zakończenie przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej;</p> <p>4) dokument potwierdzający rozpoczęcie prac związanych z realizacją przedsięwzięcia lub przedsięwzięć tego samego rodzaju służących poprawie efektywności energetycznej, w szczególności umowę z wykonawcą robót lub zamówienie urzędzeń.”,</p>		<p>efektywności energetycznej w przypadku przedsięwzięć różnego rodzaju np. w ramach jednego obiektu lub w ramach jednego podmiotu. Pozwoliłoby to na ubieganie się o białe certyfikaty w ramach kompleksowych modernizacji budynków, gdzie oddzielnie rozpatrywane przedsięwzięcia powodują oszczędność poniżej 10 toe (np. termomodernizacja 9 toe i wymiana kotła gazowego na kondensacyjny 5 toe). Zalety tego rozwiązania to:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ podejście kompleksowe do realizacji; ✓ zwiększenie ilości oszczędzonej energii w krótszym czasie (wdrożenie kilku przedsięwzięć naraz); ✓ zachęcenie do realizacji przedsięwzięć wcześniej nie rozważanych przez podmiot celem osiągnięcia oszczędności powyżej 10 toe.
5.	Art. 1 pkt 18 lit. b	<p>b) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „5. Audyt efektywności energetycznej może sporządzić osoba, która posiada</p>		<p>W zakresie dodawanego ust. 5 do art. 25 - w naszej ocenie wprowadzenie wymagań dla audytorów jest zasadne niemniej zbyt rygorystyczne, co w konsekwencji może powodować niekorzystne skutki takie jak:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ zwiększenie cen wykonania audytów;

		<p>co najmniej roczne doświadczenie w sporządzaniu audytów efektywności energetycznej, potwierdzone wydanymi przez Prezesa URE na ich podstawie świadectwami efektywności energetycznej lub co najmniej 5-letnie doświadczenie zawodowe w zakresie obsługi, eksploatacji, montażu danego rodzaju obiektów, urządzeń technicznych lub instalacji objętych audytem efektywności energetycznej lub posiada stopień naukowy doktora w zakresie nauk technicznych.”;</p>	<ul style="list-style-type: none"> ✓ ograniczenie dostępnych firm; ✓ wzrost cen spowoduje zmniejszenie wpływu białych certyfikatów jako zachęty do realizacji przedsięwzięć. <p>Pytania w jaki sposób URE będzie weryfikowało spełnienie wymagań (ustawa tego nie wskazuje):</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ czy będzie baza audytorów; ✓ czy w ramach oświadczeń audytora; ✓ czy za każdym razem trzeba będzie przekazać potwierdzenie (np. świadectwo z zakładu, pracy, dyplom naukowy). <p>Nasze propozycje zmian tego przepisu:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ wprowadzenie funkcji audytora wykonującego i zatwierdzającego, w tym przypadku audytor wykonujący wystarczy, że ma tytuł magistra w zakresie nauk technicznych i zdobywa poziom audytora zatwierdzającego np. po wykonaniu określonej ilości audytów np. 5, a wymagania dla audytora zatwierdzającego są po części zgodne z propozycją ustawy; ✓ wymagania ustawy powinny być rozszerzone o możliwość ich spełnienia w wyniku 5 letniego doświadczenia jako specjalisty ds. technicznych, energetycznych, a nie tylko eksploatatora, gdyż specjaliści mają większą wiedzę na temat rozważań teoretycznych, kalkulacji, analiz - a właśnie błędy w tym zakresie są wskazywane jako podstawa do wdrożenia wymagań audytorów; ✓ być może ustawa powinna nałożyć na URE obowiązek wydania materiałów szkoleniowych/instrukcji/wytycznych do sporządzania audytów, na bazie doświadczeń zdobytych podczas weryfikacji wniosków z lat poprzednich.
6.	Art. 7 pkt 1 w zw. z art. 3 pkt 1	<p>Art. 7. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r., z wyjątkiem:</p> <p>1) art. 1 pkt 1-3, art. 3 pkt 1, art. 4 oraz art. 5, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;</p>	<p>Propozycja ustawodawcy polega na rozszerzeniu informacji o rocznym zużyciu dla odbiorcy na fakturach za paliwa gazowe i ciepło (obecnie tylko energia elektryczna). W dalszej części zmiana dotyczy informacji obecnie publikowanej na stronie przedsiębiorstwa energetycznego o przeciętnym zużyciu energii elektrycznej dla grupy przyłączeniowej. Przepis zmienia odniesienie na publikację do przeciętnego zużycia dla grupy taryfowej. Ponadto nakłada obowiązek publikacji informacji (jak dla energii elektrycznej) też dla paliwa gazowego i ciepła.</p> <p>Przepis ma wejść w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia - zwracamy uwagę, że wiąże się on z koniecznością wprowadzenia zmian w systemach i potrzebnym czasem na skuteczne wdrożenie. Proponujemy więc wydłużenie <i>vacatio legis</i> dla tego przepisu na 6 miesięcy od ogłoszenia.</p>

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	Załącznik nr 1. Aktualny odpis KRS Energa SA	
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia		
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
	2020 -09- 10	 Wiceprezes Zarządu ds. Operacyjnych Dominik Wadecki
	2020 -09- 10	 Podpis Wiceprezes Zarządu ds. Korporacyjnych Iwona Waksmundowska-Olejniczak
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAN		
Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia		
 Wiceprezes Zarządu ds. Operacyjnych Dominik Wadecki	(podpis)	 Wiceprezes Zarządu ds. Korporacyjnych

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Informacja: Wzór wniosku znajduje się w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz.U. Nr 181, poz. 1080)

TABELA ZGODNOŚCI

1.	Nr celex / nr naturalny
	2019/944/UE
2.	Tytuł dyrektywy
	DIRECTIVE (EU) 2019/944 OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL of 5 June 2019 on common rules for the internal market for electricity and amending Directive 2012/27/EU Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE
3.	Instytucja odpowiedzialna za wdrożenie dyrektywy
	Ministerstwo Klimatu i Środowiska
4.	Akt prawny, który wdraża przepisy dyrektywy
	Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw; Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm.)

Lp.	Artykuł dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Ocena potrzeby implementacji	Przepis polski (jednostka redakcyjna/akt normatywny)
		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE		
	Art. 70 pkt 4		Pełne wdrożenie	Dokonano zmian w treści art. 5

		<p>4) w art. 13 wyrazy „art. 7-11” zastępuje się wyrazami „art. 7-11a”;</p>		<p>ust. 6c oraz art. 45a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm.). Zmiany w art. 45a wynikają z art. 9a, 9b, 9c, oraz art. 10a i 11a wprowadzonych dyrektywą 2018/2002/UE. - art. 3 i 5 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw.</p>
--	--	---	--	--

TABELA ZGODNOŚCI

1.	Nr celex / nr naturalny
	2018/2002/UE
2.	Tytuł dyrektywy
	DIRECTIVE 2018/2002 OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL of 11 December 2018 amending Directive 2012/27/UE on energy efficiency DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej
3.	Instytucja odpowiedzialna za wdrożenie dyrektywy
	Ministerstwo Klimatu i Środowiska
4.	Akt prawny, który wdraża przepisy dyrektywy
	Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw; Ustawa z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, 284 i 2127), Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm. ¹⁾), Ustawa z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), Ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275), Ustawa z dnia 23 stycznia 2020 r. o zmianie ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. poz. 412), Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1426, z późn. zm. ²⁾)

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 843, 1086, 1378 i 1565 oraz z 2021 r. poz. 234 i 255.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 1291, 1428, 1492, 1565, 2122, 2123, 2127, 2255 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 255.

Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 3 grudnia 2013 r. w sprawie wystawiania faktur (Dz. U. poz. 1485),
Rozporządzenie Ministra Energii z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz. U. poz. 503, z późn. zm.),
Rozporządzenie Ministra Klimatu z dnia 7 kwietnia 2020 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz. U. poz. 718, z późn. zm.),
Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu gazowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1158, z późn. zm.)
Rozporządzenie Ministra Energii z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi (Dz. U. 2021 r. poz. 280),
Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1065, z późn. zm.),
Rozporządzenie Ministra Energii z dnia 5 października 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii (Dz. U. poz. 1912),
Rozporządzenie Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 21 grudnia 2018 r. w sprawie określenia wykazu rodzajów materiałów budowlanych, urządzeń i usług związanych z realizacją przedsięwzięć termomodernizacyjnych (Dz. U. poz. 2489)
Krajowy Plan w zakresie Energii i Klimatu (KPEiK).- wersja styczeń 2020 r. przekazana KE

Lp.	Artykuł dyrektywy	Treść przepisu dyrektywy	Ocena potrzeby implementacji	Przepis polski (jednostka redakcyjna/akt normatywny)
		DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniająca		

		dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej		
	Art. 1 pkt. 1 Art. 1 dyrektywy 2012/27/UE	Artykuł 1 W dyrektywie 2012/27/UE wprowadza się następujące zmiany: 1) art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie: 1. Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne ramy środków na rzecz promowania efektywności energetycznej w Unii, aby zapewnić realizację głównych celów Unii zakładających zwiększenie efektywności energetycznej o 20 % do 2020 r. oraz jej głównych celów zakładających zwiększenie efektywności energetycznej o co najmniej 32,5 % do 2030 r., a także tworzy warunki dla dalszej poprawy efektywności energetycznej po tych terminach. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, których celem jest usunięcie barier na rynku energii oraz przewyciężenie nieprawidłowości w funkcjonowaniu rynku, które ograniczają efektywność dostaw i wykorzystywania energii, a także przewiduje ustalenie orientacyjnych krajowych celów i wkładów w zakresie	Nie wymaga wdrożenia (przepis informacyjny)	

		efektywności energetycznej na lata 2020 i 2030. Niniejsza dyrektywa przyczynia się do wdrożenia zasady »efektywność energetyczna przede wszystkim«.;		
Art.1 pkt.2 Art.3 dyrektywy 2012/27/UE	2) w art. 3 dodaje się ustępy w brzmieniu: 4. Do dnia 31 października 2022 r. Komisja oceni, czy Unia osiągnęła swoje główne cele w zakresie efektywności energetycznej do 2020 r. 21.12.2018 L 328/216 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej PL (1)Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.	2) w art. 3 dodaje się ustępy w brzmieniu: 4. Do dnia 31 października 2022 r. Komisja oceni, czy Unia osiągnęła swoje główne cele w zakresie efektywności energetycznej do 2020 r. 21.12.2018 L 328/216 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej PL (1)Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.	Nie wymaga wdrożenia Wymaganie dla KE	
	5. Każde państwo członkowskie określa swoje orientacyjne krajowe wkłady w zakresie efektywności energetycznej służące realizacji do 2030 r., celów Unii określonych w art. 1 ust. 1 niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 4 i 6 rozporządzenia (UE) 2018/1999 (*). Wyznaczając te wkłady, państwa członkowskie biorą pod uwagę, że unijne zużycie energii w 2030 r. nie może być większe niż 1 273 Mtoe energii pierwotnej lub 956 Mtoe energii końcowej. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji te wkłady w ramach swoich	5. Każde państwo członkowskie określa swoje orientacyjne krajowe wkłady w zakresie efektywności energetycznej służące realizacji do 2030 r., celów Unii określonych w art. 1 ust. 1 niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 4 i 6 rozporządzenia (UE) 2018/1999 (*). Wyznaczając te wkłady, państwa członkowskie biorą pod uwagę, że unijne zużycie energii w 2030 r. nie może być większe niż 1 273 Mtoe energii pierwotnej lub 956 Mtoe energii końcowej. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji te wkłady w ramach swoich	Określone w KPEiK	KPEiK , Art. 1 pkt 15 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw

		zintegrowanych krajowych planów w zakresie energii i klimatu, o których mowa w art. 3 i 7–12 rozporządzenia (UE) 2018/1999, i zgodnie z tymi przepisami.		
		6. Komisja oceni główne cele w dziedzinie efektywności energetycznej Unii na 2030 r. określone w ust. 1 art. 1, tak aby do 2023 r. przekazać wniosek ustawodawczy służący podniesieniu tych celów w przypadku znacznego zmniejszenia kosztów wynikającego z rozwoju sytuacji gospodarczej lub rozwoju technologii, w razie konieczności, w celu spełnienia międzynarodowych zobowiązań Unii w zakresie obniżenia emisyjności.	Nie wymaga wdrożenia Wymaganie dla KE	
Art. 1 pkt 3 Art. 7 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE	Artykuł 7 Obowiązek oszczędności energii	1. Państwa członkowskie muszą osiągnąć łączne oszczędności końcowego zużycia energii równoważne co najmniej: a) nowym oszczędnościom w każdym roku od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. w wysokości 1,5 % rocznej wartości wolumenu sprzedaży energii odbiorcom końcowym,	Pełne wdrożenie	Rozdział 4 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej

		<p>uśrednionej dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2013 r. Wolumen sprzedaży energii zużytej w transporcie może być częściowo lub w pełni wyłączony z tego obliczenia;</p>		
		<p>b) nowym oszczędnościom w każdym roku od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. w wysokości 0,8 % rocznego zużycia energii końcowej, uśrednionego dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2019 r. W drodze odstępstwa od tego wymogu Cypr i Malta muszą osiągnąć nowe oszczędności w każdym roku od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. równoważne 0,24 % rocznego zużycia energii końcowej, uśrednionego dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2019 r.</p>		<p>Art. 14 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej; Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw (art. 1 pkt 10 i 15)</p>
		<p>Państwa członkowskie mogą w obliczeniach uwzględnić oszczędności energii, które wynikają ze środków z dziedziny polityki, niezależnie od tego, czy zostały wprowadzone do dnia 31 grudnia 2020 r., czy po tej dacie, pod warunkiem że środki te skutkują nowymi działaniami indywidualnymi podjętymi po dniu 31 grudnia 2020 r.</p>	<p>Pełne wdrożenie</p>	<p>Notyfikowane Komisji w ramach KPEiKu.</p>

		<p>Państwa członkowskie muszą nadal realizować nowe roczne oszczędności zgodnie z akapitem pierwszym lit. b) dla dziesięcioletnich okresów po 2030 r., chyba że z przeglądu Komisji do 2027 r., a następnie co 10 lat wynika, że nie jest to konieczne do realizacji długoterminowych unijnych celów w zakresie energii i klimatu na 2050 r.</p>	Nie wymaga wdrożenia	Przepis fakultatywny, zależny od przeglądu Komisji, który ma być przeprowadzony do 2027 r.
		<p>Państwa członkowskie decydują, w jaki sposób rozłożyć obliczoną wielkość nowych oszczędności w każdym okresie, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), pod warunkiem że na koniec każdego okresu objętego obowiązkiem osiągnięte zostają wymagane łączne oszczędności końcowego zużycia energii ogółem.</p>	Nie wymaga wdrożenia	Przepis informacyjny.
	Art. 7 ust. 2	<p>2. Pod warunkiem że państwa członkowskie spełnią co najmniej swój obowiązek w zakresie łącznych oszczędności końcowego zużycia energii, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b), mogą one obliczyć wymaganą wielkość oszczędności energii w jeden lub więcej z następujących sposobów:</p> <p>a) stosując roczny wskaźnik oszczędności w odniesieniu do sprzedaży energii odbiorcom końcowym lub w</p>	Pełne wdrożenie	Notyfikowane Komisji w ramach KPEiKu.

		odniesieniu do zużycia energii końcowej, uśredniony dla ostatnich trzech lat przed dniem 1 stycznia 2019 r.;		
		b) wyłączając z podstawy obliczeń, częściowo lub w całości, energię zużytą w transporcie;	j.w.	j.w.
		c) korzystając z którejkolwiek z opcji określonych w ust.4.		
	Art. 7 ust. 3	<p>3. W przypadku gdy państwa członkowskie korzystają z możliwości przewidzianych w ust. 2 lit. a), b) lub c), ustalają one:</p> <p>a) własny roczny wskaźnik oszczędności energii, który będzie stosowany przy obliczaniu ich łącznych oszczędności końcowego zużycia energii, zapewniający, aby ostateczna wielkość ich oszczędności energii netto nie była niższa od wielkości oszczędności wymaganej na mocy ust. 1 akapit pierwszy lit. b); oraz</p>	j.w.	Notyfikowane w ramach KPEiKu.

		b) własną podstawę obliczeń, z której można wyłączyć, częściowo lub w całości, energię zużytą w transporcie.	j.w.	j.w.
	Art. 7 ust. 4	4. Z zastrzeżeniem ust. 5 każde państwo członkowskie może: a) przeprowadzać obliczenia wymagane na mocy ust. 1 akapit pierwszy lit. a), stosując wartości 1 % w latach 2014 i 2015; 1,25 % w latach 2016 i 2017; oraz 1,5 % w latach 2018, 2019 i 2020;	j.w.	Notyfikowane w ramach KPEiKu, Przepis fakultatywny Polska nie zgłosiła w ramach KPEiK zamiaru korzystania z tych mechanizmów
		b) wyłączyć z obliczeń całość lub część wolumenu sprzedaży wykorzystanej energii w odniesieniu do okresu objętego obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), lub zużytej energii końcowej w odniesieniu do okresu objętego obowiązkiem, o którym mowa w lit. b) tego akapitu, w ramach działalności przemysłowej wymienionej w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE;		
		c) pozwolić na odliczenie od wymaganej wielkości oszczędności energii oszczędności energii w sektorach przetwarzania, przesyłu i dystrybucji		jw

		<p>energii, w tym w efektywnej infrastrukturze ciepłowniczej i chłodniczej uzyskanych w wyniku wdrażania wymogów określonych w art. 14 ust. 4, art. 14 ust. 5 lit. b) oraz art. 15 ust. 1-6 i 9. Państwa członkowskie informują Komisję o środkach z dziedziny polityki, które zamierzają przyjąć na podstawie niniejszej litery na okres od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r. w ramach swoich zintegrowanych krajowych planów w zakresie energii i klimatu. Wpływ tych środków jest obliczany zgodnie z załącznikiem V i ujmowany w tych planach;</p>		
		<p>d) zaliczać na poczet wymaganych wielkości oszczędności energii oszczędności energii wynikające z indywidualnych działań nowo wdrożonych od dnia 31 grudnia 2008 r., które nadal przynoszą skutki w 2020 r. w odniesieniu do okresu objętego obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), i po 2020 r. w odniesieniu do okresu objętego obowiązkiem, o którym mowa w</p>		<p>jw.</p>

		ust. 1 akapit pierwszy lit. b), oraz mogą być mierzone i weryfikowane;		
		e) zaliczać na poczet wymaganych wielkości oszczędności energii oszczędności energii wynikające ze środków z dziedziny polityki – pod warunkiem że można wykazać, że środki te skutkują indywidualnymi działaniami podjętymi od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., które przynoszą oszczędności po dniu 31 grudnia 2020 r.;		jw
		f) wyłączyć z obliczeń dotyczących wymaganych oszczędności energii 30 % weryfikowalnej ilości energii wytworzonej na własne potrzeby na budynkach lub w budynkach w wyniku środków z dziedziny polityki promujących nowe instalacje technologii energii odnawialnej;		jw
		g) zaliczyć na poczet wymaganych oszczędności energii te oszczędności energii, które przekraczają oszczędności energii wymagane w okresie objętym obowiązkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r., pod warunkiem że oszczędności te wynikają z indywidualnych działań podejmowanych		jw

		w ramach środków z dziedziny polityki, o których mowa w art. 7a i 7b, zgłoszonych przez państwa członkowskie w ich krajowych planach działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii oraz w ich sprawozdaniach z postępów zgodnie z art. 24.		
	Art. 7 ust. 5	<p>5. Państwa członkowskie stosują opcje wybrane zgodnie z ust. 4 i obliczają ich efekty oddzielnie dla okresów, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b):</p> <p>a) do obliczania wielkości oszczędności energii wymaganych w okresie objętym obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), państwa członkowskie mogą korzystać z ust. 4 lit. a)–d). Wszystkie opcje wybrane na podstawie ust. 4 nie mogą przekraczać 25 % wielkości oszczędności energii, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a);</p>	j.w.	jw
		<p>b) do obliczania wielkości oszczędności energii wymaganych w okresie objętym obowiązkiem, o którym mowa w ust. akapit pierwszy 1 lit. b), państwa członkowskie mogą korzystać z ust. 4 lit.</p>		jw

		<p>b)–g), pod warunkiem że indywidualne działania, o których mowa w ust. 4 lit. d), nadal przynoszą weryfikowalne i wymierne skutki po dniu 31 grudnia 2020 r. Wszystkie opcje wybrane na podstawie ust. 4 nie mogą razem prowadzić do zmniejszenia o więcej niż 35 % wielkości oszczędności energii obliczonej zgodnie z ust. 2 i 3.</p>		
		<p>Niezależnie od tego, czy państwa członkowskie częściowo lub w całości wyłączą z ich podstawy obliczeń energię zużytą w transporcie lub skorzystają z którejkolwiek z opcji wymienionych w ust. 4, zapewniają, aby obliczona wielkość netto nowych oszczędności, którą należy osiągnąć w zużyciu energii końcowej w okresie objętym obowiązkiem od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r., nie była niższa niż wielkość wynikająca z zastosowania rocznego wskaźnika oszczędności, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b).</p>		
	Art. 7 ust. 6	<p>6. Państwa członkowskie opisują w swoich zintegrowanych krajowych planach w zakresie energii i</p>	pełne wdrożenie	KPEiK

		<p>klimatu zgodnie z załącznikiem III do rozporządzenia (UE) 2018/1999 obliczanie wielkości oszczędności energii, którą należy osiągnąć w okresie od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r., o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b) niniejszego artykułu, i, w stosownych przypadkach, wyjaśniają, w jaki sposób ustalone zostały roczny wskaźnik oszczędności i podstawa obliczeń oraz jakie opcje, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, zostały zastosowane i w jakim zakresie.</p>		
	Art. 7 ust. 7	<p>7. Oszczędności energii uzyskane po dniu 31 grudnia 2020 r. nie mogą być zaliczane na poczet oszczędności energii wymaganych w odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.</p>	<p>Nie wymaga wdrożenia.</p>	<p>Przepis informacyjny, dotyczy rozliczenia wykonania celu na 2020 r. w ramach sprawozdania dwuletniego z realizacji KPEiKu</p>
	Art. 7 ust. 8	<p>8. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie, które zezwalają stronom zobowiązanym na korzystanie z możliwości określonej w art. 7a ust. 6 lit. b), mogą, do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. a) niniejszego artykułu, zaliczyć oszczędności energii uzyskane w którymkolwiek roku po 2010 r. i przed okresem objętym</p>	<p>pełne wdrożenie</p>	<p>Kwestia przedmiotowego odstępstwa została opisana i notyfikowana Komisji w Załączniku do Krajowego Planu w zakresie Energii i Klimatu (KPEiK).- styczeń 2020 r. przekazana KE</p>

		<p>obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) niniejszego artykułu, tak jakby oszczędności energii zostały uzyskane po dniu 31 grudnia 2013 r. i przed dniem 1 stycznia 2021 r., pod warunkiem że zachodzą wszystkie poniższe okoliczności:</p> <p>a) system zobowiązujący do efektywności energetycznej obowiązywał w którymkolwiek momencie między dniem 31 grudnia 2009 r. a dniem 31 grudnia 2014 r. i został włączony do pierwszego krajowego planu działania państwa członkowskiego na rzecz racjonalizacji zużycia energii przekazanego na mocy art. 24 ust. 2;</p>		
		b) oszczędności powstały w ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej;		Jw.
		c) oszczędności są obliczane zgodnie z załącznikiem V;		
		d) lata, za które zaliczono oszczędności jako uzyskane, zostały zgłoszone w krajowych planach działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii zgodnie z art. 24 ust. 2.		
	Art. 7 ust. 9	9. Państwa członkowskie zapewniają, aby oszczędności wynikające ze środków z dziedziny polityki, o których mowa	Pełne wdrożenie	Notyfikowany w ramach KPEiK

		w art. 7a i 7b oraz w art. 20 ust. 6, obliczane były zgodnie z załącznikiem V.		
	Art. 7 ust. 10	10. Państwa członkowskie muszą osiągnąć wymaganą wielkość oszczędności wynikającą z ust. 1 niniejszego artykułu poprzez ustanowienie systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej, o którym mowa w art. 7a, albo poprzez przyjęcie alternatywnych środków z dziedziny polityki, o których mowa w art. 7b. Państwa członkowskie mogą łączyć system zobowiązujący do efektywności energetycznej z alternatywnymi środkami z dziedziny polityki.	Pełne wdrożenie	Art. 20 i art. 23 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej; notyfikowany w ramach KPEiK; Art. 1 pkt 4, 5, 12, 15 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw. Projekt wdraża nowe rozwiązanie w postaci alternatywnych środków z dziedziny polityki i ze względu na ten fakt lista proponowanych rozwiązań nie może zostać zamknięta na tym etapie. Zakłada się, że w przyszłości zarówno lista podmiotów finansujących jak i zakres przedsięwzięć zaliczanych do

				grupy środków alternatywnych mogą ulec znacznemu rozszerzeniu.
	Art. 7 ust. 11	<p>11. Opracowując środki z dziedziny polityki służące wypełnieniu swoich obowiązków w zakresie realizacji oszczędności energii, państwa członkowskie uwzględniają potrzebę zmniejszenia ubóstwa energetycznego, zgodnie z ustanowionymi przez nie kryteriami i przy uwzględnieniu ich dostępnych praktyk w tej dziedzinie poprzez wymaganie, w stosownym zakresie, pewnego udziału środków w zakresie efektywności energetycznej w ramach ich krajowych systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej, w ramach alternatywnych środków z dziedziny polityki lub programów lub środków finansowanych z krajowego funduszu efektywności energetycznej, który to udział ma być realizowany na zasadzie priorytetu wśród gospodarstw domowych w trudnej sytuacji, w tym gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym i, w stosownych przypadkach, mieszkania socjalne.</p>	Pełne wdrożenie	<p>[Gminny program niskoemisyjny], wprowadzony ustawą z dnia 6 grudnia 2018r. o zmianie ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz niektórych innych ustaw; Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw (art. 1 pkt 15) wprowadza możliwość zaliczenia środka finansowego przyczyniający się do zmniejszenia ubóstwa energetycznego tj. premii remontowej i termomodernizacyjnej dla budynków komunalnych:</p>

				<p>Art. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2020 r. o zmianie ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz Program "Czyste powietrze".</p> <p>Założeniem przyjętym w projektowanej ustawie w art. 1 pkt 4 i 15 jest wprowadzenie rozwiązań ułatwiających współpracę w zakresie realizowania przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej w sektorze publicznym, w szczególności na poziomie gmin i powiatów.</p>
		<p>Informacje o rezultatach środków łagodzących ubóstwo energetyczne w kontekście niniejszej dyrektywy państwa członkowskie ujmują w zintegrowanych krajowych sprawozdaniach z postępów w zakresie energii i klimatu zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999.</p>	<p>j.w.</p>	<p>KPEiK</p>

	Art. 7 pkt 12	12. Państwa członkowskie wykazują, że w przypadkach gdy ma miejsce nakładanie się oddziaływania różnych środków z dziedziny polityki lub indywidualnych działań, oszczędność energii nie jest zaliczana podwójnie.”;	Przepis wdrożony	Art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej
	Art. 7a ust. 1	<p style="text-align: center;">Artykuł 7a</p> <p style="text-align: center;">Systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej</p> <p>1. W przypadku gdy państwa członkowskie zdecydują się wypełnić swoje obowiązki w zakresie osiągnięcia wielkości oszczędności wymaganej na mocy art. 7 ust. 1 za pomocą systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej, zapewniają one, aby strony zobowiązane, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, prowadzące działalność na terytorium poszczególnych państw członkowskich spełniły – bez uszczerbku dla art. 7 ust. 4 i 5 – ich wymóg w zakresie łącznych oszczędności końcowego zużycia energii określony w art. 7 ust. 1.</p>	Przepis wdrożony	<p>Art. 10 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej;</p> <p>Art. 1 pkt 7 i 10 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw.</p>
		W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą postanowić, aby strony zobowiązane dokonały całości lub	Przepis wdrożony	Art. 11 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej

		części tych oszczędności jako wkład na rzecz krajowego funduszu efektywności energetycznej zgodnie z art. 20 ust. 6.		
Art. 7a ust. 2	2. Państwa członkowskie wyznaczają, na podstawie obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriów, strony zobowiązane spośród dystrybutorów energii, przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii oraz przedsiębiorstw prowadzących dystrybucję i sprzedaż detaliczną paliw transportowych i działających na ich terytorium. Wielkość oszczędności energii, wymagana do wypełnienia obowiązku, jest osiągnięta przez strony zobowiązane spośród odbiorców końcowych, wyznaczone przez państwa członkowskie, niezależnie od obliczeń dokonanych na podstawie art. 7 ust. 1 lub jeżeli zdecydują tak państwa członkowskie, przez poświadczone oszczędności osiągnięte przez inne strony, jak określono w ust. 6 lit. a) niniejszego artykułu.	j.w.	Art. 10 ust. 2 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej; Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw (art. 1 pkt 7, 10, 12, 14 oraz 18)	
Art. 7a ust. 3	3. W przypadku wyznaczenia przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii jako stron zobowiązanych zgodnie z ust. 2 państwa członkowskie zapewniają, aby w realizacji swojego zobowiązania przedsiębiorstwa prowadzące detaliczną sprzedaż energii nie	Przepis wdrożony	Art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej oraz art. 5b pkt 4 i następane ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo	

		stwarzały żadnych przeszkód utrudniających odbiorcom zmianę dostawcy.		energetyczne; Art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów
Art. 7a ust.4		4. Państwa członkowskie wyrażają wielkość oszczędności energii wymaganą od każdej strony zobowiązanej w kategoriach zużycia energii końcowej lub pierwotnej. Metodę wybraną w celu wyrażenia wymaganej wielkości oszczędności energii wykorzystuje się także w celu obliczania oszczędności zgłaszanych przez strony zobowiązane. Zastosowanie mają współczynniki konwersji określone w załączniku IV.	Przepis wdrożony	Art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej; §1 pkt 4) Rozporządzenia Ministra Energii z dnia 5 października 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii
Art. 7a ust. 5		5. Państwa członkowskie ustanawiają systemy pomiaru, kontroli i weryfikacji, w ramach których udokumentowanej weryfikacji poddaje się przynajmniej statystycznie istotną i reprezentatywną próbę środków poprawy efektywności energetycznej wdrożonych przez strony zobowiązane.	Przepis wdrożony	Art. 26 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej; Art. 1 pkt 5, 9, 14, 18 oraz 24 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności

		<p>Pomiary, kontrole i weryfikacje są przeprowadzane w sposób niezależny od stron zobowiązanych.</p>		<p>energetycznej oraz niektórych innych ustaw.</p> <p>Wprowadzona zmiana ma na celu dostosowanie przepisów w zakresie obowiązku sprawozdawczego dla Prezesa URE co pozwoli na uzyskiwanie konkretnych informacji na temat oszczędności energii.</p> <p>Minister Klimatu i Środowiska jako organ właściwy zobowiązany na gruncie przepisów europejskich do realizacji celów w obszarze efektywności energetycznej otrzymuje informacje o realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, w szczególności o ich liczbie,</p>
--	--	--	--	--

				wartości umorzonych świadectw oraz wymiarze oszczędności energii finalnej uzyskanej z przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.
	Art. 7a ust. 6	<p>6. W ramach systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej państwa członkowskie mogą:</p> <p>a) zezwolić stronom zobowiązanim na zaliczanie na poczet ich obowiązku poświadczonej oszczędności energii osiągniętej przez dostawców usług energetycznych lub inne strony trzecie, w tym w przypadkach, gdy strony zobowiązane promują środki za pośrednictwem innych akredytowanych przez państwo podmiotów lub za pośrednictwem organów publicznych, które mogą obejmować formalne partnerstwa i mogą się łączyć z innymi źródłami finansowania. W przypadku gdy państwa członkowskie na to zezwalają, zapewniają one, aby poświadczenie oszczędności energii wydawane było w następstwie procesu zatwierdzenia, który jest</p>	j.w.	Art. 15 oraz art. 38 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej; Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw (art. 1 pkt 12 -14).

		wprowadzony w państwach członkowskich i jest jasno określony, przejrzysty i otwarty dla wszystkich podmiotów działających na rynku, a także jest ukierunkowany na minimalizację kosztów poświadczenia; lub		
		b) zezwolić stronom zobowiązanym na zaliczenie oszczędności osiągniętych w danym roku, tak jakby zostały one osiągnięte w dowolnym z czterech poprzednich lub trzech następnych lat, o ile nie wykracza to poza granicę okresów obowiązku określonych w art. 7 ust. 1. Państwa członkowskie dokonują oceny i, w stosownych przypadkach, przyjmują środki na rzecz ograniczenia wpływu kosztów bezpośrednich i pośrednich związanych z systemami zobowiązującymi do efektywności energetycznej na konkurencyjność energochłonnych sektorów przemysłu podlegających konkurencji międzynarodowej.	Przepis wdrożony	Art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej; Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw (art. 1 pkt 13)
	Art. 7a ust. 7	7. Raz do roku państwa członkowskie upubliczniają informacje na temat oszczędności energii osiągniętych przez każdą stronę zobowiązaną lub każdą podkategorię stron	j.w.	Art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej.

		zobowiązanych, a także na temat łącznej wielkości osiągniętej w ramach tego systemu.		Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw (art. 1 pkt 14).
Art. 7b ust. 1	Artykuł 7b Alternatywne środki z zakresu polityki	1. W przypadku gdy państwa członkowskie postanawiają wypełnić swoje obowiązki w zakresie realizacji oszczędności wymaganych na podstawie art. 7 ust. 1 za pomocą alternatywnych środków z dziedziny polityki, zapewniają one, bez uszczerbku dla art. 7 ust. 4 i 5, osiągnięcie oszczędności energii wymaganych na podstawie art. 7 ust. 1 u odbiorców końcowych.	Pełne wdrożenie	Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej (art. 1 pkt 4, 5 oraz 15); rozdziały 2 i 4a ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów; Środki alternatywne zostały opisane i notyfikowane Komisji w ramach KPEiKu.
Art. 7b ust. 2	2. W przypadku wszystkich środków innych niż środki podatkowe państwa członkowskie ustanawiają systemy pomiaru, kontroli i weryfikacji, w ramach których udokumentowanej weryfikacji poddaje się przynajmniej statystycznie istotną i reprezentatywną próbę środków poprawy efektywności energetycznej wdrożonych przez		Przepis wdrożony	Art. 26 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej

		strony uczestniczące lub uprawnione. Przedmiotowe pomiary, kontrole i weryfikacje są przeprowadzane w sposób niezależny od stron uczestniczących lub uprawnionych.”;		
Art. 1 pkt 5 dyrektywy 2018/2002 Art. 9 dyrektywy 2012/27/UE	a) tytuł otrzymuje brzmienie: „Opomiarowanie gazu i energii elektrycznej”;		Przepis nie wymaga wdrożenia (przepis o charakterze informacyjnym)	
	b) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „1.Państwa członkowskie zapewniają, by w zakresie, w jakim jest to technicznie wykonalne, uzasadnione finansowo i proporcjonalne do potencjalnych oszczędności energii, odbiorcy końcowi energii elektrycznej i gazu ziemnego mieli możliwość nabycia po konkurencyjnych cenach indywidualnych liczników, które dokładnie oddają rzeczywiste zużycie energii przez odbiorcę końcowego i podają informacje o rzeczywistym czasie korzystania z energii.”;		Przepis nie wymaga wdrożenia	Wdrażając przepisy art. 9, na zlecenie Ministerstwa Gospodarki przygotowano dot. ekonomicznej oceny zasadności wdrażania inteligentnych form pomiaru zużycia gazu. Z przeprowadzonych analiz wynika brak uzasadnienia finansowego oraz nieopłacalność w stosunku do szacowanych potencjalnych

				<p>oszczędności montażu liczników, które dokładnie oddają rzeczywiste zużycie energii przez odbiorcę końcowego i podają informacje o rzeczywistym czasie korzystania z energii.</p> <p>W efekcie tego, nie dla wszystkich grup taryfowych w pierwszej kolejności przewidziana jest możliwość wymiany lub montowania nowego licznika spełniającego wymagania wskazane w Art. 9 przedmiotowej dyrektywy.</p> <p>Podejmowane są prace analityczne mające na celu określenie zasadności ekonomicznej oraz wyboru optymalnych rozwiązań technicznych w zakresie</p>
--	--	--	--	--

				<p>zaoferowania tego rodzaju liczników odbiorcom zużywającym powyżej 13350 kWh rocznie (tj. od trzeciej grupy taryfowej, co oznacza odbiorców ogrzewających gazem dom lub dla przedsiębiorstw)”. Należy również mieć na uwadze, że odbiorca ma prawo zainstalować w punkcie wyjścia własny system telemetrii, o ile ten system będzie spełniał wymogi określone przez przedsiębiorstwo zajmujące się dystrybucją gazu ziemnego.</p>
		c) uchyla się ust. 3;		
Art. 1 pkt 6 dyrektywy 2018/2002	Artykuł 9a Opomiarowanie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej		Przepis nie wymaga wdrożenia	Nie ma potrzeby wskazywania przepisów prawa polskiego, które wdrażają wskazany obowiązek, ponieważ rynek jest

	Art. 9a ust. 1	<p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby końcowi odbiorcy systemu ciepłowniczego, systemu chłodniczego i ciepłej wody użytkowej mieli możliwość nabycia po konkurencyjnych cenach liczników, które dokładnie oddają rzeczywiste zużycie energii przez odbiorcę końcowego.</p>	<p>już konkurencyjny.</p> <p>W związku z funkcjonującymi co najmniej kilkoma firmami prowadzącymi montaż i odczyt ciepłomierzy, podzielników kosztów, wodomierzy z funkcją zdalnego odczytu lub uzupełniającymi tę funkcję w urządzeniach już zamontowanych – np. BMETERS, MINOL, ISTA, APATOR, TECHEM, PIASKAN itd., produkty i usługi są przedmiotem obrotu na rynku konkurencyjnym. Rolą zarządzającego nieruchomością jest zaopatrzyć mieszkania (grzejniki) w najbardziej odpowiednie urządzenia i technologie odczytu, zarówno pod względem dopasowania</p>
--	----------------	---	---

				<p>technicznego, jak i opłacalności dla Wspólnoty Mieszkaniowej czy Spółdzielni Mieszkaniowej. § 121 ust 1 w związku z § 118 oraz §135 ust 2 i 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie; § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Klimatu z dnia 7 kwietnia 2020 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło; Art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.</p>
--	--	--	--	--

				<p>Należy podkreślić, że ewentualne modyfikacje legislacyjne w tym zakresie mogłyby zakłócić grę rynkową, służącą przygotowaniu bardziej konkurencyjnej oferty dla odbiorcy końcowego. Państwo nie powinno przyjmować na siebie dodatkowej roli regulatora w warunkach istniejącej już konkurencyjnej gospodarki. Zakłada się, że wybór liczników przez podmioty do tego zobowiązane zostanie dokonany w wyniku przetargów, zatem istota konkurencyjności będzie zachowana.</p>
	Art. 9a ust. 2	2. W przypadku gdy energia cieplna, chłodnicza lub ciepła woda użytkowa są dostarczane do budynku z	Przepis wdrożony	Implementacja na podstawie zmiany rozporządzenia wydawanego na podstawie

		centralnego źródła obsługującego większą liczbę budynków lub z systemu ciepłowniczego lub chłodniczego, licznik musi być zamontowany na wymienniku ciepła lub na granicy dostawy.		art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane - § 135 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.
Art. 9b ust. 1		<p style="text-align: center;">Artykuł 9b</p> Opomiarowanie podlicznikami i podział kosztów ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej	Przepis fakultatywny	Art. 3 pkt 2 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw; Uzasadnieniem wprowadzenia tego przepisu jest zobowiązanie się Polski do wdrożenia tych regulacji, zgodnie z uzasadnioną opinią. Wskazuje się również na opłacalność zastosowanej metody, która obniża znacząco koszty

		<p>jest to technicznie wykonalne i efektywne kosztowo, tzn. proporcjonalne do potencjalnych oszczędności energii.</p>		<p>związane z obsługą odczytów liczników, co może bezpośrednio przyczynić się do ustalenia niższych kosztów za energię. Zdalny odczyt stwarza również wyższy komfort dla odbiorców końcowych, którzy nie będą musieli udostępniać swoich lokali w celu dokonania odczytów.</p>
		<p>W przypadku gdy zastosowanie indywidualnych liczników nie jest technicznie wykonalne lub nie jest opłacalne do pomiarów zużycia energii cieplnej w każdym module budynku, w celu pomiaru zużycia ciepła na każdym grzejniku stosowane są indywidualne podzielniki kosztów ciepła, chyba że dane państwo członkowskie wykaże, że montaż takich podzielników kosztów ciepła nie byłby opłacalny. W takich przypadkach można rozważyć alternatywne opłacalne metody pomiaru zużycia energii cieplnej. Każde państwo członkowskie jasno określa i publikuje kryteria ogólne, metody</p>		<p>jw. Art. 3 pkt 2 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw; § 121 ust 1 w związku z § 118 oraz § 135 ust. 2 ust 2 i 3 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim</p>

		lub procedury określania braku wykonalności technicznej i braku opłacalności.		powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.
Art. 9b ust. 2		2. W nowych budynkach wielomieszkaniowych i w częściach mieszkalnych nowych budynków wielofunkcyjnych wyposażonych w centralne źródło ogrzewania dla ciepłej wody użytkowej lub zaopatrywanych z systemu ciepłowniczego, niezależnie od ust. 1 akapit pierwszy instaluje się indywidualne liczniki dla ciepłej wody użytkowej.		jw. Art. 3 pkt 2 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw; § 135 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.
Art. 9b ust. 3		3. W przypadku gdy budynki wielomieszkaniowe lub wielofunkcyjne zaopatrywane są z systemu ciepłowniczego lub chłodniczego lub gdy budynki takie przeważająco posiadają obsługujące je własne wspólne systemy ogrzewania lub chłodzenia, państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie przejrzystych, publicznie dostępnych przepisów krajowych dotyczących podziału kosztów zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody użytkowej w takich		jw. § 135 ust. 3 ww. Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie.

		<p>budynkach, aby zapewnić przejrzystość i dokładność rozliczania indywidualnego zużycia. W stosownych przypadkach przepisy takie obejmują wytyczne w sprawie sposobu podziału kosztów:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) energii do celów wytwarzania ciepłej wody użytkowej; b) energii cieplnej emitowanej przez instalację ogrzewczą w budynku oraz do celów ogrzewania powierzchni wspólnych, jeżeli klatki schodowe i korytarze są wyposażone w grzejniki; c) energii do celów ogrzewania lub chłodzenia mieszkań. 		
	<p>Art. 9c ust. 1</p>	<p style="text-align: center;">Artykuł 9c</p> <p style="text-align: center;">Wymóg zdalnego odczytywania</p> <p>1. Do celów art. 9a i 9b liczniki i podzielniki kosztów ogrzewania zamontowane po dniu 25 października 2020 r. muszą być urządzeniami umożliwiającymi zdalny odczyt. Warunki wykonalności technicznej i opłacalności określone w art. 9b ust. 1 nadal mają zastosowanie.</p>	<p>Pełne wdrożenie</p>	<p>Art. 3 pkt 2 oraz art. 16 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw.</p> <p>§ 135 ust. 2 i 3 projektu rozporządzenia Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków technicznych jakim powinny</p>

				<p>odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Ciepłomierze które są obowiązkowe na budynku, czyli na granicy dostawca - odbiorca końcowy muszą być dodatkowo wyposażone w zdalny odczyt. Wymóg realizują wskazane powyżej przepisy § 135 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, a także art. 45a ust. 10a ustawy - Prawo energetyczne.</p>
	Art. 9c ust.2	<p>2. Liczniki i podzielniki kosztów ciepła, które nie posiadają funkcji zdalnego odczytu, ale zostały już zamontowane, zostają wyposażone w taką funkcję lub zostają zastąpione urządzeniami posiadającymi taką funkcję do dnia 1 stycznia 2027 r., chyba że dane państwo członkowskie wykaże, że nie jest to opłacalne.;</p>	Przepis fakultatywny	<p>Art. 16 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw. Jest to przepis fakultatywny, który nie wymaga wdrożenia,</p>

				<p>lecz opłacalność stosowania zdalnego odczytu wynika z braku kosztów pracy osoby zobowiązanej do wejścia do każdego mieszkania w celu dokonania odczytu, co w efekcie przeniosłoby się na odbiorcę końcowego.</p> <p>Drugim elementem opłacalności jest komfort odbiorcy końcowego, który nie ma obowiązku udostępniać cyklicznie swojego mieszkania obcej osobie w celu dokonania odczytu.</p>
Art. 1 pkt 7 dyrektywy 2018/2002 Art. 10 dyrektywy 2012/27/UE	a) tytuł otrzymuje brzmienie: Informacje o rozliczeniach gazu i energii elektrycznej;		Przepis nie wymaga wdrożenia (przepis o charakterze informacyjnym)	

		<p>b) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: 1.W przypadku gdy odbiorcy końcowi nie mają inteligentnych liczników, o których mowa w dyrektywach 2009/72/WE i 2009/73/WE, państwa członkowskie zapewniają, do dnia 31 grudnia 2014 r., aby informacje o rozliczeniach były wiarygodne, dokładne oraz oparte na rzeczywistym zużyciu, zgodnie z załącznikiem VII pkt 1.1, w odniesieniu do energii elektrycznej i gazu, w przypadku gdy jest to technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione.;</p>	Przepis wdrożony	<p>§ 36-38 rozporządzenia Ministra Energii z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi; § 42 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu gazowego; § 3 rozporządzenia Ministra Energii z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną</p>
Art. 1 pkt 8 dyrektywy		Artykuł 10a	Pełne wdrożenie	Art. 3 pkt 2 i3 projektu ustawy o zmianie ustawy

	2018/2002 Art. 10a ust. 1	Rozliczenia i informacje o zużyciu w zakresie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej 1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku zainstalowania liczników lub podzielników kosztów ciepła informacje o rozliczeniach i zużyciu były wiarygodne, dokładne oraz oparte na rzeczywistym zużyciu lub odczytach podzielników kosztów ciepła, zgodnie z załącznikiem VIIa pkt 1 i 2 dla wszystkich użytkowników końcowych, mianowicie dla osób fizycznych lub prawnych nabywających energię cieplną, energię chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową dla ich własnego użytku końcowego, lub osób fizycznych lub prawnych zajmujących indywidualny budynek lub moduł w budynku wielomieszkaniowym lub wielofunkcyjnym zaopatrywany w energię cieplną, energię chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową z centralnego źródła, które nie mają bezpośredniej lub indywidualnej umowy z dostawcą energii.		o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw.
		Obowiązek ten może, jeżeli tak przewiduje się w państwie członkowskim oraz z wyjątkiem przypadku zużycia opomiarowanego podlicznikami w oparciu o podzielniki kosztów ciepła zgodnie z art. 9b, być spełniony przez		jw.

		wprowadzenie systemu regularnego dokonywania odczytów przez samych odbiorców końcowych lub użytkowników końcowych i przekazywania przez nich odczytów licznika. Jedynie w przypadkach gdy odbiorca końcowy lub użytkownik końcowy nie poda odczytu licznika za dany okres rozliczeniowy, rozliczanie jest oparte na zużyciu szacunkowym lub na stawce ryczałtowej.		
Art. 10a ust. 2	2. Państwa członkowskie: a) wprowadzają wymóg, aby – w przypadku gdy dostępne są informacje na temat rozliczeń za energię i zużycia w przeszłości lub odczyty podzielników kosztów ciepła u użytkowników końcowych – były one na życzenie użytkownika końcowego udostępniane dostawcy usług energetycznych wskazanemu przez użytkownika końcowego;		Pełne wdrożenie	Art. 3 pkt 1 ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw, art. 5 ust. 6c ustawy - Prawo energetyczne.
	b) zapewniają, aby odbiorcom końcowym zaoferowano opcję elektronicznej formy informacji o rozliczeniach i rachunków;			jw. Implementacja także poprzez zmianę rozporządzenia wydawanego na podstawie art. 46 ust. 5 i 6 ustawy - Prawo energetyczne;

				§ 32 ust. 2 rozporządzenia Ministra Klimatu z dnia 7 kwietnia 2020 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło: "Przedsiębiorstwo energetyczne sprzedające ciepło, zapewnia odbiorcy końcowemu dostęp do elektronicznej formy informacji w zakresie rozliczeń i wystawionych mu faktur."
		c) zapewniają udzielanie jasnych i zrozumiałych informacji wraz z rachunkiem wszystkim użytkownikom końcowym zgodnie z załącznikiem VIIa pkt 3; oraz		jw. Art. 3 pkt 1, 2 i 3 oraz art. 15 ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw.
		d) wspierają cyberbezpieczeństwo i zapewniają ochronę prywatności i danych użytkowników końcowych	Przepis nie wymaga wdrożenia	Przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia

		<p>zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi.</p>		<p>27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych); ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych; Obowiązywanie ww. przepisów wystarczająco chroni dane osobowe osób fizycznych, w tym odbiorców i konsumentów ciepła (mieszkańców budynków wielolokalowych). Powielanie tych przepisów byłoby zbędną redundancją.</p>
--	--	---	--	--

		Państwa członkowskie mogą postanowić, że na życzenie odbiorcy końcowego przekazywanie informacji o rozliczeniach nie jest uznawane za wezwanie do zapłaty. W takich przypadkach państwo członkowskie zapewnia, by oferowane były elastyczne formy dokonywania płatności.		jw.
	Art. 10a ust. 3	3. Państwa członkowskie decydują, kto ma być odpowiedzialny za dostarczanie informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, użytkownikom końcowym, którzy nie mają bezpośredniej ani indywidualnej umowy z dostawcą energii.”;	Przepis wdrożony	Art. 3 pkt 1, 2 i 3 oraz art. 15 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw (w zakresie zmian w art. 45a. ust. 2 oraz art. 45c ustawy - Prawo energetyczne).
	Art. 1 pkt 9 dyrektywy 2018/2002 Art. 11 dyrektywy 2012/27/UE	Artykuł 11 Koszt dostępu do informacji o opomiarowaniu i rozliczeniach energii elektrycznej i gazu Państwo członkowskie zapewnia, aby odbiorcy końcowi otrzymywali wszystkie rachunki i informacje o rozliczeniach za zużycie energii nieodpłatnie oraz aby odbiorcy końcowi mieli odpowiedni i bezpłatny dostęp do danych dotyczących swojego zużycia.”;	Przepis wdrożony	§ 36-38 rozporządzenia Ministra Energii z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi; § 14 i § 42 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia

				<p>2 lipca 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu gazowego;</p> <p>§ 35 i 36 rozporządzenia Ministra Energii z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną;</p> <p>Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej (Art. 3 pkt 2)</p>
<p>Art. 1 pkt 10 dyrektywy 2018/2002</p> <p>Art. 11a ust. 1</p>	<p>Artykuł 11a</p> <p>Koszt dostępu do informacji o opomiarowaniu oraz rozliczeniach i zużyciu w zakresie ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej</p>	<p>Pełne wdrożenie.</p>	<p>Art. 45a ust. 4a ustawy - Prawo energetyczne;</p> <p>Art. 3 pkt 1, 2 i 3 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw;</p> <p>Informacje na temat kosztów</p>	

		<p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownicy końcowi otrzymywali wszystkie rachunki i informacje o rozliczeniach za zużycie energii nieodpłatnie oraz aby użytkownicy końcowi mieli odpowiedni i bezpłatny dostęp do swoich danych dotyczących zużycia.</p>		<p>udzielane są nieodpłatnie.</p>
	Art. 11a ust. 2	<p>2. Niezależnie od ust. 1 niniejszego artykułu, podział kosztów informacji o rozliczeniach indywidualnego zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody użytkowej dostarczanej w budynkach wielomieszkaniowych i wielofunkcyjnych zgodnie z art. 9b dokonywany jest na zasadach niekomercyjnych. Kosztami zlecenia tego zadania stronie trzeciej, takiej jak dostawca usług lub lokalny dostawca energii, obejmującego opomiarowanie, przydział i rozliczanie rzeczywistego indywidualnego zużycia w takich budynkach, można obciążyć użytkowników końcowych w zakresie, w jakim wysokość tych kosztów jest uzasadniona.</p>		<p>jw.</p>
	Art. 11a ust. 3	<p>3. W celu zapewnienia uzasadnionych kosztów usług związanych z opomiarowaniem podlicznikami, o których mowa w ust. 2, państwa członkowskie mogą stymulować konkurencję w sektorze tych usług poprzez przyjmowanie odpowiednich środków, takich jak zalecanie lub w inny sposób</p>		<p>jw.</p>

		promowanie stosowania procedur przetargowych lub korzystania z interoperacyjnych urządzeń i systemów ułatwiających przełączanie pomiędzy usługodawcami.”;		
Art. 1 pkt 11 dyrektywy 2018/2002	Art. 15 ust. 2a	Do dnia 31 grudnia 2020 r. Komisja opracuje po konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami wspólną metodę w celu zachęcenia operatorów sieci do ograniczenia strat i realizacji programu inwestycji infrastrukturalnych efektywnych pod względem kosztów i energii, a także do właściwego rozliczania efektywności energetycznej i elastyczności sieci.”;	Nie wymaga wdrożenia (przepis dotyczy KE)	
Art. 20 ust. 3a		3a. Aby zmobilizować fundusze prywatne na rzecz środków w zakresie efektywności energetycznej i termomodernizacji, zgodnie z dyrektywą 2010/31/UE, Komisja nawiązuje dialog zarówno z publicznymi, jak i prywatnymi instytucjami finansowymi w celu określenia możliwych do podjęcia działań.	jw.	
Art. 20 ust. 3b		3b. Działania, o których mowa w ust. 3a obejmują: a) stymulowanie inwestycji kapitałowych w efektywność energetyczną poprzez uwzględnianie szerszych	jw.	

		skutków oszczędności energii dla zarządzania ryzykiem finansowym;		
		b) zapewnianie lepszych danych dotyczących wyników w zakresie efektywności energetycznej i finansowania przez: (i) dalsze analizowanie, w jaki sposób inwestycje w efektywność energetyczną poprawiają leżące u ich podstaw wartości aktywów;	jw.	
		(ii) wspieranie badań oceniających monetyzację nieenergetycznych korzyści płynących z inwestycji w efektywność energetyczną.	jw.	
	Art. 20 ust. 3c	3c. W celu stymulowania prywatnego finansowania środków w zakresie efektywności energetycznej i termomodernizacji, państwa członkowskie wdrażając niniejszą dyrektywę: a) rozważają sposoby lepszego wykorzystywania audytów energetycznych na mocy art. 8, aby wpływać na proces decyzyjny;	Pełne wdrożenie	Projekt finansowany przez KE „Promowanie audytów energetycznych w małych i średnich przedsiębiorstwach”
		b) w optymalny sposób wykorzystują możliwości i narzędzia zaproponowane w inicjatywie dotyczącej		Art. 1 pkt 4 i 5 oraz 12 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej

		inteligentnego finansowania na rzecz inteligentnych budynków.		oraz niektórych innych ustaw (umowy o poprawę efektywności energetycznej oraz programy dofinansowań).
Art. 20 ust. 3d		3d. Do dnia 1 stycznia 2020 r. Komisja dostarczy państwom członkowskim wskazówek, jak uruchomić inwestycje prywatne.”	Nie wymaga wdrożenia (przepis dotyczy KE)	
Art. 22 ust. 2		2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu zmiany niniejszej dyrektywy poprzez dostosowanie do postępu technicznego wartości, metod obliczeniowych, domyślnego współczynnika energii pierwotnej oraz wymogów zamieszczonych w załącznikach I–V, VII–X i XII.”;	Nie wymaga wdrożenia (przepis dotyczy KE)	
Art. 23 ust. 2		2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 22, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 24 grudnia 2018 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się	Nie wymaga wdrożenia (przepis dotyczy KE)	

		takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.”;		
	Art. 23 ust. 3a	3a. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.	Nie wymaga wdrożenia (przepis dotyczy KE)	
	Art. 24 ust. 4a	4a. W kontekście sprawozdania na temat stanu unii energetycznej Komisja przedstawi sprawozdanie w sprawie funkcjonowania rynku dwutlenku węgla zgodnie z art. 35 ust. 1 i art. 35 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) 2018/1999, uwzględniając skutki wdrażania niniejszej dyrektywy.”;	j.w.	
	Art. 24 ust. 12	12 .Do dnia 31 grudnia 2019 r. Komisja dokona oceny skuteczności wdrażania definicji małych i średnich przedsiębiorstw do celów art. 8 ust. 4 i przedstawi sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Jak najszybciej po przedstawieniu tego sprawozdania Komisja, w stosownych przypadkach, przyjmie wnioski ustawodawcze.	Nie wymaga wdrożenia (przepis dotyczy KE)	

	Art. 24 ust. 13	13. Do dnia 1 stycznia 2021 r. Komisja przeprowadzi ocenę potencjału w zakresie efektywności energetycznej w odniesieniu do konwersji, przetwarzania, przesyłu, transportu i magazynowania energii i przekaże sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski ustawodawcze.	Nie wymaga wdrożenia (przepis dotyczy KE)	
	Art. 24 ust. 14	14. O ile nie zostaną wcześniej zaproponowane zmiany postanowień w sprawie rynku detalicznego zawartych w dyrektywie 2009/73/WE dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego, Komisja przeprowadzi do dnia 31 grudnia 2021 r., ocenę i przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące przepisów odnoszących się do opomiarowania, rozliczeń i informowania konsumentów w przypadku gazu ziemnego, tak aby dostosować te przepisy, w stosownych przypadkach, do odpowiednich przepisów dotyczących energii elektrycznej zawartych w dyrektywie 2009/72/WE, tak aby wzmocnić ochronę konsumentów i umożliwić częstsze otrzymywanie przez konsumentów końcowych jasnych i aktualnych informacji na temat zużycia przez nich gazu ziemnego i	Nie wymaga wdrożenia (przepis dotyczy KE)	

		umożliwić im regulowanie tego zużycia. Jak najszybciej po przedstawieniu tego sprawozdania Komisja, w stosownych przypadkach, przyjmuje wnioski ustawodawcze.		
	Art. 24 ust. 15	<p>15. Do dnia 28 lutego 2024 r., a następnie co pięć lat Komisja dokonuje oceny niniejszej dyrektywy i przedstawia sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Ocena ta obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none">a) analizę tego, czy po 2030 r. należy dostosować wymogi i alternatywne podejście określone w art. 5;b) ocenę ogólnej skuteczności dyrektywy oraz potrzeby dalszego dostosowania unijnej polityki w zakresie efektywności energetycznej zgodnie z celami Porozumienia paryskiego z 2015 r. w sprawie zmian klimatu przyjętego w ramach 21. konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (*) oraz w świetle rozwoju sytuacji gospodarczej i zmian w zakresie innowacji. <p>W stosownych przypadkach sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski dotyczące dalszych środków.</p>	Nie wymaga wdrożenia (przepis dotyczy KE)	

	Art. 2 ust. 1	<p>Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do przestrzegania niniejszej dyrektywy do dnia 25 czerwca 2020 r. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 pkt 5–10 oraz pkt 3 i 4 załącznika do dnia 25 października 2020 r.</p> <p>Niezwłocznie przekazują one tekst tych środków Komisji.</p>	Przepis informacyjny	
		<p>Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.</p>		
	Art. 2 ust. 2	<p>Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.</p>	Przepis informacyjny	
	Art. 3	<p>Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.</p>	Przepis informacyjny.	
	Art. 4	<p>Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.</p>	Przepis informacyjny.	

Załącznik IV przypis 3	<p>W załączniku IV przypis 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>(3) Ma zastosowanie w przypadku obliczania oszczędności energii w odniesieniu do energii pierwotnej przy wykorzystaniu podejścia oddolnego opartego na zużyciu energii końcowej. Dla oszczędności wyrażonej w kWh państwa członkowskie stosują współczynnik ustanowiony przy użyciu przejrzystej metody na podstawie krajowych okoliczności wpływających na zużycie energii pierwotnej, tak aby zapewnić dokładne obliczenie rzeczywistych oszczędności. Okoliczności te są umotywowane i weryfikowalne, a także powinny być oparte na obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriach. Dla oszczędności wyrażonej w kWh państwa członkowskie mogą zastosować współczynnik domyślny wynoszący 2,1 lub skorzystać z prawa do określenia innego współczynnika, pod warunkiem że mogą go uzasadnić. W takim przypadku państwa członkowskie uwzględniają skład przyszłego koszyka energetycznego zawarty w zintegrowanych krajowych planach w zakresie energii i klimatu, które mają być zgłaszane Komisji zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999. Do dnia 25 grudnia 2022 r., a następnie co cztery lata, Komisja dokonuje przeglądu</p>		Rozporządzenie Ministra Energii z dnia 5 października 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzenia audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii
---------------------------	---	--	--

		współczynnika domyślnego na podstawie odnotowanych danych. Takiego przeglądu dokonuje się z uwzględnieniem jego skutków dla innych przepisów unijnych, takich jak dyrektywa 2009/125/WE i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz. U. L 198 z 28.7.2017, s. 1).;		
	ZAŁĄCZNIK V	<p>Wspólne metody i zasady obliczania oddziaływania systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej lub innych środków z dziedziny polityki na podstawie art. 7, 7a i 7b oraz art. 20 ust.6</p> <p>1. Metody obliczania oszczędności energii innych niż te wynikające ze środków podatkowych na potrzeby art. 7, 7a i 7b oraz art. 20 ust. 6. Strony zobowiązane, uczestniczące lub uprawnione lub wykonujące organy publiczne mogą korzystać z następujących metod obliczania oszczędności energii:</p> <p>a) szacowana oszczędność odnosząca się do wyników wcześniejszych usprawnień dotyczących energii, monitorowanych w sposób niezależny, w</p>		Notyfikowany w ramach KPEiKu

		podobnych instalacjach. Takie ogólne podejście jest nazywane podejściem »ex ante«;		
		b) mierzona oszczędność, w przypadku której oszczędność wynikająca z zastosowania środka lub pakietu środków określa się poprzez wskazanie faktycznego zmniejszenia zużycia energii przy odpowiednim uwzględnieniu takich czynników jak dodatkowość, zajmowanie lokalu, poziomy produkcji i pogoda, które to czynniki mogą wywierać wpływ na zużycie. Takie ogólne podejście jest nazywane podejściem »ex post«;		jw.
		c) oszczędność skalowana, w przypadku której stosuje się techniczne szacunki oszczędności. Podejście to może być stosowane wyłącznie w przypadku, gdy określenie solidnych danych pomiarowych dla konkretnej instalacji jest trudne lub nieproporcjonalnie kosztowne, np. zastąpienie sprężarki lub silnika elektrycznego o innej mocy znamionowej niż moc, na podstawie której dokonany został pomiar niezależnych danych o oszczędnościach, lub w przypadku, gdy te szacunki		jw.

		są opracowywane na podstawie metod i poziomów referencyjnych ustalonych na poziomie krajowym przez wykwalifikowanych lub akredytowanych ekspertów, których działania są niezależne od stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych;		
		d) badana oszczędność, w przypadku której określa się reakcję odbiorców energii na porady, kampanie informacyjne, systemy etykietowania lub certyfikacji lub też inteligentne pomiary zużycia. Takie podejście może być stosowane wyłącznie w odniesieniu do oszczędności wynikającej ze zmian zachowania odbiorców energii. Nie można go stosować do oszczędności wynikającej z zastosowania środków fizycznych.		jw.
	Załącznik V pkt 2	2. Określając wielkość oszczędności energii osiągniętą dzięki środkowi w zakresie efektywności energetycznej na potrzeby art. 7, 7a i 7b oraz art. 20 ust. 6., stosuje się następujące zasady: a) należy wykazać, że oszczędności są dodatkowe w stosunku do tych, które uzyskano by tak czy inaczej bez działania stron zobowiązanych, uczestniczących		Notyfikowany w ramach KPEiKu § 2. ust. 1 pkt 2 oraz § 3 ust. 1 w związku z § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Energii z dnia 5 października 2017 r. w sprawie

		<p>lub uprawnionych lub wykonujących organów publicznych. W celu określenia oszczędności, które można zgłosić jako dodatkowe, państwa członkowskie uwzględniają, jak zmieniłoby się zużycie energii i zapotrzebowanie na energię w przypadku braku danego środka z dziedziny polityki, przez wzięcie pod 21.12.2018 L 328/226 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej PL uwagę co najmniej następujących czynników: tendencje dotyczące zużycia energii, zmiany zachowań odbiorców, postęp techniczny i zmiany spowodowane innymi środkami wdrażanymi na poziomie unijnym i krajowym;</p>		<p>szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii</p>
		<p>b) oszczędności wynikające z wdrożenia obowiązkowych przepisów Unii uznaje się za oszczędności, które miałyby miejsce tak czy inaczej, a tym samym nie mogą być zaliczane jako oszczędności energii na użytek art. 7 ust. 1. W drodze wyjątku od tego wymogu, oszczędności związane z renowacją istniejących budynków mogą być zaliczane jako oszczędności energii na użytek art. 7 ust. 1 pod</p>		<p>jw.</p>

		<p>warunkiem spełnienia kryterium istotności, o którym mowa w pkt 3 lit. h) niniejszego załącznika. Oszczędności wynikające z wdrożenia krajowych minimalnych wymogów ustanowionych dla nowych budynków przed transpozycją dyrektywy 2010/31/UE mogą zostać zaliczone jako oszczędności energii na użytek art. 7 ust. 1 lit. a) pod warunkiem spełnienia kryterium istotności, o którym mowa w pkt 3 lit. h) niniejszego załącznika, i zgłoszenia tych oszczędności przez państwa członkowskie w ich krajowych planach działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii zgodnie z art. 24 ust. 2;</p>		
		<p>c) uznane mogą zostać wyłącznie oszczędności przekraczające następujące poziomy: (i) unijnych norm emisji dla nowych samochodów osobowych i nowych lekkich samochodów dostawczych w związku z wdrożeniem rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 (*) i (UE) nr 510/2011 (**); (ii) wymogów unijnych dotyczących wycofywania z obrotu określonych</p>		<p>jw.</p>

		produktów związanych z energią w następstwie wdrożenia środków wykonawczych na mocy dyrektywy 2009/125/WE;		
		d) dopuszczalne są polityki mające na celu wspieranie wyższych poziomów efektywności energetycznej produktów, urządzeń, systemów transportowych, pojazdów i paliw, budynków i elementów budynków, procesów lub rynków;		jw.
		e) środki propagujące instalację małoskalowych technologii energii odnawialnej na budynkach lub w budynkach mogą być kwalifikowalne do uwzględnienia na poczet zrealizowania oszczędności energii wymaganych zgodnie z art. 7 ust. 1, pod warunkiem że prowadzą do weryfikowalnych i wymiernych lub możliwych do oszacowania oszczędności energii. Obliczenie oszczędności energii musi spełniać wymogi określone w niniejszym załączniku;		jw.
		f) polityki, które przyspieszają upowszechnianie się bardziej efektywnych energetycznie produktów i pojazdów, można zgłosić w całości pod warunkiem		jw.

		wykazania, że upowszechnienie ma miejsce przed upływem przewidywanego średniego cyklu życia produktu lub pojazdu bądź przed upływem zwykłego terminu wymiany produktu lub pojazdu, a oszczędności zgłasza się tylko w okresie do końca przewidywanego średniego cyklu życia produktu lub pojazdu, który ma zostać wymieniony;		
		g) propagując upowszechnianie środków w zakresie efektywności energetycznej, państwa członkowskie, w odpowiednich przypadkach, zapewniają, aby przestrzegane były normy jakości w odniesieniu do produktów, usług i stosowania środków lub aby były wprowadzane, w przypadku gdy takich norm jeszcze nie ustanowiono;		jw.
		h) w celu uwzględnienia różnic klimatycznych między regionami państwa członkowskie mogą wybrać pomiędzy dostosowaniem oszczędności do wartości standardowej a dostosowaniem różnych oszczędności energii odpowiednio do różnic temperaturowych występujących między regionami.		jw.

		<p>i) przy obliczaniu oszczędności energii bierze się pod uwagę cały czas obowiązywania środków oraz tempo zmniejszania się oszczędności z upływem czasu. Obliczenie to obejmuje oszczędności, jakie zostaną osiągnięte w związku z każdym indywidualnym działaniem w okresie od daty jego wdrożenia do dnia 31 grudnia 2020 r. lub dnia 31 grudnia 2030 r., stosownie do przypadku. Państwa członkowskie mogą także przyjąć inną metodę, która – według szacunków – pozwoli na osiągnięcie co najmniej takiej samej wielkości oszczędności ogółem. W przypadku gdy państwa członkowskie stosują taką metodę, zapewniają, aby wielkość oszczędności energii ogółem obliczona za pomocą tych innych metod nie przekraczała wielkości oszczędności energii, która byłaby wynikiem obliczeń przy zaliczaniu oszczędności, jakie zostaną osiągnięte w związku z każdym działaniem indywidualnym w okresie od daty jego wdrożenia do dnia 31 grudnia 2020 r. lub dnia 31 grudnia 2030 r., stosownie do przypadku. Państwa członkowskie</p>		jw.
--	--	---	--	-----

		szczegółowo opisują w swoich zintegrowanych krajowych planach w zakresie energii i klimatu, na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1999, inną metodę, którą stosowały, oraz określają działania podjęte w celu zapewnienia spełnienia wiążącego wymogu dotyczącego obliczania.		
Załącznik V pkt 3	Państwa członkowskie zapewniają spełnienie następujących wymogów dotyczących środków z dziedziny polityki przyjmowanych na mocy art. 7b i art. 20 ust. 6: a) środki z dziedziny polityki i działania indywidualne przynoszą weryfikowalne oszczędności końcowego zużycia energii; 21.12.2018 L 328/227 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej PL b) odpowiedzialność, odpowiednio, każdej strony uczestniczącej, strony uprawnionej lub wykonującego organu publicznego jest jasno określona; c) oszczędności energii, które zostały lub mają zostać osiągnięte, są określone w przejrzysty sposób; d) wielkość oszczędności energii, która jest wymagana lub która ma zostać osiągnięta za pomocą danego		Art. 9 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej; Art. 1 pkt 4, 5, 9, 15, i 26 projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw; rozporządzenie Ministra Energii z dnia 5 października 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu sporządzania audytu efektywności energetycznej oraz metod obliczania oszczędności energii.	

		<p>środka z dziedziny polityki, jest wyrażana w postaci zużycia energii pierwotnej lub końcowej, z zastosowaniem współczynników przeliczeniowych określonych w załączniku IV;</p> <p>e) roczne sprawozdanie dotyczące oszczędności energii osiągniętych przez strony uprawnione, strony uczestniczące i wykonujące organy publiczne jest przedstawiane i udostępniane publicznie wraz z danymi dotyczącymi rocznych tendencji w zakresie oszczędności energii;</p> <p>f) monitorowanie wyników i przyjmowanie odpowiednich środków w przypadku niezadowalających postępów;</p> <p>g) oszczędności energii wynikające z działania indywidualnego nie mogą być zgłaszane przez więcej niż jedną stronę;</p> <p>h) wykazuje się, że działania strony uczestniczącej, strony uprawnionej lub wykonującego organu publicznego są istotne dla osiągnięcia zgłoszonych oszczędności energii.</p>		
--	--	---	--	--

Załącznik V pkt 4		<p>Przy określaniu oszczędności energii wynikającej ze środków w dziedzinie polityki związanych z podatkami, wprowadzonych na mocy art. 7b, mają zastosowanie następujące zasady:</p> <p>a) zaliczenie następuje jedynie w przypadku oszczędności energii wynikających ze środków podatkowych powyżej minimalnych poziomów opodatkowania mających zastosowanie do paliw zgodnie z wymogami dyrektyw Rady 2003/96/WE (***) lub 2006/112/WE (****);</p>	Przepis fakultatywny - nie wymaga wdrożenia	KPEiK; PL nie notyfikowała środków polityki podatkowej w ramach środków alternatywnych
		<p>b) elastyczność cen na potrzeby obliczania skutków środków podatkowych (opodatkowanie energii) musi odzwierciedlać reakcje popytu na energię na zmiany cen oraz musi być oszacowana w oparciu o aktualne i reprezentatywne oficjalne źródła danych;</p> <p>c) oszczędność energii wynikającą z towarzyszących instrumentów polityki podatkowej, łącznie z zachętami podatkowymi lub wpłatami do funduszy, rozlicza się oddzielnie.</p>		

	Załącznik V pkt 5	<p>Powiadamianie o metodach</p> <p>Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999 państwa członkowskie zgłaszają Komisji zaproponowaną przez siebie szczegółową metodę funkcjonowania systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej oraz alternatywne środki, o których mowa w art. 7a i 7b oraz art. 20 ust. 6. Tego rodzaju powiadomienie obejmuje, z wyjątkiem podatków, szczegółowe informacje na temat:</p> <ul style="list-style-type: none">a) poziomu oszczędności energii wymaganego zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. obowiązywania obowiązku dla systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej;b) lub oczekiwanych oszczędności w ciągu całego okresu od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.; b) stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych lub wykonujących organów publicznych;c) odnośnych sektorów;d) środków z dziedziny polityki i indywidualnych działań, w tym oczekiwanych łącznych oszczędności energii ogółem dla każdego środka;	Pełne wdrożenie	Notyfikowane Komisji w ramach KPEiK
--	----------------------	--	-----------------	-------------------------------------

		<p>e) okresu obowiązywania obowiązku dla systemu zobowiązującego do efektywności energetycznej;</p> <p>f) działań przewidzianych przez środek w dziedzinie polityki;</p> <p>g) metody obliczeniowej, w tym sposobów określania dodatkowości i istotności oraz metod i poziomów referencyjnych stosowanych do oszczędności szacowanych i skalowanych;</p> <p>h) okresów obowiązywania środków i sposobu ich obliczania lub na czym się opierają;</p> <p>i) podejścia służącego uwzględnieniu różnych warunków klimatycznych na terytorium państwa członkowskiego;</p> <p>j) systemów monitorowania i weryfikacji odnośnie do środków na podstawie art. 7a i 7b oraz sposobów zapewnienia ich niezależności od stron zobowiązanych, uczestniczących lub uprawnionych;</p> <p>k) w przypadku podatków:</p> <p>(i) odnośnych sektorów i segmentu podatników;</p>		
--	--	--	--	--

		<p>(ii) wykonującego organu publicznego; 21.12.2018 L 328/228 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej PL</p> <p>(iii) oczekiwanych oszczędności;</p> <p>(iv) okresu obowiązywania środka podatkowego; oraz</p> <p>(v) metody obliczeniowej, z uwzględnieniem zastosowanej elastyczności cenowej i sposobu jej ustalenia</p>		
	Art. 1 pkt 16 dyrektywy 2018/2002 - Załącznik pkt 3	tytuł załącznika VII otrzymuje brzmienie: „Minimalne wymogi w zakresie rozliczeń i informacji o rozliczeniach na podstawie rzeczywistego zużycia energii elektrycznej i gazu”;	Przepis nie wymaga wdrożenia (przepis o charakterze informacyjnym)	

	Załącznik VII dyrektywy 2012/27/UE			
	Załącznik VII a ust. 1	<p>Minimalne wymogi w zakresie rozliczeń i informacji o zużyciu w odniesieniu do ogrzewania, chłodzenia i ciepłej wody użytkowej</p> <p>1. Rozliczenia na podstawie rzeczywistego zużycia lub odczytów podzielników kosztów ciepła.</p> <p>Aby umożliwić użytkownikom końcowym regulowanie ich własnego zużycia energii, rozliczenia muszą się odbywać na podstawie rzeczywistego zużycia lub odczytów podzielników kosztów ciepła co najmniej raz w roku.</p>	Pełne wdrożenie	Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej i niektórych innych ustaw - art. 3 pkt 2 i 3.
	Załącznik VII a ust. 2	<p>Minimalna częstotliwość rozliczeń lub podawania informacji o zużyciu Począwszy od dnia 25 października 2020 r., w przypadku gdy zostały zainstalowane liczniki umożliwiające zdalny odczyt lub podzielniki kosztów ciepła, informacje o rozliczeniach lub o zużyciu w oparciu o rzeczywiste zużycie lub odczyty podzielników kosztów ciepła muszą być udostępniane użytkownikom końcowym nie rzadziej niż raz na kwartał na żądanie lub jeżeli odbiorcy końcowi wybrali opcję otrzymywania elektronicznych</p>	j.w.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej i niektórych innych ustaw - art. 3 pkt 2 i 3 oraz art. 15.

		rozliczeń, a w innych przypadkach dwa razy w roku. Od dnia 1 stycznia 2022 r., w przypadku gdy zostały zainstalowane liczniki umożliwiające zdalny odczyt lub podzielniki kosztów ciepła, informacje o rozliczeniach lub o zużyciu w oparciu o rzeczywiste zużycie lub odczyty podzielników kosztów ciepła muszą być udostępniane użytkownikom końcowym nie rzadziej niż co miesiąc. Mogą być one również udostępniane w internecie i być aktualizowane tak często, jak na to pozwalają stosowane urządzenia i systemy. Z tego wymogu można zwolnić ogrzewanie i chłodzenie poza sezonem grzewczym/chłodniczym.		
	Załącznik VII a ust. 3	Minimum informacji, jakie należy ująć w rachunku	j.w.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej i niektórych innych ustaw- art. 3 pkt 2 i 3.
		Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie użytkownikom końcowym razem z ich rachunkami następujących informacji sformułowanych w jasny i zrozumiały sposób, w przypadku gdy są one oparte na rzeczywistym zużyciu lub odczytach podzielnika kosztów: a) rzeczywiste ceny bieżące i rzeczywiste zużycie energii lub całkowity koszt ciepła i odczyty podzielników kosztów ciepła;		

		<p>b) informacje na temat używanego koszyka paliw oraz powiązanych rocznych ilości emisji gazów cieplarnianych, z uwzględnieniem użytkowników końcowych zaopatrywanych przez system ciepłowniczy lub system chłodniczy, a także opis poszczególnych zastosowanych podatków, opłat i taryf. Państwa członkowskie mogą ograniczyć zakres wymogu przekazywania informacji na temat emisji gazów cieplarnianych, tak aby informacje te obejmowały jedynie dostawy z systemów ciepłowniczych o całkowitej znamionowej mocy cieplnej dostarczonej w paliwie przekraczającej 20 MW; 21.12.2018 L 328/229 Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej PL</p> <p>c) porównanie bieżącego zużycia energii przez użytkowników końcowych z zużyciem w tym samym okresie poprzedniego roku w formie graficznej, z korektą na warunki klimatyczne odnośnie do ogrzewania i chłodzenia;</p> <p>d) informacje kontaktowe dotyczące organizacji konsumentów zrzeszających odbiorców końcowych,</p>		
--	--	---	--	--

		<p>agencji energetycznych lub podobnych podmiotów, łącznie ze stronami internetowymi, gdzie możliwe jest uzyskanie informacji o dostępnych środkach poprawy efektywności energetycznej, porównaniach profilów odbiorców końcowych lub obiektywnych technicznych specyfikacjach urzędów pobierających energię;</p> <p>e) informacje na temat właściwych procedur składania skarg, możliwości zwrócenia się do rzecznika praw lub alternatywnych metod rozstrzygania sporów, mających zastosowanie w państwach członkowskich;</p> <p>f) porównanie z przeciętnym znormalizowanym lub referencyjnym użytkownikiem końcowym z tej samej kategorii użytkowników. W przypadku rachunków elektronicznych takie porównania mogą zamiast tego zostać udostępnione w internecie i w postaci odesłania w rachunkach.</p> <p>Rachunki, których podstawą nie jest rzeczywiste zużycie lub odczyty podzielników kosztów ciepła, zawierają jasne i zrozumiałe wyjaśnienie tego, jak obliczono kwotę podaną na</p>		
--	--	--	--	--

		rachunku, oraz co najmniej informacje, o których mowa w lit. d) i e).		
Załącznik IX część 1 akapit czwarty lit. g)	W załączniku IX część 1 akapit czwarty lit. g) otrzymuje brzmienie: g) Analiza ekonomiczna: zestawienie skutków Analizy ekonomiczne uwzględniają wszystkie istotne skutki ekonomiczne. W analizowanych scenariuszach państwa członkowskie mogą ocenić i uwzględnić w swoich decyzjach koszty i oszczędność energii wynikające ze zwiększonej elastyczności dostaw energii i ze sprawniejszego funkcjonowania sieci elektroenergetycznych, w tym koszty, których udało się uniknąć, a także oszczędności związane z obniżonymi inwestycjami w infrastrukturę. Koszty i korzyści, o których	pełne wdrożenie	Art. 10a, art. 10b ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne	

		<p>mowa w akapicie pierwszym, obejmują przynajmniej:</p> <p>korzyści — Wartość wytworzonego dobra dla odbiorcy (energia cieplna i elektryczna),</p> <p>korzyści zewnętrzne, takie jak korzyści środowiskowe, emisje gazów cieplarnianych oraz korzyści w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa, w miarę możliwości,</p> <p>skutki dla rynku pracy, bezpieczeństwo energetyczne i konkurencyjność, w miarę możliwości;</p> <p>(ii) koszty — Koszty kapitałowe rzeczowych aktywów trwałych.</p> <p>koszty kapitałowe powiązanych sieci energetycznych,</p> <p>zmiennie i stałe koszty operacyjne,</p> <p>koszty energii,</p> <p>koszty środowiskowe, zdrowotne oraz w zakresie bezpieczeństwa, w miarę możliwości,</p>		
--	--	--	--	--

		koszty związane z rynkiem pracy, bezpieczeństwo energetyczne i konkurencyjność, w miarę możliwości;		
	Załącznik XII akapit pierwszy lit. a)	Załącznik XII akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie: a) ustanawiają i podają do publicznej wiadomości regulamin dotyczący ponoszenia i podziału kosztów dostosowań technicznych, takich jak przyłączenia do sieci, wzmocnienie istniejących sieci i	pełne wdrożenie	Art. 7 ust.4, art. 9, art. 9c, art. 9g, art.16 i art.46 ust.4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne

		uruchomienie nowych sieci, poprawa funkcjonowania sieci oraz zasady niedyskryminacyjnego wprowadzania w życie kodeksów sieciowych koniecznych w celu włączenia do wzajemnie połączonej sieci nowych producentów dostarczających do systemu energię elektryczną uzyskiwaną w procesie wysokosprawnej kogeneracji;		
--	--	--	--	--

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

1.	<i>Instytucja odpowiedzialna za wdrożenie dyrektywy</i>	
	Ministerstwo Klimatu i Środowiska	
2.	<i>Akt prawny, na mocy którego wdrażane są przepisy dyrektywy</i>	
	Ustawa z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, z późn. zm.)	
3.	Treść przepisu projektu ustawy wykraczający poza implementację prawa UE	Uzasadnienie wprowadzenia
1	2	3
	<p>Projekt ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Art. 1. W ustawie z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, 284 i 2127) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 1:</p> <p style="padding-left: 20px;">a) uchyla się pkt 1,</p> <p>3) uchyla się rozdział 2;</p> <p>6) w art. 8 uchyla się ust. 9 i 10;</p>	<p>Mając na względzie potrzebę uniknięcia podwójnej regulacji, konieczne jest uchylenie części krajowych przepisów ustawowych dotyczących obowiązków w zakresie sporządzania krajowych planów, w związku z faktem, iż obowiązki te zostały określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu (art. 54). Dokument pt. „Krajowy plan na rzecz energii i klimatu na lata 2021-2030”, zwany dalej „KPEiK”, przedstawia założenia i cele oraz polityki i działania na rzecz realizacji 5 wymiarów <i>unii energetycznej</i> w tym m. in. w zakresie efektywności energetycznej. Zawarta tam jest sprawozdawczość dotycząca efektywności, OZE oraz poziomu emisyjności, które dotychczas były przekazywane do Komisji oddzielnymi sprawozdaniami.</p>

	<p>2) w art. 2</p> <p>a) pkt 7 otrzymuje brzmienie:</p> <p>7) energia finalna – energię lub paliwa w rozumieniu art. 3 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, dostarczone odbiorcy końcowemu;</p> <p>b) w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14-17 w brzmieniu:</p> <p>„14) rozpoczęcie prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej - rozpoczęcie robót budowlanych związanych z realizacją przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej lub pierwsze prawnie wiążące zobowiązanie do zamówienia urządzeń służących poprawie efektywności energetycznej lub inne zobowiązanie, które sprawia, że przedsięwzięcie staje się nieodwracalne, w zależności od tego, które zdarzenie</p>	<p>Projekt zakłada uzupełnienie słowniczka ustawy o efektywności energetycznej o wskazane pojęcia, co do których pojawiały się rozbieżności interpretacyjne. Ustalenie jednolitej terminologii i jej znaczenia jest zatem wskazane. Wprowadzenie definicji energii finalnej polega na doprecyzowaniu, że jest to energia lub paliwo dostarczone odbiorcy końcowemu. Ma to na celu usunięcie rozbieżności w zakresie interpretacji definicji w art. 2 pkt 3 dyrektywy 2012/27/UE, która stanowi że „zużycie energii końcowej” oznacza całość energii dostarczonej sektorom przemysłu, transportu, gospodarstw domowych, usług i rolnictwa. Wyłącza się z niego dostawy dla sektora przemiany energetycznej oraz samego przemysłu energetycznego.</p> <p>Proponowane uzupełnienie słowniczka pojęć o pojęcie rozpoczęcia prac zmierzających do realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej związane jest z propozycją uregulowania kwestii badania przez Prezesa URE tzw. „efektu zachęty”. Podkreślenia wymaga, iż w obecnym stanie prawnym działania Prezesa URE dotyczące odmowy wydania świadectwa efektywności</p>

<p>nastąpi wcześniej, z wyłączeniem zakupu gruntów oraz prac przygotowawczych, polegających na uzyskiwaniu zezwoleń i wykonywaniu wstępnych studiów wykonalności oraz prac przygotowawczych, o których mowa w art. 41 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333, 2127 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11);”</p> <p>4) w art. 7 dodaje się ust. 3-6 w brzmieniu:</p> <p>„3. Zobowiązania wynikające z umowy o poprawę efektywności energetycznej, o której mowa w ust. 1, nie wpływają na poziom państwowego długu publicznego oraz deficyt sektora finansów publicznych w przypadku gdy dostawca usług związanych ze zużyciem energii ponosi większość ryzyka budowy i ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności energii z uwzględnieniem wpływu na wymienione ryzyka czynników takich jak gwarancje i finansowanie przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii oraz alokacja aktywów po zakończeniu trwania umowy.</p> <p>4. Przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii, o którym mowa w ust. 3, rozumie się każdy podmiot, w tym mający siedzibę lub miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który wykonuje usługi polegające na realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej i uzyskaniu w wyniku realizacji tych przedsięwzięć oszczędności energii u odbiorców końcowych.</p> <p>5. Minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu oraz po zasięgnięciu opinii Prezesa Głównego</p>	<p>energetycznej z powodu rozpoczęcia prac przed złożeniem wniosku o wydanie świadectwa efektywności energetycznej opierają się jedynie na Wytycznych Komisji Europejskiej. W związku z powyższym, niezbędne jest uzupełnienie treści ustawy o stosowną podstawę prawną, jednoznacznie regulującą tę kwestię.</p> <p>Uzasadnieniem wprowadzonej zmiany jest potrzeba sprecyzowania w jakich sytuacjach umowy o poprawę efektywności energetycznej, zwanymi dalej „umowami EPC”, nie mają wpływu na zwiększenie poziomu długu publicznego. Wątpliwości w tym zakresie w dalszym ciągu stanowią jedną z kluczowych barier stosowania umów EPC w sektorze publicznym, zwłaszcza na poziomie lokalnym. Komisja Europejska przy ocenie wdrożenia art. 18 ww. dyrektywy wielokrotnie zwracała uwagę, że w Polsce istnieje wiele barier regulacyjnych, które należy usunąć i niezbędna jest silniejsza promocja umów EPC w sektorze publicznym. Rozwiązana w powyższym przepisie kwestia wpływu umowy EPC na dług publiczny jest jedną z takich barier. W projekcie zostały więc uszczegółowione przepisy dotyczące PPP w odniesieniu do efektywności energetycznej, w szczególności przez wprowadzenie odpowiedniego wymogu</p>
---	---

<p>Urzędu Statystycznego określi, w drodze rozporządzenia, zakres ryzyk, o których mowa w ust. 3, oraz szczegółowe czynniki uwzględniane przy ich ocenie, mając na względzie zapewnienie przejrzystości tego rodzaju ryzyk.</p> <p>6. W sprawach nieuregulowanych w ustawie, do umów o poprawę efektywności energetycznej, finansowanych w całości lub w części przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii, w tym trybu wyboru tego dostawcy, stosuje się przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 711 i 2275 oraz z 2021 r. poz...), z wyłączeniem przepisów art. 3a, art. 3b ust. 2, art. 7 ust. 1 i 2 oraz art. 17-18a tej ustawy.”;</p> <p>5) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:</p> <p>„1. Minister właściwy do spraw klimatu zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu wytyczne dotyczące zawierania umów o poprawę efektywności energetycznej.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu, do dnia 31 marca każdego roku, informację zawierającą:</p> <ol style="list-style-type: none">1) liczbę zawartych umów o poprawę efektywności energetycznej;2) średnioroczną oszczędność energii finalnej możliwą do uzyskania w wyniku realizacji przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej i okres uzyskiwania tych oszczędności <p>- za poprzedni rok kalendarzowy.”;</p>	<p>przekazywania dodatkowej informacji na temat średniorocznych oszczędności energii finalnej możliwych do uzyskania w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej oraz okresu uzyskiwania tych oszczędności.</p>
---	---

<p>16) w art. 19 w ust 1:</p> <ul style="list-style-type: none">a) w pkt 3:<ul style="list-style-type: none">– lit. b otrzymuje brzmienie: „b) urządzeń i instalacji wykorzystywanych w procesach przemysłowych lub telekomunikacyjnych, lub informatycznych,”– lit. d otrzymuje brzmienie: „d) urządzeń przeznaczonych do użytku domowego,”– dodaje się lit. e w brzmieniu: „e) pojazdów służących do transportu drogowego lub kolejowego;”b) w pkt 5:<ul style="list-style-type: none">– w lit. b po wyrazach „lub gazu ziemnego” dodaje się wyrazy „lub paliw ciekłych”,– w lit. e średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. f w brzmieniu: „f) związanych z magazynowaniem i przeładunkiem paliw ciekłych;”; <p>21) w art. 25 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:</p> <p>„5. Audyt efektywności energetycznej może sporządzić wyłącznie osoba, która:</p> <ul style="list-style-type: none">1) posiada co najmniej dwuletnie doświadczenie zawodowe w zakresie obsługi, eksploatacji lub montażu danego rodzaju urządzeń technicznych lub instalacji, lub w zakresie obsługi lub eksploatacji danego rodzaju obiektów, objętych audytem efektywności energetycznej, lub	<p>Zmiana przepisu w art. 19 ustawy ma na celu dostosowanie regulacji do wprowadzanego projektem ustawy rozszerzenia zakresu podmiotów zobowiązanych tj. objęcia obowiązkiem nowych podmiotów, tzw. podmiotów paliwowych.</p> <p>Zmiana w art. 25 w postaci dodania ust. 5, precyzuje, wymagania co do podmiotów sporządzających audyty energetyczne. Celem ww. zmiany jest profesjonalizacja firm audytorskich i samych audytów efektywności energetycznej przekazywanych do weryfikacji do Prezesa URE. Potrzeba uregulowania wskazanej kwestii została podniesiona podczas konsultacji publicznych oraz uzgodnień</p>
--	--

<p>2) ukończyła:</p> <p>a) studia wyższe zakończone uzyskaniem tytułu zawodowego magistra, magistra inżyniera albo tytułu równorzędnego potwierdzającego wykształcenie wyższe na tym samym poziomie lub</p> <p>b) studia podyplomowe</p> <p>– których program uwzględnia zagadnienia związane z energetyką, elektrotechniką, efektywnością energetyczną, wykonywaniem audytów energetycznych budynków, budownictwem energooszczędnym lub odnawialnymi źródłami energii.”;</p> <p>27) w art. 37 ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Audyt energetyczny przedsiębiorstwa jest procedurą mającą na celu przeprowadzenie szczegółowych i potwierdzonych obliczeń dotyczących proponowanych przez nie przedsięwzięć realizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej służących poprawie efektywności energetycznej oraz dostarczenie informacji o potencjalnych oszczędnościach energii osiągniętych w wyniku ich realizacji.”;</p> <p>28) art. 38 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 38. 1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 36:</p> <p>1) ust. 1, zawiadamia Prezesa URE o przeprowadzonym audycie energetycznym przedsiębiorstwa,</p>	<p>międzyresortowych, jako konieczne dookreślenie minimalnych wymagań odnośnie osób sporządzających audyty.</p> <p>Brak jakichkolwiek wymagań odnośnie wykształcenia oraz doświadczenia audytora mógłby skutkować utrzymaniem się praktyki przedstawiania Prezesowi URE wadliwie wykonanej dokumentacji dotyczącej sporządzanych audytów.</p> <p>Zmiana treści art. 37 ust. 1 ustawy ma na celu potrzebę doprecyzowania zakresu audytu energetycznego poprzez ograniczenie go tylko do terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, tj. bez oddziałów znajdujących się na terenie innych krajów UE. Celem sporządzenia tego rodzaju audytu jest bowiem oszacowanie potencjału oszczędności energii na terenie RP. Ponadto w innych krajach należących do UE także funkcjonują stosowne przepisy obligujące przedsiębiorstwa do sporządzenia tego rodzaju audytu energetycznego.</p> <p>W projektowanej ustawie zaproponowano w art. 38 wprowadzenie granicznej daty, do której przedsiębiorcy są zobligowani w danym roku do zawiadomienia Prezesa URE o przeprowadzeniu audytu energetycznego, co <i>de</i></p>
--	---

<p>2ust. 2, zawiadamia Prezesa URE o przeprowadzonym audycie energetycznym przedsiębiorstwa w ramach systemu, o którym mowa w art. 36 ust. 2</p> <p>– w terminie 30 dni od dnia jego przeprowadzenia, lecz nie później niż do dnia 31 grudnia roku, w którym przedsiębiorca jest obowiązany do przeprowadzenia audytu energetycznego przedsiębiorstwa; do zawiadomienia należy dołączyć informację o możliwych do uzyskania oszczędnościach energii wynikających z przeprowadzonego audytu energetycznego przedsiębiorstwa.</p> <p>2. Prezes URE przekazuje ministrowi właściwemu do spraw klimatu informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none">1) liczbie przeprowadzonych audytów energetycznych przedsiębiorstwa,2) liczbie przedsiębiorców:<ol style="list-style-type: none">a) którzy przeprowadzili audyt energetyczny przedsiębiorstwa,b) o których mowa w art. 36 ust. 2,3) możliwych do uzyskania oszczędnościach energii, wynikających z przeprowadzonych audytów energetycznych przedsiębiorstwa <p>– z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych lub innych informacji prawnie chronionych, do dnia 31 marca roku następującego po roku, w którym przedsiębiorca, o którym mowa w art. 36 ust. 1, przesłał informację, o której mowa w ust. 1.”.</p>	<p><i>facto</i> jednocześnie będzie przesądzać o tym, do kiedy przedsiębiorca ma obowiązek audyt przeprowadzić. Z uwagi na zaproponowaną zmianę wprowadzono również wydłużenie, do dnia 31 marca następnego roku, terminu na złożenie sprawozdania ministrowi właściwemu do spraw klimatu, ze względu na dużą liczbę podmiotów zobligowanych do przedłożenia zawiadomienia o przeprowadzeniu audytu energetycznego przedsiębiorstwa.</p>
---	--

<p>Art. 2. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1426, z późn. zm.) w art. 21 w ust. 1 w pkt 149 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 150 w brzmieniu:</p> <p>„150) kwoty otrzymane od podmiotów zobowiązanych, o których mowa w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, 284 i 2127 oraz z 2021 r. poz....) w wyniku realizacji programów dofinansowań, o których mowa w art. 15a tej ustawy.”.</p>	<p>Zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych wprowadzone w art. 2 w postaci dodania pkt 150 w art. 21 w ust.1 jest uzasadniona potrzebą zwolnienia z podatku dochodowego odbiorców końcowych będących beneficjentami programów dofinansowań, w zakresie otrzymanych od podmiotów zobowiązanych kwot w ramach realizowanych przedsięwzięć na podstawie wprowadzanych przepisów art. 15a (w art. 1 pkt 12 projektu ustawy).</p>
<p>Art. 16. Do dnia 1 stycznia 2027 r. właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego zastąpi ciepłomierze, podzielniki kosztów ogrzewania lub wodomierze do pomiaru ciepłej wody użytkowej zamontowane przed dniem wejścia w życie ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, urządzeniami posiadającymi funkcję zdalnego odczytu.</p>	<p>Art. 9c dyrektywy 2018/202/UE w sposób fakultatywny wprowadza obowiązek instalowania podzielników oraz ich zdalnego odczytu, biorąc pod uwagę wykonalność oraz opłacalność. Uzasadnieniem wprowadzenia tego przepisu jest zobowiązanie się Polski wobec Komisji Europejskiej do wdrożenia odpowiedniej regulacji, zgodnie z uzasadnioną opinią.</p> <p>Wskazuje się również na opłacalność zastosowanej metody, która obniża znacząco koszty związane z obsługą odczytów liczników, co może wpłynąć na ustalenie niższych kosztów za energię. Dodatkowo zapewnia to również wyższy komfort dla użytkowników, którzy nie będą musieli udostępniać swoich lokali w celu dokonania odczytów.</p>

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW, FUNDUSZY
I POLITYKI REGIONALNEJ¹⁾

z dnia

w sprawie zakresu ryzyk oraz szczegółowych czynników uwzględnianych przy ich ocenie

Na podstawie art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, 284 i 2127 oraz z 2021 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) zakres ryzyk mających wpływ na sposób klasyfikacji zobowiązań wynikających z umów o poprawę efektywności energetycznej;
- 2) szczegółowe czynniki uwzględniane przy ocenie ryzyk.

§ 2. Ryzyko budowy obejmuje zdarzenia powodujące zmianę kosztów lub terminów wytworzenia nowych środków trwałych lub ulepszenia już istniejących, w szczególności związane:

- 1) z opóźnieniem w zakończeniu robót budowlanych;
- 2) z wystąpieniem niezgodności z warunkami dotyczącymi ustalonych standardów wykonania robót budowlanych;
- 3) ze wzrostem kosztów;
- 4) z warunkami geologicznymi, geotechnicznymi i hydrologicznymi;
- 5) z odkryciami archeologicznymi;
- 6) z warunkami meteorologicznymi;
- 7) z prowadzeniem sporów;
- 8) z wypadkami;
- 9) z protestami organizacji społecznych lub strajkami;
- 10) z brakiem zasobów ludzkich i materialnych;
- 11) ze zmianą stanu środowiska naturalnego;

¹⁾ Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej kieruje działem administracji rządowej – rozwój regionalny, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej (Dz. U. poz. 1719).

- 12) z wystąpieniem wad fizycznych lub prawnych zmniejszających wartość lub użyteczność środka trwałego;
- 13) z wystąpieniem zmian w przepisach prawnych mających wpływ na realizację przedsięwzięcia;
- 14) z odbiorem technicznym środka trwałego;
- 15) z wystąpieniem wad w dokumentacji projektowej;
- 16) z podwykonawcami;
- 17) z niemożliwością uzyskania lub przedłużania lub opóźnieniami w wydawaniu pozwoleń, zezwoleń, decyzji, koncesji, licencji lub certyfikatów;
- 18) ze zmianą celów politycznych;
- 19) z wystąpieniem zewnętrznych zdarzeń nadzwyczajnych, niemożliwych do przewidzenia i zapobieżenia im;
- 20) z brakiem środków finansowych ze strony partnerów.

§ 3. Ryzyko związane z uzyskaniem gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności obejmuje zdarzenia skutkujące nieuzyskaniem poziomu średniorocznych oszczędności gwarantowanych w umowie o poprawę efektywności energetycznej, w szczególności związane:

- 1) z nieuzyskaniem oszczędności energii;
- 2) z gwarancją zużycia energii;
- 3) z opóźnieniem w realizacji przedsięwzięcia;
- 4) ze wzrostem kosztów realizacji przedsięwzięcia;
- 5) ze zmianami technologicznymi;
- 6) z brakiem zasobów ludzkich i materialnych;
- 7) z nieuzyskaniem zgody osób trzecich na dostęp do infrastruktury, której dotyczy przedsięwzięcie;
- 8) z własnością infrastruktury, której dotyczy przedsięwzięcie;
- 9) ze zmianą przeznaczenia obiektów lub infrastruktury, których dotyczy przedsięwzięcie;
- 10) z dostawcami energii;
- 11) z błędami w metodyce obliczania gwarantowanych oszczędności lub zużycia energii;
- 12) z podwykonawcami;
- 13) z niemożliwością uzyskania lub przedłużania lub opóźnieniami w wydawaniu pozwoleń, zezwoleń, decyzji, koncesji, licencji lub certyfikatów;

- 14) z wystąpieniem zewnętrznych zdarzeń nadzwyczajnych, niemożliwych do przewidzenia i zapobieżenia im;
- 15) z brakiem środków finansowych ze strony partnerów.

§ 4. Przy ocenie ryzyka budowy uwzględnia się w szczególności czynniki takie jak:

- 1) wysokość finansowego udziału jednostki sektora publicznego w kosztach inwestycyjnych na etapie wytworzenia nowych środków trwałych lub ulepszenia już istniejących;
- 2) charakter płatności dokonywanych przez jednostkę sektora publicznego na rzecz dostawcy usług związanych ze zużyciem energii na etapie wytworzenia nowych środków trwałych lub ulepszenia już istniejących;
- 3) sposób ujęcia nowego środka trwałego w księgach rachunkowych;
- 4) ustanowienie obciążeń na nieruchomościach gruntowych jednostki sektora publicznego, a także na wytworzonym nowym środku trwałym.

§ 5. Przy ocenie ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności uwzględnia się w szczególności czynniki takie jak:

- 1) wysokość finansowego udziału jednostki sektora publicznego w kosztach realizacji przedsięwzięcia;
- 2) charakter płatności dokonywanych przez jednostkę sektora publicznego na rzecz dostawcy usług związanych ze zużyciem energii;
- 3) oznaczenie w umowie o poprawę efektywności energetycznej wskaźników dotyczących standardów utrzymania urządzeń i instalacji będących przedmiotem przedsięwzięcia przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii, gwarantujących uzyskanie określonego w umowie gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności.

§ 6. Przy ocenie ryzyka budowy i ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności uwzględnia się również czynniki takie jak:

- 1) wysokość zaciągniętych przez jednostkę sektora publicznego zobowiązań finansowych zapewniających pokrycie kosztów inwestycyjnych poniesionych przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii na etapie wytworzenia nowych środków trwałych lub ulepszenia już istniejących;
- 2) wysokość udzielonych przez jednostkę sektora publicznego gwarancji spłaty zadłużenia zaciągniętego przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii w celu realizacji przedsięwzięcia lub gwarancji zwrotu z zainwestowanego przez niego kapitału;

- 3) zasady końcowej alokacji środka trwałego i jego wartość na zakończenie okresu obowiązywania umowy o poprawę efektywności energetycznej dotyczące:
 - a) stopnia, w jakim jednostka sektora publicznego ma możliwość nabycia środka trwałego,
 - b) ceny nabycia środka trwałego przez jednostkę sektora publicznego;
- 4) zasady przedterminowego rozwiązania umowy o poprawę efektywności energetycznej;
- 5) zasady dotyczące zmian charakteru umowy o poprawę efektywności energetycznej oraz przyczyny tych zmian, w szczególności jeżeli zmiany te zmieniają podział ryzyka pomiędzy jednostką sektora publicznego a dostawcą usług związanych ze zużyciem energii.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

**MINISTER FINANSÓW, FUNDUSZY
I POLITYKI REGIONALNEJ**

W porozumieniu:

**MINISTER KLIMATU I
ŚRODOWISKA**

UZASADNIENIE

Rozporządzenie wypełnia upoważnienie ustawowe zawarte w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, z późn. zm.). Konieczność wydania nowego rozporządzenia jest następstwem nowelizacji wprowadzonej do ww. ustawy w wyniku uchwalenia ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw.

Stosownie do art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej zobowiązania wynikające z umowy o poprawie efektywności energetycznej nie wpływają na poziom państwowego długu publicznego oraz deficyt sektora finansów publicznych w sytuacji, gdy partner prywatny ponosi większość ryzyka budowy i większość ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności z uwzględnieniem wpływu na wymienione ryzyka czynników takich jak gwarancje i finansowanie przez partnera prywatnego oraz alokacja aktywów po zakończeniu trwania umowy. W związku z tym zachodzi konieczność określenia w rozporządzeniu czynników wpływających na materializację tych ryzyk.

Obecnie w polskim systemie prawnym brak jest zasad kwalifikowania zobowiązań z umów o poprawę efektywności energetycznej do długu publicznego, co może negatywnie wpływać na rozwój rynku tego typu umów. Istnieją natomiast zasady kwalifikowania innych rodzajów ryzyka, które znajdują także zastosowanie do umów o poprawę efektywności energetycznej.

W celu zapewnienia stabilnego otoczenia prawnego dla projektów obejmujących poprawę efektywności energetycznej, planuje się wprowadzenie na poziomie krajowym rozporządzenia zawierającego katalog ryzyk i czynników wpływających na ich ocenę. W rozporządzeniu znajdą się ryzyka, które wpływają na zobowiązania z tytułu umów o poprawę efektywności energetycznej. Ryzyka charakterystyczne dla tego typu umów, a przypisywane dostawcy usług związanych ze zużyciem energii, związane są z realizacją przedsięwzięcia oraz z uzyskaniem określonego, gwarantowanego poziomu oszczędności energii.

Projektowane rozporządzenie wskazuje na zdarzenia, które mogą mieć wpływ na zmaterializowaniem się ryzyka budowy, tj. realizacji przedsięwzięcia (katalog ryzyk wzorowany jest na obecnie obowiązujących przepisach dot. analizy ryzyk w projektach partnerstwa publiczno-prywatnego) oraz nieuzyskania poziomu średniorocznych oszczędności gwarantowanych w umowie o poprawę efektywności energetycznej. W rozporządzeniu

znajdować się będzie lista rodzajów ryzyka, które będą uwzględniane przy ocenie wpływu zobowiązań z umów o poprawę efektywności energetycznej na dług publiczny jednostki sektora publicznego realizującej przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej.

W odniesieniu do poszczególnych ryzyk odnoszących się do ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu oszczędności:

1) ryzyko niezyskania oszczędności energii - istotą projektów dotyczących efektywności energetycznej jest zagwarantowanie przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii, oszczędności w zużyciu energii cieplnej lub elektrycznej; ryzyko niezyskania oszczędności powinno zasadniczo obciążać stronę prywatną;

2) ryzyko gwarancji zużycia energii - ryzyko to nie jest tożsame z ryzykiem niezyskania oszczędności energii, ma względem niego szerszy wymiar; o ile ryzyko niezyskania oszczędności energii stosowane jest często w obiektach istniejących – i poddawanych modernizacji energetycznej, o tyle ryzyko gwarancji zużycia energii może być stosowane również w przypadku nowobudowanej infrastruktury; ryzyko gwarancji zużycia energii powinno zasadniczo obciążać stronę prywatną.

Proponuje się nie wskazywać w odniesieniu do pkt 1 i 2, czy chodzi o energię pierwotną czy finalną – zależeć to będzie od specyfiki przedsięwzięcia.

3) ryzyko zw. z opóźnieniem w realizacji przedsięwzięcia;

4) ryzyko zw. ze wzrostem kosztów realizacji przedsięwzięcia;

5) ryzyko zw. ze zmianami technologicznymi;

6) ryzyko zw. z brakiem zasobów ludzkich i materialnych;

Powyższe 4 ryzyka są ryzykami, których przeniesienie na stronę prywatną może mieć znaczenie w ogólnej ocenie skuteczności przeniesienia ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu oszczędności energii.

7) ryzyko niezyskania zgód właścicieli posesji na dostęp do infrastruktury, której dotyczy przedsięwzięcie - zdarza się, że dostęp przykładowo do infrastruktury oświetleniowej w celu realizacji przedsięwzięcia wymaga uzyskania zgód właścicieli posesji, na których jest posadowiona; ryzyko to najczęściej bierze na siebie jednostka sektora publicznego, rzadziej dostawca usług związanych ze zużyciem energii.

8) ryzyko własności infrastruktury, której dotyczy przedsięwzięcie - ryzyko to obejmuje zagadnienia związane przykładowo z własnością infrastruktury oświetleniowej (słupy oświetleniowe, oprawy oświetleniowe, inne urządzenia techniczne); w projektach dotyczących

oświetlenia ulicznego stan prawny bywa nieuregulowany, lub właścicielem infrastruktury jest przedsiębiorstwo energetyczne; ryzyko to wymaga wzięcia pod uwagę na etapie inwestycyjnym, a wcześniej – na etapie przygotowania przedsięwzięcia.

9) ryzyko zmiany przeznaczenia obiektów / infrastruktury - zmiana przeznaczenia lub funkcji realizowanych w obiektach poddanych modernizacji energetycznej ma istotne znaczenie dla gwarancji oszczędności lub zużycia energii; ryzyko to zwykle przypisywane będzie jednostce sektora publicznego; jego identyfikacja ma również kluczowe znaczenie na etapie przygotowania projektu.

10) ryzyko związane z dostawcami energii - w praktyce zdarzają się sytuacje, w których błędy w umowach na dostawę ciepła lub określone stany faktyczne wynikające z przyczyn leżących po stronie dostawców energii, wpływają istotnie na zarządzanie energią i gwarancje udzielone przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii (np. okresowy brak dostaw ciepła skutkujący oszczędnościami, których dostawca usług związanych ze zużyciem energii nie uzyskał dzięki swoim świadczeniom); ryzyko to powinno być rozpoznane w umowie o poprawę efektywności energetycznej, może być dzielone pomiędzy strony umowy. Przypisanie części ryzyka stronie publicznej nie powinno wpływać decydująco na skuteczne przeniesienie ryzyka na stronę prywatną.

11) ryzyko błędnej metodyki obliczania gwarantowanych oszczędności / zużycia energii

Metodyka obliczania oszczędności / zużycia energii stanowi zwykle załącznik do umowy; błędna metodyka wyliczenia uzysku energii (np. z pomp ciepła, paneli fotowoltaicznych, podstawy dokonywania obliczeń, dostosowania mocy do obiektów etc.) – może na etapie wykonywania umowy rodzić trudności interpretacyjne, zaś ewentualne błędy w metodyce mogą powodować problem z osiągnięciem założonych jednostkę sektora publicznego efektów; ryzyko to zasadniczo obciążać będzie jednostkę sektora publicznego; należy mitygować je w szczególności na etapie przygotowawczym oraz na etapie postępowania na wybór dostawcy usług związanych ze zużyciem energii.

12) ryzyko związane z podwykonawcami;

13) ryzyko związane z niemożliwością uzyskania lub przedłużania lub opóźnieniami w wydawaniu pozwoleń, zezwoleń, decyzji, koncesji, licencji lub certyfikatów;

14) ryzyko związane z wystąpieniem zewnętrznych zdarzeń nadzwyczajnych, niemożliwych do przewidzenia i zapobieżenia im;

15) ryzyko związane z brakiem środków finansowych ze strony partnerów.

Powyższe 4 ryzyka są ryzykami, których przeniesienie na dostawcę usług związanych ze zużyciem energii może mieć znaczenie w ogólnej ocenie skuteczności przeniesienia ryzyka uzyskania gwarantowanego poziomu oszczędności energii.

Z kolei w odniesieniu do czynników branych pod uwagę podczas oceny przeniesienia ryzyka proponuje się wskazać:

1) wysokość finansowego udziału jednostki sektora publicznego w kosztach realizacji przedsięwzięcia;

2) charakter płatności dokonywanych przez jednostkę sektora publicznego na rzecz dostawcy usług związanych ze zużyciem energii;

3) oznaczenie w umowie o poprawę efektywności energetycznej wskaźników dotyczących standardów utrzymania urządzeń i instalacji będących przedmiotem przedsięwzięcia przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii, gwarantujących uzyskanie określonego w umowie gwarantowanego poziomu średniorocznych oszczędności.

- oraz czynniki wskazane wspólnie dla wszystkich kategorii ryzyk ujętych w rozporządzeniu, takie jak:

1) wysokość zaciągniętych przez jednostkę sektora publicznego zobowiązań finansowych zapewniających pokrycie kosztów inwestycyjnych poniesionych przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii na etapie wytworzenia nowych środków trwałych lub ulepszenia już istniejących;

2) wysokość udzielonych przez jednostkę sektora publicznego gwarancji spłaty zadłużenia zaciągniętego przez dostawcę usług związanych ze zużyciem energii w celu realizacji przedsięwzięcia lub gwarancji zwrotu z zainwestowanego przez niego kapitału;

3) zasady końcowej alokacji środka trwałego i jego wartość na zakończenie okresu obowiązywania umowy o poprawę efektywności energetycznej dotyczące:

a) stopnia, w jakim jednostka sektora publicznego ma możliwość nabycia środka trwałego,

b) ceny nabycia środka trwałego przez jednostkę sektora publicznego;

4) zasady przedterminowego rozwiązania umowy o poprawę efektywności energetycznej ;

5) zasady dotyczące zmian charakteru umowy o o poprawę efektywności energetycznej oraz przyczyny tych zmian, w szczególności jeżeli zmiany te zmieniają podział ryzyka pomiędzy stronami.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z czym nie podlega notyfikacji.

Projekt nie wymaga przedstawienia organom i instytucjom Unii Europejskiej, o których mowa w § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulaminu pracy Rady Ministrów, projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej w sprawie zakresu ryzyk oraz szczegółowych czynników uwzględnianych przy ich ocenie	Data sporządzenia 10.12.2020
Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Klimatu i Środowiska Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej Ministerstwo Finansów	Źródło: Upoważnienie ustawowe Art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, z późn. zm.)
Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu	Nr w wykazie prac
Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu	

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Obecnie brak jest w polskim systemie prawnym metodologii kwalifikowania zobowiązań z tytułu umów o poprawę efektywności energetycznej do państwowego długu publicznego. Nie ma przepisów, które by w jasny sposób przesądzały, w jakim zakresie zobowiązania z tytułu umów o poprawę efektywności energetycznej wpływają na poziom państwowego długu publicznego i deficyt sektora finansów publicznych. W związku z tym jednostki sektora finansów publicznych (w szczególności jednostki samorządu terytorialnego) niechętnie zawierają umowy o poprawę efektywności energetycznej nie będąc pewnym co do ich wpływu na dług publiczny.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projektowana ustawa o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw dozwala na takie sporządzenie umowy o poprawę efektywności energetycznej, że zobowiązania z niej wynikające nie będą wpływały na poziom państwowego długu publicznego oraz deficyt sektora finansów publicznych.

W celu zapewnienia stabilnego otoczenia prawnego dla projektów obejmujących poprawę efektywności energetycznej, planuje się wprowadzenie na poziomie krajowym rozporządzenia zawierającego katalog ryzyk i czynników wpływających na ich ocenę. Projektowane rozporządzenie wskazuje zdarzenia skutkujące zmaterializowaniem się ryzyka niezyskania poziomu średniorocznych oszczędności gwarantowanych w umowie o poprawę efektywności energetycznej.

Podmioty publiczne dysponujące wiedzą o czynnikach wpływających na materializację ryzyka będą wiedziały, jak rozwiązania umowy o poprawę efektywności energetycznej będą wpływały na dług publiczny.

Rozporządzenie przyczyni się do zwiększenia pewności prawnej co do klasyfikacji budżetowej zobowiązań z tytułu umów o poprawę efektywności energetycznej i zachęci jednostki sektora publicznego do zawierania takich umów. Przewiduje się, że dzięki wydaniu rozporządzenia wzrośnie liczba zawieranych umów o poprawę efektywności energetycznej, co będzie skutkowało rozwojem rynku i osiągnięciem celów ochrony zdrowia, środowiska i zmniejszenia wydatków na eksploatację budynków.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Eurostat prowadzi jednolitą metodologię kwalifikowania zobowiązań z tytułu umów o poprawę efektywności energetycznej. Metodologia ta jednak nie znajduje podstaw prawnych do stosowania wprost w polskim systemie prawnym.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Jednostki samorządu terytorialnego, państwowe i samorządowe jednostki budżetowe, samorządowe zakłady budżetowe			Wprowadzenie możliwości ukształtowania umów o poprawę efektywności energetycznej, które potencjalnie mogą być neutralne w stosunku do państwowego długu publicznego.
Główny Urząd Statystyczny,			Opiniuje rozporządzenie
Minister Klimatu i Środowiska, Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej			Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej w porozumieniu z Ministrem Klimatu i Środowiska wydaje to rozporządzenie
Wykonawcy			

(w mln zł, ceny stałe z r.)	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	0						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0						
Niemierzalne		0						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń								
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☒ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).					☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy			
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...					☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...			

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
Komentarz:	
9. Wpływ na rynek pracy	
Brak wpływu na rynek pracy.	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☒ środowisko naturalne ☒ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne: ...	☐ demografia ☒ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☒ zdrowie
Omówienie wpływu	Umowy o poprawę efektywności energetycznej mają istotny wpływ na środowisko naturalne poprzez zmniejszenie emisji CO ₂ do atmosfery dotychczas będącego produktem ogrzewania budynków. Nadmierne stężenie CO ₂ w powietrzu powoduje częstsze choroby górnych dróg oddechowych. Zmniejszenie tego gazu wpłynie pozytywnie na zdrowie publiczne. Niższe koszty ogrzewania budynków pozwolą na oszczędności jednostek publicznych (w tym jednostek ochrony zdrowia). Zwiększona ilość remontów budynków pozytywnie wpłynie na rozwój przedsiębiorczości (wykonawcy montażu urządzeń służących efektywności energetycznej).
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Rozporządzenie wchodzi w życie w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Minister Finansów, Funduszy i Polityki Regionalnej prowadzi bazę umów o PPP. W bazie tej będą się znajdowały również umowy o poprawę efektywności energetycznej. Na podstawie zbieranych danych Minister będzie w stanie dokonać ewaluacji rozwoju rynku tych umów i przekazać stosowne dane ministrowi właściwemu do spraw klimatu.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
Brak.	

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KLIMATU I ŚRODOWISKA^{1) 2)}

z dnia

**w sprawie ustalenia wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej
dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oraz sposobu ich
obliczania**

Na podstawie art. 15a ust. 5 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, 284 i 2127 oraz z 2021 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wartości referencyjne oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w art. 15a ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej, zwanej dalej „ustawą”, polegających na wymianie w budynkach mieszkalnych jednorodzinnych w rozumieniu art. 3 pkt 2a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333, 2127 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11, 234 i 282) standardowych indywidualnych źródeł ciepła, których wartości średniej rocznej sprawności zostały określone w przepisach wydanych na podstawie art. 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2020 r. poz. 213 i 471);
- 2) sposób obliczania wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w art. 15a ust. 1 ustawy, polegających na wymianie źródeł ciepła innych niż wymienione w pkt 1, lub wymianie instalacji;
- 3) dane i metody wykorzystywane do obliczania wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej, o których mowa w pkt 2.

¹⁾ Minister Klimatu i Środowiska kieruje działem administracji rządowej - klimat, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Klimatu i Środowiska (Dz. U. poz. 1720 i 2004).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 210).

§ 2. Ilekoć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) energii użytkowej - należy przez to rozumieć:
 - a) w przypadku ogrzewania budynku lub części budynku - energię przenoszoną z budynku lub części budynku do jego (jej) otoczenia przez przenikanie lub z powietrzem wentylacyjnym, pomniejszoną o zyski ciepła,
 - b) w przypadku przygotowania ciepłej wody użytkowej - energię przenoszoną z budynku lub jego części do jego (jej) otoczenia ze ściekami;
- 2) powierzchni o regulowanej temperaturze powietrza - należy przez to rozumieć ogrzewaną lub chłodzoną powierzchnię kondygnacji netto, wyznaczaną według Polskiej Normy dotyczącej właściwości użytkowych w budownictwie - określanie i obliczanie wskaźników powierzchniowych i kubaturowych;
- 3) zyskach ciepła - należy przez to rozumieć ciepło:
 - a) wytworzone wewnątrz budynku lub jego części przez użytkowników oraz przez urządzenia niebędące częścią systemów technicznych,
 - b) dostarczone przez promienie słoneczne do budynku lub części budynku.

§ 3. Wartości referencyjne oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w § 1 pkt 1, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 4. Sposób obliczania wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć, o których mowa w § 1 pkt 2, wraz z danymi i metodami wykorzystywanymi do ich obliczenia, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ...

MINISTER
KLIMATU I ŚRODOWISKA

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Klimatu i Środowiska
z dnia
(poz.)

Załącznik nr 1

WARTOŚCI REFERENCYJNE OSZCZĘDNOŚCI ENERGII FINALNEJ

1. Określenie wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w pkt 1

W przypadku przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w pkt 1 przyjmuje się wartości referencyjne oszczędności energii finalnej określone w tabeli 1.

TABELA NR 1 WARTOŚCI REFERENCYJNE OSZCZĘDNOŚCI ENERGII FINALNEJ UZYSKANE W WYNIKU REALIZACJI PRZEDSIĘWZIĘCIA POLEGAJĄCEGO NA WYMIANIE W BUDYNKU MIESZKALNYM JEDNORODZINNYM ISTNIEJĄCEGO ŹRÓDŁA CIEPŁA NA STANDARDOWE INDYWIDUALNE ŹRÓDŁO CIEPŁA, Z PODZIAŁEM NA POSZCZEGÓLNE RODZAJE ŹRÓDŁA CIEPŁA

Rodzaj przedsięwzięcie służącego poprawie efektywności energetycznej, polegającego na wymianie istniejącego źródła ciepła na:	Wartość referencyjna oszczędności energii finalnej wyrażona w toe/rok
Przepływowy podgrzewacz gazowy z zapłonem elektrycznym	
Kocioł niskotemperaturowy o mocy: a) do 50kW b) powyżej 50kW	
Kocioł kondensacyjny opalany gazem ziemnym lub olejem opałowym lekkim, o mocy: a) do 50kW b) powyżej 50kW	
Elektryczny podgrzewacz akumulacyjny	
Elektryczny podgrzewacz przepływowy	
Pompę ciepła typu woda/woda, sprężarkową, napędzaną elektrycznie	

Pompę ciepła typu glikol/woda, sprężarkową, napędzaną elektrycznie	
Pompę ciepła typu powietrze/woda, sprężarkową, napędzaną gazem	
Pompę ciepła typu powietrze/woda, absorpcyjną, napędzaną gazem	
Pompę ciepła typu glikol/woda, sprężarkową, napędzaną gazem	
Pompę ciepła typu glikol/woda, absorpcyjną, napędzaną gazem	
Węzeł cieplny kompaktowy z obudową, o mocy nominalnej: a) do 100kW b) powyżej 100kW	
Węzeł cieplny kompaktowy bez obudowy, o mocy nominalnej: a) do 100kW b) powyżej 100kW	
Węzeł cieplny kompaktowy z obudową (ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej), o mocy nominalnej: a) do 100kW b) powyżej 100kW	
Węzeł cieplny kompaktowy bez obudowy (ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej), o mocy nominalnej: a) do 100kW b) powyżej 100kW	

Załącznik nr 2

SPOSÓB OBLICZANIA WARTOŚCI REFERENCYJNYCH OSZCZĘDNOŚCI ENERGII FINALNEJ DLA PRZEDSIĘWZIĘĆ SŁUŻĄCYCH POPRAWIE EFEKTYWNOŚCI ENERGETYCZNEJ

1.1. Sposób obliczania wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.

Wartość referencyjną oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oznaczoną symbolem „ R_W ”, wyznacza się według wzoru:

(1)

$$R_W = (A_f \cdot E_U \cdot \eta_2 - A_f \cdot E_U \cdot \eta_1) \cdot k_1 \cdot \frac{1}{11630}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

R_W - wartość referencyjną oszczędności energii finalnej, wyrażoną w toe/rok,

E_U - jednostkowe zapotrzebowanie budynku na energię użytkową, wyrażone w kWh/m²/rok,

A_f - powierzchnię o regulowanej temperaturze powietrza, wyrażoną w m²,

η_1 - sprawność systemu grzewczego przed realizacją przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej,

η_2 - sprawność systemu grzewczego po realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej,

k_1 - współczynnik korekcyjny k_1 w zależności od strefy klimatycznej na terenie której znajduje się budynek, przyjęty zgodnie z tabelą nr 2

1.2 Dane i metody wykorzystywane do obliczania wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej

W przypadku obliczenia wartości referencyjnej oszczędności energii finalnej według wzoru (1), przyjmuje się współczynnik korekcyjny k_1 zgodnie z tabelą nr 2

TABELA NR 2 WSPÓLCZYNNIK KOREKCYJNY k_1 , W ZALEŻNOŚCI OD STREFY KLIMATYCZNEJ NA TERENIE KTÓREJ ZNAJDUJE SIĘ BUDYNEK

Strefa klimatyczna	Współczynnik korekcyjny k_1
I	
II	
III	
IV	
V	

UZASADNIENIE

Ze względu na konieczność implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 210), w ustawie z 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej wprowadzono dodatkową możliwość wykonania obowiązku efektywnościowego podmiotom, o którym mowa w art. 10 ust. 2 lub art. 15 ust. 1 poprzez realizację programów bezzwrotnych dofinansowań, polegających na współfinansowaniu przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej.

Dyrektywa 2018/2002/UE w art. 7 zobowiązuje państwa członkowskie UE do osiągnięcia w latach 2021-2030 łącznych oszczędności zużycia energii finalnej, równoważnych corocznym nowym oszczędnościom w wysokości 0,8% średniorocznego zużycia energii finalnej z lat 2016-2018. Wyznaczony ogólny cel oszczędności energii dla Unii Europejskiej w wysokości 32,5 % w stosunku do scenariusza referencyjnego (PRIMES 2007) przekłada się na maksymalne możliwe zużycie energii pierwotnej wynoszące 1 273 Mtoe oraz finalnej 956 Mtoe w roku 2030 w całej UE. Krajowe cele na rzecz Energii i Klimatu na lata 2021-2030, deklarowane przez poszczególne kraje członkowskiej mogą być zdefiniowane docelowo na określonym poziomie zużycia energii pierwotnej lub finalnej, przy czym w Krajowym planie na rzecz energii i klimatu na lata 2021-2030, zadeklarowano osiągnięcie oszczędności energii pierwotnej do 2030 r. na poziomie 23% w odniesieniu do prognozy PRIMES 2007, co przekłada się na oszczędność energii pierwotnej rzędu 27 Mtoe. Ponadto wskazano, że nie jest możliwe obniżenie całkowitego wolumenu oszczędności poprzez wyłączenie zużycia energii w sektorze transportu, przy czym nałożony dyrektywą obowiązek może być osiągnięty zarówno poprzez dedykowany system służący poprawie efektywności energetycznej, jak również przez środki alternatywne, spełniające określone wymogi.

W polskim prawie obowiązywał dotychczas system certyfikatów efektywności energetycznej, zaś inne narzędzia alternatywne osiągnięcia postępu w efektywności użytkowania energii nie były stosowane. Aby uniknąć zagrożenia w postaci nieosiągnięcia określonego poziomu oszczędności, dostosowano istniejące i wprowadzono nowe środki

wzrostu efektywności energetycznej do realizacji celów w latach 2021-2030 z możliwością przedłużenia po tym okresie.

Jednym z wprowadzonych środków są wspomniane programy dofinansowań, mające na celu finansowanie przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, polegających na:

- wymianie urządzeń lub instalacji służących do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej na urządzenia lub instalacje służące do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej charakteryzujące się wyższą klasą efektywności energetycznej, o której mowa w aktach delegowanych w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 14 września 2012 r o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U z 2020 r. poz. 378), z zastrzeżeniem art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE L 198 z 28.07.2017, str. 1),

- przyłączeniu do sieci ciepłowniczej.

Podmioty zobowiązane mogą zrealizować część swojego obowiązku za pomocą programów dofinansowań. Potwierdzeniem ilości energii finalnej zaoszczędzonej przez odbiorców końcowych w ramach programu dofinansowań jest suma ilości energii finalnej zaoszczędzonej w ciągu roku kalendarzowego przez wszystkich odbiorców końcowych korzystających z danego programu dofinansowań.

Zaproponowane zmiany przyczynią się do wzrostu ilości zaoszczędzonej energii finalnej przez odbiorców końcowych, co przekłada się na wypełnienie zobowiązań wynikających z art. 7 dyrektywy 2018/2002/UE.

Podziału przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, o których mowa w art. 15a ust. 1 ustawy, na te, dla których wartość referencyjna będzie określona w przedmiotowym rozporządzeniu wprost i na te, dla których będzie podany sposób jej obliczania, dokonano ze względu na przewidywaną mnogość możliwości wymiany urządzeń lub instalacji służących do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej. Zastosowany podział uwzględnia obowiązujące przepisy wydane na podstawie art. 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2020 r. poz. 213 i 471). Dla wymiany standardowych indywidualnych źródeł ciepła, których wartości średniej rocznej sprawności zostały w ww. przepisach określone zostaną ustalone wartości liczbowe wartości referencyjnej oszczędności energii finalnej. Dla pozostałych, przez co

rozumie się bardziej skomplikowanych urządzeń lub instalacji przewidziano określenie sposobu obliczenia tej wartości referencyjnej tak aby obliczona w ten sposób przeciętna wartość referencyjna była jak najbardziej zbliżona do stanu rzeczywistego. W tym miejscu warto również podkreślić, że wartość liczbową wartości referencyjnej oszczędności energii finalnej zostanie określona wprost dla wymiany źródeł ciepła w budynkach mieszkalnych jednorodzinnych w rozumieniu art. 3 pkt 2a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane. W pozostałych przypadkach, ze względu na zbyt duże różnice powierzchni o regulowanej temperaturze powietrza pomiędzy poszczególnymi rodzajami budynków zdecydowano o określeniu sposobu obliczenia takiej wartości referencyjnej.

Projektowane przepisy nie naruszają zasad określonych w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE, w tym zasady określonej w art. 5 ust. 1 lit. c ww. rozporządzenia, która stanowi, że dane osobowe muszą być adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego co niezbędne do celów, w których są przetwarzane – tzw. zasada ”minimalizacji” danych.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem ...

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z czym nie podlega notyfikacji.

Projekt nie wymaga przedstawienia organom i instytucjom Unii Europejskiej, o których mowa w § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulaminu pracy Rady Ministrów projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie ustalenia wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej dla przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej oraz sposobu ich obliczania	Data sporządzenia 29.01.2021 r.
Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Klimatu i Środowiska	Źródło Art. 15a ust. 5 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, z późn. zm.)
Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu	Nr ... w wykazie prac legislacyjnych Ministra Klimatu i Środowiska
Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu	

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (dalej: ustawa), po zmianach wprowadzonych ustawą z dnia... o zmianie o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw, przewiduje możliwość wykonywania części obowiązku efektywnościowego przez podmioty zobligowane, o których mowa w art. 10 ust. 2 i art. 15 ust. 1 ustawy, za pomocą programów bezzwrotnych dofinansowań. Programy bezzwrotnych dofinansowań (dalej: programy dofinansowań) mają na celu współfinansowanie przez ww. podmioty wybranych przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej. Programy dofinansowań są alternatywnym sposobem rozliczenia obowiązku oszczędności energii w ramach systemu świadectw efektywności energetycznej.

Takie rozwiązanie przyczyni się do akceleracji procesu modernizacji indywidualnych źródeł ciepła, będących jedną z głównych przyczyn szkodliwego zanieczyszczenia powietrza w Polsce. W sytuacji, w której według dostępnych szacunków liczba domów jednorodzinnych ogrzewanych paliwami stałymi wynosi około 3,5 mln, wdrożenie proponowanego mechanizmu jest w stanie znacząco przyczynić się do skokowego wzrostu tempa ich wymiany. Aktualny model przyznawania świadectw efektywności energetycznej przewiduje, iż przyznawane są one za przedsięwzięcie służące poprawie efektywności energetycznej przy założeniu przekroczenia minimalnego progu uzyskanej oszczędności energii na

poziomie 10 toe. Jest to duży wolumen i dlatego dotyczy tylko przedsiębiorstw. Programy dofinansowań pozwolą z kolei na odblokowanie inwestycji efektywnościowych w gospodarstwach domowych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projektowane przepisy prowadzą się do określenia oszczędności energii finalnej wynikających z przeprowadzenia przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, które zostały określone w ustawie:

- 1) wymiana urządzeń lub instalacji służących do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej na urządzenia lub instalacje służące do celów ogrzewania lub przygotowania ciepłej wody użytkowej charakteryzujące się wyższą klasą efektywności energetycznej, o której mowa w aktach delegowanych w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 14 września 2012 r o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2020 r. poz. 378), z zastrzeżeniem art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. Urz. UE L 198 z 28.07.2017, str. 1);
- 2) przyłączenie do sieci ciepłowniczej.

Projektowane rozwiązania pozwolą na skrócenie czasu potrzebnego na określenie ilości energii finalnej, zaoszczędzonej w wyniku realizacji przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej w ramach programu dofinansowań.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Państwa UE przyjęły różnorodne środki mające na celu realizację obowiązku ograniczania zużycia energii.

Przykładowo, we Francji dla znormalizowanych przedsięwzięć nie ma konieczności przeprowadzania audytu energetycznego. Funkcjonuje lista zdefiniowanych, standardowych przedsięwzięć, określonych przez rządowy dekret, która umożliwia określenie całościowej ilości zaoszczędzonej energii w wyniku modernizacji przez okres żywotności, wyrażonej w kWh. Pozycje na liście podzielone są w zależności od sektora, którego dotyczą- rolnictwo, mieszkalnictwo, przemysł, transport, przesył. Za sporządzenie listy odpowiada grupa ekspertów koordynowana przez ATEE (Association Technique Energie Environnement), którą zatwierdza francuskie Ministerstwo Energii.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Sprzedawcy energii odbiorcom końcowym	800	Sprawozdanie z działalności Prezesa URE w	Możliwość realizowania programów bezzwrotnych dofinansowań

		2018 r. (źródło: https://bip.ure.gov.pl/bip/o-urzedzie/zadania-prezesa-ure/sprawozdania/800,Sprawozdania.html)	
Podmioty paliwowe	140	URE (informacja nt. podmiotów paliwowych zarejestrowanych w bazach i rejestrach URE, które posiadają ważną koncesję)	Możliwość realizowania programów bezzwrotnych dofinansowań
Sprzedawcy gazu ziemnego	300	BIP URE	Możliwość realizowania programów bezzwrotnych dofinansowań
Dostawcy gazu i ciepła	Gaz (197 koncesja 102 aktywne) i ciepło (76 posiada koncesję na obrót ciepłem) Razem około 180	Jw. i URE: ENERGETYKA CIEPLNA W LICZBACH – 2018	Możliwość realizowania programów bezzwrotnych dofinansowań
Gospodarstwa domowe, zarządy wspólnot budynków wielolokalowych	15 mln	GUS (https://bdl.stat.gov.pl/BDL/dane)	Pośrednie, podmioty powinny osiągnąć korzyści z programów dofinansowań przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie opublikowany na BIP RCL. Projekt zostanie przekazany do konsultacji

JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Źródła finansowania												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Projekt nie będzie miał wpływu na sektor finansów publicznych.</p> <p>Wprowadzenie projektowanych rozwiązań może mieć jednak pośredni wpływ na budżet państwa. Może nastąpić zmniejszenie wpływu z tytułu podatku VAT i akcyzy, w związku z mniejszym wolumenem sprzedaży nośników energii, w efekcie realizacji ustawy przez przedsiębiorstwa zobligowane, a także zwiększenie wpływu z tytułu podatku VAT od materiałów budowlanych, urządzeń i instalacji niezbędnych do wymiany źródła ciepła oraz zwiększenie wpływu z tytułu dochodów z podatków dochodowych PIT i CIT od podmiotów realizujących usługi w powyższym zakresie. Wyżej wymienione składowe na obecnym etapie są trudne do oszacowania.</p>											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2018 r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0	0			
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0	0			
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0	0			
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu										
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Brak wpływu										

	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w tym osoby z niepełnosprawno ścią oraz osoby starsze	Możliwość ociążenia korzyści z programów dofinansowań przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego.
	Władze publiczne	Brak wpływu
Niemierzalne		
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☒ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz: <p>Projekt ustawy wprowadza jedynie obciążenia bezwzględnie wymagane przez dyrektywę 2018/2002/UE. Określenie sposobu wyliczenia oszczędności energii finalnej wynikającej z przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej, dla których przedstawiono wartości referencyjne powinno usprawnić proces agregowania i wykazywania tych oszczędności.</p>		

9. Wpływ na rynek pracy	
Przewiduje się, że projektowana regulacja będzie miała pozytywny wpływ na rynek pracy.	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☒ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☒ zdrowie
Omówienie wpływu	Projektowana regulacja stanowi element zmian ustawowych, które przyczynią się do poprawy stanu środowiska naturalnego i zdrowia dzięki przewidywanej redukcji emisji CO ₂ na poziomie niemal 128,6 mln ton ³⁾ .
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Wykonanie przepisów, które zmierzają do realizacji celów w zakresie efektywności energetycznej powinno nastąpić w 2030 r.	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
Ustawa będąca podstawą prawną do wydania przedmiotowego rozporządzenia ma na celu wdrożenie dyrektywy 2018/2002/UE. Zgodnie z tą dyrektywą państwa członkowskie są zobowiązane do raportowania realizacji celu w zakresie efektywności energetycznej na rok 2030. Ocena efektów będzie dokonywana w ramach procedur sprawozdawczości w Krajowym Planie na rzecz Energii i Klimatu. Biorąc pod uwagę powyższe oraz specyfikę projektu rozporządzenia w ocenie Ministerstwa Klimatu i Środowiska nie ma potrzeby dokonywania dodatkowej ewaluacji efektów projektowanej regulacji.	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
Nie dotyczy	

³⁾ Szczegółowe szacunki zawarte są w Ocenie Skutków Regulacji projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA KLIMATU I ŚRODOWISKA¹⁾²⁾

z dnia

w sprawie szczegółowych informacji gromadzonych w centralnym rejestrze oszczędności energii finalnej oraz sposobu uwierzytelniania osób upoważnionych wpisanych do wykazu

Na podstawie art. 35a ust. 4 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, 284 i 2127 oraz z 2021 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowy zakres informacji, o których mowa w art. 35a ust. 3 pkt 1 lit. a tiret pierwsze i szóste ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej, zwanej dalej „ustawą”, gromadzonych w centralnym rejestrze oszczędności energii finalnej, zwanym dalej „rejestrem”;
- 2) sposób uwierzytelniania osób upoważnionych, wpisanych do wykazu osób upoważnionych, o którym mowa w art. 35b ust. 4 ustawy, zwanego dalej „wykazem”.

§ 2. Rejestr zawiera informacje na temat:

- 1) rodzaju przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego:
 - a) o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy,
 - b) o których mowa w art. 15a ust. 1 ustawy;
- 2) sposobu potwierdzenia ilości uzyskanych średniorocznych oszczędności energii finalnej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego na rok:
 - a) za pomocą audytu,
 - b) przy wykorzystaniu wartości referencyjnych oszczędności energii finalnej,

¹⁾ Minister Klimatu i Środowiska kieruje działem administracji rządowej - klimat, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Klimatu i Środowiska (Dz. U. poz. 1720 i 2004).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2018/2002/UE z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 210).

- c) innego potwierdzenia wynikającego z projektów realizowanych w ramach programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 lub przedsięwzięć realizowanych w ramach innych programów i instrumentów finansowych, o których mowa w art. 18 ust. 5 pkt 2 ustawy.

§ 3. Uzyskanie dostępu do systemu teleinformatycznego obsługującego rejestr wymaga uwierzytelnienia.

§ 4. Uwierzytelnianie osoby wpisanej do wykazu w systemie teleinformatycznym wymaga użycia profilu zaufanego, profilu osobistego, innego środka identyfikacji elektronicznej wydanego w systemie identyfikacji elektronicznej przyłączonym do węzła krajowego identyfikacji elektronicznej, o którym mowa w art. 21a ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1173 i 2320), adekwatnie do poziomu bezpieczeństwa środka identyfikacji elektronicznej wymaganego dla usług świadczonych w tym systemie, danych weryfikowanych za pomocą kwalifikowanego certyfikatu podpisu elektronicznego, jeżeli te dane pozwalają na identyfikację i uwierzytelnienie wymagane w celu realizacji usługi online, albo innych technologii, jeżeli zostaną udostępnione w tym systemie.

§ 5. Osoba wpisana do wykazu, po uzyskaniu dostępu do systemu teleinformatycznego obsługującego rejestr, zakłada w rejestrze indywidualne konto internetowe dedykowane dla tej osoby, zwane dalej „kontem”.

§ 6. Osoba wpisana do wykazu, przy dokonywaniu czynności, o której mowa w § 3, jest każdorazowo identyfikowana oraz uwierzytelniana w systemie za pomocą modułu identyfikacji i uwierzytelniania elektronicznego przyłączonego do węzła krajowego, o którym mowa w ustawie z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

MINISTER

KLIMATU I ŚRODOWISKA

UZASADNIENIE

Ze względu na konieczność implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 210), w ustawie z 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej, zwanej dalej „ustawą”, wprowadzono przepisy, na podstawie których powołany został centralny rejestr oszczędności energii finalnej.

Dyrektywa 2018/202/UE w art. 7 zobowiązuje państwa członkowskie UE do osiągnięcia w latach 2021-2030 łącznych oszczędności zużycia energii finalnej, równoważnych corocznym nowym oszczędnościom w wysokości 0,8% średniorocznego zużycia energii finalnej z lat 2016-2018. Wyznaczony ogólny cel oszczędności energii dla Unii Europejskiej w wysokości 32,5 % w stosunku do scenariusza referencyjnego (PRIMES 2007) przekłada się na maksymalne możliwe zużycie energii pierwotnej wynoszące 1 273 Mtoe oraz finalnej 956 Mtoe w roku 2030 w całej UE³). Krajowe cele na rzecz Energii i Klimatu na lata 2021-2030, deklarowane przez poszczególne kraje członkowskiej mogą być zdefiniowane docelowo na określonym poziomie zużycia energii pierwotnej lub finalnej, przy czym w Krajowym planie na rzecz energii i klimatu na lata 2021-2030, zadeklarowano osiągnięcie oszczędności energii pierwotnej do 2030 r. na poziomie 23% w odniesieniu do prognozy PRIMES 2007, co przekłada się na oszczędność energii pierwotnej rzędu 27 Mtoe. Ponadto wskazano, że nie jest możliwe obniżenie całkowitego wolumenu oszczędności poprzez wyłączenie zużycia energii w sektorze transportu, przy czym nałożony dyrektywą obowiązek może być osiągnięty zarówno poprzez dedykowany system służący poprawie efektywności energetycznej, jak również przez środki alternatywne, spełniające określone wymogi.

W polskim prawie obowiązywał dotychczas system certyfikatów efektywności energetycznej, zaś inne narzędzia alternatywne osiągnięcia postępu w efektywności użytkowania energii nie były stosowane. Aby uniknąć zagrożenia w postaci nieosiągnięcia określonego poziomu oszczędności, dostosowano istniejące i wprowadzono nowe środki wzrostu efektywności energetycznej do realizacji celów w latach 2021-2030 z możliwością przedłużenia po tym okresie.

W nowelizacji ustawy pojawiły się przepisy powołujące centralny rejestr oszczędności energii finalnej prowadzony przez Instytut Ochrony Środowiska - Państwowy Instytut

Badawczy. W rejestrze gromadzone są dane dotyczące zrealizowanych projektów efektywności energetycznej za pomocą środków alternatywnych, w tym informacje na temat konkretnych przedsięwzięć, sposobie uzyskiwania oszczędności oraz okresie ich uzyskiwania, a także wysokości średniorocznej i skumulowanej ilości oszczędności energii finalnej do 2030 r.

Wykaz konkretnych rodzajów przedsięwzięć realizowanych w ramach środków alternatywnych zamieszczonych w rejestrze, informacje o sposobie uzyskiwania oszczędności, okresu uzyskiwania oraz sposób potwierdzenia ilości uzyskanych średniorocznych oszczędności energii finalnej, wyrażonej w tonach oleju ekwiwalentnego na rok pozwolą na skuteczne monitorowanie poziomu osiągniętych oszczędności.

Projektowane przepisy nie naruszają zasad określonych w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE, w tym zasady określonej w art. 5 ust. 1 lit. c ww. rozporządzenia, która stanowi, że dane osobowe muszą być adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego co niezbędne do celów, w których są przetwarzane – tzw. zasada „minimalizacji” danych.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z czym nie podlega notyfikacji.

Projekt nie wymaga przedstawienia organom i instytucjom Unii Europejskiej, o których mowa w § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulaminu pracy Rady Ministrów, projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie szczegółowych informacji gromadzonych w centralnym rejestrze oszczędności energii finalnej oraz sposobu uwierzytelniania osób upoważnionych wpisanych do wykazu Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Klimatu i Środowiska Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu	Data sporządzenia 30.12.2020 r. Źródło: Art. 35a ust. 4 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 264, z późn. zm.) Nr ... w wykazie prac legislacyjnych Ministra Klimatu
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej (dalej: ustawa), po zmianach wprowadzonych ustawą z dnia... o zmianie o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw, przewiduje istnienie centralnego rejestru oszczędności energii finalnej (dalej: rejestr). Rejestr będzie prowadzony przez Instytut Ochrony Środowiska - Państwowy Instytut Badawczy z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego. Zagregowane w nim dane posłużą do zbierania informacji na potrzeby bieżącego szacowania osiągniętych oszczędności zużycia energii. Efektem funkcjonowania rejestru będzie uniknięcie ryzyka podwójnego zliczania oszczędności energii, w szczególności w przypadku możliwości korzystania z kilku systemów wsparcia poprawy efektywności energetycznej. Dla właściwego i zgodnego z prawem funkcjonowania rejestru niezbędne jest precyzyjne określenie, jakie dane i informacje będą w nim gromadzone.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projektowane przepisy określają szczegółowe dane i informacje gromadzone w rejestrze. Obejmują one:

1) informacje:

- a) dotyczące ilości uzyskanych średniorocznych oszczędności energii finalnej w toe/rok, oraz sposobu potwierdzenia tych oszczędności,
- b) o rodzaju przedsięwzięcia służącego poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego,

w zakresie:

- sposobu uzyskiwania oszczędności,
 - okresu uzyskiwania oszczędności,
- c) o wysokości środków przyznanych przez instytucję, o której mowa w art. 18 ust. 5 ustawy, na realizację przedsięwzięć służących poprawie efektywności energetycznej u odbiorcy końcowego, o których mowa w art. 18 ust. 4 ustawy, w zakresie:
- rodzaju i kwoty udzielonego dofinansowania,
 - całkowitego kosztu przedsięwzięcia,
 - przedmiotu i źródła dofinansowania,
 - okresu trwałości przedsięwzięcia w ramach, którego udzielono dofinansowania;

2) dane dotyczące:

a) osób upoważnionych, obejmujące:

- imię i nazwisko,
- stanowisko służbowe,
- adres do korespondencji, w tym adres poczty elektronicznej,

b) podmiotów, o których mowa w art. 18 ust. 5 ustawy, w zakresie:

- nazwy podmiotu oraz adresu jego siedziby,
- adresu poczty elektronicznej podmiotu.

Zakres informacji pozwoli na realizację celów, dla których tworzony jest rejestr, natomiast dane dotyczące osób upoważnionych i podmiotów, o których mowa w art. 18 ust. 5 ustawy, posłużą do weryfikacji tego, czy dane wprowadza upoważniona do tego osoba.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Państwa UE przyjęły różnorodne środki mające na celu realizację obowiązku ograniczania zużycia energii. Ich dobór warunkuje zastosowane mechanizmy wsparcia, jak również weryfikacji efektów podejmowanych przedsięwzięć. W Wielkiej Brytanii funkcjonuje elektroniczny rejestr, w którym gromadzone są informacje o wypełnieniu obowiązków z zakresu oszczędności energii przez poszczególnych dostawców energii elektrycznej i gazu ziemnego.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy	1	Dane własne	Prowadzenie centralnego rejestru oszczędności energii finalnej,

			administrowanie danymi zgromadzonymi w centralnym rejestrze oszczędności energii finalnej; wprowadzanie danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej	1	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Minister właściwy ds. klimatu	1	Dane własne	Określanie wzoru wniosku; uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Wojewódzkie Fundusze Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej	16	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego	1	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Minister właściwy do spraw finansów publicznych	1	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Centrum Unijnych Projektów Transportowych	1	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Jednostki samorządu terytorialnego	2807	Dane Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Bank Ochrony Środowiska	1	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego

			rejestrzu oszczędności energii finalnej
Bank Gospodarstwa Krajowego	1	Dane własne	Uprawnienie do wprowadzania danych i informacji do centralnego rejestru oszczędności energii finalnej
Osoby zatrudnione w ww. podmiotach.	Okolo 6000	Obliczenia własne (średnio po 2 osoby z zobowiązanego podmiotu)	Konieczność przekazania danych na potrzeby rejestru.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia zostanie opublikowany na BIP RCL. Projekt zostanie przekazany do konsultacji podmiotom, które uczestniczyły w procesie konsultacji projektu ustawy o zmianie ustaw o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw, w tym:

Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”,
 Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych,
 Forum Związków Zawodowych.
 Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych Lewiatan,
 Business Center Club,
 Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej,
 Związkowi Rzemiosła Polskiego,
 Organizacji Przemysłu i Handlu Naftowego (POPiHN),
 Polskiej Izbie Paliw Płynnych (PIPP),
 Polskiej Organizacji Gazu Płynnego (POGP),
 Polskiej Izbie Gazu Płynnego (PIGP),
 Izbie Gospodarczej Ciepłownictwo Polskie,
 Izbie Gospodarczej Gazownictwa,
 Energy Solution Sp. z o.o.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2020 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)

	przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Brak wpływu						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w tym osoby z niepełnosprawnością oraz osoby starsze	Brak wpływu						
	Władze publiczne	Brak wpływu						
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń								
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
Projektowana regulacja określa szczegółowy zakres danych i informacji gromadzonych w rejestrze, a więc dotyczy wykonania obowiązku wynikającego z art. 35b ust. 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o efektywności energetycznej.								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).						☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy		
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy						☐ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie		

☐ inne:		sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz: Zwiększenie obciążeń regulacyjnych będzie dotyczyło podmiotów uprawnionych i zobowiązanych do wprowadzania informacji do rejestru. Określenie szczegółowego zakresu danych i informacji zwiększy przejrzystość obowiązku oraz umożliwi gromadzenie danych niezbędnych do realizacji celu funkcjonowania rejestru.			
9. Wpływ na rynek pracy			
Brak wpływu na rynek pracy.			
10. Wpływ na pozostałe obszary			
☒ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:		☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ informatyzacja ☒ zdrowie	
Omówienie wpływu		Projektowana regulacja stanowi element zmian ustawowych, które przyczynią się do poprawy stanu środowiska naturalnego i zdrowia dzięki przewidywanej redukcji emisji CO ₂ na poziomie niemal 128,6 mln ton ⁴⁾ .	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego			
Wykonanie przepisów, które zmierzają do realizacji celów w zakresie efektywności energetycznej, powinno nastąpić w 2030 r. Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2022 r., tj. od dnia rozpoczęcia funkcjonowania rejestru.			
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?			
Ustawa, będąca podstawą prawną do wydania przedmiotowego rozporządzenia, ma na celu wdrożenie dyrektywy 2018/2002/UE. Zgodnie z tą dyrektywą państwa członkowskie są zobowiązane do raportowania realizacji celu w zakresie efektywności energetycznej na rok 2030. Ocena efektów będzie dokonywana w ramach procedur sprawozdawczości w Krajowym Planie na rzecz Energii i Klimatu.			

⁴⁾ Szczegółowe szacunki zawarte są w Ocenie Skutków Regulacji projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw.

Biorąc pod uwagę powyższe oraz specyfikę projektu rozporządzenia w ocenie Ministerstwa Klimatu i Środowiska nie ma potrzeby dokonywania dodatkowej ewaluacji efektów projektowanej regulacji.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA KLIMATU I ŚRODOWISKA ¹⁾

z dnia

w sprawie szczegółowych warunków ustalania technicznej możliwości i opłacalności zastosowania urządzeń do rozliczeń kosztów dostawy ciepła stosowanych w lokalach, wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła oraz zakresu informacji o rozliczeniach kosztów zakupu ciepła i jego zużyciu

Na podstawie art. 45d ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe warunki ustalania technicznej możliwości i opłacalności zastosowania urządzeń, o których mowa w art. 45a ust. 7 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) szczegółowe warunki wyboru metody, o której mowa w 45a ust. 9 ustawy;
- 3) zakres informacji, o których mowa w art. 45c ustawy, zawartych w indywidualnych rozliczeniach.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) ciepło – energię cieplną w wodzie gorącej, parze lub w innych nośnikach;
- 2) odbiorca – każdy, kto otrzymuje lub pobiera ciepło na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym;
- 3) dostawca ciepła – przedsiębiorstwo energetyczne dostarczające ciepło do obiektu na podstawie umowy zawartej z odbiorcą;
- 4) obiekt - budowlę lub budynek wraz z instalacjami odbiorczymi;
- 5) koszty dostawy ciepła – koszty wynikające z faktur wystawionych odbiorcy przez dostawcę ciepła.

¹⁾ Minister Klimatu i Środowiska kieruje działem administracji rządowej - energia, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Klimatu i Środowiska (Dz. U. poz. 1720 i 2004).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 843, 1086, 1378 i 1565 oraz z 2021 r. poz. 234, 255 i

§ 3. Właściciel lub zarządzający budynkiem, w którym miejsce zainstalowania układu pomiarowo-rozliczeniowego służącego do rozliczeń kosztów zakupu ciepła jest wspólne dla dwóch lub więcej budynków wielolokalowych albo dwóch lub więcej grup lokali lub lokali, wyposażając te budynki i grupy lokali w ciepłomierze lub w podzielniki kosztów ogrzewania oraz w wodomierze do pomiaru ciepłej wody użytkowej ocenia techniczną wykonalność na podstawie:

- 1) jednopunktowego doprowadzania ciepła do lokali;
- 2) możliwości regulacji dostarczonego ciepła przez zawory na grzejnikach usytuowanych w lokalach;
- 3) korzystania z węzłów umożliwiających zminimalizowanie strat ciepła wynikających z transportu nośnika zewnętrzną instalacją odbiorczą;
- 4) zakresu termomodernizacji obiektu;
- 5) kosztów montażu i obsługi ciepłomierzy lub podzielników kosztów ogrzewania w stosunku do planowanych oszczędności energii.

§ 4. Do określenia technicznej możliwości zastosowania ciepłomierzy, podzielników kosztów lub wodomierzy należy stosować następujące wytyczne:

- 1) grzejniki powinny być wyposażone w regulatory dopływu ciepła działające automatycznie, w zależności od zmian temperatury wewnętrznej w pomieszczeniach, a także powinny umożliwiać użytkownikowi uzyskanie w pomieszczeniach temperatury niższej od obliczeniowej, przy czym nie niższej niż 16°C w pomieszczeniach o obliczeniowej temperaturze 20°C i wyższej;
- 2) gdy instalacja centralnego ogrzewania w lokalu posiada jednopunktowy układ zasilania w ciepło wszystkich grzejników znajdujących się w danym lokalu do podziału kosztów ogrzewania zaleca się stosować metodę bezpośrednią, wykorzystującą wskazania ciepłomierzy lokalowych;
- 3) w przypadku układu instalacji c.o. charakteryzującego się wielopunktowym zasilaniem pojedynczego lokalu lub gdy pomiar przy użyciu ciepłomierzy jest niemożliwy ze względu na trudności ciepłomierzy w pomiarze małych natężeń czynnika grzejnego, stosuje się metody pośrednie, z wykorzystaniem nagrzejnikowych podzielników kosztów ciepła;
- 4) do pomiaru zużycia ciepłej wody użytkowej stosuje się przepływomierze.

§ 5. Jeżeli koszt montażu oraz eksploatacji ciepłomierzy lub podzielników kosztów będzie powodować wzrost opłat na fundusz remontowy o więcej niż 1%, działanie montażu tych urządzeń uważa się za nieopłacalne, co umożliwia skorzystanie z innych form rozliczeń kosztów ciepła.

§ 6. 1. W budynkach wielolokalowych, w których użytkownicy lokali korzystają ze wspólnej instalacji centralnego ogrzewania, indywidualne koszty ogrzewania poszczególnych lokali ustala się na drodze podziału kosztu ogrzewania całego budynku. Warunkiem koniecznym ukształtowania energooszczędnej postawy użytkownika jest uzależnienie opłaty za centralne ogrzewanie od kosztu ciepła rzeczywiście do tego celu zużytego.

2. Wewnętrzny regulamin rozliczeń reguluje kwestie związane z rozliczaniem kosztów dostarczonego do budynków wielolokalowych ciepła, dzieląc niniejsze koszty na poszczególne lokale. Zapisy zawarte w wewnętrznym regulaminie rozliczeń winny być dla swej prawidłowości zgodne z aktualnie obowiązującym prawem.

3. Wewnętrzny regulamin rozliczeń kosztów ciepła dostarczonego do budynków wielolokalowych dla swej prawidłowości powinien uwzględniać:

- 1) podstawę prawną oraz wyjaśnienie definicji;
- 2) sposób podziału kosztów dostarczonego ciepła na koszty związane z przygotowaniem ciepłej wody użytkowej i koszty ciepła zużytego do centralnego ogrzewania budynku.

4. Metodyka podziału kosztów na koszty związane z przygotowaniem ciepłej wody użytkowej (c.w.u.) oraz koszty centralnego ogrzewania (c.o.) zależą od sposobu opomiarowania instalacji. W wewnętrznym regulaminie rozliczeń powinny być zawarte informacje na temat metodyki podziału zużytego ciepła na potrzeby c.o. i c.w.u.

5. Metoda podziału części kosztów stałych na poszczególne lokale obejmuje:

- 1) koszty stałe związane ze zużyciem ciepłej wody użytkowej – zaleca się rozliczać wg. ilości osób zamieszkałych stale w lokalu;
- 2) koszty stałe centralnego ogrzewania – zaleca się rozliczać na podstawie powierzchni lub kubatury poszczególnych lokali;
- 3) koszty stałe związane ze zużyciem ciepłej wody użytkowej oraz na potrzeby centralnego ogrzewania;
- 4) odniesienie do metody wyznaczenia powierzchni użytkowej lokalu;
- 5) procentowy udział kosztów zmiennych niezależnych od zużycia ciepła w lokalach, w koszcie ciepła dostarczonego na potrzeby przygotowania ciepłej wody użytkowej i centralnego ogrzewania w budynku;

6) koszty zmienne centralnego ogrzewania niezależne od ciepła pobranego w lokalach – koszty ogrzewania części wspólnych.

6. Zaleca się przyjęcie odpowiedniej stałej wartości udziału kosztów zmiennych niezależnych od zużycia w lokalach, w kosztach zmiennych zużycia ciepła na potrzeby centralnego ogrzewania budynku. Niniejsza wartość powinna uwzględniać specyfikę dostawy ciepła i specyfikę odbioru ciepła w budynku, to jest np. wielkość odbioru ciepła przez opomiarowane grzejniki w proporcji do odbioru ciepła w całym budynku.

7. Zaleca się przyjęcie odpowiedniej stałej wartości udziału kosztów zmiennych niezależnych od zużycia w lokalach w całkowitych kosztach przygotowania ciepłej wody użytkowej (udział kosztów strat ciepła w cyrkulacji w całkowitych kosztach przygotowania c.w.u.) Wysokość tego udziału powinna uwzględniać specyfikę dostawy ciepła i specyfikę instalacji i odbioru ciepłej wody w budynku, to jest np. współczynnik efektywności przygotowania ciepłej wody użytkowej.

8. Wewnętrzny regulamin rozliczeń określa metodykę podziału kosztów zmiennych przygotowania ciepłej wody użytkowej zależnych od zużycia w lokalach. Niniejsze koszty zmienne zależnie od zużycia w danym lokalu, zgodnie z art. 45a ustawy można wyznaczać według zarejestrowanego w lokalach zużycia ciepłej wody użytkowej lub wg. ilości osób stale zamieszkujących w lokalu.

9. Konieczne jest określenie w wewnętrznym regulaminie rozliczeń metodologii obliczania kosztów zmiennych zależnych od zużycia ciepła do ogrzewania w poszczególnych lokalach, czyli ilości ciepła, na które użytkownicy lokali mają realny wpływ.

10. Zalecaną metodą rozliczania kosztów ciepła jest podział na podstawie wskazań ciepłomierzy, ze względu na bezpośredni pomiar ilości ciepła dostarczanego przez instalację centralnego ogrzewania (c.o.), jednak jest to możliwe tylko wówczas, gdy instalacja c.o. posiada jednopunktowy układ zasilania w ciepło wszystkich grzejników znajdujących się w danym lokalu.

11. Jeżeli pomiar ilości ciepła dostarczonego przez instalację c.o. przy wykorzystaniu ciepłomierzy nie jest technicznie możliwy lub efektywny ekonomicznie, koszty zmienne zależne od zużycia ciepła w lokalach należy rozliczać na podstawie wskazania urządzeń umożliwiających indywidualne rozliczanie kosztów, niebędących przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych. W sytuacji, w której montaż wymienionych urządzeń jest technicznie niemożliwy lub finansowo nieopłacalny dopuszcza się rozliczanie na podstawie powierzchni lub kubatury lokali. Jednak rozliczanie kosztów zmiennych

zależnych od zużycia ciepła w lokalach na podstawie kubatury lub powierzchni nie motywuje do energooszczędnych zachowań, dlatego należy je stosować tylko w przypadku braku możliwości wykorzystania wspomnianych w zdaniu pierwszym urządzeń.

12. Jeżeli do rozliczania kosztów zakupu ciepła wykorzystywane są wskazania ciepłomierzy lub nagrzewnikowych podzielników kosztów ogrzewania, zaleca się, tam gdzie jest to możliwe, w celu rozliczania kosztów ogrzewania oraz ułatwienia użytkownikom lokali zrozumienia metodyki rozliczeń, prowadzenie kart informacyjnych dla poszczególnych lokali, które powinny zawierać informacje dotyczące zarówno budynku jak i danego lokalu.

13. Powierzchnię użytkową lokalu dla celów rozliczania kosztów ogrzewania określa się zgodnie z przepisami art. 2 ust. 1 pkt 7 i ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 611).

14. Kubaturę pomieszczeń lokalu przyjmuje się jako równą iloczynowi powierzchni lokalu i wysokości z uwzględnieniem rzeczywistych wysokości w każdym przedziale wysokości przyjętych do określenia powierzchni. Wszystkie pomieszczenia lokalu zamknięte ścianami określającymi samodzielny lokal przyjmuje się do powierzchni ogrzewanej bez względu czy w poszczególnych pomieszczeniach znajdują się grzejniki lub ich nie ma.

15. Do powierzchni lokalu nie zalicza się powierzchni przynależnych do lokalu przeznaczonych do wyłącznego użytkowania właściciela lub użytkownika lokalu pomimo, że wliczane są one do udziału lokalu w częściach wspólnych.

16. Jeżeli rozliczanie kosztów zakupu ciepła wykonywane jest na podstawie wskazań urządzeń określonych w art. 45a ust. 8 ustawy, regulamin rozliczeń powinien określać zgodnie z art. 45a ust. 12 ustawy możliwość zamiennego rozliczania opłat za ciepło dla lokali na podstawie ich powierzchni lub kubatury oraz określać warunki stosowania zamiennego rozliczenia.

17. Zamienne rozliczenie może być uzasadnione w przypadkach zgłoszonych przez użytkowników lokali lub na podstawie oceny rezultatów rozliczenia na lokale przez właściciela lub zarządcę w przypadkach, gdy występuje niezasadne zróżnicowanie kosztów ogrzewania 1m^2 lub znaczna część lokali wykazuje nadmiernie niskie lub nadmiernie wysokie zużycie ciepła.

18. Zaleca się aby zapisy w wewnętrznym regulaminie rozliczeń dotyczące rozliczania zamiennego kosztów ciepła na podstawie powierzchni lub kubatury mieszkań określały precyzyjnie warunki, w których możliwe jest stosowanie rozliczania zamiennego.

19. Zalecane, możliwe do wykorzystania warunki w wewnętrznym regulaminie rozliczeń:

- 1) minimalny procentowy udział użytkowników lokali, którzy złożą wniosek – określenie jaka część użytkowników lokali musi złożyć zasadny wniosek aby możliwe było zastosowanie rozliczania zamiennego;
- 2) procentowe odchylenie kosztów ogrzewania m² powierzchni lokalu użytkowego w stosunku do średniego kosztu ogrzewania m² powierzchni lokali w budynku, dla którego wniosek zostanie uznany za zasadny;
- 3) minimalny procentowy udział powierzchni lokali użytkowych w budynku - określenie jaką powierzchnię muszą stanowić lokale, dla których złożono zasadny wniosek w stosunku do wszystkich lokali w budynku aby zastosować rozliczenie zamienne.

20. Jeżeli rozliczanie kosztów zakupu ciepła wykonywane jest na podstawie wskazań urządzeń określonych w art. 45a ust. 8 ustawy, , wewnątrz regulamin rozliczeń powinien precyzować w jaki sposób oraz z jaką częstotliwością będą wykonywane odczyty wskazań urządzeń.

21. Zaleca się, aby odczyty wykonywane były co najmniej raz w roku, po zakończeniu okresu rozliczeniowego. Regulamin rozliczeń powinien również zawierać informację o postępowaniu w przypadku gdy użytkownik lokalu nie udostępni ciepłomierzy, wodomierzy lub urządzeń umożliwiających indywidualne rozliczenie kosztów ciepła w celu dokonania odczytu w wyznaczonym terminie lub gdy stwierdzona zostanie ingerencja użytkowników lokali w zainstalowany przyrząd lub urządzenie.

22. Zaleca się przyjęcie w wewnętrznym regulaminie rozliczeń sposobu postępowania w przypadku awarii wykorzystywanych urządzeń.

23. Zaleca się przyjęcie w wewnętrznym regulaminie rozliczeń zasady indywidualnego określania miesięcznych zaliczek dla każdego lokalu na następny okres rozliczeniowy z uwzględnieniem następujących założeń:

- 1) opłata stała wynikająca z mocy zamówionej dla potrzeb centralnego ogrzewania i ciepłej wody z uwzględnieniem ceny jednostki [MW] w następnym okresie rozliczeniowym, płatna przez okres rozliczeniowy;
- 2) opłata zmienna wynikająca z indywidualnego rozliczenia kosztów zakupu ciepła z uwzględnieniem średnich temperatur w sezonie grzewczym w zakończonym okresie rozliczeniowym oraz prognoz zużycia ciepła i ceny jednostki ciepła [GJ] w następnym okresie rozliczeniowym, płatna przez okres rozliczeniowy.

§ 7. 1. Współczynniki wyrównawcze położenia lokali w bryle budynku powinny pozwolić na skorygowanie kosztów zmiennych zależnych od zużycia ciepła przy uwzględnieniu zapotrzebowania ciepła do ogrzewania lokalu tak, aby dla danych warunków zewnętrznych, projektowych temperatur i wentylacji w lokalach budynku, koszty ogrzewania jednostki powierzchni (1m^2) były jednakowe we wszystkich lokalach w budynku.

2. Lokale o gorszych warunkach ogrzewania ze względu na położenie lokalu w bryle budynku powinny mieć obliczony współczynnik tak, aby po pomnożeniu kosztów ogrzewania lokalu przez współczynnik wyrównawczy położenia, koszt ogrzewania 1m^2 każdego lokalu w budynku był taki sam przy równej temperaturze w lokalach.

§ 8. Informacja powinna określać w okresach miesięcznych:

- 1) wielkość dostawy ciepła do obiektu;
- 2) wielkość pobranego ciepła w lokalu mieszkalnym lub użytkowym na podstawie wskazań ciepłomierza, lub udział pobranego ciepła przez poszczególne grzejniki w lokalu mieszkalnym lub użytkowym na podstawie zamontowanych podzielników kosztów;
- 3) wielkość opłaty stałej dla obiektu wynikającej z taryfy przedsiębiorstwa dostarczającego ciepło;
- 4) wielkość jednostkowej opłaty zmiennej dla grupy odbiorców, w której znajduje się obiekt, wynikającej z taryfy przedsiębiorstwa dostarczającego ciepło;
- 5) całkowity koszt zakupu ciepła;
- 6) opłatę obliczoną zgodnie z regulaminem, przypadającą w danym miesiącu na dany lokal mieszkalny lub użytkowy;
- 7) uwzględnione bonifikaty na podstawie umowy z przedsiębiorstwem dostarczającym ciepło do obiektu.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

MINISTER

KLIMATU I ŚRODOWISKA

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie szczegółowych warunków ustalania technicznej możliwości i opłacalności zastosowania urządzeń do rozliczeń kosztów dostawy ciepła stosowanych w lokalach, wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła oraz zakresu informacji o rozliczeniach kosztów zakupu ciepła i jego zużyciu, jest wypełnieniem delegacji zawartej w art. 45d ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm.), który stanowi, iż minister właściwy do spraw energii, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki ustalania technicznej możliwości i opłacalności zastosowania urządzeń, o których mowa w art. 45a ust. 7 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) szczegółowe warunki wyboru metody, o której mowa w 45a ust. 9 ustawy;
- 3) zakres informacji, o których mowa w art. 45c ustawy, zawartych w indywidualnych rozliczeniach.

Wydając rozporządzenie minister właściwy do spraw energii bierze pod uwagę:

- 1) sposób doprowadzenia ciepła do budynku i do lokali, efektywność energetyczną budynku oraz efektywność kosztową zastosowania urządzeń, o których mowa w art. 45a ust. 7 pkt 2 ustawy;
- 2) promowanie energooszczędnych zachowań, zapewnienie ustalania opłat za zakupione ciepło w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej oraz uwzględnienie współczynników wyrównawczych zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikających z położenia lokalu w bryle budynku;
- 3) zakres informacji niezbędnych do dokonania indywidualnych rozliczeń oraz zapewnienia czytelności danych.

Art. 45d został wprowadzony do ustawy ustawą z dnia...o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw, która w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej (Dz. Urz. UE L 328 z 21.12.2018, str. 210) oraz art. 70 pkt 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniającej dyrektywę 2012/27/UE (Dz. Urz. UE L 158 z 14.06.2019, str. 125).

Przepis art. 45d ustawy jest konsekwencją przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2012/27/UE w

sprawie efektywności energetycznej – jej art. 9b ust. 3. W przypadku gdy budynki wielomieszkaniowe lub wielofunkcyjne zaopatrywane są z systemu ciepłowniczego lub chłodniczego lub gdy budynki takie przeważająco posiadają obsługujące je własne wspólne systemy ogrzewania lub chłodzenia, państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie przejrzystych, publicznie dostępnych przepisów krajowych dotyczących podziału kosztów zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody użytkowej w takich budynkach, aby zapewnić przejrzystość i dokładność rozliczania indywidualnego zużycia. W stosownych przypadkach przepisy takie obejmują wytyczne w sprawie sposobu podziału kosztów:

- 1) energii do celów wytwarzania ciepłej wody użytkowej;
- 2) energii cieplnej emitowanej przez instalację ogrzewczą w budynku oraz do celów ogrzewania powierzchni wspólnych, jeżeli klatki schodowe i korytarze są wyposażone w grzejniki;
- 3) energii do celów ogrzewania lub chłodzenia mieszkań.

Zgodnie z art. 10a tej dyrektywy Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku zainstalowania liczników lub podzielników kosztów ciepła informacje o rozliczeniach i zużyciu były wiarygodne, dokładne oraz oparte na rzeczywistym zużyciu lub odczytach podzielników kosztów ciepła, zgodnie z załącznikiem VIIa pkt 1 i 2 dla wszystkich użytkowników końcowych, mianowicie dla osób fizycznych lub prawnych nabywających energię cieplną, energię chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową dla ich własnego użytku końcowego, lub osób fizycznych lub prawnych zajmujących indywidualny budynek lub moduł w budynku wielomieszkaniowym lub wielofunkcyjnym zaopatrywany w energię cieplną, energię chłodniczą lub ciepłą wodę użytkową z centralnego źródła, które nie mają bezpośredniej lub indywidualnej umowy z dostawcą energii.

Po wprowadzeniu do obiegu prawnego przepisów projektowanego rozporządzenia, wytyczne ww. dyrektywy zostaną wypełnione.

Projekt nie wymaga przedstawienia organom i instytucjom Unii Europejskiej, o których mowa w § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulaminu pracy Rady Ministrów, projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu</p> <p>Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie szczegółowych warunków ustalania technicznej możliwości i opłacalności zastosowania urządzeń do rozliczeń kosztów dostawy ciepła stosowanych w lokalach, wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła oraz zakresu informacji o rozliczeniach kosztów zakupu ciepła i jego zużyciu</p> <p>Ministerstwo Klimatu i Środowiska</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p>	<p>Data sporządzenia 30.12.2020</p> <p>Źródło Art. 45d ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833, z późn. zm)</p> <p>Nr w Wykazie prac</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt rozporządzenia jest wypełnieniem delegacji zawartej w art. 45d ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (dalej „ustawa”) w związku z koniecznością implementacji art. 9b ust. 1 oraz art. 10a ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2002 z dnia 11 grudnia 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2012/27/UE w sprawie efektywności energetycznej.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Minister właściwy do spraw energii w rozporządzeniu wydanym zgodnie z art. 45d ustawy określi:

- 1) szczegółowe warunki ustalania technicznej możliwości i opłacalności zastosowania urządzeń, o których mowa w art. 45a ust. 7 pkt 2 ustawy;
- 2) szczegółowe warunki wyboru metody, o której mowa w 45a ust. 9 ustawy;
- 3) zakres informacji, o których mowa w art. 45c ustawy, zawartych w indywidualnych rozliczeniach.

Wydając rozporządzenie minister właściwy do spraw energii bierze pod uwagę:

- 1) sposób doprowadzenia ciepła do budynku i do lokali, efektywność energetyczną budynku oraz efektywność kosztową zastosowania urządzeń, o których mowa w art. 45a ust. 7 pkt 2 ustawy;
- 2) promowanie energooszczędnych zachowań, zapewnienie ustalania opłat za zakupione ciepło w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej oraz uwzględnienie współczynników wyrównawczych zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikających z położenia lokalu w bryle budynku;
- 3) zakres informacji niezbędnych do dokonania indywidualnych rozliczeń oraz zapewnienia czytelności danych.

W efekcie, zgodnie z wytycznymi dyrektywy, zostaną w sposób transparentny określone warunki technicznej możliwości montażu urządzeń do pomiaru dostawy ciepła do lokali, warunki rozliczeń kosztów tego ciepła oraz zakres informacji zawartych na indywidualnych rozliczeniach kosztów dostawy ciepła.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Nie znane są przypadki rozwiązywania podobnych problemów w krajach UE.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Właściciele i administratorzy budynków wielolokalowych rozliczający koszty ogrzewania na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe.	Trudna do oszacowania liczba.		Koszty montażu i eksploatacji urządzeń ponoszone przez właścicieli i administratorów budynków wielolokalowych będą przenoszone na końcowych odbiorców ciepła.

Końcowi odbiorcy ciepła – lokatorzy w budynkach wielolokalowych.	Trudna do oszacowania liczba.		Zastosowany przepis ma na celu motywację do oszczędności dostarczanego ciepła przez poszczególnych lokatorów. Transparentny sposób podziału kosztów dostawy ciepła oparty na pomiarach pozwoli efektywnie zarządzać ciepłem dostarczanym do poszczególnych lokali.
--	-------------------------------	--	---

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania Nie dotyczy.

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń Nie dotyczy.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0	

	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Zmiana powinna zapewnić możliwość proporcjonalnego rozliczania kosztów dostaw ciepła do odbiorców, przez co zostaną oni zmotywowani do oszczędnego gospodarowania dostarczonym ciepłem.						
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń								
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☒ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).					☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy			
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...					☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...			
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.					☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy			
Komentarz:								
9. Wpływ na rynek pracy								
Przepis w bezpośredni sposób nie wpływa na rynek pracy.								
10. Wpływ na pozostałe obszary								
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne: ...			☐ demografia ☐ mienie państwowe			☐ informatyzacja ☐ zdrowie		
Omówienie wpływu		Nie dotyczy.						
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego								
Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia jego ogłoszenia.								

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja projektowanych zmian rozporządzenia będzie przebiegać na bieżąco.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

Warszawa, /elektroniczny znacznik czasu/

MINISTER DO SPRAW UNII EUROPEJSKIEJ

Konrad Szymański

Sygn. KPDPUE.920.916.2021.MR(16)

dot.: RM-0610-17-21 z 12.02.2021 r.

**Pan Łukasz Schreiber
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o efektywności energetycznej oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić następującą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Konrad Szymański
Minister do Spraw Unii Europejskiej
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:

Pan Michał Kurtyka
Minister Klimatu i Środowiska